

ARTEMIS

Kayıp Ak Kitap

CASSANDRA CLARE

ve WESLEY CHU

—New York Times çoksatarı yazardan

BİR GÖLGE AVCILARI ROMANI

EN BÜYÜK LANETLER İKİNCİ KİTAP

KÖTÜLÜĞÜN KALBİNE YAPILACAK ÖLÜMCÜL BİR YOLÇULUK
YÜCE BÜYÜCÜ MAGNUS BANE VE ALEC LIGHTWOOD İÇİN
SIRADAN BİR GÖREV DEĞİL, AYNI ZAMANDA ROMANTİK BİR
KAÇAMAKTI.

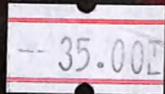
Magnus Bane ve Alec Lightwood için hayat güzel. Muhteşem bir evde birlikte yaşıyorlar, evlat edindikleri büyücü oğulları Max yürümeyi öğrendi, New York sokakları sessiz ve huzurlu. Her şey yolunda. Bir gece iki eski tanıdık, evlerine zorla girip güçlü Ak Kitap'ı çalana kadar.

Şimdi Magnus ve Alec, kitabı geri almak için ellerinden geleni yapmak zorunda. Hırsızların peşinden Şangay'a gitmeleri gerek. Bu arada yolculukları için yanlarına bir destek ekibi çağırılmalı ve oğullarına bakıcı bulmalılar. Ayrıca Magnus'un göğsüne tuhaf, büyümlü bir silah saplandı ve yarısından ışıklar çıkıyor. Bu da başlarına çok iş açacak.

Neyse ki Clary, Jace, Isabelle ve Simon onlara yardım etmeye kararlı. Şangay'da onları bekleyen çok daha karanlık bir sır var. Magnus'un büyüü gittikçe dayanılmaz hale geliyor. Şehre akın eden iblisleri durduramazlarsa onların geldiği kaynağa doğru yola çıkmaları gerekebilir; ölümler bölgesine. Dünyayı tehdit eden büyük gücün önünde durabilecekler mi? Çocukları, Alec'in annesini perişan etmeden eve dönmeyi başarabilecekler mi?

"Zengin bir atmosferde geçen, türün sevenlerini mutlu edecek bir hikâye." *Kirkus Reviews*

EN BÜYÜK LANETLER SERİSİ

Artemis Seveler @artemis.kitap artemisayvizi

ARTEMIS

ISBN 978-605-304-044-8

CASSANDRA CLARE

İlgisini romanlara yöneltmeden önce uzun yıllar

Hollywood Reporter'da gazetecilik yaptı.

“Ölümcül Oyuncaklar” ve “Cehennem Makineleri”

serileri birçok çoksatar listesinde yer aldı ve yazarını, genç kurmacanın yıldızlarından birine dönüştürdü.

Cassandra, Brooklyn’de yaşıyor ve

35 milyondan fazla sevenini mutlu edecek

yeni kitabı üzerinde çalışıyor.

WESLEY CHU

1976’da Tayvan’ın başkenti Taipei’de doğdu. Üniversiteyi

Illinois’de okuduktan sonra bankacılık sektöründe

çalıştı. Dokuz kitaba imza atan *New York Times* çoksatarı

yazarın ilk kitabı 2011’de yayımlandı.

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 2197

KAYIP AK KİTAP

Cassandra Clare & Wesley Chu

Orijinal Adı: *The Lost Book of the White*

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

Editör: Yeliz Üslü

Kapak Çizimi: Merve Ergenoğlu

Sayfa Tasarım: Pınar Demirhan

1. Basım: Şubat 2021

ISBN: 978 - 605 - 304 - 644 - 8

Sertifika No: 43949

© Cassandra Clare, LLC; 2020

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

CASSANDRA CLARE
ve WESLEY CHU

Kayıp Ak Kitap

EN BÜYÜK LANETLER İKİNCİ KİTAP

İngilizceden Çeviren: Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR

ARTEMİS YAYINLARI

Steve için

-C. C.

Paula, Hunter, River ve ailem için

-W. C.

*Ve O, bulundukları mertebeyi beğenmeyip
yurtlarını terk eden melekleri mahşer gününe dek,
karanlığa ve esaret zincirlerine mahkûm etti.*

—Yahuda 1:6

GİRİŞ

Idris, 2007

MAGNUS BANE AKLINDA ÖLÜM FİKRİYLE ORMANIN içindeki alçak açıklığa girdiğinde daha şafak sökmemişti. Bugünlerde Idris'e nadiren uğruyordu. Etrafının Gölge Avcıları ile çevrili olması onu huzursuz ediyordu. Gelgelelim Melek'in Nefilimlere güzel bir yurt seçtiğini kabul etmek zorundaydı. Dağ havası soğuk, tertemiz ve taptazeydi. Vadinin kıyısındaki çam ağaçları aralarında sohbet eder gibi birbirlerine sokulmuştu. Idris bazen gotik ve kasvetli bir havaya bürünürdü. Bu topraklar yaklaşılan uğursuzluğu sezmeye muktediri sanki. Ama ağaçların ortasındaki şu ufacık cennet köşesi Alman peri masallarından fırlamış gibiydi. Belki de her taraf Gölge Avcısı kaynarken yakın dostu Ragnor Fell'in evini tam da buraya inşa etmesinin nedeni buydu.

Ragnor neşeli biri değildi. Ama bodur taş evi şaşılacak kadar neşeli bir yapıydı. Magnus, Ragnor'un çavdar samanından yapılmış üçgen şeklindeki çatıyı kuzey Yorkshire'daki bir tavernadan buraya ışınladığını gayet iyi biliyordu. O gün tavernada yiyip içenler çatının bütün halde havaya uçtuğunu görünce az kalsın akıllarından oluyordu.

Magnus atını vadiden aşağı sürerken halihazırdaki sorunları düşündü. Vadinin tepesinde durum hiç de iç açıcı değildi.

Valentine Morgenstern savaş çıkarmak için canla başla uğraşıyordu ve Magnus hiç istememesine rağmen boğazına kadar bu belaya batmıştı. Bir de, mavi gözlerindeki ifadeyi bir türlü tanımlayamadığı şu çocuk vardı.

Gerçi Ragnor'u gördüğünde diğer her şeyi unutacağını biliyordu. Hep böyle olmuyor muydu? Sonrasında Magnus, Clary Fairchild adlı paketin içinde ona sunulan sorunlarla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Atını evin arkasında bıraktı. Sokak kapısı kilitli değildi. Hafifçe itmesiyle açılıverdi. Magnus arkadaşını çay içerken ya da eski, kalın bir cilde gömülmüş halde bulacağını sanıyordu. Ama Ragnor kendi salonunun mobilyalarını hallaç pamuğu gibi atmakla meşguldü. Tahta bir iskemleyi havaya kaldırırken çıldırmış gibiydi.

"Ragnor?" dedi Magnus. Ragnor buna karşılık olarak iskemleyi taş duvara fırlatıp parçaladı. "Yanlış bir zamanda mı geldim?" diye seslendi Magnus.

Ragnor onu ilk kez fark etmiş gibiydi. *Bir dakika*, dercesine işaretparmağını havaya dikti. Sonra kararlı adımlarla karşı duvarın dibinde duran, meşe ağacından yapılmış klasik Fransız komodeye doğru yürüdü. Çekmecelerini birer birer ardına kadar açtı. Bazıları gürültüyle yere düştü. Ragnor doğrulup sırtını dikleştirdi ve Magnus'a döndü.

"Ragnor, aklını mı kaçırdın?" diye sordu Magnus temkinli bir sesle.

Şaşırmakta haklıydı. Arkadaşının beyefendi hallerine alışık-tı zira. Ragnor daima şık giyinirdi, yeşil teniyle beyaz boynuzları sağlıklı bir ışıltıyla parlardı. Ama karşısındaki adam herkesin perişan olarak tanımlayacağı bir vaziyetteydi. Gözleri odada saklanan birini yakalamaya çalışırcasına fıldır fıldır dönüyordu. Gür ve berrak bir sesle, "*Sub specie aeternitatis* tabirini biliyor musun?" diye sordu.

Magnus ondan ne duymayı beklediğinden emin değildi. Ama bu olmadığı kesindi.

“Gerçekte oldukları gibi bir şey. Tam çevirisi bu değil tabii.” Daha şimdiden konudan sapmışlardı.

“Evet,” dedi Ragnor. “Kesinlikle. *Gerçeğin, mutlak gerçeğin bakış açısından* anlamına geliyor. Gerçek varsaydığımız yanılsamaların ötesinde, tüm yanılsamalardan arınmış şeyler için kullanılıyor. *Ebedilik görünümü altında ya da sonsuzluk yönünden* de denebilir. Spinoza’nın ünlü deyimi.” Bir an duraksadı ve düşünceli bir tavırla ekledi. “Adam içmeyi iyi biliyordu. Bir de mercek ve gözlük camı yapıyordu.”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi Magnus.

Ragnor birden daldığı düşüncelerden uyandı. Gözlerini Magnus’un yüzüne dikti. “*Sub specie aeternitatis*’in nasıl bir varoluş hali olduğunu biliyor musun? Bizim dünyamızdan bahsetmiyor. Ya da bildiğimiz diğer dünyalardan. *Her şeyi* kast ediyor.”

“Yani?”

Ragnor gözlerini ondan ayırmadı. “İblisleri diyor. Şeytan işi dediklerimizi. Aşağıdaki kargaşayı ve orada kaynayan kötülük kazanını.”

Magnus iç çekti. Anlaşıldı. Arkadaşı bunalıma girmişti. Büyücüler, ölümlülerin aksine upuzun bir ömür sürer ve bazen bu yolculukta kaybolurlardı. Magnus yakın dostu için endişelenmişti doğrusu. “Yine de hayat güzel,” dedi. Ragnor’un en sevdiği şeyleri hatırlamaya çalıştı. “Fujiyama’da güneşin doğuşu. Eski ve kaliteli bir şişe Tokay şarabı. Lahey’de kahve içtiğimiz şu yer. Hani kahveyi yüksük gibi fincanlarda servis ediyorlardı? Nasıl da sertti!” Biraz daha düşündü. “Albatrosların suya inişini düşünse-ne. O sırada pek şapşal olurlar.”

Ragnor birkaç kere gözlerini kırptırdı. Sonra arkasındaki kareli koltuğa oturdu. “Depresyonda değilim.”

“Tabii,” dedi Magnus. “Varoluşsal nihilizm oldum olası bizim ihtiyar Ragnor’un olayıdır.”

“Boğazıma kadar pisliğe battım, Magnus. Şimdi de büyükbaş peşimde. Büyükbaşların şahı. Ya da ondan sonraki.”

“Bütün bunlar Valentine’la mı ilgili?”

“Ah, o Valentine!” diye gürledi Ragnor. “Gölge Avcılarının saçmalıklarına hiç tahammülüm yok. Ama ortadan kaybolmam için daha uygun bir zaman olamaz. Idris’te yaşanan olumsuz durum muhtemelen bütün bu Ölümcül Oyuncaklar mevzusunun yalnızca bir kısmı. Gerçek tehdit unsurlarının onu sorgulaması için bir neden yok.”

Tüm bu gizem Magnus’un canını sıkmaya başlamıştı doğrusu. “Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Buraya gelmemi sen istedin. Ölüm kalım meselesi dedin. Birer fincan çay içebilir miyiz? Yoksa çaydanlığı da mı kırdın?”

Ragnor ona doğru eğildi. “Herkesi öldüğüme inandıracağım, Magnus.”

Kıkırdarak ayağa kalktı ve Magnus’un tahminine göre, dekorasyon çalışmalarına devam etmek üzere, ilerideki kapıya doğru yürüdü. Magnus isteksizce arkadaşının peşine takıldı.

“Tanrı aşkına, neden?” diye seslendi arkasından.

“Şimdilik bilmiyorum. Ama bir kısmı geri dönüyor. Onları öldüremezsin. Sadece bir süreliğine uzaklara gönderebilirsin. Sonra yine dönerler.”

Magnus, Ragnor’un delirdiğini düşünmeye başlamıştı. “Kimden söz ediyorsun?”

Ragnor birden onun yanında bitti. Magnus’un, kapısını bir kapağa benzettiği için dolap sandığı koridordan çıkıverdi. “Bir de kim diye soruyor!” diye gürledi ve daha normal bir sesle devam etti. “Tabii ki iblisler! Büyük iblisler! Ne isim ama! Neden kendi kendilerine isim koymalarına izin verdik ki? O kadar da büyük değiller.”

“Sen içki mi içtin?” diye sordu Magnus.

“O hep yaptığım şey. Bazı isimler sayacağım. Senin için ne ifade ettiklerini söyle.”

“Buyurun?”

“Asmodeus.”

“Peder bey,” dedi Magnus.

“Belphegor.”

“Kayış derili gudubet,” dedi Magnus. “Ragnor, neler oluyor? İblislerden biri peşine mi düştü?”

“Lilith.”

Magnus dişlerini sıkarak iç çekti. Ragnor’un peşindeki Lilith’se arkadaşının başı ciddi belada demekti. “İblislerin anası ve Sammael’in âşığı.”

“Aynen,” dedi Ragnor. “Ama ben kadını değil, adamı söylüyorum.”

“Sammael mi?” diye kıkırdadı Magnus. “Mümkün değil.”

Ama Ragnor gayet ciddiydi. “Evet,” dedi sakince.

Magnus bir an ona bakakaldı. Sonra derin bir nefes aldı. “Oturabilir miyim?”

Ragnor’un enkaza dönen yatak odasındaydılar. Ragnor her nasılsa karyolayı tam ortadan ikiye ayırmayı başarmıştı. Magnus mucize eseri sağlam kalan yazı masasının üzerine tünedi. Ragnor bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

“Sammael öldü,” dedi Magnus. “Bunu herkes biliyor. İblisler onun yüzünden dünyamıza akın etti ve Sammael öldürüldü. İnsanlar onu Mikail’in...”

“Aslında Sammael’i öldürmenin mümkün olmadığını sen de biliyorsun,” dedi Ragnor sabırsızca. “Ondan çok daha önemsiz iblisler bile geri döndü. O da eninde sonunda dönecekti.”

“İyi de bunun seninle ne ilgisi var? Yani hepimizi ilgilendirdiği kısmı dışında? Dur, ne olur mobilyaları rahat bırak. Önce şu işin aslını anlat.”

Ragnor ellerini indirdiğinde, döne döne tavana yükselen abajur yere düştü. “Sammael fellik fellik beni arıyor. Neden bilmiyorum ama bir tahminim var.”

“Bir dakika,” dedi Magnus. Nihayet akıllı çalışmaya başlamıştı. “Sammael geri döndüyse, neden dünyayı yakıp yıkmıyor?”

“Tam olarak dönmedi de ondan. Bizim dünyamızda uzun süre vakit geçiremeyeceği için hâlâ boşlukta süzülüyor. Sanırım ona bir yer bulmamı istiyor.”

Magnus kaşlarını kaldırdı. “Bir yer mi?”

Ragnor başını salladı. “Bir iblis krallığı. Bizim gerçeğimiz kabul ettiğimiz sabun köpükleri arasındaki diğer boyutlardan biri. Başta çok güçsüz olacak. Gücünü toplayacak ve sihrini yeniden oluşturacak kadar enerjiye ihtiyaç duyacak. Üzerinde hak iddia edebileceği bir yer bulabilirse, onu kendi güç üreticisine dönüştürecek. Ve bendeniz, Ragnor Fell, boyutsal sihirler konusunda dünyanın bir numaralı uzmanıyım.”

“Pek mütevazısın. Sammael bunu neden kendisi yapamıyor?”

“Eninde sonunda kendine bir yer bulacaktır elbette. Hatta bunca zamandır aradığından eminim. Ama iblis zamanı insan zamanından farklı. Büyücü zamanıyla bile aynı değil. Sammael’in dönüşü yüzlerce yıl alabilir. Ya da yarın dönebilir.” Konuşmasına ara verdiğinde köşedeki çöp kutusu devrildi ve içindekiler parkelere saçıldı.

“Yani sahte bir ölüm tezgâhlayacaksın? Bu işi biraz aceleye getirmiyor musun?”

“Sammael’in tüm kudretiyle geri dönmesi ne demek biliyor musun?” diye gürledi Ragnor. “Hele Lilith’i de yanında getirirse vay halimize! Savaş çıkar, Magnus. Bir dünya savaşı. Taş taş üzerinde kalmaz. Ondan sonra Tokay şarabını filan unut! Albatrosları da öyle!”

“Ya öbür deniz kuşları?”

Ragnor iç çekip onun yanına oturdu. “Hemen saklanmalıyım. Sammael kimsenin bana ulaşamayacağı bir yere gittiğimi sanmalı. Boyutsal sihirler uzmanı Ragnor Fell sonsuza dek ortadan kaybolmalı.”

Magnus bunu bir an düşündü. Sonra ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Bu evi seviyordu. Yüz yıldan fazladır burayı ikinci

yuvası bellemişti. Ragnor bundan daha da uzun bir süredir yakın dostu ve akıl hocasıydı. Dolayısıyla hem üzgün hem de öfkeliydi. Arkasını dönmeden sordu. “Seni nasıl bulacağım?”

“Ben seni bulurum,” dedi Ragnor. “Tabii yeni kimliğimle. Ama sen beni her türlü tanırsın.”

“Bir parola belirleyelim,” diye önerdi Magnus.

“Karşına çıktığımda, Çekçede *slivovice* denen, Doğu Avrupa erik brendisini ilk kez tadışının hikâyesini anlatacağım. Hatta yanlış hatırlamıyorsam, o akşam bir de şarkı bestelemiştin.”

“Parolayı unut,” dedi Magnus. “Göz kırp yeter.”

Ragnor omuz silkti. “Yeni kimliğimi oluşturmam uzun sürmez. Bakalım kim olacağım? Her neyse. Eğer başka bir şey yoksa...”

“Var,” dedi Magnus. Arkasını döndüğünde, Ragnor’un eşikte durduğunu gördü. “Bana Ak Kitap lazım.”

Ragnor kıkırdamaya başladı. Sonra dayanamayıp bir kahkaha patlattı. Gelip Magnus’un sırtına bir şaplak attı. “Magnus Bane. Sen beni sahte ölümüne dek, Aşağı Dünya entrikalarının içine çekmeye yeminli misin? Şimdi durup dururken Ak Kitap da nereden çıktı?”

Magnus ona döndü. “Jocelyn Fairchild’ı uyandırmalıyım.”

Ragnor yine güldü. “Harika! Gerçekten müthiş! Sadece Ak Kitap’a ihtiyacın yok. Bir de onu Valentine Morgenstern’den önce bulmalısın. Öyle mi? Seninle dostluğumuz korkunç sahnelerle bezeli bir duvar resminden farksız, Magnus. Her ânını özleyeceğimden emin olabilirsin.” Gülümsedi. “Kitap Wayland malikânesinde. Kütüphanedeki başka bir kitabın içinde.”

“Valentine’in eski evinde mi?”

Ragnor’un gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Onu oraya Jocelyn gizledi. Bir yemek kitabının içinde. Yanılmıyorsam, adı *Ev Hanımları için Kolay Tarifler*’di. Jocelyn enteresan bir kadındı. Ama kendine berbat bir koca seçti. Neyse. Ben gidiyorum.” Kapıya yöneldi.

“Bekle.” Magnus onun peşinden koşarken pirinçten yapılmış bir maymun heykeline takıldı. Az kalsın yere kapaklanıyordu. “Jocelyn’in kızı şimdi yolda. Sana kitabı soracak.”

Ragnor kaşlarını kaldırdı. “Ona yardımcı olamam çünkü artık bir ölüyüm. Bu bilgiyi ona sen iletirsin.” Bir kez daha arkasını döndü.

“Bekle,” dedi Magnus yine. “Nasıl öldün?”

“Tabii ki Valentine’in kiralık katilleri tarafından katledildim. Bütün bunları onun için yapıyorum.”

“Anladım,” diye mırıldandı Magnus.

“Ak Kitap’ı arıyorlardı. Onlara karşı geldim, bir arbede çıktık ve öldüm.” Magnus’a sabırsızca baktı. “Ah, Magnus, ah! Hiçbir şeyi aklında tutamaz mısın sen?” Ayaklarını yere vura vura Magnus’un yanından geçti. Sol işaretparmağını öne uzattı ve duvara iblis dilinde bir yazı yazmaya başladı.

“İblis dili mi? Ciddi olamazsın!”

“*Valentine’in... kiralık katilleri... tarafından... öldürüldüm... çünkü...*” Ragnor duraksayıp Magnus’a baktı. “İblis dilini hiç geliştirmedin, Magnus. Sana pratik olur, fena mı?” Yazmaya devam etti. “*Şimdi... öldüm... ve...* Buyur bakalım, Magnus efendi. Yeterince açıklayıcı olmuştur herhalde?”

“Bekle,” dedi Magnus üçüncü kez. Aslında soracak başka sorusu kalmamıştı. Elini oyalamak için şöminenin rafında devrik duran cam kavanoza uzandı. “Bunu almıyor musun?” Kavanozun üzerindeki etiketi okuduğunda tek kaşını kaldırdı. “Boynuz cilanı?”

“Boynuzlarım uzunca bir süre cilasız kalacak,” dedi Ragnor. “Çekil yolumdan. Kendime öldü süsü vermenin zamanı geldi artık.”

“Boynuzlarını cilalaman gerektiğini bilmiyordum.”

“Boynuzların olsaydı bilirdin. Pis ve bakımsız görünmelerine aldırmazsan mecbur değilsin tabii. Ben gidiyorum, Magnus.”

Magnus sonunda her zamanki burnundan kıl aldırmayan tavrını bir kenara bıraktı. “Gerçekten başka seçeneğin yok mu?” diye homurdandı huysuz bir çocuk gibi. “Çılgınlık bu! Kendini korumak için ölmek zorunda değilsin. Spiral Labirent’le görüşelim. Yalnız değilsin. Güçlü dostların var. Mesela ben!”

Ragnor onu düşünceli gözlerle süzdü. Sonra yanına geldi ve eski dostuna sıkıca sarıldı. Magnus bunun yüzlerce yıllık arkadaşlıklarında belki beşinci ya da altıncı kucaklaşmaları olduğunu düşündü. Ragnor dokunmayı seven biri değildi.

“Bu benim sorunum ve tek başıma halledeceğim. Yoksa kendime saygım kalmaz.”

“Ben sadece ölmek zorunda olmadığını söylüyorum.”

Ragnor geri çekilip Magnus’u kederli bakışlarla süzdü. “Üzgünüm Magnus.” Arkasını döndü.

Magnus duvardaki ateşten harflere baktı. Giderek soluyorlardı. Yakında görünmez olacaktı. “Neden bu kadar büyüttüğünü hiç anlamıyorum,” dedi. “Ama sen melodrama kaçan hareketlere bayılırsın. Gör bak, bir haftaya kalmadan ölü olmaktan sıkılacaksın ve *crokinole* setinle kapımda biteceksin.”

Ragnor kıkırdadı ve tek kelime daha etmeden ortadan kayboldu.

Magnus uzunca bir süre yerinden kıpırdamadan boşluğu izledi. Eski akıl hocası yanına ne bir bavul almıştı ne yedek kıyafetler ne de diş fırçasını. Ardında hiçbir iz bırakmadan yok olmuştu.

Sokak kapısı Ragnor’un bıraktığı gibi aralık duruyordu. Belki yazdığı senaryoya daha uygun bir manzaraydı. Ama Magnus için açık bir yaraya bakmak kadar rahatsız edici bir görüntüyüdü. Gidip onu usulca kapadı.

Ragnor’un mutfağının yıkıntıları arasında, kilden yapılmış kocaman bir pipo buldu. Banyonun yıkıntıları arasından da bir kavanoz dolusu, Idris menşeli kurutulmuş ot çıktı. Yüzlerce yıl evvel, Magnus daha çocukken, bunu tütürtmek Gölge Avcıları

arasında moda olmuştu. Magnus, Ragnor'un ve eski günlerin anısına pipoyu yaktı.

Pencereden onunla buluşmak için atlarıyla eve doğru ilerleyen Clary Fairchild'la Sebastian Verlac'ı izlemeye koyuldu.

I. KISIM

New York

† † †

BİRİNCİ BÖLÜM

Uyku Dikeni

Eylül, 2010

GEÇENİN GEÇ BİR VAKTİYDİ VE BİR AN ÖNCESİNE kadar etrafa sessizlik hâkimdi. Brooklyn Baş Büyücüsü Magnus Bane, evinin salonunda, en sevdiği koltuğunda, kucağında ters bir şekilde açık duran kitabıyla üst kat penceresini izliyordu. Daha doğrusu, durup dururken tıngırdamaya başlayan sürgüyü. Son bir haftadır biri, dairesini koruyan sihirleri yokluyordu. Önceleri bunu çaktırmadan yapmaya çalışıyordu. Ama zamanla belki de sabrı tükendiği için gizliliği elden bırakmıştı.

Magnus bunun aptalca bir karar olduğunu düşünmeden edemedi. Bir kere, Büyücüler geç saatlere kadar uyumazdı. İkincisi, Magnus bir Gölge Avcısıyla yaşıyordu. Alec şimdi dışarıdaydı. Ama Magnus pijamalarıyla bile kendini gayet iyi koruyabilirdi. Siyah, ipek sabahlığının kuşağını sıkıp parmaklarını oynattı. Parmak uçlarında toplanan sihirli şimdiden hissedebiliyordu.

Yıllar önce olsa, evine gizlice girmeye çalışan birine hemen müdahale etmezdi. Biraz bekleyip olayları akışına bırakır ve sezgilerine güvenirdi. Ama şimdi silah niyetine kullandığı parmaklarını cama yöneltmişti bile. Oğlu koridorun ucundaki odasında uyuyordu. Dolayısıyla işini şansa bırakamazdı.

Bir yaşını yeni dolduran Max'in uyku düzeni iyice oturmuştu. Eskisi gibi gecede birkaç kez uyanmıyordu. Aslında bu, ebeveynlerini mutlu eden bir gelişmeydi. Ama ikisi de gece saatlerinde ayakta olduğu için bazı zor yanları da yok değildi. Max sabahın beş buçuğunda onları asker gibi ayağa dikiyordu. Magnus oğlunun neşeli günaydın çılgılığını hem seviyor hem de biraz korkunç buluyordu doğrusu.

Pencerenin camı usulca yukarı doğru kaydı. Magnus'un avuçlarında safir mavisi ateşler yandı.

Camdaki karaltı tam içeri girerken donup kaldı. Gölge Avcıları gibi giyinmiş ve yayını omzuna asmıştı. Magnus'a şaşkınlıkla baktı.

"Selam," dedi Alec Lightwood. "Biraz erken döndüm. Lütfen beni sihirli ışınlarınla vurma."

Magnus ellerini salladığında mavi kıvılcımlar söndü ve parmaklarından dumanlar yükseldi. "Hayrola? Sen kapıyı kullanırdın?"

"Bazen değişiklik hoşuma gidiyor." Alec içeri girip pencereyi kapadı. Magnus ona dik dik baktı. "Tamam, gerçeği söylüyorum. Bir iblis anahtarımı yedi."

"Çilingirleri zengin etmeye devam." Magnus erkek arkadaşına sarılmak için ayağa kalktı.

"Dur, leş gibi kokuyorum."

"Ben rahatsız olmuyorum," dedi Magnus burnunu onun boynuna gömerek. "Alın terinin kokusu beni... Evet, kokuyorsun. Nedir bu?"

"Metro tünellerinde yaşayan duman iblisleri berbat kokuyor."

"Zavallı sevgilim." Magnus yine de Alec'in boynunu öptü.

Ama nefesini tuttuğu Alec'in dikkatinden kaçmadı. "Bekle," dedi. "Aslında çoğu üzerime sindi. Şunları çıkarayım." Magnus ona alan tanımak için geri çekildiğinde soyunmaya başladı. Yayını, ok kılıfını, stelin, melek bıçaklarını, deri ceketini, botlarını ve gömleğini çıkardı.

“Sana yardım edeyim,” diye mırıldandı Magnus, Alec gömleğinin düğmelerini açtığında. Alec ona tatlı tatlı gülümsedi. Mavi gözlerinde sıcacık bir ifade vardı. İçine yayılan sevgi seliyle, Magnus’un kulakları uğuldamaya başladı. Üç yıldır birlikteydiler ve Alec’e her geçen gün biraz daha âşık oluyordu. Bazen sevgisinin büyüklüğüne kendi bile şaşırıyordu.

Alec’in ağzının kenarı hafifçe seğirdi. Gözleri koridora kayd.

“Uyuyor,” dedi Magnus onu dudaklarından öperken. “Saatlerdir uyanmadı.” Alec’i kanepeye çekti. Parmaklarını hafifçe oynattığında ışıklar karardı ve sehpadaki mumlar yandı.

Alec güldü. “Yatak daha rahat değil mi?”

“Burası daha sessiz,” diye mırıldandı Magnus. “Çocuk odasına uzak. Miyav Başkan’ı da rahatsız etmeyiz.”

“Ah, yataktan atılmayı hiç sevmez.” Alec başını eğip Magnus’un boynuna bir öpücük kondurdu. Magnus zevkle inledi.

“Bekle,” dedi. Bir adım geri çekildi ve sabahlığının kuşağını çözdü. Siyah ipeği bir çekişte çıkarıp yere attı. Altında minik, beyaz çapa desenleriyle kaplı, lacivert pijama takımı vardı. Alec gözlerini kısıtı.

“Bilseydim, gemici pijamam yerine daha seksi bir şey giyerdim.”

“Bence her halinle çekicisin,” dedi Alec. Sonra geceyi yırtan bir çığlıkla ikisi de donup kaldı. Alec gözlerini yumup derin bir iç çekti. Magnus onun içinden ona kadar saydığını biliyordu.

“Bana bırak,” dedi Alec.

“Ben hallederim,” dedi Magnus. “Sen daha yeni geldin.”

“Rahatına bak. Zaten onu görmek istiyordum.” Alec üzerinde sadece pantolonuyla Max’in odasının yolunu tuttu. Omzunun üzerinden Magnus’a bakıp gülümsedi. “Hiç şaşmıyor, hım?”

“Altıncı hissi kuvvetli. Sonra devam eder miyiz?”

“Olduğun yerde kal.”

Magnus, Max'in odasına küçük bir Boyut Kapısı açarak, Alec'in oğullarını kucağına alıp sallamasını izledi. Alec kapıyı görünce güldü. "Tabii, böylesi daha kolay. Şimdi kim kalkıp koridoru yürüyecek de, odaya girecek de..."

"Bana olduğum yerde kalmam söylendi."

Alec kapıyı işaret edip Max'e, "A-a, kim var orada?" diye mırıldandı. "Evet, *bapak*. *Bapak*'ı görüyor musun?"

Magnus oğluna kendi kökenlerine dair bir şeyler aşılacak istemişti. Bu şekilde çağrılmayı isteyen oydu. O da insan babasına *bapak* derdi. Ama bunu Max'e her söyleyişinde, babasını mezarında rahatsız ediyormuş gibi garip bir hisse kapılıyordu.

Max çabuk sakinleşti. Bugünlerde yalnızca kâbus gördüğünde ya da avutulmaya ihtiyaç duyduğunda ağlıyordu. Magnus ona uykulu gözlerle bakan oğlunu gülümsetmek için parmaklarından mavi kıvılcımlar çıkardı. Max'in dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve yeniden uykuya daldı. Mavi, tombul kolu yandan sarkmıştı. Max'in teni koyu maviydi. Bu onun Büyücü işaretiydi. Bir de başındaki şu minik, şirin çıkıntılar vardı. Max büyüdüğünde iki boynuza dönüşeceklerdi. Alec onu usulca beşiğine yatırdı. Magnus onları izlerken zamanla mutluluk tarifinin ne kadar değiştiğini düşünmeden edemedi. Mavi gözleriyle insanın aklını başından alacak kadar çekici, yarı çıplak sevgilisiyle kollarındaki bebeğin görüntüsü neredeyse gözlerini yaşartacaktı. Magnus kendi duygusallığına küfrederek seksi bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Alec loş ışıktaki ona baktığında, Magnus birden onun ne kadar yorgun göründüğünü fark etti. "Ben duş alacağım," dedi Alec. "Hemen dönerim."

"Sonra yine duş alman gerekecek," dedi Magnus. "Çabuk ol." Kapıyı kapatıp kitabına döndü. Tarih boyunca İskandinav mitolojisine dair önemli eserlerle bunların sahipleri ve yerleri hakkında bir araştırmaydı. Alec dönene dek yine seksi bir şeyler düşünmeye başladılar nasıl olsa.

Alec duşa gireli iki dakika olmuştu ki, genelde oradan çıkması yirmi dakikayı buluyordu, Max uykusunda bir kez daha bağırdı. Magnus hemen kulak kesildi. Oğlunun odasından başka bir ses gelmeyince okumaya devam etti.

Birkaç dakika sonra koridorda ayak sesleri duydu. Magnus hızla arkasını döndü. Bunun fazla temkinli davranmakla ilgisi yoktu. Sonuçta biri koruma kalkanlarını yokluyor ve içeri girmeye çalışıyordu.

Kapıda beliren kişiyi gördüğünde, tüm umutları suya düştü. Misafirin geliş nedenini henüz bilmiyordu. Ama bu gece Alec'le romantik dakikalar yaşayamayacağından artık emindi.

"Shinyun Jung," dedi bıkkın bir sesle. "Yine beni öldürmeye mi çalışacaksın?"

Shinyun Jung'un büyücü işareti bir maskeyi andıran, ifade-siz suratıydı. Dolayısıyla aklından geçenleri anlamak imkânsızdı. Magnus onu son gördüğünde, mermer bir sütuna bağlıydı ve Cehennem Prensi Asmodeus'u geri getirme planları suya düşmüştü. Magnus buna rağmen ondan nefret etmiyordu. İçinde kaynayan öfkeyi ve çektiği acıları anlıyordu. Hatta bir yolunu bulup Alec'in elinden kaçtığına ve onu Meclis'e teslim etmek zorunda kalmadıklarına sevinmişti doğrusu.

Shinyun şimdi her zamanki donuk yüzüyle Magnus'un karşısında dikiliyordu. "Koruma kalkanlarını kırmak uzun zaman aldı. Sihirlerin gerçekten etkili."

"Burada olduğuna göre, yeterince etkili değillermiş demek ki."

Shinyun omuz silkti. "Seninle konuşmalıydım."

"Keşke telefon etseydin," dedi Magnus. "Ne yazık ki pek uygun bir zamanda gelmedin."

"Harika haberlerim var," dedi Shinyun. Magnus bunu beklemiyordu doğrusu. "Bir de senden Ak Kitap'ı isteyeceğim. Onu bana vereceksin."

Hah, şimdi tam Shinyun gibi konuşmuştu.

Magnus şöyle bir düşündü. Her ne kadar Shinyun'un iyiliğini istese de, şimdiye kadar yaptıklarından sonra, ona tüm zamanların en güçlü büyü kitabını vermek konusunda çekinceleri olması doğaldı. Ama ona gerekçelerini açıklamak yerine, "Kitap ben-de değil," diye kestirip attı. "Onu Spiral Labirent'e verdim. İyi haber ne?"

Tam o sırada içeri biri girdi.

Magnus şaşkınlıkla inledi.

Ragnor.

Üç yıl önce ortadan kaybolmadan, yakında görüşeceklerine söz veren Ragnor. Evet, ta kendisiydi! Magnus onu uzun süre bekledikten sonra her yeri aramış ve sonunda yakın dostunun gerçekten öldüğüne karar vermişti. Onun yasını tutmuş, aklıyla ona veda etmişti, ama kalbi onun yokluğuna hiçbir zaman alışamamıştı.

Ve şimdi Ragnor, kucığında Max'le karşısında dikiliyordu.

Magnus'un şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Normal şartlar altında koşup Ragnor'un boynuna sarılırdı. Ama Shinyun'un varlığı ve Ragnor'un ona bakışları Magnus'u durdurdu.

Bir de, Max'i tutuşunda bir terslik vardı. Kucığındaki bir çocuk değil de bir un çuvalıydı sanki. Gerçi Max bunun farkında değildi. Hâlâ uyuyordu.

"Yanılmamışım," dedi Ragnor, Magnus'u şaşırtacak kadar sert bir sesle. "Bir gün bunlardan bir tane edineceğinden adım gibi emindim. Ne kadar zekice bir karar olduğu tartışılır tabii."

"Adı Max," dedi Magnus. Kendini sakinliğini korumaya zorladı. "Bir aileye ihtiyacı vardı. Biz de bunu ona vermek istedik. Buraya nasıl girdiniz?"

Ragnor kıkırdadı. Beklenmedik bir şekilde ortaya çıkışı, bu tanıdık sese ürktücü bir tını katmıştı. "Magnus Bane. Yardıma muhtaçların yüce gönüllü kahramanı. Senin kadar güçlü birinin bu kadar yufka yürekli olması inanılır gibi değil. Gölge Avcısı ve şu küçük yabanimersini derken, bakıyorum burada kendine bir acizler yurdu kurmuşsun."

Magnus, Ragnor'un, oğluna *yabanmersini* demesini sineye çekip çekmemek konusunda kararsızdı. Eski dostunun bu çirkin tavrı sabrını zorlamaya başlamıştı doğrusu. Olan biteni sessiz bir ilgiyle izleyen Shinyun'a baktı. "Sandığın gibi değil," dedi. "Biz bir aileyiz."

"Elbette öylesiniz." Ragnor'un gözleri tuhaf bir ışıltıyla parlıyordu.

"Eee?" dedi Magnus. "Hâlâ ölü müsün? Yoksa hayata dönüşünü mü kutluyoruz? Hem sen Shinyun'u nereden tanıyorsun? Bebeği artık bana versen mi acaba?"

Shinyun nihayet konuştu. "Ragnor'la bir proje üzerinde beraber çalışıyoruz."

Alec hâlâ duştaydı. Magnus biraz gürültü yapmayı düşündü. Ama öncesinde Max'i Ragnor'dan almalıydı. Onları oyalararak zaman kazanmaya çalıştı. "Bu projenin neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim? Seni son gördüğümde, erkek arkadaşım Cehennem Prensleriyle haşır neşir olmak konusunda dersini aldığını düşünerek seni serbest bırakıyordu, Shinyun. İkimiz de bir daha onlara bulaşmayacağını umuyorduk." Büyük İblisler denen yaratıkların hepsi de azılı düşmanlarıydı. Ama Cehennem Prensleri isyanda Lucifer'in tarafında savaşarak gözden düşen meleklerdi ve diğerlerinden çok daha güçlüydüler.

"Artık Büyük İblislerden birine hizmet etmiyorum," dedi Shinyun kibirli bir tavırla.

Magnus rahat bir nefes aldı.

"En Büyük İblis'e hizmet ediyorum," diye ekledi Shinyun.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Kapitalizme mi?" diye alay etti Magnus. "Anladım. Ragnor'la küçük bir iş kurdunuz ve kendinize yatırımcı arıyorsunuz."

"Dokuzların en büyüğüne," diye böbürlendi Shinyun. Magnus bu muzaffer ses tonunu iyi hatırlıyordu. İlk duyduğunda da hiç hoşuna gitmemişti. "İlk yaratılana! Bütün dünyaları bir lokmada yutmaya muktedir olana! Ruhların Orakçısına!"

“Apış Arasındaki Mucizeye!” diye dalga geçti Magnus onun sesini taklit ederek. “Ragnor, eski dostum, senin bu dünya yiyici arkadaşla nasıl bir münasebetin var?”

“En büyük destekçilerindenim.”

“Hikâyenin başına dönersek, Ragnor, efendimin kölesiydi,” dedi Shinyun. “Efendim ona *Svefnthorn*’u bahşetti.” Beline bağlı kılıç kınından uzun, çirkin, demir bir çubuk çıkardı. Ucuna yuvarlak bir halka takılmış 1 rakamı şeklindeydi. Gotik bir şömine karıştıracısını andırıyordu.

Magnus daha fazla kendini tutamadı.

“Bebeği bana ver, Ragnor,” dedi arkadaşına doğru yürüyerek.

Ama Ragnor, Max’i ondan kaçırdı. “Büyük İblisler’in hükümdarı ve Cehennem Prensleri’nin en güçlüsü Sammael, bin yıl önce başladığı işi bitirmek istiyor, Magnus. Gölge Avcıları yoluna taş koymasaydı çoktan bu krallığın hâkimi olacaktı. Senin anlayacağın,” diye ekledi, “Sammael’in zaferinin kaçınılmazlığı sonsuz irademi kırdı. Yeterince açık ifade edebilmişimdir umarım?”

“Yani boşuna mı ölü taklidi yaptın?”

“Shinyun beni buldu,” dedi Ragnor. “Azmin zaferi.”

Magnus bir kez daha Ragnor’a doğru atıldı. Ama Shinyun aralarındaki mesafeyi şaşılacak bir hızla kapatarak tuhaf şekilli demir çubuğu ona doğrulttu. Magnus durup ellerini kaldırdı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Max hâlâ Ragnor’dayken dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu.

“Anlamıyorsun,” dedi Shinyun. “Ak Kitap’ı senden çalmıyoruz. Karşılığında, sana çok daha değerli bir şey veriyoruz.”

Birden atılıp *Svefnthorn*’u Magnus’un göğsüne sapladı.

Demir sopa hiçbir dirençle karşılaşmadan Magnus’un etine gömüldü. Magnus’un canı acımadı. Hatta sopa kalbine saplandığında kıpırdamadı bile. Yalnızca bir anlığına kendini çok güçsüz hissetti. Kalbinin demir çubuğa rağmen attığını duyumsayabiliyordu. Göreceği manzaradan korktuğu için hiç aşağı bakmıyordu.

Bir yanı, Ragnor'un orada olup bunu izlemesine hayret ediyordu. Sadece izleyip hiçbir şey yapmamasına.

Shinyun uzanıp Magnus'u yanağından öptü. Sonra çubuğu bir kilidi çevirir gibi döndürdü ve hızla geri çekti. Çubuk tıpkı saplandığı gibi kolayca Magnus'un göğsünden çıktı. Ardında soğuk kızıl alevler bıraktı. Magnus onlara dokundu ama elini yakmadılar. Yarası da acımıyordu.

O berbat güçsüzlük hali geçmeye başladı. "Bana ne yaptınız?" diye sordu.

"Daha önce belirttiğim gibi," dedi Shinyun, "sana büyük bir hediye bahşedildi. En azından, onun bir kısmı. Ve karşılığında, Ak Kitap'ı alacağız."

"Size söyledim..." diye başladı Magnus.

"Ama yalan söylüyordun," dedi Shinyun. "Çünkü kitap bende. Sana görünmeden önce, onu çocuğunun odasından aldım. Akli çalışan her insanın yapacağı gibi."

"Bize kızma, Magnus," dedi Ragnor. "Sammael, Ak Kitap'a çok bağlı. Dolayısıyla Kitap onun hizmetkârlarını kendine çekiyor."

Magnus bunu bilmiyordu. Aksi halde, Ak Kitap'ı oğlunun resimli kitaplarının arasında bırakmak yerine daha güvenli bir yere saklardı. "Size engel olmaya çalışırdım," dedi. Ragnor'un gözlerinin kısıldığını fark ederek devam etti. "Hem Alec de burada. Ama beni gafil avladınız. Ragnor, Max'i ver. Sonra Kitap'ı alıp gidebilirsiniz."

"Biz Kitap'ı senden her türlü alırdık," dedi Shinyun. Ama şiddetten hoşlanmayan Ragnor başını salladı.

"Sakın bir yanlış yapma," dedi Magnus'a.

"Öyle bir niyetim yok," dedi Magnus.

Ragnor yaklaşip bebeği Magnus'a verdi. Magnus, Max'i dikkatle sol koluna yatırdı. Sonra birden sağ elinin beş parmağını Ragnor'un göğsüne daldırdı. Ragnor'un vücudundan yayılan sihir hemen hissetti. Eski dostu, Sammael'in kontrolü altındaydı.

Ragnor'un yaşam özünün ışığı karanlıkta kaybolmuştu. Magnus, Max'i uyandırmamaya çalışarak karanlığı emmeyi denedi.

"Uslu durmaya söz vermiştin!" diye bağırdı Shinyun. Svefnthorn'u Magnus'a doğrultmuştu.

Ragnor, Magnus'a karşı koymaya çalışırken boğazından bir hırıltı yükseldi. Sonra vücudu yay gibi gerildi ve Magnus'u bütün gücüyle itti. Magnus dengesini kaybederek arkasındaki kanepeye düştü. Neyse ki Max hâlâ kucağındaydı. Ama uyanmıştı ve avazı çıktığı kadar bağırma başlamıştı.

Odadaki bütün yetişkinler bir an donup kaldı. "Kendini kötü hissetme Magnus," dedi Ragnor. "Sammael'e sadakatim bana hiçbir büyücünün alt edemeyeceği bir güç verdi."

"Ragnor!" diye tısladı Shinyun. "Sessiz ol! Bebek..."

Birden acıyla bağırarak yere düştü. Baldırına bir ok saplanmıştı. Bu o kadar sürpriz bir gelişmeydi ki Max sustu.

"Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı Alec koridorun ucundan. Ragnor şaşkınlıkla ona döndü.

Magnus, Alec'e destek olması gerektiğini biliyordu. Ama kucağında bebeğiyle kanepeye yayılıp kalmıştı. Max'i düşürmeden kalkmaya çalıştı. Yine aklına oğlunu oradan ısınlamak geldi, ama sonra güvenli olmayacağını düşünerek bu fikri bir kenara bıraktı. Bir Kapı açmaya vakti yoktu. Belki Max'i tavana doğru uçurursa...

Shinyun'un kendine bir Kapı açtığını duyunca dikkat kesildi. Halbuki bütün saflığıyla Alec'in onu tamamen etkisiz hale getirdiğini sanmıştı. Sonra Ragnor'un Kapı'ya doğru atıldığını gördü. Magnus'un ona vaktinde yetişmesi imkânsızdı.

Ama Alec bir Yunan tanrısı gibi, saçlarından sular damlayarak odaya daldı. Beline beyaz bir havlu bağlamıştı. Boynundaki deri ipin ucunda bir Lightwood yüzüğü asılıydı. Göğsünde kocaman bir İsabetlilik rünü vardı. Normalde yatak odalarının duvarını süsleyen cilalı yayı germişti. Bir Rönesans tablosundan fırlamış gibiydi.

Alec'in şu hayattaki en büyük endişelerinden biri, Magnus gibi yüzlerce yıldır türlü mucizelere tanık olan birinin onu sıradan bulmasıydı. Ama Alec'in bir türlü anlamadığı şey, bir Gölge Avcısını dövüşürken, hele de böyle yakından izlemenin ne kadar etkileyici olduğuydu.

Gerçekten büyüleyici bir manzaraydı.

Magnus daldığı düşüncelerden uyanarak etrafına bakındığında, Shinyun'un çoktan gittiğini gördü. Şimdi de Ragnor Kapı'dan geçmeye hazırlanıyordu. Magnus ayağa kalkmayı başarmıştı ve Max'i önünde tutuyordu. Sihir yapabilmek için ellerinin serbest olması gerekiyordu. Ama çocuğunu bırakmak da istemiyordu.

Bir ok uçtu. Ragnor'un saçlarına teğet geçti ama büyücünün pelerininin arkasından bir parça kopardı. Kapı Ragnor'un ardından kapandı.

Ani bir sessizlik oldu. Alec, Max'i kucağında sallayan Magnus'a döndü.

"Ragnor Fell miydi o?" diye sordu hayretle. "Shinyun Jung'la ne işi var?" Alec, Ragnor'la hiç karşılaşmamıştı. Ama onlarca fotoğrafını, karakalemle çizilmiş resimlerini ve büyük bir yağlıboya portresini bile görmüştü.

"Evet," dedi Magnus. "Oydu."

Alec gidip yere saplanan oku ve ucundaki kumaş parçasını aldı. Başını kaldırdığında yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Ragnor Fell ölmedi mi?"

"Hayır," dedi Magnus. Kendini çok yorgun hissediyordu. "Yaşıyor."

İKİNCİ BÖLÜM

Hava ve Melekler Arasında

MAGNUS, MAX'İ YATIRIRKEN ALEC GİYİNMEYE gitti. Hâlâ gergindi. Adrenalin ve endişe doluydu. Az önce evinde neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Magnus, Ragnor'dan geçmişe ait biri gibi bahsetmişti. Onun akıl hocası, öğretmeni ve tarihin belirli dönemlerinde seyahat arkadaşıydı. Magnus'un üç yıl önce Ragnor'un ölümünün acısına metanetle katlanmaya çalıştığını hatırlıyordu. Alec o zaman Magnus'a bir kez daha hayran olmuştu. Hayatı boyunca onlarca, hatta belki de yüzlerce ölüme tanık olan birinin ağırbaşlı bilgeliğiyle tutmuştu eski dostunun yasını.

Ama şimdi bunların koca bir yalan olduğunu öğrenmişti. Boxer'ının üzerine bir tişört geçirirken Magnus'un odaya girdiğini duydu. "Ragnor'un yaşadığını biliyor muydun?" diye sordu.

"Bir bakıma, evet."

Alec onun açıklamasını bekledi.

"Sahte bir ölüm tezgâhladığını biliyordum," dedi Magnus. "Ama iletişimi koparmayacağımıza söz vermişti. Tehlikedeydi. Saklanması gerekiyordu. Ama aradan haftalar geçti. Ondan hiç haber alamadım. İki yılın sonunda, başına kötü bir iş geldiğine ikna oldum."

“Yani önceleri ölmediğini biliyordun,” dedi Alec. Tuhaf bir şekilde savunmasız ve akli karışmış görünen Magnus’a döndü. Siyah sabahlığını giymişti. “Ama sonra öldüğünü düşündün.”

“En mantıklı açıklaması buydu,” dedi Magnus. “Başına bir iş geldiği konusunda haklıymışım. Shinyun onu esir almış.” Gözlerini Alec’e dikti. “Max kucağındaydı,” dedi usulca. Gelip yatağın ayakucuna oturdu. “Ben...”

Bir an duraksadı. Tekrar konuştuğunda artık sesi titremiyordu. “Çocuk sahibi olmanın şahane bir yanını daha keşfettim. Tehlike anında mükemmel şekilde odaklanmanı sağlıyor.”

Alec, Magnus’un yanına gitti. Ellerini sevgilisinin omuzlarına koydu. “Artık yalnız değiliz. Düşünmemiz gereken bir evladımız var.”

“Sağlam durmalıydım. Başka şansım yoktu. Ben de durdum. Yoksa bayağı sarsılırdım.”

Alec ona gülümsedi. “Ragnor Fell sağ olduğu için mi? Yoksa Shinyun Jung yeniden hayatımıza girdiği için mi? Belki de beraber takılmalarını hazmedemedin. Ya da Ak Kitap’ı ele geçirmelerini.”

“Aslında daha çok, Shinyun beni mitolojik bir sopayla destiği için,” dedi Magnus. Sabahlığıyla pijamasının üzerini çıkardı.

Alec ona bakakaldı. Magnus’un göğsünde derin bir yarık vardı ve kenarlarındaki kırmızı alevler yandıkları gibi sönüyordu. Magnus nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu? Alec endişeden aklını kaçırarak gibiydi. Eğilip yerden pantolonunu aldı.

“Shinyun ona Svefnthorn diyordu,” diye devam etti Magnus. Soğukkanlılığı Alec’i çileden çıkarıyordu. Magnus’un neyi vardı? Şokta mıydı? “Neden giyiniyorsun?” diye sordu Alec’e.

Alec cebinden çıkardığı telefonu gösterdi. “Catarina’yı arıyacağım.”

“Gece gece rahatsız etme canım...” diye başladı Magnus. Alec onu susturmak için parmağını kaldırdı.

Hattın diğer ucundan uykulu bir ses geldi. “Alec?”

“Uyandırdığım için özür dilerim,” dedi Alec telaşla. “Ama Magnus yaralandı. Göğsüne bir sopa saplanmış. Belli ki iblislerle ilgili bir şey. Şimdi göğsünde sihirli bir yarık var ve içinden ışık yayılıyor.”

Catarina tekrar konuştuğunda tamamen ayılmıştı. “On dakikaya oradayım. Magnus kendi başına saçmasapan bir işe kalkışmasın.” Telefonu kapadı.

Alec, Magnus’a döndü. “Hiçbir şey yapmasın dedi.”

“Harika.” Magnus sabahlığını giyip yatağa uzandı. “Ben de öyle düşündüm.”

Alec komodine bıraktığı oku alıp ucundaki kumaş parçasını çıkardı.

Ragnor’u bilerek vurmamıştı. Kendi evlerinde saldırıya uğramalarına ve Magnus’la Max tehlikede olmasına rağmen yeşil büyücünün Magnus’un en eski dostlarından biri olduğunu unutmamıştı. Ona zarar veremezdi.

Onun için, pelerinini hedef almıştı. Kumaşı avucuna hapsetti.

“Ragnor’un izini süreceğim,” dedi.

Magnus’un gözleri kapanıyordu. “İyi fikir. İnisiyatif alman hoşuma gitti.”

“Ak Kıtıp’ı neden istiyorlar dersin?” Steliyle elinin üzerine bir İz Sürme rünü çizdi. Avucundaki kumaşın titreştiğini hissetti. Bilincinin gerisindeki tuhaf karıncalanma rünün görevini yapmaya çalıştığına işaret ediyordu.

Magnus gözlerini açmadan “Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Herhalde Sammael’in adına kara bir büyü yapacaklar. Ona ulaştın mı?”

“Evet,” dedi Alec. “Batıya gidiyor.”

“Ne kadar uzakta?”

Alec kaşlarını çatı. “Çok.”

Magnus gözlerini açtı. “Bekle.” Biraz önceki yorgunluğundan beklenmeyecek bir atiklikle yataktan fırladı. Odanın karşısında-

ki yazı masasına koştu. Orada katlı duran bir kâğıdı heyecanla salladı. “Büyücü-Gölge Avcısı işbirliği için mükemmel bir fırsat doğdu. Gel.” New York haritasını yatağa serdi ve ellerini üzerine doğru tutup parmaklarını oynattı. Sonra Alec’in bileğini yakaladı ve yine parmaklarını oynattı. Eğilip Alec’in elinin üzerine bir öpücük kondurdu.

Alec gülümsedi. “Aktif bir rünü öpmek nasıl bir duydu?”

“Cennet ateşinin kokusu dışında, güzel. Şimdi anlat bakalım, benim asil iz sürücüm.”

Alec haritaya odaklandı. “Ragnor bu haritanın dışında,” dedi. “Daha batıda.”

“Hemen dönerim.” Magnus koşarak odadan çıktı. Az sonra, elinde ülkenin kuzeydoğusunu gösteren bir haritayla döndü.

“Daha da batıda,” dedi Alec özür dilercesine.

Magnus bu kez Amerika haritasını getirdi.

“Daha da batıda,” dedi Alec. Birbirlerine baktılar. Magnus az sonra, devasa büyüklükte bir yerküreyle geri döndü.

“Magnus,” dedi Alec. “Bu bizim barımız.” Kürenin kapağını kaldırıp içindeki dört kristal sürahiye baktı.

“Ama aynı zamanda bir yerküre,” dedi Magnus. Uzanıp kapağı kapadı. Alec omzunu silkti ve yumruğunu yerkürenin yüzeyinde yavaşça gezdirmeye başladı. Magnus sevgilisinin elinin durduğu yere baktı. “Doğu Çin kıyısı. Galiba Şangay’dalar.”

“Şangay mı? Ragnor’la Shinyun’un Şangay’da ne işi olabilir?”

“Aklıma hiçbir sebep gelmiyor,” dedi Magnus. “Belki de iyi bir gizlenme yeri olduğunu düşünüyorlar.”

“Ya Sammael?”

Magnus başını iki yana salladı. “Sammael’in zamanında Şangay küçük bir balıkçı köyüydü. Benim bildiğim, aralarında hiçbir bağlantı yok.” Yerkürenin üzerine eğildiğinde sabahlığının önü açıldı. Alec, Magnus’un göğsündeki büyük ve çirkin yaraya baktı. Ne tuhaftır ki, etrafında hiç kan yoktu. Yalnızca içinden uğursuz bir ışık yayılıyordu. Magnus onun bakışlarını yakaladı-

ğında sabahlığın yakasını çekiştirip kuşağını sıktı. “Merak etme. İyiyim.”

Alec hayretle ellerini savurdu. “Hiç endişelenmiyor musun? Göğsünde kocaman bir yara var ve ışık sızdırıyor. Bu iş ciddi. Bazen tıpkı Jace gibi davranıyorsun. Biliyorsun, yardım istemek seni güçsüz göstermez.” Yüz hatları yumuşadı. “Sana kötü bir şey olmasını istemiyorum, Magnus.”

“Korktuğun buysa, Sammael’in esiri olmadım.” Kollarını havaya kaldırıp gerindi. “Kendimi gayet iyi hissediyorum. Şöyle güzel bir uyku çekeyim, sabaha zımba gibi uyanırım. Catarina endişelerini gidersin. Sabah ilk iş Şangay’a gidip Ragnor’la Shinyun’un peşine düşeceğiz. Kitap’ı geri alacağız ve bu konu kapanacak.”

“Olmaz,” dedi Alec.

“Birinin Kitap’ı geri alması gerek.”

“Sadece ikimiz gidemeyiz. Bize destek lazım.”

“Ama...”

“Hayır,” dedi Alec. Magnus ona gülümseyerek baktığında devam etti. “Ya rünlere ihtiyacım olursa? Ya Shinyun’la Ragnor Kitap’ı bize kaptırmayacak kadar güçlüyse? Ayrıca Max’i yanıma alacak mıyız? Bence almamalıyız.”

“Catarina onunla ilgilenebilir,” dedi Magnus. “Nasıl olsa hemen döneceğiz.”

“*Magnus*,” dedi Alec. “Bütün sorunları kendi başına çözmek istediğini biliyorum. Zayıf biri gibi görünmekten nefret ediyor-sun ve...”

“Yalnız değilim ki. Sen varsın.”

“Tabii ki elimden geldiğince sana yardım edeceğim. Sadece ikimizin yapabileceği bir sürü şey var...”

“Bazıları en sevdiğim,” dedi Magnus kaşlarını oynatarak.

“Ama bu iş ciddi. Şangay’a gideceksek, yanımızda bir destek kuvveti götüreceğiz. Yoksa hiç gitmem.”

Magnus karşı çıkmak için ağzını açtı, ama tam o sırada kapı çaldı. Alec, Catarina’ya kapıyı açtı. Catarina tek kelime etmeden

yanından geçip içeri girdi. Teniyle aynı renkte, mavi bir doktor önlüğü giymiş ve beyaz saçlarını dağınık bir atkuyruğu yapmıştı. Alec onun peşinden yatak odasına doğru yürüdü. “Ne zaman oldu bu iş?” diye sordu Catarina.

“On beş, yirmi dakika önce,” dedi Alec. “Magnus iyi olduğunu söylüyor.”

“O her zaman iyi olduğunu söyler,” dedi Catarina. Odaya girerken “Magnus!” diye gürledi. “Şu iğrenç şeyi hemen çıkar ve bana yaranı göster.” Duraksadı. “Bu haritalar ne?”

“Sabahlığıma hakaret etme lütfen,” dedi Magnus. “Alec’le bir şişlenme sonrası tatiline çıkmayı planlıyoruz.”

“Bize saldıran Shinyun Jung’du,” dedi Alec. “Birkaç yıl önce Avrupa’da tanıştığımız bir büyücü. İzini sürdüm. Galiba Şangay’da.”

Catarina başını salladı. Belli ki bütün bunlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Magnus, Catarina’ya Ragnar’dan bahsedecek miydi acaba? Alec bu haberi Magnus’un vermesi gerektiğini düşünmüştü. Magnus’a baktı. Ama Magnus, “Beni Svefnthorn adında, demir bir çubukla şişledi,” demekle yetindi.

“Adını ilk kez duyuyorum,” diye mırıldandı Catarina. “Bu ev büyü kitaplarıyla dolu değil mi? Ne olduğunu araştırmadınız mı?”

Alec hemen savunmaya geçti. “Magnus için endişeleniyorum. Kitaplara bakmak aklıma gelmedi.”

Catarina şakaklarını dürtüp gözlerine yakından bakarken Magnus, “Ben iyiyim,” diye directti.

Alec, Catarina’yı korku dolu gözlerle izliyordu. Catarina birkaç dakika sonra iç çekti. “Resmi teşhisimi söylüyorum. Bu yara kesinlikle iyiye işaret değil ve nasıl iyileşeceğini bilmiyorum. Öte yandan, şimdilik sana doğrudan bir zarar vermediğini düşünüyorum.”

Magnus kaşlarını kaldırdı. “Diğer bir deyişle, doğruca Şangay’a gidip Shinyun’u bulmamamız ve bu meseleyi halletmemiz için bir sebep yok. Öyle mi?”

“Ben böyle bir şey söylemedim. Alec senin kütüphanende biraz araştırma yapabilir. Buradaki kaynaklar yeterli gelmezse Enstitü’nün kütüphanesine bakar. Ben de kendi araştırmamı yapacağım. Ama göğsünde sihirli bir delikle ve daha ne olup bittiğini bile anlamadan soluğu Şangay’da almanı kesinlikle onaylamıyorum.”

Magnus biraz daha mızızlandı. Ama sonunda tıpkı Alec’in tahmin ettiği gibi, Catarina’nın bilgeliğine yenik düştü. Catarina, Magnus’un aptalca bir işe kalkışmayacağından emin olunca, iç çekip onun saçlarını karıştırdı ve odadan çıktı.

Alec, Catarina’yı kapıya kadar geçirdi. Catarina gitmeden önce duraksadı ve onu dikkatle süzdü. “Magnus Bane kedi gibidir,” dedi.

Alec kaşlarını kaldırdı.

“Acısını asla belli etmez. Canının en çok yandığı zamanlarda bile cesur davranmaya çalışır.” Elini Alec’in omzuna koydu. “İyi ki yanında sen varsın. Bugünlerde onun için eskisi kadar endişelenmiyorum.”

Alec gülümsedi. “Magnus’a istediğimi yaptırabildiğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Beni dinler ama bildiğini okur. Bence bu bakımdan da kedilere benziyor.”

Catarina başını salladı. “Kedi gözlerini de unutmayalım.”

Alec ona sarıldı. “İyi geceler Catarina.”

Alec yatak odasına döndüğünde Magnus’u yeniden üzerine geçirdiği sabahlığıyla yatağın altını karıştırırken buldu. “Ne yapıyorsun?” diye bağırды.

Magnus ona parlayan gözlerle baktı. “Tabii ki derhal Şangay’a gidiyoruz. Shinyun’la Ragnor’u bulmalıyız.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Alec. “Catarina’ya sağlığını ciddiye alacağına söz verdin.”

“Alıyorum zaten. Shinyun’la Ragnor’u bulmadan iyileşmem ki.”

“Haklı olabilirsin. Ama Max’in uyanmasına daha dört saat var. Biraz dinlenmen için ısrar ediyorum.”

Magnus önce somurttu. Ama sonra iç çekip yatağın kenarına oturdu. “Tüh ya. Catarina’ya Max’i sormadık. Biz yokken ona bakabilir mi acaba?”

“Al sana sabahı beklememiz için bir neden daha. Max’i kime bırakacağımıza karar verip biraz bilgi toplayalım.” Bir an duraksadı ve tereddütlü bir sesle ekledi. “Magnus, buradan günlerce uzak kalabiliriz.”

Magnus nihayet başını salladı. “Doğru söylüyorsun. Tamam. Yarın Max için bir çözüm buluruz.” Alec’e tuhaf bir ifadeyle baktı. Alec bu bakışın anlamını biliyordu, çünkü o da hayatlarının nasıl bu kadar tuhaf, zor, yorucu ve aynı zamanda şahane olabileceğine sık sık şaşıırıyordu.

“Max’i ilk kez bırakacağız,” dedi. “Şimdiye kadar bu konuyu neden düşünmedik?”

“Bir süredir huzurumuz yerindeydi de ondan,” dedi Magnus.

Haklıydı. Aşağıdünya’nın üzerine kara bir bulut gibi çöken Soğuk Barış dışında nispeten sakin bir yıl geçirmişlerdi. İkisi de New York’tan nadiren ayrılmış ve gittikleri yerlerde gece yatıya kalmamışlardı. Max’i yalnızca birkaç saatliğine başkalarına emanet etmişlerdi. Belki bir Meclis toplantısı, yakınlarda bir yerde çıkan bir kavga ya da Aşağıdünyalılarla yaşanan siyasi bir kriz için. Bunun dışında Max’ten asla uzak kalmamışlardı. Max geceleri hep kendi yatağında uyumuştı.

Alec onu yeni endişelere sürükleyen düşünceleri bir kenara bırakmaya çalıştı. “Dört saat içinde Max için bir çözüm bulacağız,” dedi. Kendini yatağa atıp Magnus’u yanına çekti. Büyücü yan döndü. Alec de onu taklit edip arkadan beline sarıldı. Magnus’un derin bir iç çektiğini duydu.

Alec’in vücudundaki gerginlik yavaşça yumuşadı. Kedileri Miyav Başkan yatağın altından çıkıp Magnus’un kalçasına tüneğinde, Magnus çoktan uykuya dalmıştı. Alec, erkek arkadaşının başının tepesine bir öpücük kondurdu ve sonunda uyudu.

Magnus rüyasında yanıp yıkılmış bir dünyaya hükmediyordu. Milyonlarca altın basamakla çıkılan altın bir tahtta oturuyor ve altında sağa sola koşuşturan gri yaratıklara anlamadığı bir dilde emirler yağdırıyordu. O kadar yüksekteydi ki, tahtının altından bulutlar süzülüyordu. Basamakların ardına baktığında uçsuz bucaksız bir okyanusun yüzeyini tutuşturan kızıl güneşi gör-biliyordu.

Yanında başka kimse yoktu. Aşağıdaki şu gri, pejmürde yaratıklar dışında yalnızdı. Gözlerini kısıtı. Yanlış mı görüyordu, yoksa gerçekten gagaları mı vardı? Magnus yavaşça doğrulup birkaç basamak indi. Belki biraz daha aşağı inerse, aşağıdaki okyanusta kendi yansımasını göürdü.

Magnus basamakları inmeye devam etti. Ama omzunun üzerinden baktığında tahtından hiç uzaklaşmıyordu. Sonunda denizin yüzeyine baktı. Dev gibiydi. Boyu belki on beş met-re vardı. Hatta otuz metre. Kedi gözleri kocaman ve pasparlak-tı. Göğsündeki yaranın izi bile kalmamıştı. Ama derisi bir hay-vaninki gibi kalın ve buruşuktu. Ellerini öne uzattığında kıvrık pençeleri olduğunu gördü.

“Neler oluyor?” diye bağırdı. “Burada ne işim var?”

Gri yaratıklar durup ona baktı. Onunla konuştular ama Magnus söylediklerinden hiçbir şey anlamadı. Onu ya çok sevi-yorlar ya da ondan çok korkuyorlardı. Magnus bunu bir türlü kestiremiyordu. Aslına bakılırsa, bilmek de istemiyordu.

Magnus uyandığında, duvara vuran gün ışığının açısından saatin geç olduğunu anladı. Yatağın diğer tarafı boştu. Alec’in yola çıkma-dan önce iyice dinlenmesi için onu uyandırmadığını tahmin etti.

Sabahlığını buldu. Gözlerini ovuşturarak mutfağa gitti. Orada Jace Herondale’i üzerinde SÜPER MİYİM NEYİM? yazan, en sevdiği kupasına kahve koyarken buldu.

Magnus mutfağa çıplak gitmediğine sevinmişti doğrusu. “O benim kupam,” diye homurdandı.

Sarı saçları ve biçimli yüz hatlarıyla kusursuz görünen Jace her zamanki çekici gülümsemelerinden biriyle ona baktı. Magnus daha sabah kahvesini bile içmemişken onunla tersleşmekten vazgeçti. “Dün acayip bir Norveç sopasıyla şişlendiğini duydum,” dedi Jace. “Evde soya sütü var mı? Clary başka süt içmiyor.”

“Burada ne arıyorsun?”

Jace şimdi de buzdolabını karıştırmaya başlamıştı. “Üçünüzle de yakın ilişkilerimden ötürü buraya çat kapı gelebilme özgürlüğüm olduğunu düşünüyorum. Ama bizi Alec çağırdı. Şangay’la ilgili bir şeyler geveledi.”

“*Bizi* derken kimi kast ediyorsun?” diye sordu Magnus şüpheyle.

Jace kupasını salladı. “Biz işte! Hepimiz.”

“Hepiniz mi?” diye tekrarladı Magnus. Elini kaldırdı. “Dur. Önce üzerime doğru dürüst bir şeyler giyeceğim. Bu arada sen de melek güçlerini kullanarak bana bulabildiğin en büyük kupaya kahve koyacaksın. Döndüğümde, *hepimiz* gibi korkunç kavramlardan ve Alec’in neler yumurtladığından söz edebiliriz.”

Magnus giyinip salona gittiğinde Alec’i kollarını göğsünde kavuşturmuş, endişeli gözlerle yukarı bakarken buldu. Odanın bir köşesinde Max havada taklalar atıyordu. Tavanla arasında yalnızca birkaç santim vardı ve sevinç çılgınlıkları bütün odada çınılıyordu. Altında, Clary Fairchild’la Isabelle Lightwood onu bir süpürge sopasıyla dürterek aşağı indirmeye çalışıyordu. Clary bir yandan da serbest eliyle kızıl örgüsünü sallıyordu. Belki bu şekilde Miyav Başkan’ın dikkatini çekebilirdi. Ama Max havada tepetaklak asılı durmaktan fazlasıyla memnun görünüyordu. Isabelle dışında herkes kot ve tişört giymişti. Isabelle uzun, kat kat kadife bir etekle üzerine oturan siyah bir kazak tercih etmişti. Magnus’a ara sıra da olsa kendini özensiz hissettirebilen nadir insanlardandı.

Magnus, Alec’in yanına gitti. “Yine anti yerçekimi büyü mü?”

“Bizi delirttiğini biliyor. Ama Clary’yle Isabelle’e şov yapacak ya!” Alec’in sesi hem öfkeli hem de hayranlık doluydu. Magnus bu ses tonunu ancak çocuk sahibi olduktan sonra ayırt etmeye başlamıştı.

“Şangay’a gideceğimizi sanıyordum,” dedi usulca.

“Plan değişmedi,” dedi Alec. “Ama sana söyledim. Şeytani büyücülerle tek başımıza savaşamayız. Sabah Jace’i aradım.”

“Ve bütün ekibi davet mi ettin?” O sırada kapı açıldı ve Simon Lovelace içeri girdi. Göğsünde kabartma harflerle SENİN OLAYIN BU! yazan siyah bir tişört giymişti. Ama yüzünde ondan beklenmeyecek bir ifade vardı. Dikkati başka bir yerde ve üzgün gibiydi. Magnus nedenini merak etti.

Belki de son birkaç yılın yükü omuzlarına binmişti. Simon onları gibi bir gruba göre bile çok şey yaşamıştı. Bir zamanlar bir ölümlüydü. Sonra vampir olmuştu. Gölge Avcıları hapis-hanesine düşmüş, öldürülmesi imkânsız birine dönüşmüş, iblislerin anasını öldürmüş, Melek Raziel’le tanışmış, hatıralarını kaybetmiş ve onları geri almıştı. Gölge Avcıları Akademisi’nden mezun olduğunda, hepsi de Simon’ın bundan sonra sonsuza dek mutlu yaşayacağını sanmıştı.

Ama işler umdukları gibi gitmemişti. Dört ay önce, Simon resmen bir Gölge Avcısı olmak için bir ayine katılmıştı. Bu hepsi için kutlanacak bir olayken, Simon’ın Akademi’deki en yakın arkadaşı George Lovelace ayin sırasında ölmüştü. Hem de herkesin gözleri önünde, korkunç bir şekilde. Simon kendini George’un yanan bedeninin üzerine atmış ve Catarina onu arkadaşından güçlkle uzaklaştırmıştı. Simon sonrasında arkadaşının anısına onun soyadını almıştı.

Magnus tüm bunları düşündüğünde belki de Simon’ı gülerken görmenin daha acayip olacağına karar verdi. Simon, Clary’yle Isabelle’e yardım etmek için koşarken Magnus, Alec’e dik dik baktı.

“Gerçekten bütün ekibi davet etmişsin.”

“Jace, Clary’nin de gelmesi gerektiğini düşündü. Sonra Clary, Simon’ı önerdi. Sonuçta Simon, Clary’nin *parabatai*’si. Bugünlerde iblis faaliyetleri yavaşladı. Simon’ın sahada tecrübe kazanması iyi olur. Sonra Isabelle her şeyi öğrendi ve ona haber vermediğim için bozuldu. Bizimle geleceğini ve itiraz istemediğini söyledi.”

Magnus, Simon’ı bu geziye dahil etmenin akıllıca bir karar olup olmadığından emin değildi. Clary onun gelmesi için neden ısrar etmişti acaba? Simon’ın ne kadar acı çektiğini en iyi o biliyordu. Magnus şu işin aslını daha sonra Clary’ye sormayı unutmamalıydı.

Sertçe el çırpıtığında üç Gölge Avcısı da durup ona baktı. Simon, Max’in kolunu yakalamıştı. Max bir uçan balon gibi havada asılı dururken kıkırdıyordu. “Gölge Avcıları,” dedi Magnus. “Biriniz oğlumu yakalamak için hazır olsun, lütfen. Benim büyü bozma işini halletmem gerekiyor. Bu arada bizim sarı çocuk nerede? Bana kahve getirecekti.”

Magnus birkaç el hareketiyle büyüü bozdu. Max sağ salım yere indikten sonra Alec’in yanına emekleyip bacağına sarıldı. Jace elinde koca bir kupayla mutfaktan döndü. Magnus nihayet kanepeye oturdu. “Pekâlâ, neler oluyor?”

Isabelle kaşlarını kaldırdı. “Öncelikle, Max sık sık böyle şeyler yapıyor mu?”

Magnus omuz silkti. “Ara sıra. Büyücü bebekler bazen kazara büyü yapar.”

“Birkaç parça yedek kıyafetle yangın söndürücüyü elinin altında bulundurduğunda büyük bir sorun çıkmıyor,” diye atıldı Alec.

Jace pervaza sıçrarken kahvesini dökmemeyi başardı. “Hani üzerini değiştirecektin?”

“Değiştirdim ya,” dedi Magnus şaşkınlıkla.

“Yine bir sabahlık giymişsin.”

“Deminki bir *yukata*’ydı,” dedi Magnus. “Bu bir robdöşambr.”

“İkisi de sabahlığa benziyor.”

“Dün geceyi konuşalım,” dedi Magnus. “Alec size ne anlattı?”

“Göğsündeki ışıklı yarayı görebilir miyiz?” diye sordu Simon.

“Simon, insanların göğüslerindeki ışıklı yaralardan bahsetmek çok ayıp bir şey,” dedi Clary. “Sence Ak Kitap’ı neden istiyorlar, Magnus?”

Magnus dönüp Alec’e baktı. “Onlara hepsini anlattın mı? S’yi ve R’yi?”

Alec gözlerini devirdi. “Shinyun’la Ragnor’u soruyorsan, evet.”

“Sebastian’la Ragnor’un Idris’teki evine geldiğimiz gün, onun ölmediğini biliyor muydun?” diye sordu Clary. “Bize yalan mı söyledin?”

“Mecburdum,” dedi Magnus. “Kimsenin Ragnor’un izini sürüp ona kötülük etmesine izin veremezdim.” Tavana baktı. “Ama sonra bütün ilişkimiz kesildi ve gerçekten öldüğünü sandım.”

“Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?” Clary, Magnus’un ondan beklemeyeceği kadar endişeli görünüyordu.

“İyiyim,” dedi içtenlikle. Az uyumasına ve kahvaltı niyetine Jace’in zehir gibi kahvesini içmesine rağmen iyi hissediyordu. “Numara yapmıyorum,” diye ekledi. “Gerçekten iyi hissediyorum. Göğsümde sihirli bir yara olduğu için mutlu değilim. Ama şimdilik bana bir zararı yok. Estetik kaygılarım dışında tabii.”

Yerde Max’le oynayan Simon başını kaldırdı. “Aslında bu tür şeyler sana yakışır. Genel mistik havana katkıda bulunur.”

Isabelle lafa karıştı. “Alec bize Ragnor Fell’in hayatta olduğunu ve birkaç yıl önce Avrupa’da, sizi epey uğraştıran bir büyü-cüyle işbirliği yaptığını söyledi. Hizmet ettikleri Büyük İblis için Ak Kitap’ı senden zorla almışlar.”

“Bu durumda bizim düşmanımız oluyorlar,” dedi Simon.

“Aslında bütün dünyanın,” dedi Magnus.

“Ve otomatikman yine bizim,” diye onayladı Simon. “Çünkü biz de bu dünyada yaşıyoruz.”

“Onlara hangi iblisten bahsettiğimizi söyledin mi?” diye sordu Magnus, Alec’e. Diğerlerine döndü. “Sammael adı sizin için ne ifade ediyor? Bazıları Samael de diyor.”

Sessizlik oldu. “Ah,” diye inledi Jace. “Bizi bunun için çağır-dın,” dedi Alec’e bakarak. Alec başını salladı.

“Cehennem Prensleri’nden biri, değil mi?” diye sordu Clary.

“Uzun zaman önce ölen bir Cehennem Prensi,” dedi Jace. “Lilith’in eşiydi. Ne yazık ki birbirlerini birkaç yılla kaçırdılar.” Karanlık Savaş’tan beri Lilith’in gücü büyük ölçüde azalmış ve Simon, Kabil’in İşareti’ni taşıırken hepten etkisini kaybetmişti. Lilith o zamandan beri ortalıkta pek görünmüyordu.

“Dahası da var,” dedi Simon usulca. Gözlerini yere dikmişti. Magnus onun Lilith’le yaşadıklarını hatırladığını tahmin etti. “Unutmayın, daha Akademi’den mezun olalı birkaç ay oldu. Henüz bilgilerim taze.” Ayağa kalkıp duvara yaslandı. Bir yer-den destek almaya ihtiyaç duyar gibiydi. “Sammael, Lucifer’dan sonra Cehennem Prensleri’nin en yaşlısı. Cennet bahçesindeki yılan olması gerekiyordu. Tüm iblislerin babası olarak bilinir. Biliyorsunuz, Lilith’in de onların annesi olduğu söylenir.”

“Herkes babasından yana dertli,” dedi Jace. “İblisler bile.”

Simon ona aldırmadı. “Gölge Avcıları tarihinde Gölge Avcılarından binlerce yıl önce, iblislerin küçük gruplar halinde dünyamıza geldiği anlatılır. Ama Sammael bu düzeni değiştirdi. Nasıl yaptığını bilmiyoruz ama bizim dünyamızla iblis dünyaları arasındaki engelleri zayıflattı. İblislere dünyayı istila etmeleri için fırsat verdi. Sonra kendisi de dünyaya geldi ve yıkım başladı.

“Ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbir insan Sammael’i yene-medi. Sonunda duruma melekler el koydu. Baş Melek Michael dünyaya inip Sammael’i bozguna uğrattı.”

Jace başını salladı. “Raziel de dünyaya indi ve bizi yarattı. Ama kimse Sammael’in sebep olduğu yıkımın önüne geçemedi. Dünyalar arasındaki duvarlar hâlâ ince ve iblisler buraya gelme-ye devam ediyor.”

“Sammael’in bozguna uğraması hiç olmazsa sorunun daha da büyümesini engellemiş,” dedi Clary. “Cehennem Prensleri’nin öldürülemeyeceğini biliyorum.”

“Onu ancak Baş Melek’in kendisi yenebildi,” dedi Magnus. “Herkes Sammael’in öleceğini umdu ama kendisi hâlâ yaşıyor işte.”

“Michael’i geri dönüp onunla savaşmaya nasıl ikna edeceğiz?” diye sordu Isabelle. “Bu bize bin yıl daha kazandırır.”

“İmkânsız,” dedi Simon. “Artık yalnızız. Melekler uzun süredir bizim sorunlarımızla uğraşmıyor.”

Yüzü o kadar asılmıştı ki, Magnus bir kez daha onun için endişelendi. Simon, Clary kadar uzun bir zamandır iblislerle savaşıyordu. Bir zamanlar kendisi de bir Aşağıdünyalıydı. Raziel’le bizzat tanışmıştı. Magnus onun tüm yaşadıklarına rağmen sergilediği soğukkanlı ve cesur tutumu daima takdir etmişti. Simon, Lilith’i bile sindirmişti. Şimdi Sammael’in sırf ismini bile duymak onu neden bu kadar sarsmıştı?

Simon iblislerle doğrudan savaşmak için bir Gölge Avcısı olmayı çok istemişti. Clary’nin ortağı, Isabelle’in ve hepsinin silah arkadaşı olmayı. Ama şimdi bulunduğu konumdan hiç de memnun değil gibiydi.

“Göğsündeki sihirli delikle ilgili son derece rahat davranan bir adama ne kadar güvenirsiniz bilmem,” dedi Magnus. “Ama izin verirseniz, moralimizi düzeltecek birkaç bilgi aktarmak istiyorum. Shinyun’la Ragnor, Sammael’den bahsetti. Ama Sammael’in geri döndüğüne dair Shinyun’un ona ait olduğunu iddia ettiği silahtan başka hiçbir kanıtımız yok. Shinyun ve Ragnor belki de bir ölümlü tarikatına üye oldu. Ya da başka bir Büyük İblis, Sammael gibi rol yapıyor. Önemli olan, Sammael’in şu anda bizim dünyamızda olmaması. Aksi takdirde, bunu mutlaka bilirdik. Sammael rahat durur mu sanıyorsunuz? Dünyamıza gelseydi, ibis ordularını da beraberinde getirirdi. Gördüğünüz gibi, şimdilik asayiş berkemal.” Sırıttı. Nedense

bu konuya gayet olumlu yaklaşıyordu. “Alec’le Şangay’a gideceğiz. Ragnor’la Shinyun’u bulup Ak Kitap’ı geri alacağız ve her şey yoluna girecek.”

“Yani ne demek istiyorsun?” diye sordu Isabella usulca. “Sammael henüz dünyayı yok etmedi diye havalara mı uçalım?”

“Sözünü ettiğimiz iblis gerçekten Sammael’se bile onu durdurmak için vaktimiz var,” dedi Magnus.

Clary’yle Isabelle endişeyle birbirlerine baktı.

Alec de endişeli görünüyordu. “Magnus, acaba bu süre zarfında Max’e kim bakacak?”

Magnus eliyle diğerlerini gösterdi. “Bu güzide gruptan yarıdımsever birileri çıkar elbet.”

Clary ayağa fırladı. “Dalga mı geçiyorsun? Hepimiz Şangay’a geliyoruz. Bu iş ciddi. Bütün ekibe ihtiyacın var.”

Jace gülümsedi. “Tabii canım. Senin New York’ta devriye gezmekten sıkılıp yeni bir maceraya atılmak isteyebileceğin kimse-nin aklının ucundan bile geçmez. O kadar fesat değiliz.”

“Beni yakaladın,” dedi Clary. “Biraz sıkıldığımı inkâr edemem. Ama İblislerin Babası’nın yeni iblislere babalık etmesine engel olmalıyız.”

“İblis ordularına,” diye düzeltti Simon. “Hadi gidip iki güçlü büyücü ve ancak bir meleğin öldürebildiği bir iblisle savaşalım. Okuldaki tecrübelerimin çok işime yarayacağından eminim.”

Isabelle onun yanına gidip sevgiyle saçlarını karıştırdı. “Benim zavallı acemi çaylağım. Tabii sen asla cehennem boyutuna giden ve gün ışığında bile ortada dolanabilen süper bir vampir olmadın.”

“Süper vampir ha?” diye homurdandı Simon. “İyiymiş.” En azından biraz yüzü gülmüştü.

Magnus ayağa kalkıp el çırpı. “Pekâlâ, canlarım. Alec’le bavul toplayıp bizim ufaklığı ne yapacağımıza karar vermeliyiz.” Jace’in omzuna aldığı Max’i işaret etti. Jace onu yere indirdi. “Sizin de Enstitü’ye dönüp silahlarınızı toparlamanız gerektiğin-

den eminim.” Magnus ellerini sallayarak onları kışkıkladı. “Hadi, defolun evimden!”

Clary dışında hepsi gitti. Alec, Max’i yatak odasına götürmüştü. Magnus onların yanına giderken Clary koluna yapıştı. “Seninle konuşmam gerek,” diye tısladı.

Magnus onu dikkatle süzdü. Clary’yi bir yetişkin olarak görmeye hâlâ alışamamıştı. Yıllarca Magnus’un her seferinde ilk kez tanıştığı, sessiz ve kocaman gözlü çocuk olarak kalmıştı. Gölge Dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bunun böyle kalmasını sağlamak Magnus’un göreviydi. Annesi onu Magnus’a her getirdiğinde, Clary aynı tepkiyi verirdi. Şaşkınlığı ve kararsızlığı yüzüne yansırı. Her seferinde Magnus’un gözlerinin ne kadar parlak ve gözbebeklerinin tıpkı bir kedininkiler gibi çizgi şeklinde olduğunu fark eder, ama korkmak yerine sadece meraklanırdı. Biraz büyüdüğünde Magnus’a, “Senin gözlerin neden kedi gibi?” diye sormaya başlamıştı. Magnus bir sürü cevap denemişti.

“Kedimle gözlerimizi değiştik. Onun da insan gözleri var.”

“Seni daha iyi görebilmek için, hayatım.”

“Senin neden kedi gözlerin yok?”

Clary’nin bu anıları onunla paylaşmaması ne tuhaftı. Birinin büyüüşüne tanık olup da onun bunu hatırlamaması... Magnus sonra onu Miyav Başkan’ın doğum günü partisinde görmüştü. New York’lu Gölge Avcıları ile birlikteydi. Sonunda olmak için doğduğu kişiye, bir savaşçıya dönüşmüştü ve tıpkı Jocelyn’in o yaştaki haline benziyordu.

Clary şimdi huzursuz görünüyordu. Körü bir haberi nasıl vereceğini bilemez gibiydi. Birkaç yıl önce, ne söyleyecekse pat diye söylerdi. Ama Magnus’la artık arkadaş olmuşlardı ve Clary onun hislerini önemsiyordu. Güzel, ama tuhaf bir duyguydu.

“Sabah seninle ilgili bir rüya gördüm,” dedi Clary. “Tam Alec’in telefonuyla uyanmadan önce.”

“Komik bir rüya mı?” diye sordu Magnus umutla. “Korkunç ve kehanetvari bir rüya değil herhalde?”

“Karanlık Savaş’tan beri onları görmüyorum. Onun için, umarım değildir. Aslında keyfin yerinde gibiydi. Büyük, altın bir tahtta oturuyordun.”

“Ben de bir rüya gördüm,” dedi Magnus. “Bir sürü basamağın en tepesindeydim. Altımda gagalı, gri yaratıklar vardı.”

“Ben onları görmedim. Ama boyun uzamıştı. Otuz metrelik dev bir canavardın.”

Magnus düşünceli bir tavırla başını salladı. “Bir Godzilla durumu söz konusuysa hım?”

“Daha çok... bir iblis durumu. Kocaman, sivri dişlerin ve pençelerin vardı. Gözlerin de bir tuhaftı. Bir de...” Duraksadı. “Göğsünün içinde X şeklinde kızıl bir ateş yanıyordu.”

“İyi haber şu ki,” dedi Magnus sıkıntılı bir tavırla, “göğsümdeki yara şimdilik dikey bir çizgiden ibaret. X şeklinde filan değil. Ama senin rüya bir kehanet. Bir daha yaralanmamam gerekiyor. Böylece o X asla tamamlanmayacak.”

“Dahası da var,” dedi Clary. “Asıl kafa karıştırıcı kısmı o.”

“Doğru, şimdiye kadar her şey apaçık ortadaydı,” dedi Magnus alayla.

“Zincirlerle bağlıydın. Bir sürü zincirle. Ayakların yere zincirlenmişti. Kolların, omuzların ve belin duvara. Kocaman, demir zincirlerdi. Onca ağırlığın altında hâlâ ayakta kalabilmen mucizeydi.”

Hayalinde canlanan görüntü Magnus’un hiç hoşuna gitmedi.

“Ama asıl olay şu,” diye devam etti Clary. “Hiç de acı çeker gibi bir halin yoktu. Sıkıntılı bile değildin. Aksine, mutlu görünüyordun. Hatta daha çok, zevkten kendinden geçmiş gibi. Büyük bir zafer kazanmış gibi.”

Clary gözlerini Magnus’a dikti. “Bunların anlamını bilmiyorum. Ama dediğim gibi, artık kehanet niteliğinde rüyalar görmüyorum. Yine de sana anlatmam gerektiğini düşündüm.”

“İyi yaptın,” dedi Magnus. “Sonradan pişman olacağına. Umarım başka bir anlamı vardır. Yani üzüleceğim ama üzüldüğüme sevineceğim gibi. Gerçek demir zincirler ve canavar dişleri pek hoşuma gitmedi doğrusu.”

“Umudunu yitirme,” dedi Clary.

“Hadi, Enstitü’ye git,” dedi Magnus. “Ben de ailemle ilgileneyim.”

Clary gitti ve sabahdan beri ilk kez huzuru kaçan Magnus, Alec’le Max’in yanma döndü. İçini ısıtmak için onlara sıkıca sarıldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kısa Bir Veda

ALEC BİRAZ TELAŞLANMAYA BAŞLAMIŞTI DOĞRU-
su. Catarina'yı arayıp Max'e birkaç gün bakıp bakamayacağını
sormuştu. Gelgelelim Catarina hastanede çift mesai çalışıyordu
ve Max'e vakit ayırması zor görünüyordu. Ama akşamları uğra-
yıp Miyav Başkan'a mamasını verebileceğini söylemişti. Alec
bunun üzerine Maia'yı aramıştı. Ama onda da Bat'ın arkadaşları
kalıyordu. Alec bir ara Lily'yi aramayı düşündü, fakat sonra
vazgeçti. Lily, Max'le bir araya geldiğinde, "Ay, bunu görünce
dişlerim kaşınıyor, ham diye yutmak istiyorum," gibi konu-
şmalar yapıyordu. Alec, Lily'ye güvenmesine rağmen işini şansa
bırakmak istemiyordu.

"Annene ne dersin?" diye sordu Magnus. Alec giysi dolabı-
nın arkasından bavulları çıkarırken Magnus, Max'i yanardöner
renkli, sihirli bir baloncunun içine koymuş, odada yuvarlıyordu.

"Ne? Hayır," dedi Alec. Bir an Max'i izledi. "Nedir bu? Sihirli
bir hamster topu mu?"

"Hayır! Yani bir bakıma evet. Max çok seviyor. Neden?
Annen ona bakamaz mı?"

"Ara sıra tavana süzülen ve her üç haftada bir uykusunda bat-
taniyesini tutuşturan bir çocuktan söz ediyoruz."

“Sihirli hamster topunun faydalarından biri daha,” dedi Magnus. “Max’in yine komşuların elektrik kablolarını koparmasına engel oluyor.”

“Annemin sihirli hamster topu yok,” dedi Alec.

Magnus, Max’i koridora yuvarlayınca, ufaklık sevinçle bağırdı. “O bir Gölge Avcısı! Büyülerle baş edebilmesi gerekmez mi? Seni o büyüttü.” Kapıdan başını uzatıp kaşlarını kaldırdı. “Jace’i de.”

Alec güldü. “Tamam, sen kazandın. Onu arayacağım.”

Bavul toplamaları yirmi dakika sürdü. Max’in bütün eve yayılan eşyalarını toplamaları ise iki saat. Hepsini salona yığıldıklarında gözlerine inanamadılar. Max’in bebek arabası, oyun parkı, kıyafetleri, maması, bir büyük bez torba dolusu oyuncakları ve kitapları derken yerde koca bir yığın oluştu. Max’in kazara yaptığı büyülere karşı faydalı olabilecek büyü bozucu karışımları da ayrı bir çantaya koymayı unutmadılar.

Oyuncak torbasında uyuklayan Miyav Başkan’ı öfkeli tıslamalarına aldirmeden oradan çıkarıp nihayet Enstitü’ye doğru yola koyuldular.

New York Enstitüsü bir şatoyu andıran, cam ve krom kuleli, kasvetli görünüşlü, taş bir yapıydı. Magnus, New York’un kiliselerini seviyordu. Şehrin kalabalığı arasında birdenbire karşısına çıkan bu tarih kokan, sessiz ve huzurlu mekânlar onda tuhaf bir aidiyet duygusu uyandırıyor. Belki Gölge Avcılarının ciddiye-tini de bu yüzden çekici buluyordu. Yeri geldiğinde her şeyi hafife almak gibi bir eğilimleri olsa da, Enstitü, üstlendikleri kutsal görevin bir abidesi gibiydi.

Büyücülerin çok daha nevi şahsına münhasır ve düzensiz olmaları bazen iyi, bazen de kötü bir şey olabiliyordu. Baş Büyücüler fikri bile bir şaka olarak doğmuştu. On altı ve on yedinci yüzyılın güçlü büyücülerini onları birer canavar olarak gören ölümlülerin gözünde itibar kazanmak için böyle bir giri-

şimde bulunmuştu. Magnus'un tahminine göre, bugünün bütün Baş Büyücülerinin en az yarısı bu unvanı kendi kendilerine almıştı. Londra gibi, Baş Büyücülerle yıllardır haşır neşir olan şehirlerde bile bu unvanı kimin alacağı çoğunlukla partilerde iddialar ve meydan okumalar üzerine belirleniyordu.

Magnus da kendi kendine bu göreve atananlardandı. En komiği de, Brooklyn Baş Büyücüsü olarak anılmasıydı. New York'un başka hiçbir bölgesinin bir Baş Büyücüsü yoktu zira. Bu fikrin büyücüler arasında yaygınlaşacağını sanmıştı. Ama şimdiye kadar alnından bir unicorn boynuzu fırlayan genç bir kadın dışında kimse aday olmamıştı. O da nedense, yine Brooklyn'e göz dikerek İkinci Baş Büyücü unvanını almıştı. Gelgelelim, Magnus yıllar geçtikçe sorumluluklarının bilincine daha çok varmıştı. Gölge Avcıları güvenilecekleri bir büyücü olması fikrini heyecanla karşılamıştı. New York Enstitüsü'nün başına geçtikleri ilk günlerde, meşhur bir Gölge Avcısı nefret grubunun üyeleri olarak bilinen Lightwood'lar bile bir büyücüyle işbirliği yapma fikrine sıcak bakmıştı. Magnus da Enstitü'ye bağlanıp düzenli bir gelir akışına sahip olmayı mantıklı bulmuştu doğrusu.

Magnus, Lightwood'ların Enstitü'nün yönetimi devraldığını duyduğunda derin bir iç çekip fiyatına yüzde on beş zam yapmıştı. Gerektiğinde Enstitü'ye uğrayıp onlarla sıcak ilişkilerini sürdürmeye çalışıyordu. *Nasılsınız? Bugün hava ne güzel değil mi? Hiç hak etmediğiniz bu şahane sihrin tadını çıkarın bakalım. Lütfen aşırı yüksek faturamı derhal ödeyin. Ne? Nefilimlerden saklanan kaçaklara düzenli olarak korunma büyüleri mi tedarik ediyormuşum? Yok artık!*

Şimdi aynı Enstitü'ye yanında bir Lightwood'la ve ikisinin birlikte evlat edindiği çocukla girmek tuhaf geliyordu. Bir zamanların güvenilir iş ortağı Maryse Lightwood artık onun ailesi sayılırdı. Neyse ki Robert, Idris'te soruşturmacı görevinin yoğun sorumluluklarıyla meşguldü. Magnus en azından onun suratını sık sık görmek zorunda kalmıyordu.

Enstitü'nün giriş holü yüksek tavanlı, sessiz ve insanda tuhaf bir tedirginlik yaratan bir yerdi. Bina, içinde yaşayan küçük Gölge Avcısı grubuna göre fazlasıyla büyüktü. Magnus buraya defalarca gelmesine rağmen onun için ancak birkaç kez bulunduğu bir otel lobisi kadar tanıdıktı. Lightwood'larla Jace'in onu burada rahat ettirme çabalarına rağmen vücudu gayriihtiyari alarm durumuna geçiyordu. Yerli Gölge Avcılarıyla üç yıldır sürdürdüğü yakın ilişkiler geçmişteki gergin günlerin izlerini silememişti.

Ortada fısıldamak için hiçbir neden olmamasına rağmen Alec'le konuşurken sesini alçaltması da bu rahatsızlığın bir belirtisiydi. Belki de tamamen binanın kasveti yüzünden böyle hissediyordu. "Herkes nerede?"

Alec omzunu silkip mekânın sahibiymiş gibi rahat bir tavırla holü geçti. "Yolculuk için toplanıyorlar herhalde. Silahlarının bakımını filan yapıyorlardır. Gel, annemi bulalım."

"Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Ah," dedi Alec. "Enstitü'nün duvarlarına örülen çok eski bir büyü var. Şimdi onu kullanıp annemle iletişim kuracağım." Ellerini ağzının kenarlarına koyup ciğerlerini patlatırcasına bağırdı. "ANNEEEEEEEEE!"

Alec'in sesi taş duvarlarda yankılandı. Max kıkırdayıp Alec'e katıldı. "AN-NEEEEE!" Ses kesildiğinde, Magnus bekledi.

Sonra dayanamayıp "Eee?" dedi, ama Alec parmağını kaldırdı. Az sonra, tam önünde bir ateş mesajı belirdi. Alec onu havadan çekip aldı, açtı ve Magnus'a bilmiş bir bakış fırlattı. "Kütüphanede."

Aynı yerde ikinci bir mesaj belirdi. Alec onu açtı. "*Enstitü'nün içinde ateş mesajları yollanabileceğini biliyor muydun?*" diye okudu. "*Ben yeni fark ettim.*" Hayretle Magnus'a baktı. "Tabii ki biliyordum."

"O zaman kütüphaneye mi gidiyoruz?" diye sordu Magnus.

Üçüncü bir ateş mesajı belirdi. Max onu kapmak için sıçradı, ama erişemedi. Bu seferkini Magnus açtı. "*Ateş mesajlarına bayı-*

lıyorum. İyi günler. Sevgili dostunuz, Gölge Avcısı Simon Lovelace. Artık gidebilir miyiz?"

Arkalarında dördüncü bir mesajın belirmediğini duydular ama ikisi de dönüp ona bakmadı bile.

"İçiniz rahat olsun," dedi Maryse. "Max'le birkaç gün başa çıkabilirim."

Alec'in annesi kütüphanenin ortasında, eski öğretmenlerinin bir zamanlar oturduğu yazı masasının yanında duruyordu. Tıpkı Isabelle gibi uzun boyluydu ve kendinden emin duruşuyla olduğundan da daha heybetli görünüyordu. Azametli bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Anne," dedi Alec ensesini ovuşturarak. "Ben sadece sana zorluk çıkarmasından korkuyorum. O bir büyücü."

"Yok ya?" diye mırıldandı Maryse alayla. "Ben de tükenmez kalemle oynarken boyandığını sanıyordum."

Max aralarındaki haliye yüzükoyun uzanmıştı. Salyalarını akıta akıta Maryse'nin steliyle eski bir kalkana bir şeyler karalıyordu. Maryse kalkanı bodrumda bulmuş ve Max'e son gelişinde oynaması için vermişti. Stelin çelik yüzeye çizdiği parlak çizgiler bir süre sonra siyaha dönüşüyordu. Max şimdilik yeni oyuncakıyla son derece mutlu görünüyordu.

"Biliyor musun?" dedi Magnus gözleri parlayarak. "Yaşlandıkça daha da huysuz oluyorsun." Bez torbayı açıp Max'in kitaplarıyla oyuncaklarını masaya boşalttı. Maryse ona aldırmadı.

"Ben uyarayım da," dedi Alec. "Geçen sabah onu tavandan zor topladık. Henüz büyülerini kontrol edemiyor."

"Alec, seni ben büyüttüm. Jace'i, Max'i ve Isabelle'i de öyle. Ve hiçbiriniz kolay çocuklar değildiniz. Boşuna endişeleniyorsun. Hem Kadir de sık sık geliyor."

Kadir Safar, Maryse'nin işaretini bekliyormuş gibi tam o sırada odaya girdi. Biçimli yüz hatlarına sahip, uzun boylu ve esmer bir adamdı. Yüzünü sınırları net bir şekilde belirlenmiş, sipsiv-

ri bir keçi sakalı süslüyordu. Alec, Kadir'in Enstitü'de ne gibi bir resmi unvanla bulunduğunu bilmiyordu. Ama son aylarda, Maryse'nin yardımcısı gibi davranıyordu. Ona Alec'le Isabelle'in eğitiminde ve Jace'i büyütmesinde büyük yardımı dokunmuştu. Kadir az konuşan ama faydalı bir adamdı. Alec birbirlerinin dilinden iyi anladıklarını düşünüyordu. "Beni mi çağırdın?" diye sordu Kadir, Maryse'ye. Sonra ellerini arkasında kavuşturarak masadaki rengârenk oyuncaklara ve kitaplara göz attı. "Sanırım bunlar torununun eşyaları? Bize neler getirdiniz, Magnus?"

Magnus torbadan yeni çıkardığı birkaç resimli kitabı gösterdi. "Bunları okumaya hazır olun. Her akşam tutturacak." Kitapları birer birer masaya koymaya başladı. "*İyi Geceler Aydede. Minik, Meraklı Köpekçik. Vahşi Şeyler*. Bak, bu şu ara acayip popüler."

Kadir sırtını dikleştirdi. "O kitabı biliyorum."

"Bir de şu var. *Kamyon*. Galiba her sayfada farklı isimlerde kamyonlar var. Max bayılıyor. Ama bütün kitap birkaç cümleden ibaret. Gerisi senin hayal gücüne kalıyor."

"Kamyon," diye onayladı Max. Büyücü çocukları erken konuşurdu. Max de bir istisna değildi. Dokuz aylıken söylediği ilk kelime *semender* olmuştu. Magnus hemen büyü malzemelerini ortalıktan kaldırmıştı.

"*Minik Fare Yolunu Kaybediyor*'u da unutmayalım. Yazarı, Courtney Gray Wiese."

Alec bir of çekti.

"Hayrola? Sevdğin bir öykü değil galiba?" diye sordu Maryse.

"Onu bize Lily getirdi," dedi Alec. "Nereden buldu hiç bilmiyorum. Herhalde Dumort Otelinden."

"Onlarca yıldır orada olmalı," dedi Magnus. "Minik fare kayboluyor ve kişisel temizlik ve bakım konusunda süper demode bilgiler öğreniyor."

"Hım," dedi Maryse'yle Kadir koro halinde.

Magnus başını iki yana salladı. "Ne yazık ki Max en çok onu seviyor."

Alec dramatik bir tavırla derin bir nefes aldı. “*Ayaklarını yıka bakayım, minik fare. Yoksa asla kendine bir eş bulamazsın.*”

Max birden kulak kesildi. “Fare?”

Kadir elini kaldırdı. “Bu kadar yeter. Gerisini kendim okumak için sabırsızlanıyorum. Eğer başka bir şey yoksa...”

“Biraz daha kal,” dedi Maryse. “Alec’e haberi vermek istiyorum. Alec, Jace’ten Enstitü başkanı olmasını istedim. Umarım aldırılmazsın.”

Alec şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Annesinin görevi bırakmak istemesi başlı başına sürpriz olmuştu. Bir de yerine Jace’i seçmesi beklenmedik bir gelişmeydi doğrusu. Alec bunun nedenini sormak istese de kendini tuttu.

Ama Magnus lafını sakınacak biri değildi. “Görevi neden bırakıyorsun?”

Maryse başını iki yana salladı. “Enstitü başkanlığı gençlere göre bir iş. Hem tam zamanlı bir Gölge Avcısı olup hem Aşağıdünyalılarla ilişkilerimizi düzenlemek çokça enerji gerektiriyor. Bir de Meclis ve Konsey siyaseti var tabii.”

“Ama son günlerde hiçbir sorun yaşamadık,” dedi Alec. “Dinlenmeye hakkın olmadığını söylemeye çalışmıyorum tabii. Fakat Birlik’in kurulmasıyla Meclis’in Aşağıdünya’yla ilişkileri düzene girdi.” Yanaklarının hafifçe kızardığını hissetti. New York’un en kalabalık kurtadam sürüsüne liderlik eden Maia Roberts ve New York Baş Vampiri Lily Chen’le birlikte kurduğu Aşağıdünyalı-Gölge Avcısı Birliği’nden her bahsedişinde, kendini böbürleniyormuş gibi hissediyordu. Ama Alec birlikte başarıldıkları işlerden gerçekten gurur duyuyordu.

“Kesinlikle,” diye onayladı Maryse. “Ne kadar çabaladığını görüyor ve seni takdir ediyorum, Alec. Onun için Enstitü’yü senin yönetmeni istemedim. Zaten işin başından aşkın. Bu minik çançiçeği de bütün vaktini alıyor.”

Max ondan bahsedildiğini sezerek başını kaldırdı. Alec’e sırtı ve kafasından mavi alevler çıkmaya başladı.

“Eyvahlar olsun!” diye inledi Maryse. Ama Kadir’in yüzünde tek bir kas bile oynamadı. Maryse’nin masasından bir bardak su alıp Max’in üzerine fırlattı ve alevleri söndürdü. Max önce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sonra ağlamaya başladı.

Kadir tek kaşını kaldırarak Alec’e baktı. “Kusura bakma, ama mecburdum.” Maryse, Max’i kucakladı. Ufaklık kafasının sırılsıklam olduğunu unutup Maryse’nin küpeleriyle oynamaya başladı.

“Bence iyi düşündün,” dedi Magnus. “Evi yakmaktansa çocuğu ağlat.”

“İyi dedin,” diye mırıldandı Kadir ki bu onun birine edebileceği iltifatların en büyüğüdü.

“Jace teklifini nasıl karşıladı?” diye sordu Alec. “Enstitü’nün başına geçecek mi?”

“Biraz düşüneceğini söyledi.” Maryse bir an kararsızca başını salladı. Sonra, “Kabul edeceğinden eminim,” dedi. “Ama sana bundan hiç bahsetmemesine şaşırdım doğrusu.”

“Hayır, etmedi.” Alec biraz endişelenmişti. Sahi Jace bunu ona neden söylememiştii? Eğer bazı şüpheleri varsa, onları *para-batai*’siyle konuşması gerekmez miydi? Hem Jace neden tereddüt ediyordu? Bu işi pek de güzel kıvırırdı.

“Soğuk Barış’ı devam ettiren adam olmak istemiyor bence,” dedi Magnus.

“Yoksa seninle konuştu mu?” diye sordu Alec. Gerçi Magnus iyi bir noktaya parmak basmıştı. Soğuk Barış perilerle Gölge Avcılarının arasındaki gerginliğin diğer adıydı. Perilerin büyük bir kısmı birkaç yıl önce, Nefilimlerin düşmanlarından yana olunca, Gölge Avcıları onları tamamen korunmasız bırakıldıkları ve onları güçten düşürecek bir anlaşmaya mecbur etmişti. O zamandan beri aralarındaki gerginlik giderek tırmanıyordu. Birçok Gölge Avcısı, özellikle de New York Enstitüsü’ndekiler Soğuk Barış’tan nefret ediyordu. Perilerle ilişkilerinin normalle dönmesi onları ancak sevindirirdi. Ama Yasa’yı korumak

Enstitü'nün göreviydi. Bu bazen ne kadar zor olsa da, Yasa'nın kaideleri tartışmaya açık değildi.

"Bana tek kelime etmedi," diye yanıtladı Magnus. "Sadece tahmin yürüttüm."

Maryse omuz silkti. "Ben de üç yıldır Meclis'in Soğuk Savaş'la ilgili beklentileriyle New York'un Aşağıdünya'sının gerçekleri arasında bir denge kurmaya çalışıyorum. Yaptığım işin bazen hokkabazlıktan farkı yok. Ama bir şekilde idare ettim. Jace istediği zaman siyaseti gayet güzel kıvırıyor. Hem ben daha ölmedim. Ona elimden gelen yardımı yapmaya hazırım." İç çekti. "Tüh. Ben de Alec, Jace'in aklından geçenleri biliyordur diyordum."

"Şimdilik hayır," dedi Alec. Birlikte çıkacakları kalabalık yolculukta da Jace'le bu konuyu tartışmaya vakit bulabileceğinden emin değildi.

"Bence Soğuk Barış'la baş etmenin en etkili yolu, önce senin ve kurduğun Birlik'in düşünce yapısını iyice özümsemekten geçiyor," diye söze karıştı Kadir.

"Bugün Çin'e gideceğimizi sizinkilere haber verdin mi?" diye sordu Magnus.

Alec bunu hiç düşünmemişti. "Doğru ya." Cep telefonunu çıkarıp bir mesaj attı. Maia'nın cevabı gecikmedi: SİĞINAK-TAYIM.

Alec ayağa kalktı. "Maia, Sığınak'ta olduğunu söyledi. Burada olduğunu biliyor muydunuz?"

Magnus'la birbirlerine baktılar. Yıllar içinde konuşmadan anlaşmayı öğrenmişlerdi. Alec ona Max'e bir süreliğine göz kulak olur musun diye soruyordu. Magnus *evet* dercesine başını salladı. Magnus'la sadece aile arasında konuştukları bu dilin rahatlatıcı bir yanı vardı.

"Belki geleceğe dair bir öngörüsü vardır," dedi Magnus. "Ona Şangay'ı sor."

Alec izin isteyip koridora çıktı ve Sığınak'a indi. Maia'yı orada onu beklerken buldu. Kendiyle pek gururlanır gibi bir hali vardı.

“Alec! Seni görmek ne güzel!” Alec ona uzanan ele şaşkınlıkla baktı. Tokalaşmak ikisinin de âdeti değildi zira.

Alec elini uzattı ve parmakları Maia’nın içinden geçtiğinde ne yapmaya çalıştığını anladı. “Kandırdım seni!” dedi Maia.

Alec dengesini yeniden sağladığında ona dik dik baktı. “Sen bir Yansıma’sın.”

“Öyleyim ya!” diye bağırdı Maia ellerini havaya kaldırarak. “Çok heyecanlı!”

“Yani?”

“Nihayet İn’de Yansımalar çalışmaya başladı.”

Alec tek kaşını kaldırdı. “İn mi?”

“Ana merkezimizin yeni ismi,” dedi Maia. Manhattan’lı kur-tadamlar Çin Mahallesindeki terk edilmiş bir karakolu mesken tutmuştu. “Henüz deneme aşamasındayız.”

Alec başını salladı. “Bu fikre temkinli yaklaşısam da destekli-yorum.”

“Sevindim. Görünüşe bakılırsa karakolun altında bir peri halkası varmış. Sistem ondan çalışmıyormuş. Sanırım New York kurulduğundan beri orada.”

“Peri halkası mı? Hım.” Alec sonraki soruyu nasıl soracağını-dan emin değildi: *Birlik’in teknik açıdan perilerle iletişim halinde olmaması gerekirken bu sorunu nasıl halledeceğiz?*

“Bak, ben bu durumu hiçbir periyle konuşmadım,” dedi Maia. “Bir büyücüyle konuştum. O da Gölge Pazarı’ndan biriyle görüştü. Sonra bir gün, Yansımalar çalıştı ve biri kapının önüne bir sepet meşe palamudu bıraktı.”

“Tam bir sonbahar hediyesi.”

“Periler estetik kaygıları asla bir kenara bırakamıyor,” dedi Maia. “Her neyse. Nedir bu Şangay meselesi?”

“Bir büyü kitabı kayıp. Magnus kendini suçluyor. Birkaç gün ikimiz de burada olmayacağız. Ama bakarsın hiçbir şey çıkmaz ve bir saate döneriz,” diye ekledi buna pek ihtimal ver-mese de.

“Birlik’le ilgili bilmem gereken bir şey var mı?”

“Hayır,” dedi Alec. “Sen ve Lily birkaç gün rahatça idare edebilirsiniz. Ama oyun gecesini kaçırabilirim.”

Maia iç çekti. “Sen olmayınca Lily sessiz sinema oynayalım diye tutturacak. Ya da vist. Bazen içine ihtiyar bir kadın kaçıyor. Sarhoş bir ihtiyar.”

“Maia,” diye uyardı Alec.

“Ah, biliyorsun. Onu seviyorum. Belki de onu da yanında götürmelisin. Çince konusunda yardımı dokunabilir.”

“Lily daha geçen hafta benim yanımda bir daha hayatı boyunca Çin’e ayak basak istemediğini söyledi. Ayrıca Magnus da Çince konuşabiliyor.”

“Aksini söyleyen şaşardım.”

“Ben senden başka bir şey rica edeceğim,” dedi Alec. “Max’i anneme bıraktım. Annem şimdiye kadar onunla birkaç saatten fazla yalnız kalmadı. Onlara göz kulak olabilir misin?”

“Max’te aklın kalmasın,” dedi Maia. “Eminim gayet güzel idare eder.”

“Açıkçası ben daha çok annemi düşünüyorum,” dedi Alec.

“Merak etme. Ben birkaç kere uğrarım. Sıkıcı bürokratik sebepleri bahane ederim. Ah...” Alec’in omzunun üzerinden baktı. “Seninkiler geldi.”

Alec arkasını döndüğünde, Jace, Clary, Simon ve Isabelle’i gördü. Gölge Avcısı kıyafetlerini giyip silahlarını kuşanmışlardı. Simon yayını omzuna asmıştı. Clary’nin elinde kılıcı, Isabelle’de ise kamçısı vardı. Jace nedense yanma bir güzr almayı tercih etmişti. O ve Maia birbirlerine el salladı. Jace bu sırada güzrü sağa sola savurmamak için özellikle dikkatli davrandı.

“Bavulların hepsini bir yere yığdık,” dedi Clary arkasını işaret ederek. “Yatıya kalmamız gerekirse Magnus onları ısınlatabilir.”

“Bakıyorum Yansımalar çalışıyor,” dedi Simon, Maia’ya. Başparmaklarını havaya dikip sırtıttı. “Tebrikler!”

“Bir dakika,” dedi Alec. “Onun bir Yansıma olduğunu nasıl anladın?”

“Hissettim.”

“Öyle mi?” diye sordu Alec şaşkınlıkla.

Simon omuz silkti. “Evet.”

“Gürz ne iş, Jace?”

“Lütfen,” dedi Clary. “O bir sabahyıldızı.”

“Sabahyıldızlarının zinciri olmaz. Basbayağı gürz işte.”

“Ama ona sabahyıldızı demekte ısrar ediyor,” diye homurdandı Clary. “Sen bir Morgenstern bile değilsin,” dedi Jace’e. “Ama ben öyleyim.”

“Yine de o isimle yakın bağlarım var,” diye belirtti Jace. “Bir sabahyıldızını imza silahım olarak kullanabilir miyim diye çok düşündüm. Beni doğru yansıtıyor mu diye.”

“Bir *heavy-metal* albümü kapağından fırlamış gibi görünmemeyi başarabilecek misin?” diye sordu Simon.

“Onun ne olduğunu bilmiyorum ve öğrenmek istemiyorum,” dedi Jace. “Yeterince havalı görünüyor muyum onu söyleyin.”

“Elbette öylesin, hayatım,” dedi Clary. Alec’e bakarak ekledi. “Bir hafta bekleyelim. Hevesi geçmezse müdahale ederiz.”

“Anlaştık,” dedi Alec.

“Tamam, kendime bir deneme süresi tanıyacağım,” diye atıldı Jace. “Belki hoşuma gitmeyecek ve bir daha onu kullanmak istemeyeceğim. Melek bıçaklarım da yanımda tabii. Ceplerimde rahat dört beş tane daha yedek bıçak vardır.”

Alec birden *parabatai*’sine karşı derin bir sevgi hissetti. “Senden başka türüsünü beklemezdim.”

Maia’yla vedalaştılar ve Magnus, Sığınak’ın kapısında belirdiğinde Maia gözden kayboldu. Magnus da üzerini değiştirmişti. Şu lacivert, kadife takımla lacivert gömleği ve yine aynı renk kravattı nereden bulduğunu ancak Melek bilirdi. Alec onu en çok takım elbiseyle beğeniyordu. Dolayısıyla içinden Magnus’u seçi-

minden ötürü tebrik etti. Aynı zamanda kalın ceketi göğsündeki parlak yarayı tamamen gizliyordu.

Magnus'un arkasında Alec'in annesi ve kucağında Max vardı. Alec aradan geçen altı aya rağmen bir oğlu olması fikrini tuhaf ama aynı zamanda harika buluyordu. Maryse ve Max onlara heyecanla el salladı.

"Babalarına şans dile bakalım," dedi Maryse. "Büyü kitabını onu çalan kötü kadından geri alabilirler umarım." Alec başını salladı. Magnus, Meclis'in Ragnor'u öğrenmemesi için onlara ricada bulunmuş ve hepsi de ağızlarını sıkı tutmaya söz vermişti. Dolayısıyla Maryse kitabı yalnızca Magnus'un tanıdığı, Shinyun Jung adında bir büyücünün çaldığını sanıyordu.

Alec yanlarına gidip Max'i alnından öptü. "Babaanneni üzme mi?" Max, Alec'in burnunu sıktı. Alec tamamen nefessiz kalmadan önce annesine bir öpücük verip oğlunun elinden kurtulmayı başardı.

"Dikkatli olun çocuklar," dedi Maryse.

"Anne, bize çocuk gibi davranmaktan vazgeç," diye homurdandı Isabelle.

"Olsun, siz hâlâ benim çocuklarımsınız." Maryse kızını öptükten sonra Jace'i kucakladı. "Aman tedbiri elden bırakmayın."

Magnus'a öpücük yolladı ve giderken kapıyı arkasından kapadı.

Alec gülmeye başladı. "Ben görevlere böyle yolcu edilmeye alışık değilim. Bayağı duygusal bir vedalaşma oldu."

"Karanlıkta gizlice sışıkmaktan bahsediyorsan, ben şahsen o günleri hiç özlemiyorum," dedi Jace.

"Hazır Sığınaktayken Kapı'yı buraya açayım," dedi Magnus ve birtakım gösterişli jestlerle Kapı açma işine koyuldu. Alec onu izledi. Magnus ne kadar zarif olduğunun farkına varmadığı anlarda daha da hoş görünüyordu. El kol hareketleri eşliğinde birtakım kelimeler fısıldarken en azından Alec için fazlasıyla

la akılda kalıcı bir manzara oluşturunuyordu. Böyle zamanlarda, Alec'in ona karşı hem sevgisi hem de hayranlığı depreşiyordu.

Kapı açılıp da Magnus'un yüzü dehşetle çarpıldığında Alec daldığı düşüncelerden uyandı. Kapı'nın ardından görünen yer dünyanın herhangi bir köşesine hiç benzemiyordu. En başta, renkler tamamen yanlıştı.

Birden Kapı'dan her biri bir basketbol topu büyüklüğünde bir düzine kadar iblis böcek fırladı.

Magnus şaşkınlıkla bağırarak Kapı'yı kapatmaya çalıştı. Alec melek bıçağını çekti, "*Kalqa'il*," diye fısıldadı ve yakınındaki bir böceğe doğru atıldı.

"Bunlar Elytra iblisleri," diye seslendi Simon. "Yani galiba."

Jace güzrünü savurmaya hazırlandı. "İsimleri dışında bize verebileceğin faydalı bir bilgi var mı? Merhaba, Elytra iblisleri! Bizim boyutumuza hoş geldiniz. Burada geçirdiğiniz vakit kısa ama öğretici olacak."

"Bir fikrim var," dedi Isabelle. En yakınındaki böceği tekmeledi. Böcek sırtüstü düştüğünde, bıçağını sert kabuğunun altındaki yumuşak vücutuna daldırdı.

"Anlaşıldı!" dedi Jace. Güzrünü havada döndürdü ve en yakınındaki iblise doğru savurdu. İblis anında kayboldu. "Bakın, bu da işe yarıyor. Bir güzrünüz varsa tabii."

"Sana onun bir güzr olduğunu söylemiştim!" diye bağırdı Alec bir yaratığı tekmelerken.

İblislerin işini çabuk bitirdiler. Ortalık sakinleştğinde Alec, Magnus'un yanına koştu. Takımı bile buruşmamıştı. Alec onun iki böceği mavi kıvılcımlarıyla yok ettiğini görmüştü. "Neydi bu?" diye sordu.

Magnus başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Orası Şangay'dı. Ama bizim bildiğimiz Şangay değil. Böyle şeyler nadiren olur. Ya da hiç. Kazara başka bir dünyaya Kapı açamazsın. Bunu bilerek yapmak bile kolay değil." Etrafına bakındı. "Clary, bir de sen dene. Benim kapadığım Kapı'yı yeniden açmaya çalış."

Clary şaşkınlıkla Magnus'a baktı. Belli etmese de Alec de şaşırıyordu. "Tabii," dedi Clary. Stelini çıkarıp işe koyuldu.

Uzayıp giden sessizlikte Alec, "Sana saplanan şu şey yüzünden olabilir mi?" diye sordu. Sonuçta biri bunu dile getirmek zorundaydı.

Magnus duraksadı. "Bilmiyorum. Yolculuk telaşı arasında Svefnthorn'u Google'lamayı unuttum."

"Ben baktım," dedi Jace, Alec'i şaşırtarak. "Toplanırken bir ara aklıma geldi."

"Sen," dedi Alec, "Google'a mı baktın?"

"Evet. Bana bu kelime eski Nors dilinde gibi geldi. Kütüphaneye gidip *Saga Concordances*'e baktım. Her normal insan gibi. *Google'lamak* dediğiniz o değil mi?"

"Sayılır," dedi Simon.

"Ve?" diye sordu Isabelle.

Jace omuz silkti. "Uyku dikenini. Anlamı bu. Birkaç yerde geçiyor. Bir tanrı onu kullanarak başka bir tanrıyı sihirli bir uykuya daldırıyor. Tanrıların her zamanki entrikaları işte."

"Ama beni uyutmadı," dedi Magnus kuşkuyla. "Kimse uykudan söz etmedi."

"Bu yalnızca ölümlülerin mitolojisi," dedi Jace. "Bizim metinlere bakmaya fırsatım olmadı. Ya da iblis metinlerine."

"Şangay Enstitüsü'ndeki çoğu kitabın Çince olmasından korkuyorum. Şansımıza Aşağıdünya'nın en büyük mucizelerinden birine ev sahipliği yapan bir şehre gidiyoruz. İlahi Saray'a."

"Ne işimize yarayacak?" diye sordu Simon.

"Şuna," dedi Magnus, Alec'in sevimli bulduğu bir neşeyle. "Koca dünyada onun kadar muazzam bir kitapçı daha bulamazsınız."

Clary biraz ileriden el salladı. Kapı'yı açmıştı. "Normal görünüyor," dedi.

Magnus gelip baktı ve omuz silkti. "Gökyüzü doğru renkte. Ay ve yıldızlar var. Binalar normal görünüyor. Dev böcekler de yok. Şansımızı deneyelim derim."

“Çok ilham verici bir konuşma oldu, Magnus,” dedi Jace.

“Ben gidiyorum,” dedi Isabelle.

Toplanıp Kapı’dan geçtiler. Serin rüzgârın yerini yoğun bir nem aldı. Sığınak’ın camlarının ardındaki uğultu korna sesleri ve şehrin gürültüsüyle yer değiştirdi.

Alec’in dünyası birden tepetaklak oldu. Gökyüzü yanlış bir yerdeydi ve Alec düşüyordu. Hepsi düşüyordu. Hem de uzunca bir süredir.

II. KISIM

Şangay

† † †

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hareketli Bir Şehir

KİMSEYİ YARALAMAMALARI MUCİZEYDİ. KAPİ'NİN sedefli çerçevesinden yerden üç buçuk metre yükseğe yuvarlanan Gölge Avcıları kalabalık kaldırımın ortasına düştü.

Neyse ki bu macerayı sadece ufak tefek sıyrıklarla atlattılar. Alec gelmeden önce görünmezlik büyüsü yaptıklarına sevinerek dikkatle ayağa kalktı. Şehrin neresinde olduklarını bilmiyordu ama sokak iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalıktı.

Şangay'da ılık bir akşam yaşanıyordu. Alec doğruduğunda üzerinde dikildiği geniş kaldırımın iki yöne doğru uzayıp gittiğini gördü. Etraf Manhattan kadar kalabalıktı. Caddenin iki yanında ışıklı ve neon renkli reklam panolarıyla kaplı gökdelenler vardı. Sokak tabelalarında Çince yazılar göze çarpıyordu. Alec'in baktığı neredeyse bütün yüzeyler mavi, kırmızı ve yeşil gibi canlı renklere boyanmıştı. Uzakta iğne şeklinde bir bina alacakaranlığı deliyor ve göz alıcı, mor bir ışık yayıyordu. Şangay'ın silüetine yüksek binalar ve gökdelenler hâkimdi. Şehrin inşaatı henüz tamamlanmamış kısımlarında dev iş makineleri vardı.

Çince tabelaların bazılarının altında kendi dillerinde yazılar gördüler. "Tıpkı Times Meydanı'na benziyor!" dedi Isabelle heyecanla. "Şangay Times Meydanı."

Simon hayranlıkla etrafı izliyordu. “Bence Times Meydanı’ndan daha güzel. Şu neon ve lazer ışıklara baksanıza. Dev video ekranlarının daha az oluşu da hoşuma gitti.”

“Ben burayı daha çok Beşinci Cadde’ye benzettim,” dedi Clary. “Doğu Nanjing Yolu’ndayız. Taşıt trafiği olmayan büyük bir alışveriş bölgesinde.”

“Şimdi anlaşıldı,” dedi Simon. “Şeytan ruhlu büyücülerin peşine düşmeden önce indirimleri yakalayacağız.”

“Şeytan ruhlu yerine yanlış yollara sapan büyücüler desek?” diye önerdi Alec.

“Yanlış yollara sapıp berbat kararlar alan büyücüler,” diye düzeltti Isabelle.

“Sabah telefonumdan Şangay’ın en meşhur yerlerini araştırıyordum,” dedi Clary. “Burayı da gördüm. Ama ben asıl Enstitü’ye gitmeye çalışıyordum. Maalesef bayağı uzağına indik.”

“Bir dakika,” dedi Alec zınk diye durarak. “Magnus nerede?”

Etraflarına bakındılar. Alec duygularına ket vurmaya çalıştı. Tıpkı kanayan bir yaraya tampon yapmak gibiydi. Şimdi panikleyemezdi. Bunun Magnus’a bir yararı dokunmazdı.

“Clary, Kapı’nın diğer tarafını görebiliyor musun?” diye sordu. “Magnus geride mi kaldı acaba?” Gözlerini kısıp tepelerindeki küçük, parlak kareye baktı.

Clary başını iki yana salladı. “Hayır, orada kimse yok.”

Alec telefonunu çıkarıp Magnus’u aradı. Magnus açmadı. Alec soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Ona bir mesaj yolladı: **NANJING YOLU’NDAKİ ALIŞVERİŞ BÖLGESİNDEYİZ. SEN NEREDESİN?**

İki yanlarından akan insan selinden görünmezlik sihiyle gizlenerek oldukları yerde beklediler. Alec, Magnus’u bulamazlarsa ne yapacaklarını hiç bilmiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi göreve devam mı edeceklerdi? Magnus olmadan başarıya ulaşabilecekler miydi? Aralarında yalnızca Magnus, Çince konuşabiliyordu. İşin kötüsü, Ragnor’un pelerininden kopan parça da onda kalmıştı.

Bu durumda Ragnor'un izini sürmeleri imkânsızdı. Enstitü'ye ulaşmak bile başlı başına bir işti. Taksiye binmek için nakit paraya ihtiyaçları vardı. Magnus, Enstitü'nün başındaki Ke ailesiyle uzun yıllara dayanan bir ilişkisi olduğundan söz etmişti. Alec bu konuda da Magnus'a güveniyordu.

Diğerleri Alec'i endişeli gözlerle izliyordu. Jace elini omzuna koyacakmış gibi ona biraz yaklaşmıştı. Alec serinkanlılığını korumak için harcadığı çabaya rağmen eğer Magnus derhal ortaya çıkmazsa ortada bir görev filan kalmayacağını biliyordu. Bir Cehennem Prensi'nin gazabına uğrama tehlikesi altındayken bile, Alec bütün işini gücünü bırakıp önce Magnus'u aramaya giderdi.

O sırada telefonu bipledi.

Magnus mesaj atmıştı. Hepsi ne yazdığını okumak için Alec'in başına toplandı: BİRAZ YÜZMEM GEREKTİ. GUIZHOU YOLU'NUN ORADAKİ MCDONALD'S'IN ÖNÜNDE BULUŞALIM.

Jace usulca Alec'in sırtını okşadı. *Gördün mü kardeşim? Her şey yolunda,* der gibiydi.

"Tabii ki burada da bir McDonald's vardır," dedi Isabelle. Simon'ın telefonunun GPS'ini açtılar.

Alec her ne kadar ondan uzak durmaya çalışsalar da modern dünyanın, Gölge Avcılarını da içine çekeceğini biliyordu. Büyük bir şehirde yaşıyorsanız bu kaçınılmazdı. Belirli bir yeri aramak bile ölümlülerin dünyasını bir dereceye kadar tanımanızı gerektiriyordu. Alec dünyanın en büyük şehirlerinden birinin en kalabalık sokaklarından birine düşmüştü. Bu gezegen de evinden uzaklaşabileceği en uç noktadaydı. Yine de ortama tamamen yabancı sayılmazdı. Büyük şehirlerin alışveriş caddeleri birbirine benziyordu. Tabelalar Çinceydi. Estetik anlayışı farklıydı. Ama verdiği his aynıydı. Gece ışıkları, insanlar, aileler, tuhaf çiftler, kalabalığın arasından geçip evine gitmeye çalışan yalnız insanlar. Bütün bunlar Alec için yabancı değil, sadece

yeni-ydi. Alec hayattaki bazı şablonların hiç değişmediğini artık öğrenmişti.

Magnus'la yaya yolunun bitip taşıt trafiğinin başladığı noktada buluştular. Büyücünün saçları ıslaktı ve diken diken olmuşlardı. Kıyafetleri kuruydu ama Kapı'dan geçerken üzerinde bunlar yoktu zaten. Alec biraz hayal kırıklığına uğramıştı doğrusu. Magnus'un takım elbiseli halini seviyordu. Ama Magnus akıllılık edip kalabalıkta kolayca kaybolacağı giysiler seçmişti. Altında siyah bir kot, üzerinde siyah bir gömlek ve siyah, deri bir motorcu montu vardı. Seksi bir araba yarışçısını andırıyordu. Alec bu tarzını da beğendi.

Magnus kollarını Alec'in boynuna dolayıp onu öptü. Alec de ona tutkuyla karşılık verdi. Magnus'u karşısında görünce içi rahatlamıştı. Aslında onu gömleğinden yakalayıp kendine çekmek ve ikisi de ayakta durmakta güçlük çekene dek öpmek isterdi. Ama... Yanlarında kız kardeşi, *parabatai*'si, *parabatai*'sinin kız arkadaşı ve onun *parabatai*'si vardı. Dolayısıyla samimiyetlerinin dozunu iyi ayarlamalıydılar. Magnus'u elinden geldiğince coşkuyla öptü. Magnus buradaydı. Yanındaydı ve iyiydi.

"Sen de daha Enstitü'ye uğramadın herhalde?" diye sordu Clary bir süre sonra.

Magnus, Alec'i nihayet bıraktı.

"şangay'da iki erkeğin kalabalık bir sokakta öpüşmesi sorunu yaratır mı acaba?" diye sordu Alec. "Times Meydanı'nda seni böyle öpebilir miydim bilmiyorum."

"Aşkım," dedi Magnus usulca. "şu anda bizi kimse göremez."

"Doğru ya," diye mırıldandı Alec. Görünmezlik sihrini unutmuştu.

"Enstitü'ye gitmedim," dedi Magnus, Clary'ye. "Kendimi Huangpu Nehri'nin dokuz on metre üzerinde buldum." Alec'in gözlerindeki endişeyi görünce ekledi, "Birkaç dakika sonra da nehrin içindeydim."

"Oradan nasıl kurtuldun?" diye sordu Jace.

“Baktım suya düşüyorum, hemen havada zarif bir takla attım ve dost canlısı bir yunusun sırtına atladım.”

“Çok inandırıcı,” dedi Simon her zamanki yüreklendirici tavrıyla.

Magnus umursamaz bir tavırla elini salladı. “Siz beni bir yunusun kıyıya kadar getirdiğini hayal edin. Asıl anlayamadığım, Kapı’ların neden çalışmadığı. Bu çok nadir olur. Neden ayrıldık acaba?”

“Bu sorunun cevabını senin verebileceğini umuyorduk,” dedi Jace.

“Ben sadece Kapı’ları çizdim,” diye atıldı Clary. “Sihirleriyle ilgili bilgi yok.”

“Her neyse,” dedi Magnus. “Bir süre Kapı’larla işimiz yok.” Cebinden Ragnor’un pelerinininden kopan parçayı çıkardı ve dramatik bir tavırla Alec’e uzattı. Jace stelinı çıkardı. Alec *parabatai*’sinin İz Sürme rününü yenilemesi için elini uzattı.

“Rün bizi belirli bir yöne doğru çekecek,” dedi Alec. “Şangay kocaman bir şehir. Yolumuzu nasıl bulacağız?”

“Taksiye bineceğiz,” dedi Magnus elini kaldırarak. “Görünmezlik sihrine veda etmenin vakti geldi.” Şangay’ın taksileri rengârenkti. Ama hepsi aynı modeldi ve alt kısımları gümüş rengiydi. Dolayısıyla trafikte kolayca ayırt ediliyorlardı. Parlak mor bir tanesi önlerinde durdu.

Magnus gruplarına göz attı. “Bize iki taksi lazım.”

Alec bir araba daha çevirdi. Magnus onun şoförüyle konuştuktan sonra ilk taksiye bindi.

“Bir dakika, ne söyledin ona?” diye sordu Alec.

“Diğer taksiyi izlemesini. Bir de paranı mavi gözlü, kumral adam verecek dedim.” Duraksadı. “Alec. Ragnor onun izini sürdüğümüzü bilmiyorsa ve Şangay’daysa yarın sabah da burada olacak. İstersen önce bir otele yerleşelim. Harika oteller biliyorum. Yarın Enstitü’ye gidip bu işi en doğru şekilde yaparız.”

Alec bu yüz seksen derece dönüşün ardındaki sebebi düşünmeden edemedi. “Magnus, bizi düşünmen hoşuma gitti. Ama Ragnor’u bulduğumuzda ne yapacağını bilmediğin için böyle söylüyorsan iş değişir. Lütfen bana karşı dürüst ol.”

O sırada Isabelle ikinci taksinin camından başını uzattı. “Muhabbetinizi bölmek istemem ama Çince bilmiyorum. Jace de bilmiyor ve bu adam taksimetreyi çalıştırdı.”

“Hayır,” dedi Magnus. “Elimizde hiçbir ipucu olmamasındansa Ragnor’u bulmayı yeğlerim. Ama Kitap’a onun vasıtasıyla ulaşmak istemiyorum. Hatta Shinyun’la bile uğraşmak zor geliyor.”

“İyi de tek seçeneğimiz onlar, aşkım. Neyse, şu taksiye binelim de gerisini düşünürüz.”

“Tamam,” dedi Magnus. Alec’i öptü. “Hadi gidelim.”

İkisi de ilk taksinin arka koltuğuna oturdu. Simon telefonundan haritayı açmıştı. *Her şey yolunda*, der gibi başparmağını kaldırdı. Ama gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. Magnus, Alec’e döndü. “Evet, ne tarafa?”

Alec kumaş parçasını avucuna hapsetti. “Batı.”

Magnus öne eğilip şoförle konuştu. Taksici şaşırmış gibiydi, ama kısa bir konuşmadan sonra ikna oldu. “Nereden döneceğimizi söylersin,” dedi Magnus. Alec başını salladı ve taksiler gazladı.

Magnus, Şangay’a en son yirmi sene önce gelmişti. Şehrin yeniden doğuşunun üzerinden sadece birkaç ay geçmişti. Şangay kısa sürede Çin’in en büyük ve zengin şehri haline gelmişti. Şimdi bile her yerde yeni gökdelenler inşa ediliyordu. Kent eski benliğini hâlâ korumasına rağmen kısa sürede çok değişmişti.

Nanjing Yolu’nun ışık selini arkalarında bırakarak şehir merkezinden çıktılar. Jing’an’ın hareketli sokaklarından geçtiler ve sitelerle apartmanların çoğunlukta olduğu yerleşim bölgelerine girdiler. Üç dört sapaktan döndükten sonra, kendilerini nispeten

daha eski bir mahallede buldular. Lüks markaların mağazalarından ve gökdelenlerden arta kalan birkaç muhitten birindeydiler.

Magnus, Şangay'daki Gölge Avcıları hakkında bilgiler vermeye başladı. "On dokuzuncu yüzyılda, Şangay uluslararası yetki bölgelerine bölünmüş vaziyetteydi," diye anlattı. "Şehrin bazı bölgeleri yabancılara kiralanmıştı. İngilizlere, Fransızlara ve Amerikalılara. Bu bölgeler hâlâ resmen Çin'e aitti ama diğer ülkeler yetki bölgelerinin sınırları dahilinde istediklerini yapabiliyordu. Şangay'ın Aşağıdünyalıları da kendi anlaşmalarını yaptı ve onlara kendi bölgeleri verildi."

Alec, Magnus'a döndü. "Ne? Burada bir Aşağıdünyalılar mahallesi mi var?"

"Evet," dedi Magnus. "Belki aralarında birkaç görü sahibi ölümlü de yaşıyordur."

"Bir mahalleleri varsa, Şangay'da Gölge Pazarı yok mu yani?"

Magnus güldü. "Var canım. Olmaz mı?"

Birden sokaklar taksilerin geçemeyeceği kadar daraldı. Magnus'la diğerleri bundan sonra yola yaya devam etmek zorundaydı. Simon'ın rengi uçmuştu. Ama bunun bir zamanlarki vampir solukluğuyla ilgisi yoktu.

"Gölge Avcılarını araba tutmaz," diyordu Jace.

"Bunu sana baban mı öğretti?" diye sordu Simon ayakları hafifçe dolanarak yürürken. "Hayatında hiç arabaya bindi mi acaba? Dahası hayatında hiç Şangay'da arabaya bindi mi?"

Clary'yle Isabelle birbirlerine baktı. "Simon, iyi misin?" diye sordu Clary.

"Bırakın dalgayı," diye seslendi Alec. "Dur kalk trafiğe uyum sağlayamayanlar da Melek'e hizmet edebilir."

Magnus bazen Simon için vampirliğin mi, yoksa Gölge Avcılığının mı daha uygun olduğuna karar veremiyordu. Simon artık bir ölü değildi. Bu onun açısından olumlu bir gelişmeydi tabii. Ama Gölge Avcılığı kültürünün hafiften maço bir yanı vardı. Valentine o doğuştan gelen kudret hikâyesini bir üstünlük

ve bir silah gibi kullanmıştı. Nefilimler zaman zaman bu tavra kendilerini kaptırabiliyordu. Jace, Gölge Avcısı tanımının içini doldurabilmek için bazen bocalıyordu. Alec, Isabelle ya da Clary onun gibi değildi.

İz Sürme rünü onları eski Şangay'dan kalma birkaç bölgeden birine getirmişti. Yayalara ve bisikletlilere yol açmak için tek sıra halinde ilerliyorlardı. Burası da en az alışveriş bölgesi kadar kalabalıktı. İnsanlar, bisikletler, hayvanlar ve hızla akan nehir Magnus'a her seferinde başka bir yüzleriyle karşılaştığı diğer şehirleri anımsattı. Singapur, Hong Kong, Bangkok, Jakarta, Tokyo ve New York bunlardan birkaçıydı.

Magnus henüz kimseye bundan bahsetmemişti ama göğsündeki ışıklı yarıktaki bir şeyler hissediyordu. Sanki içi büyüyle doluyordu. Bir kara büyü ya da ona yabancı başka bir büyüyle değil, kendi sihrisiyle. Ve bu, görüş alanının kıyısında, Magnus'un başka türlü fark etmeyeceği diğer auralara eğilip bükülerek karşılık veren, parlak mavi bir aura yaratıyordu.

Magnus bu konuyu diğerlerine nasıl açacağını bilmiyordu doğrusu. Ragnor'u ve onun aracılığıyla Shinyun'u bulduklarında bu gizemin çözüleceğini umuyordu. Tabii sihrin onun hakkında bilgi sahibi olana dek başına bir iş açmayacağını da umuyordu.

Clary kapalı bir dükkânın vitrinine yapıştırılan, keçeli kalemle yazılmış notları inceliyordu. Magnus dükkânın tabelasını işaret etti. "Burası bir kuaför. Verdikleri hizmetleri sıralamışlar."

"Isabelle," diye fısıldadı Simon. "Şu tavuklardan birini eve götürebilir miyiz?"

"Evet," dedi Isabelle. "Yakalayabildiğin kadarını götürebilirsin."

"Şuna cesaret verme," dedi Clary. "Ragnor böyle bir yerde takılır mı?" diye sordu Magnus'a.

Magnus dar sokaklara ve reklamlar, grafitiler ve tabelalarla dolu beton duvarlara baktı. Çöp, hayvan ve yemek kokuları

birbirine karışmıştı. Saat başı değişen bir kentin onlarca yıldır değişmeyen bir mahallesindeydiler. “Ragnor asla böyle bir yerde yaşamaz,” dedi. “Ama tam da böyle bir yerde saklanır.”

“Geldiğimizi bilmiyorsa tabii,” dedi Jace.

“Bunu bilseydi Şangay’da kalmazdı bence,” dedi Magnus. “Ragnor boyut sihirlerinde uzman. Bir Kapı’yla her yere gidebilir. İsteseydi Spiral Labirent’te bile saklanırdı. Başka birinin kontrolünde olduğunu bilmiyorlar ki.”

“Ama İz Sürme rününe göre kesinlikle Şangay’da,” dedi Alec. “Yani peşinde olduğumuzu bilmiyor.”

“Ya da,” dedi Jace, “bulunmak istiyor.”

Magnus bunu hiç düşünmemişti ama kesinlikle ihtimal dahilindeydi. Hem Sammael’in uşağı olup hem de Magnus’a arkadaşça davranmak belki de Ragnor için o kadar da imkânsız değildi. Ya da belki Ragnor değil de, Shinyun bu düşünce yapısına sahipti.

Öte yandan Ragnor onun Şangay’a beş Gölge Avcısıyla birlikte gelmesini bekliyor muydu? Alec’i tahmin ederdi, ama ya diğerlerini?

Zaman geçtikçe sınırları geriliyordu. Üstelik yarası da kaşınmaya başlamıştı.

İz Sürme rünü onları beyaz, sefil görünümlü bir apartmana götürdü. Badanaların yer yer döküldüğü duvarlarda siyah grafitiler vardı. Alec öne geçti. Merdivenlerden ikinci kata çıktılar. Koridor rengi solmuş bir halıyla kaplıydı. Bir dairenin kapısının önünde durdular. Magnus kapıyı çalmak için elini uzattı ama tereddüt etti.

Alec ona bir bakış fırlatıp kapıyı yumrukladı. Az sonra karşılarında kel kafalı, sakallı ve keçi ayaklı bir peri belirdi. Eşikteki Gölge Avcılarını görünce suratı dehşetle çarpıldı.

“İçeri giremezsiniz!” diye bağırdı Şangay lehçesiyle.

“Çince bilmiyorlar,” dedi Magnus kibarca. “Lütfen bizim dilimizde konuşun. Bir peri için zor olmasa gerek.”

Peri gözlerini Gölge Avcılarından ayırmadan onların dilinde tekrarladı. “İçeri giremezsiniz!”

“Merhaba,” dedi Alec. “Sizinle işimiz yok. Rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın. Biz...”

“Burada hiçbir şey bulamazsınız!” diye cıyıkladı peri. “Ben namuslu bir hayat sürüyorum!”

“Ondan eminim,” dedi Alec. “Bir büyücüyü arıyoruz. Gördüyseniz mutlaka hatırlarsınız. Derisi yeşil ve...”

“Pekâlâ,” dedi peri. Hafifçe öne eğildi. “Muhbirlik yaparsam beni affeder misiniz? Size bazı büyük isimler verebilirim.”

“Öt bakalım,” dedi Jace.

Alec ona ters bir bakış fırlattı. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi periye. “Biz arkadaşımızı arıyoruz. Onu gördün mü? Bu apartmanda olduğunu düşünüyoruz.”

“Büyük isimlerle ilgilenmiyoruz,” diye ekledi Magnus.

“Canım biraz ilgileniyoruz tabii,” dedi Jace.

“Kalamar Lenny’ye ne dersiniz?” diye sordu peri hevesle. “Ya da İki Bacaklı Bobby’ye? Çorap MacPherson da olabilir.”

Alec sıkıntıyla suratını ovuşturdu. Ama Magnus gülümsemeye devam etti. Erkek arkadaşının şu sabrına hayrandı doğrusu.

“Ragnor Fell adında bir büyücü tanıyor musun?” diye sordu Alec. “Ya da bu ismi duydun mu?”

Peri onu şüpheyle süzdü. “Sorularınıza cevap vermeyi reddediyorum.”

“Kötü polis taktiğine geçsek mi?” diye tısladı Jace. “Bana daha çok işe yarar gibi geliyor.”

“Tamam, konuşacağım,” diye atıldı peri. “Bu ismi hiç duymadım.”

“Bir dakika,” dedi Alec arkadaşlarına dönerek. “Adama bir rahat verin. Görmüyor musunuz, korkudan bayılmak üzere. Durup dururken beş tane peri kapınıza dayansa siz de korkardınız.”

“Tabii,” dedi Jace ona dik dik bakarak. “Açılın, millet.” Koridora doğru gerilediler. Magnus da onlara katıldı. Alec periye

doğru eğilip bir şeyler fısıldadı. Sonra onlara döndü. “Ben içeri girip Bay Rumnus’la konuşacağım. Magnus, sen de gelir misin?”

Alec bir yolunu bulup periyi sakinleştirmişti. Kimseye güvenmeyen Aşağıdünyalılarla nasıl iletişim kuracağını iyi biliyordu doğrusu. Hatta onlardan bazılarıyla yakın dost olmuştu.

“Adının şey olduğunu biliyor mu...” diye seslendi Simon.

“Evet,” dedi Alec.

Simon başını salladı.

Magnus, Alec’in arkasından içeri girdi. Eski püskü ama gayet normal görünümlü, küçük bir daireydi. Hatta keçi ayaklı bir peri için fazla normaldi. Magnus çaktırmadan sihrini yaymaya koyuldu.

“Bay Rumnus son günlerde Şangay’da bazı tatsız büyücü olayları yaşandığını söylüyor,” dedi Alec.

“Ne tür olaylar?” diye sordu Magnus. “Güç savaşları gibi mi?” Doğrusu dikkati dağılmıştı. Dairede biraz sihir bulmayı bekliyordu. En azından bir sihirden arta kalanları. İz Sürme rünü onları buraya getirmişti. Demek ki Ragnor buradaydı. Ama bu bir artı bir evde gizlenebileceği bir yer yoktu. Mutfak zaten salonun içindeydi. Banyonun kapısı ardına kadar açıktı. Buradaki yegane sihirli varlıklar, şu peri ve kendisiydi. Şimdi ne yapacaklardı?

“Senin bu Gölge Avcılarıyla ne işin var?” diye sordu Bay Rumnus, Magnus’a.

“O benim erkek arkadaşım,” dedi Alec. “Ayrıca bir Baş Büyücü.”

“Kendine iyi kısmet bulmuşsun,” diye dalga geçti peri, Alec’le.

Magnus homurdanmakla yetindi.

“Bu ev senin değil, Rumnus,” dedi Alec pat diye.

“Efendim?”

“Burada yaşamıyorsun. Şuna baksana.” Köşedeki heykeli işaret etti. Boyu iki metreye yakındı. İç içe geçmiş soyut bir balık

ve kuş sürüsünü andırıyordu. Pek zevksiz bir şeydi. “Bu heykel demirden yapılmış. Senin salonunda devasa büyüklükte demir bir heykelin işi ne?”

“Şu el şeklindeki büyük, plastik koltuk da hiç peri işi değil,” dedi Magnus. Sonra birden acıyla iki büklüm oldu.

Kafası biri vurmuş gibi zonkluyordu. Başının arka tarafında tiz bir çığlık yankılandı.

İki elin onu kavradığını hissetti. “Magnus!” diye bağırdı Alec. Sesi ta uzaklardan gelir gibiydi. Magnus güçlükle başını kaldırdı. O sırada tavan yarıldı ve parlak bir Kapı’nın ardında iblis dünyasının fırl fırl dönen bulutları göründü.

Kapı açılıp da rüzgârın ıslığı duyulduğunda, Alec iblislerin geldiğini anladı. Yayını çekip diğerlerine seslendi. “Koşun! Tuzağa düştük!”

Isabelle kamçısıyla yanında bitti. “Tahmin etmiştim.”

“Savaş rünlerimizi çizmedik!” diye bağırdı Jace.

Bu arada Kapı’dan odaya iblisler yuvarlanmaya başlamıştı. Alec böylelerini ilk kez görüyordu. Parlak, siyah pullu, dev boyutlarda siyah yılanlardı ve yüzleri sessiz çığlıklar atan insanlar şeklindeydi. Alec oklarını fırlatmaya başladı. O sırada Simon yayıyla içeri daldı. Alec onu bu kadar telaşlı görmeyi beklemiyordu doğrusu. Clary parlak melek bıçaklarını çekmişti.

Doğrusu tuhaf bir çarpışmaydı. Rumnus masanın altına girip bütün bunların kötü bir rüya olmasını diler gibi gözlerini sıkıca yummuştu. Magnus’un öne uzattığı elinden fışkıran mavi kıvılcımların bazıları iblislere çarpıyor, diğerleri yerde ve mobilyalarda yanık izleri bırakıyordu. Magnus’un diğer eli şakağındaydı. Gözlerini kısmıştı. Migren ağrısı çeker gibi bir hali vardı. Ama Magnus’un migreni filan yoktu ki. Alec onun yanına gitmek istiyordu, fakat aralarındaki yılan iblislerden ve sağa sola uçan kesici cisimlerden dolayı ona ulaşamıyordu.

Yılanları her kim üzerlerine saldıysa, planlı bir savaş stratejisi belirlemediği belliydi. Kocaman, görünmez bir el onları oda-ya fırlatıyordu sanki. Bazıları yere diklemesine düşüyor, bazıları birbirine dolanıyor, kimileri de kafa üstü düşüp kolayca hedef haline geliyordu. Clary kendini öldürme heyecanına kaptırmış, odada bir aşağı bir yukarı koşuyordu.

Alec bir iblisin ısırığını bertaraf etmek için döndüğünde, iki yılanın Jace'in kollarına dolandığını gördü. Yayını çekip art arda iki ok fırlattı. Serbest kalan Jace, melek bıçağını Alec'i ısırmaya çalışan iblisin suratına daldırdı.

Birbirlerine bakıp iyi olduklarını görünce savaşa geri döndüler.

İblislerin sayısı ve Gölge Avcılarının gafil avlanması göz önünde bulundurulursa, çarpışma kısa sürdü. Alec'le arkadaşları yılanlarla dolu odada bir anda yalnız kaldı. Soluklanırken şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Sonra birden Kapı'da çılgık atan insan suratlı yılanların ağababası belirdi. Boyu rahat üç metre vardı. Ağzını açıp tiz bir fer-yat koparıırken gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Magnus hâlâ kafasını tutuyordu. Öne uzattığı elinin parmak uçlarındaki kıvılcımlar iyice zayıflamıştı.

Simon, Kapı'ya bir ok fırlattı. Ama ok yılanın insan suratının içinden geçip kayboldu. Simon telaşla Alec'e baktı. Alec omuz silkti.

Sonra birden iblis suratı belirlediği gibi yine hızla kayboldu. Kapı'nın rengi soldu ve yerinde çatlak ve çıplak bir tavan kaldı. Alec kendi kalp atışlarının uğultusunu duyabiliyordu.

Hemen Magnus'un yanına koşup elini sevgilisinin omzuna koydu. "Buradayım," dedi. "İyi misin?"

Magnus elini alnına götürüp gözlerini kırıştırarak Alec'e baktı. "İyiyim," dedi. Rüzgârda savrulan bir ot gibi yalpalıyordu. "Baş ağrım geçiyor. Ama berbattı. Ben..."

Birden sustu ve gözlerinde sert bir ifade belirdi. "Sen," dedi emekleyerek masanın altından çıkan periye.

“Bence...” diye başladı Rumnus.

“Sen!” diye gürledi Magnus. Alec, Magnus’un öfkelenmesinden çok sesinin tonuna şaşırmıştı. Magnus her durumda soğukkanlılığını koruyabilen biriydi. Bu Alec’in hayatının en tutarlı yanlarından biriydi. Magnus elini uzattı ve Rumnus yere yığıldı.

“Burası senin evin değil,” diye tısladı Magnus. “Ragnor’un da değil. Hatta hiç kimsenin değil.” Ellerini kaldırdı ve bir elektrik fırtınası yarattı. İblis suratının çılgılığı kadar yüksek bir sesle çıtırdıyordu. Mavi kıvılcımlar odada gezindikçe Alec, Magnus’un birer birer yok ettiği güçlü sihirlerin ardındaki manzaraya bakakaldı. Daire aslında bomboştu. Terk edilmişti. Mobilyalarla kilimler tamamen bir yanılsamaydı. Tavandan kırık bir ampul sarkıyordu. Beyaz duvarlarda ne idüğü belirsiz siyah kalıntılar vardı. Magnus yeniden ayağa kalkan Rumnus’a baktı. “Konuş,” diye gürledi.

Rumnus kısa bir süre seçeneklerini değerlendirdikten sonra kararını verdi. “Beni asla canlı ele geçiremeyeceksiniz aynasızlar!” diye bağırdı ve kimsenin ona engel olmasına fırsat vermeden kendini camdan attı.

Perinin yere çakılmasına ramak kala kahverengi kuş kanatlarını açmasını ve geceye doğru süzülmesini şaşkınlıkla izlediler.

“Bu da neydi?” diye mırıldandı Alec.

Magnus kesik kesik soluyordu. Elini göğsüne götürmüştü. Alec tam yarasının üzerine bastırıldığını fark etti. Temkinli adımlarla ona yaklaştı.

“Sahi, neydi bu?” diye sordu Clary.

Magnus iskemleye doğru yürüdü. Sonra onun gerçek olmadığını hatırlayarak usulca yere oturdu. “Bilmiyorum.”

“Yılan iblisleri şimdilik bir kenara bırakalım,” dedi Alec. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Senin o halin neydi? Kendin gibi değildin. Seni hiç o kadar öfkeli görmemiştim.”

“İblislerle işbirliği yapan yalancı Aşağıdünyalılara tahammülüm yok,” dedi Magnus.

“Rumnus’un iblislerle işbirliği yaptığını mı varsayıyoruz?” diye sordu Jace. “Tavandan düşen iblislerle büyük iblis suratı o mu çağırdı yani?”

“Evet,” dedi Magnus. Bütün gücü tükenmiş gibiydi. Alec’e baktı. “Kusura bakma. Ama kendimi kaybettim.”

“İyi de Ragnor nerede?” diye sordu Isabelle ellerini silkelerken. “İz Sürme rünü bizi neden buraya getirdi? Onun peşinde olduğumuzu nasıl anladı? O iblisleri o mu yolladı? Yoksa Shinyun Jung mu? Ya da bir işbirlikçileri daha mı var?”

“Yılan iblislerin bizim için gerçek bir tehdit oluşturmayacağını bilmeleri gerekir,” dedi Alec. “Bu durumda ya bir uyarıydılar ya da...”

“Ya da yanınızda dört Gölge Avcısı getireceğinizi tahmin edemediler,” dedi Jace.

“Şimdi nereye gideceğiz?” diye sordu Simon. Ellerini koltukaltlarına sıkıştırmış, onları dikkatle süzüyordu.

Hepsi de Magnus’a baktı. Magnus sıkıntıyla iç çekti. “İz Sürme rünü ne söylüyor?”

Alec kumaş parçasını cebinden çıkarıp rünü bir kez daha denedi. Omzunu silktilti. “Doğru yerde olduğumuzu söylüyor.”

“Enstitü’yü deneyebiliriz,” diye önerdi Simon. “Bakalım şu perinin söz ettiği büyücü olaylarıyla ilgili ne biliyorlar?”

“Olmaz,” dedi Alec, Simon’ın irkilmesine neden olacak kadar sert bir sesle. “Zaten fazlasıyla dikkat çektik. Meclis’i bu işe bulaştırmayalım.”

“Meclis biziz,” dedi Isabelle. “Birkaç yıl önce kimseye lafımızı dinletemiyorduk. Ama artık büyüdük. Bize saygı duymak zorundalar.”

Jace başını iki yana salladı. “Alec haklı. Biz Meclis’in küçük bir kısmıyız. Aşağıdünyalılara bakış açımız Nefilim standartlarına göre fazlasıyla modern. Neyle karşılaşacağımızı asla bilemeyiz.”

“Aslında biliyoruz.” Magnus yerden kalkıp montunu silkeledi. Daha iyi görünüyordu. “Şangay Enstitüsü’nü yıllardır

Ke'ler yönetiyor. Hepsi de iyi kalpli ve değerli insanlar. Aynı zamanda Jem Carstairs ve Zachariah Kardeş'le akrabalık ilişkileri var. Ama," diye ekledi Jace karşı çıkmak için ağzını açtığı anda, "şimdilik bizim için hiçbir şey yapamazlar. Hem geç oldu ve Enstitü'deki bir ranzada uyumaya hiç niyetim yok. İzin verirseniz bir telefon edeceğim ve Şangay'ın en sevdiğim otelinde kalacağız." Alec derin bir oh çekti. Magnus eski haline dönüyordu. "Benimle seyahat eden herkes bazı standartlarıma uymak zorunda."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Satranç Tahtası

MAGNUS ÇOĞUNLUKLA NOSTALJİK SEBEPLERDEN ötürü Şangay'da hep aynı otele kalırdı. Aslında nostaljinin sakınılması gereken güçlü bir uyuşturucu olduğunu biliyordu. Yoksa Manhattan'ın hâlâ tarım arazilerine sahip olduğu günleri düşünüp dururdu. Ya da Güneş Kralı'nın sarayını ya da Coca-Cola'nın içinde gerçek uyuşturucu olduğu günleri. Magnus'un burayı seçme nedeni henüz bir otele dönüştürülmeden önce de orada birkaç kez kalmasıydı. Bina eskiden meşhur mafya babası Du Yuesheng'in konutuydu. Fransız bölgesinde, beyaz sütunlu, taş çelenklerle süslü, balkonları altın parmaklıklı, batı tarzında bir villaydı. Du, burayı 1930'larda şehrin en kepaze partilerini düzenlemek için satın almıştı. Magnus da 1930'larda bu partilerin çoğuna katılmıştı. Du Yuesheng gaddar ve tehlikeli bir adamdı ama çok zekiydi. Magnus'un tek derdinin esrar çekmek olmadığını anlayacak kadar akıllıydı. Sık sık operadan ve opera sanatçılarından bahsederlerdi.

Şimdi, Du Yuesheng'in ölümünden onlarca yıl sonra, evi artık Mansion Otel adıyla biliniyordu. Ve Magnus'a geçmişî hatırlatıyordu. Daha güzel zamanları değil, sadece geçmişî. Ama bugün Mansion Otel'de kalan ve onu eski haliyle hatırlayan kaç

kişi olabilirdi ki? Belki yalnızca birkaç ölümlü ihtiyar. İçeriye dekore ederken hatıralardan da faydalanmışlardı. Bir yerde eski bir esrar çubuğu duruyordu. Köşedeki gramofon hâlâ bir opera çalıyordu. Duvarlarda Magnus'un sihirle kendi görüntülerini çıkardığı sepya fotoğraflar asılıydı. Koyu renkli kadife koltuklarla oymalı fildişi dolaplar o günlerden kalmaydı. Bahçe kapısından girip küçük taş heykellerle süs havuzlarının yanından geçmek ve villanın beyaz cephesini görmek hâlâ büyük bir zevkti.

Magnus diğerlerine baktı. İratzelerle ufak tefek yaralarını iyileştirmişler ve temizlenmişlerdi. Ama savaş belli ki onları yormuştu. Görünmezlik sihirlerini koruyarak Magnus'un odaları tutmasını beklediler.

Magnus üç tane anahtarla geri döndü. Alec'le kendisi için balkonlu bir oda tutmuştu. Kapıyı neşeyle açtı.

Alec etrafa bakınırken Magnus onunla ilk Venedik gezilerini hatırladı. Alec otel odasındaki her şeye merakla dokunmuştu.

Şimdi ise gülümsüyordu. "Tam anlamıyla seni yansıtan bir yer."

Magnus da güldü. "İhtişamlı ve zevkli olduğu için mi?"

"Kesinlikle. Ama Şangay'da daha lüks oteller olduğundan eminim. Daha gösterişli."

Magnus yatağın ucuna oturdu. "Her zaman gösteriş peşinde değilim."

"Biliyorum." Alec eğilip onu öptü. "Burası geçmişe ait bir yer gibi. Modern Şangay'ın camlı ve kromlu binalarından bambaşka bir havası var."

Magnus içinin sevgiyle dolup taşıtığını hissetti. Alec onu ne kadar iyi anlıyordu. Ama "Enstitü'nün yatakhanesinden iyidir," demekle yetindi.

Alec montunu bir iskemlenin arkasına asmıştı. Şimdi de tişörtünü çıkarıyordu. Onu başından geçirirken Magnus'a gülümsedi.

"Akşamım giderek güzelleşiyor," dedi Magnus.

“İyi ki yara izlerini seksi buluyorsun,” dedi Alec. Kolunu ovuşturup suratını buruşturdu. “Kendimi bir yılan iblisiyle boğuşmuş gibi hissediyorum. Duş alacağım. Hemen dönerim. Sakın şu bakışı bozma.”

Magnus onu çekip öptü. Sonra çenesine bir öpücük daha kondurdu. Alec gözlerini kapayıp iç çekti. Magnus’un alt dudak-ğını hafifçe dişledi ve “Önce duş,” diye fısıldadı.

Magnus pes edip sırtüstü uzandı.

Şangay’a en son 1990’da, Catarina’yla gelmişti. 1940’lar-da, bazı dengeler altüst olduğundan beri şehre ilk kez ayak basıyordu. Elliler, altmış ve yetmişlerde de Şangay’ın düze-ninin tam anlamıyla oturduğu söylenemezdi. 90’daki gezinin amacı, görü sahibi ölümlü bir aileye evlat edindikleri büyücü bir kız çocuğuyla ilgili yol göstermekti. O zamanlar Şangay büyücüleri ekseri kafayı Çin astrolojisiyle bozan tuhaf tipler-di. Kimsesiz bir çocuğun sorunlarıyla ilgilenmek yerine onu ölümlülerin elinden alıp Gölge Bölgesi’nin sokaklarına terk etmeyi yeğlerlerdi. Orada nasıl olsa Aşağıdünyalıların onunla ilgileneceklerini varsayarlardı. Ölümlü aile Catarina’ya ulaş-mış, o da Magnus’u tercüman olarak ona eşlik etmesi için ikna etmişti.

Büyücü çocuk üç yaşlarında, kocaman yarasa kulaklı, ürkek bir kızdı. Magnus’u ilk kez yeni ailesinin mutfağında görmüş ve gözyaşlarına boğulmuştu.

Dolayısıyla Catarina, kızın anne ve babasıyla konuşurken Magnus mesafesini korumayı yeğlemişti. Neyse ki ölümlü çift Aşağıdünya’yı biliyordu ve Magnus kendini bazı büyü malze-melerinin Çince listesini çıkarırken bulmuştu. Kısa bir sessizlik olduğunda, Mei isimindeki çocuğa gülümsemiş, ama ufaklık hemen annesinin bacağına arkasına saklanmıştı.

Acaba gözleri yüzünden miydi? Catarina için tercümanlık yapmaya devam ederken fazlasıyla huzursuz olmuştu. Magnus için değişik bir deneyimdi doğrusu.

Bir ara genç çift odasından çıkamayacak haldeki yaşlı bir akrabalarına bakmak için izin istemişti. Catarina'dan Mei'ye göz kulak olmasını rica etmişler ve Catarina tabii ki kabul etmişti.

Mei nihayet yavaşça Magnus'a yaklaşmıştı. Hayretle açılan gözleri ve merakla titreşen kulaklarıyla Magnus'a giderek sokulurken Magnus elinden geldiğince sakın kalmaya çalışmıştı. Tam işlerin gayet iyi gittiğini düşünüyordu ki, küçük kız birden çığlığı basıp kaçmıştı.

Magnus hemen ellerini kaldırmış, ama Mei daha da uzaklaşarak ağlamaya başlamıştı.

Catarina ona kızmıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun? Onunla konuşana! Bir bağ kurmaya çalışsana!"

"Ama beni sevmedi," demişti Magnus. "Galiba gözlerimden korktu."

"Ah, saçmalama, Magnus. Sadece seni tanımadığı için korkuyor."

"Ben de ona alan tanıyorum işte," diye kendini savunmuştu Magnus.

Catarina gözlerini devirmişti. "Çocuklara alan tanımazsın, Magnus. Zavallı zaten yeterince yalnız kalmış." Mei'nin yanma gidip diz çökmüş ve onu kucağına almıştı. Mei hemen yüzünü Catarina'nın göğsüne gömmüştü. "Ne şanslı," demişti Catarina usulca. "Ölümlü ailesi onu çok seviyor."

"Çok şanslısın, Mei," demişti Magnus Çince. Sesini elinden geldiğince inceltmeye gayret etmişti.

Mei, Catarina'nın göğsünden başını kaldırıp ona bakmıştı. Söylediği şeyi düşünür gibi bir hali vardı.

"Bir gün çooook güçlü olacaksın," diye eklemişti Magnus neşeyle.

Mei gülmüş, Catarina, Magnus'a ters bir bakış fırlatmıştı. Ama Magnus kendisiyle gurur duyuyordu.

"Gördün mü?" demişti Catarina. "O kadar da zor değilmiş."

Magnus bazen küçük kızın onu hatırlayıp hatırlamadığını düşünürdü. Muhtemelen hatırlamıyordu. Magnus'un da üç yaşına dair pek az anısı vardı. Hem bunu neden umursuyordu ki? Onunla yıllar önce sadece bir saat geçirmişti.

Birinin hayatına dokunmak ve onun bunu hatırlamaması ne tuhaftı.

Magnus yanına uzanan vücudu hissedince gözlerini açtı. Alec'in ıslak saçları mürekkep gibi simsiyahtı. "Uzun zamandır ilk kez Max yanımızda değil," diye mırıldandı Magnus.

Alec parmağını onun karnında gezdirdi. "Fırsatı iyi değerlendir." "

Magnus usulca titredi. Alec'in yanında her zamanki hazırcevaplığı bile kayboluyordu. Şu hayatta yalnızca Alec kafasını bu kadar karıştırabiliyordu.

"Bence de," dedi ve bir süre hiç konuşmadılar. Alec, Magnus'un kollarına aktı. Çıplak teni, ıslak saçları ve yağmur tadındaki öpücükleriyle onu sarmaladı.

Başta, ilk günlerindeki gibi, öpüşmelerinde hafif bir çekingenlik vardı. Magnus ellerini Alec'in sırtına kaydırıp ve giderek daha da büyük bir tutkuyla öpüşmeye başladılar. Magnus'un parmakları Alec'in omurgası boyunca ve kürekkemiklerinin üzerinde geziniyordu. Dudakları yanağından Alec'in kulağının arkasındaki hassas bölgeye kaydı. İkisi de biraz acele ediyordu. Magnus kendine yan odada uyuyan bir çocuk olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Sevişmeleri siren sesini andıran tiz bir çığlıkla bölünmeyecekti. Max'i çok özliyordu. Ama bunu da özlemişti.

Alec, Magnus'un düğmelerine uzandığında Magnus onun dikkatini dağıtmaya çalıştı. Alec genelde düğmeleri çözmekten sıkılıp Magnus'un üzerindeki kolları yırtarak çıkarmayı yeğlerdi. Bu da Magnus'un fazlasıyla hoşuna giderdi. Ama bu kez Alec düğmeleri açtı ve Magnus gömleğini omuzlarına kaydırıp. Alec

onun boynunu ve köprücük kemiklerinin üzerini öptü. Sonra birden durdu.

Magnus gözlerini açtı. Alec göğsünü çaprazlamasına kesen ve kırmızıya çalan pembe bir ışık saçan yaraya bakıyordu. Yarayı daha önce de görmüştü, ama ilk kez bu kadar yakından inceleme fırsatı buluyordu.

Alec başını yana eğerek Magnus'un göğsüne bakmayı sürdürdü. Sonra yavaşça ve düşünceli bir tavırla parmağını yaladı. Magnus'la göz temasını koparmadan ıslak parmağını yaranın kenarında gezdirdi.

"Acıyor mu?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Hayır," dedi Magnus. "Sadece bir iz. Hissetmiyorum bile."

Alec, Magnus'un yüzüne dokundu. Parmak uçlarını gözkapaklarında, yanağında ve çenesinde dolaştırdı. Sonra uzun bir iç çekti. Magnus onun ne kadar gergin olduğunu yeni anlıyordu. Alec'in omuzları usulca gevşedi.

Magnus doğrulup oturdu ve top yaptığı gömleğini bir kenara fırlattı. Alec'i kucığına çekti. Alec onu yine öptü. Magnus parmaklarını sevgilisinin saçlarının arasına daldırıp onu hafifçe kendine çekti. Alec'in kesik soluğunu ağzının içine hapsetti. Öpüşmeleri daha da ateşli bir hal aldı. Magnus parmaklarını Alec'in belindeki havlunun kenarına takıp onu bir kez daha kendine çekti. Artık perdelerin arasından sızan ay ışığı bile giremezdi aralarına. Alec onunla öpüşmeye devam ederken ellerini Magnus'un kollarına kaydırды. Ona ufak ufak, ama şehvetle dokunuyordu. Magnus da aynı şekilde karşılık verdi.

Sonra vücutları birbirine çarptı. Magnus'un başı dumanlı, teni alev alevdi. Alec'in belindeki havluyu çekip aldı.

"Biz hâlâ biziz," diye fısıldadı Alec ve Magnus birden ona karşı müthiş bir arzu duydu. Max'i seviyorlardı. Hem de canlarından çok. Ama aşkları hâlâ aynıydı.

"Her zaman biz olmaya," diye mırıldandı Magnus ve uzanırken Alec'i de yatağa çekti.

*

Sonrasında birbirlerinin kollarında geceye karışan nefeslerini dinlediler. Camdan içeri ay ışığı giriyordu. Aradan bir süre geçtikten sonra Magnus, Alec'in boğuk sesini duydu. "Şu ânı mahvetmekten nefret ediyorum ve burada sonsuza dek kıpırdamadan yatabilirim ama uyumam gerek. Yoksa yarın yastıktan başımı kaldıramayacağım."

"Anladım," dedi Magnus. Elini havaya kaldırıp salladı. Etrafa saçılan altın tozları az sonra yumuşacık bir battaniye gibi üzerlerini örtecek ve derin bir uykuya dalacaklardı.

En azından plan buydu. Onun yerine, Magnus göğsünün tam ortasındaki ılık boğumdan eline yayılan bir elektriklenme hissetti. Odaya niyet ettiğinden çok daha fazla uyku tozu saçıldı. Toz topakları suratlarına yapıştı. Alec hem öksürmeye hem gülmeye başladı. "Bu da ne?" diye mırıldandı gözleri kapanırken. Sonra usulca horlamaya başladı.

"Sihir yapmakla ilgili bazı sorunlar..." Magnus lafının gerisini getiremedi ve o da uykuya daldı.

Ertesi sabah Magnus yalnız uyandı. Alec güneş doğarken uyanmış ve diğer Gölge Avcılarıyla Enstitü'ye gitmişti. Ona bir not bırakarak uykusunu bölmek istemediğini yazmıştı. Magnus birden kuşkulandı. Ke ailesini hepsinden iyi tanıyordu. Onu neden arkada bırakmışlardı?

Uyku sersemi banyonun yolunu tuttu. Yorgun yüzüne su çarptı. Sonra porselen lavabonun üzerindeki altın yaldızlı aynaya baktı. Göğsündeki yara da ona baktı. Kenarlarından hâlâ tuhaf bir ışık yayılıyordu.

Saçmalıyorsun, dedi içinden. Alec ona karşı daima dürüst olmuştu. Gerçekten de Magnus'un uykuya ihtiyacı olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Yüksek balkon kapılarının kadife perdeleri kapalıydı. Dışarıdan şehrin gürültüsü geliyordu. Loş ışıktaki odadaki her şey

gölgede kalıyordu. Magnus'un gözleri bile. Magnus perdeleri açıp gözlerini kırptırdı.

Gidip giyindi. Şangay her zamanki gibi sıcak ve bunaltıcıydı. Dolayısıyla beyaz, pamuklu bir pantolon, beyaz, dökümlü bir üst ve yine aynı renk bir fötr şapka seçmişti. Kahvaltı için geç kalmadığını umarak aşağı indi. Otelin yuvarlak oymalarla ferforje görüntüsü verilen, beyaz ve yüksek duvarlarla çevrili bir bahçesi vardı. Magnus güneşi yüzünde hissetmenin keyfine vararak biraz dolaştı. Çakıl taşlı patikalarda şık giyimli turistlere rastladı. Etrafında en az on farklı dil konuşulduğunu fark ederek gülümsedi. Çalılıklarda kırmızı çiçekler açmıştı. Koyu yeşil yapraklar kalplerini güneşe çevirmişti. Civardaki ağaçların dalları bu bahçenin bir parçası olmak istercesine duvarların üzerinden uzanmıştı. Sağda solda taş banklar vardı. Geometrik desenli, taş bir köprünün ucunda taş bir yaratık heykelinin koruduğu sarı ve yeşil bir Budist tapınağı göze çarpıyordu.

Ve köprüde Shinyun duruyordu.

Her zamanki geleneksel kıyafetleri yerine, kan kırmızısı, jilet gibi bir pantolon ceket takım giymişti. Svefnthorn sırtındaydı. Çirkin, kıvrık ucu Shinyun'un başının arkasından görünüyordu.

Magnus daha sabah kahvesini bile içmemişti. Bu kadarı çok fazlaydı.

"Magnus!" diye seslendi Shinyun sertçe. "Olduğun yerde kal." Etrafına bakındı. "Yoksa şu şirin insancıklardan birinin canını fena yakarım. Ne diyordunuz bunlara? Turist mi?"

Magnus seçeneklerini gözden geçirdi. Turistlerin hiçbirisi Shinyun konuşurken dönüp ona bakmamıştı. Demek ki görünmezlik sihrine bürünmüştü. Magnus ondan kurtulmak için bir sihir yapabilirdi, ama bunun için en az üç dört tane ölümlüyü gözden çıkarmak zorundaydı. Hem Shinyun'un yeni güçleriyle neler yapabileceğinden de emin değildi.

Shinyun yaklaşırken yerinden kıpırdamadı. Ama usulca etrafını koruma büyülerıyla kuşattı. En azından, Shinyun bu kez ona şu çirkin sopayla saldıramayacaktı.

“Dövüşmek istiyorsan randevu al,” dedi alayla. “Aç karnına seninle hiç uğraşamam.”

“Aptalca bir şey yapmadığın sürece buna gerek yok. Sadece konuşmak istiyorum.”

“Kahvaltıda konuşsak?”

Shinyun başını salladı. Sonra çantasından bir naylon torba çıkardı. “*Ci fan* sever misin?”

Magnus Çinlilerin kahvaltıda tükettiği yapışkan pirinç rulolarına baktı. “Hem de nasıl.”

Birkaç dakika sonra, bir bankta karşılıklı oturuyorlardı. Güneşli ve hafif esintili, güzel bir sabahtı. Bu mevsimde Şangay’ın her yerinde osmantus çiçekleri açmıştı. Rüzgâr biraz şeftali, biraz da kayısıyı anımsatan tatlı kokularını tüm kente yayıyordu. Magnus içine domuz eti ve turşu sarılmış rulolardan bir tanesini ağzına atınca kendini daha iyi hissetti. Ama sonra karşısındaki insanın ne kadar dengesiz biri olduğunu hatırladı. Son karşılaşmalarında, şu anda sırtında asılı silahla onu şişlemişti. Clary’nin rüyasının bir anlamı varsa, Shinyun bunu tekrar yapabiliirdi. Öte yandan, en azından kahvaltısının zehirli olmadığından emindi.

Magnus ağzına bir *ci fan* daha attı. Lokmasını çiğnerken koruma büyülerini kontrol etti. Hâlâ etkinlerdi. Bir gergedan bile onları delip geçemezdi.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu dolu ağzıyla. “Sırf profesyonel meraktan soruyorum.”

“Aylardır Şangay’dayız,” dedi Shinyun. “Şehirde muhbirlerimiz var.”

“Tabii ya,” diye mırıldandı Magnus. Ragnor’un iz sürme konusunda onlardan daha başarılı olduğunu öğrenseydi bozulacaktı doğrusu. Ama koca bir muhbir ağıyla başa çıkmaları mümkün

değildi. Diğerlerinin Enstitü yolunda Ragnor'la karşılaşmadığını umdu. Shinyun'dan nasıl kurtulacağına karar vermeden buraya dönmelerini de istemiyordu. “Şeytan ruhlu efendin nasıl?” diye sordu. “Şeytani planlarınız umduğunuz gibi ilerliyor mu?”

“Sammael kimseden akıl almıyor,” dedi Shinyun. “Hep bildiğini okuyor. Ben de bütün emirlerini sorgusuz sualsiz uyguluyorum. Böylesi çok daha rahat.”

“Ne yapmaya çalıştığını bile bilmiyorsun musun? Ak Kitap'ı neden istediğini? Ya da Ragnor'u?”

“Ah, o kolay.” Shinyun elindeki pirinç rulosunu ısırdı. “Ragnor'dan ona bir krallık bulmasını istedi. Ragnor da bunu yaptı. Bir süre önce. Ama bu süre zarfında Sammael'in mutlak egemenliğini kabul etti ve kendi isteğiyle hizmetkârı oldu.”

“Sahi mi?” diye mırıldandı Magnus. Gözleri Svefnthorn'a kaydı. “Benim tanıdığım Ragnor Fell böyle biri değildi.”

“Sammael diğer iblislere benzemiyor.” Shinyun bir an Magnus'u düşünceli bir tavırla süzdü. “Bahçenin Yılanı'na hizmet ettiğim için aptal olduğumu düşünüyorsun.”

“Yok canım,” dedi Magnus. “Bahçenin Yılanı lakabı kesinlikle insana güven veriyor.”

“Bunun güvenle ilgisi yok. Ne yaptığımı biliyorum.”

“Tamam,” dedi Magnus. “Ne yapıyorsun?”

“Burada, dünyada, güç karmaşık ve tuhaf bir şey. İnsanlar birbirlerine güç bahsediyor. Güç kazanılıp kaybedilebiliyor. Dolayısıyla tamamen soyut bir kavram olarak algılanıyor. Ama orada...” Yukarıyı işaret etti.

“Gökyüzünde mi?” diye sordu Magnus.

“Dünyamızın ötesinde, iblislerin ve meleklerin dünyasında, güç insan kültürünün soyut bir kavramı değil. Orada güç mutlak güç sahibi olmak demek. Dünyada sihir dediğimiz şey aslında gücün başka bir tanımı.”

“Sen de güç sahibi olmak istiyorsun,” dedi Magnus. Bu konu ilgisini çekmişti doğrusu. Cehennem Prensleri'yle çılgın baş

meleklerin insanlarla bir satranç tahtasındaki piyonlar gibi oynadığını iyi biliyordu. Bu da bir oyundu.

“Herkes güçlü olmak ister,” dedi Shinyun. “Olacakları tayin edebilme kudretine sahip olmayı. İnsanlar özgürlükten ya da adaletten bahsedip durur ya? Bütün bunlar gücün diğer isimleri bence.”

“Yanlıyorsun,” dedi Magnus usulca. “Ama söylediklerin evrenin herhangi bir köşesinde geçerliyse bile bunun bir önemi yok. Çünkü biz dünyada yaşıyoruz. Gücün kozmik ve sıkıcı değil, karmaşık ve enteresan olduğu bir yerde.”

Shinyun ona dişlerini gösterdi. Yüzündeki ifadesizlikle çelişen tuhaf bir görüntü ortaya çıktı. “Belki eskiden öyleydi,” dedi. “Ama sonra Sammael kozmik ve sıkıcı iblislerini dünyaya saldı ve Raziel de onlarla savaşmaları için kozmik ve sıkıcı Gölge Avcılarını yarattı.” Başını iki yana salladı. “Belki de bunu anlamak imkânsız. Sen doğuştan imtiyazlısın. Güçsüz olmanın nasıl hissettirdiğinden bile haberin yok.”

Magnus güldü. “Doğuştan imtiyazlı mı? Ben fakir bir sömürgeci çiftçi bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldim. Belki şimdi durumum iyi ama...”

“Tabii ki ölümlü aileden söz etmiyorum,” diye tısladı Shinyun. “Sen Asmodeus’un oğlusun.”

Magnus gayriihtiyari etrafına bakındı. Kimsenin onlara aldıracağı yoktu. Banklarına oturmaya çalışan biri de olmadı. Görünmezlik sihri bu bakımdan da işe yarıyordu.

“İblislerdense insanlarla daha çok ortak noktası olduğuna, insanların onun korumasına muhtaç olduğuna inanan her büyücü,” dedi Shinyun alçak ama etkileyici bir sesle, “yalnızca kendini kandırıyor. Büyücüler insan değil, Magnus. Onlar sadece özünü inkâr eden iblisler.”

“Bak,” dedi Magnus. “Seni anlıyorum. Gidip en korkunç iblisi bulmanı ve ona sığınmanı anlıyorum. Ama buna ihtiyacın yok. Senin bir iblise ihtiyacın yok, çünkü bir büyücüsün.

Ölümlülerin hayal bile edemeyeceği sihirli güçlere sahipsin. Bir ölümsüzsün! Ama kendinin farkında değilsin. Benden sana tavsiye. Bir yere yerleş. Bir aile kur. Hatta belki bir çocuk evlat edirsın.”

“Hayatın bir trajediye, sonsuza kadar yaşamak o kadar da matah bir şey değil,” dedi Shinyun.

Magnus iç çekti. “Her büyücünün hayatı trajik başlar. Hiçbir büyücü bir aşkın meyvesi olarak doğmuyor. Ama sonra bir seçim yapıyorsun. Nasıl bir dünyada yaşayacağını kendin seçiyorsun.”

“Sen öyle san,” diye tısladı Shinyun. “Büyük balık küçük balığı yer. Büyük iblisler küçük iblisleri yok eder.”

“Böyle bir kural yok,” diye belirtti Magnus. “Shinyun.” Elini onun omzuna koydu. “Buraya neden geldin? Benimle hayatı tartışmak için değil herhalde?”

Shinyun daha önceki tavrına hiç uymayan bir şekilde kıkırdadı. “Sana Brooklyn’de söz verdiğim armağanı getirdim. Ayrıca evet, seninle tartışmak ve tartışmayı kazanmak istedim. Şimdi bir taşla iki kuş vurabilirim.”

Shinyun birden ileri atıldı. Magnus ayağa fırlayıp elini kaldırdırken avucunda mavi bir ateş yandı.

Sonra bir şey içinden geçti. Magnus inledi.

Shinyun’un Svefnthorn’u her an ona saplayabileceğini biliyordu. Onu engellemek için kendini büyülerle donatmıştı. Ama Svefnthorn göğsündeki yaraya daldığında bütün koruma büyülerini cam gibi kırıldı.

Magnus güçlü bir büyüyle kasılıp kaldı. Acı ya da zevk hissetmedi. Ama birdenbire güçsüz kalarak dizlerinin üzerine düştü. Tıpkı daha önce yaptığı gibi, göğsündeki sopaya hayretle baktı. Titrek bir nefes aldı. “Nasıl...”

Tepesinde dikilen Shinyun’un sesinde hem tatmin hem de acıma vardı. “Diken zaten senin büyüünün bir parçası, Magnus. Büyün seni kendine karşı koruyamaz.”

Uzanıp Magnus'un göğsündeki dikenini kilitte dönen bir anah-tar gibi çevirdi.

"Kendini Svefnthorn'a karşı koruyamazsın." Dikenini son bir defa daha çevirdikten sonra Magnus'un göğsünden çekip aldı. Silahın ucunda kan yoktu. Ama Shinyun onu kılıfına sokma-dan önce Magnus mavi bir ışıqla parladığını görür gibi oldu. "Adını biliyordun," diye ekledi Shinyun. "Bana onu araştırma-dığını söyleme."

"Nors mitolojisinden ve insanları uyutuyor," dedi Magnus. "Ama belli ki Nors mitolojisinin bir ögesi olmayan Sammael'le bağlantılı. Dolayısıyla henüz pek az bilgiye ulaşabildiğimizi itiraf etmek zorundayım."

"Kendini ölümlülerin mitolojisiyle sınırlama. Svefnthorn'un son derece enteresan bir geçmişi var. Sammael'in bana verdiği ilk görev onu gizlendiği yerden alıp efendime takdim etmemdi. Ne maceraydı ama! Bir sürü tehlikeye atıldım. Arada da her türlü entrikayla mücadele etmem gerekti."

Magnus elini kaldırdı. "Lütfen. İnan, umurumda değil." Elini göğsüne koyduğunda, yaradan yayılan sıcaklığı hissetti. Göğsündeki büyü ikinci bir kalp gibi atmaya ve zonklamaya devam ediyordu. Şimdi eskisinden de güçlüydü. Aslına bakılırsa, Magnus kendini bayağı iyi hissediyordu.

Shinyun çimenlerde onun yanına oturdu. Gayet sakin görü-nüyordu. "Yakında anlayacaksın," dedi bir sır verir gibi. "Bana izin verildiğinde, ilk iş, dikenini kendime batırdım. Şimdiye kadar da en ufak bir pişmanlık duymadım. Bana teşekkür ede-ceksin."

"Etmezsem ne yapacaksın? Dikenini bana bir kere daha mı sap-layacaksın?"

Shinyun başını iki yana salladı. Uzun zamandır Magnus'la bu konuyu konuşmayı bekliyormuş gibi heyecanlıydı. "Hayır," dedi. "Şimdi seçme hakkına sahipsin ve dikenini yeniden sana sap-lamamı *sen* isteyeceksin."

Magnus, Shinyun'un ne demek istediğini deli gibi merak ediyordu. Ama ona bu tatmini yaşatmamak için tek bir soru bile sormadı. Shinyun'un hevesli bakışlarına meydan okuyarak inatla bekledi.

"Dikeni iki kere tattığında..."

"Tatmak demesek?" diye mırıldandı Magnus ve sustu.

"... efendimin gücüyle aranda bir bağ kuruluyor. Üçüncü tadışında ise..."

"Lütfen," dedi Magnus.

Shinyun eliyle sabırsız bir jest yaptı. "Dikenle üçüncü kez yaralandığında, tamamen onun olacaksın. O senin iradenin hâkimi olacak ve bu yeni armağanınla ona hizmet edeceksin."

Magnus'un gözleri kocaman açıldı. "Pardon? Bunu neden yapayım?"

"Çünkü," dedi Shinyun dizlerinin üzerinde neşeyle yaylanarak. "Üçüncü kez yaralanmadığın için, diken seni için için yakacak. Ateşi seni yakıp kül edecek. Ancak Sammael'i kalbine kabul ederek ölümden kurtulabilirsin."

Magnus telaşla elini göğsüne götürdü. "Ne? Ya Sammael'i bütün kalbimle seveceğim ya da öleceğim, öyle mi?"

"Evet," dedi Shinyun. "Diken göğsüne bir kez saplandıktan sonra, bunun geri dönüşü yok." Cilveli bir tavır takınarak parmağıyla Magnus'u dürttü. Magnus öfkeyle elini itti. "Yakında bunun başına gelen en güzel şey olduğunu anlayacaksın," dedi Shinyun.

Magnus ayağa kalkmak için kendini zorladı. "Başıma gelen en kötü şeyler listesinden sıvışabilirse seni haberdar ederim." Derin bir nefes alıp tekrar Shinyun'a baktı. "Sana yardım etmeye çalıştık. Gerçekten bunun için çaba sarf ettik. Aklın başına gelmiştir diye umuyordum."

"Ben de sana yardım ediyorum. Bir dahaki görüşmemizde bambaşka hissedeceksin."

"Ne zaman olacak o iş?"

“Hiç ummadığın kadar yakın bir zamanda. Hatta belki bana bile sürpriz olur.” Shinyun her an dans etmeye başlayacak kadar mutlu görünüyordu.

“O ne demek?” diye bağırdı Magnus öfkeyle. “Bu kadar man-yak olmak zorunda mısın?”

Shinyun’un ayaklarını kan kırmızısı bir sis sardı ve bir hortum gibi hızla yükselerek bütün vücudunu sarmaladı. Sis sabah esintisinde dağıldığında, Shinyun ortadan kaybolmuştu.

ALTINCI BÖLÜM

Tian

BU EN YAKIN ARKADAŞLARINA BİLE İTİRAF EDEBİleceği bir şey değildi ama Alec, içinden, ziyaret etmeyi en çok istediği Enstitülerin listesini tutuyordu.

Aslında bu listede yüz kadar Enstitü vardı, ama ilk on sıradakiler hiç değişmiyordu.

İlk sırada tabii ki dış duvarları olmayan ve iblis faaliyetlerinin hemen hiç görülmediği Maui Enstitüsü vardı. Amsterdam Enstitüsü İJ Nehri'nde demirli, devasa büyüklükte ve insan gözüyle görülmeyen bir gemiydi ve Alec'in listesinde ikinci sırada yer alıyordu. Üçüncüsü, Karpat Dağları'nın zirvesinde, gökyüzünü delercesine yükselen, büyük taş bir kale görünümündeki, Cluj Enstitüsü'ydü. Bir de Şangay Enstitüsü vardı tabii.

Buradaki Enstitü diğerlerinin aksine, Gölge Avcıları henüz yaratılmamışken bile ölümlülerin gayet iyi bildiği ve kutsal saydığı bir yerdeydi. Bina bir zamanlar Budist manastırlarıyla mabetlerinden oluşan, neredeyse iki bin yıllık Longhua Tapınağı'nın bir parçasıydı. Bu yerleşke yüzyıllar boyunca durmadan restore edilmişti ve Gölge Avcıları ilk yaratıldıkları yıllarda tapınağın kullanılmayan bölümlerini evleri olarak ilan etmişti.

Alec ılık ve güneşli sabah saatlerinde, arkadaşlarıyla yürürken durup tapınak yerleşkesinin en meşhur manzarasına, sekizgen şeklinde çatılardan oluşan, altı katlı Longhua Pagodası'na baktı. Bu yapının onlarca fotoğrafını görmüştü. "Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum," dedi yüksek sesle.

"İstedğin zaman gelebilirdin," dedi Isabelle arkasından. "Boyut kapıları ne güne duruyor?"

"Fırsat olmadı. Eve döndüğümüzde listemdekilerin hepsini ziyaret edeceğim." *Keşke çocuğum olmadan önce hepsine gitseydim*, diye geçti aklından. Ama sonra saçmaladığını fark etti. O ve Magnus, Max'le birlikte bir uçağa binecek değildi ya? Onu da alıp hep birlikte bir boyut kapısından geçebilirlerdi. Bir gün boyut kapıları yanlış yerlere açılmadığında ve iblis böceklerden tamamen arındığında.

Pagoda şiir gibiydi ama her yer turist kaynıyordu. Alec birden bunaldı. "Gidelim," diye homurdandı.

Enstitü diğer tapınak binalarıyla aynı tuğladan inşa edilmişti ve tıpkı diğerleri gibi ters dönmüş saçakları ve altıgen şeklinde pencereleri vardı. Tam ortasında, bakır bir çan göze çarpıyordu. Biraz ileride, ölümlülerin hayranlıkla izlediği çan kulesindeki nin aynısıydı. Çanlar iblisleri bertaraf etmek için yaratılan koruma kalkanlarıydı. Ölümlüler çanlarını ancak özel durumlarda çalıyordu. Ama Gölge Avcılarının çanı her gün akşamın gelişini haber veriyordu. Alec çanın sesini yakından duymaya can atıyordu doğrusu. Enstitü'den ayrılmadan önce bir fırsatını bulup buraya gelmeye çalışacaktı.

Binanın önündeki basamakları çıkarken duraksadı. Magnus'u geride bırakmak kolay bir karar olmamıştı. Ama erkek arkadaşının dinlenmeye ihtiyacı vardı. Zaten rahat bir hayatı yoktu. Buna bir de ebeveynliğin stresi eklenmişti. Doğru düzgün uyumuyor ve kendini fazlasıyla zorluyordu. Alec, *Bari bugün ona ilişmeyeyim*, diye düşünmüştü. Magnus'un Enstitü'yü yöneten Ke ailesini tanıdığı doğrudu, ama yakında onlara katılacaktı

nasıl olsa. Hem dost bir Enstitü'de başlarının çaresine bakabilirlerdi. Hepsi de Gölge Avcısı kıyafetlerini giyip kendilerini rünlerle donatmıştı. Ke'ler onları hemen tanıyacaktı.

Basamakları çıkmaya devam etti. Ama dev kapılar gıcırdayarak ardına kadar açıldığında durdu.

Alec eşikte beliren delikanlıya şaşkınlıkla baktı. On sekizinde var yoktu. Alec'ten kesinlikle birkaç yaş küçüktü. Uzun boylu ve ince yapıydı. Siyah, düz saçlarının hepsini bir boy kestirmişti. Kalın kaşları hemen dikkat çekiyordu. Koyu bordo bir Gölge Avcısı kıyafeti giymişti. Bu renk, Çinli Gölge Avcıları arasında birkaç nesilde bir moda olurdu. Genç adam, Alec'e birini hatırlatıyordu ama kim olduğunu çıkaramıyordu.

Clary elini uzattı ama genç adam ısrarla Alec'e bakıyordu.

"Sen Alec Lightwood musun?" diye sordu. Dillerini aksansız konuşuyordu.

Alec şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Görmeyeli meşhur olmuşsun," diye homurdandı Isabelle.

Delikanlı ona döndü. "Sen de kardeşi Isabelle olmalısın. Gelin. Sizi bekliyorduk."

Enstitü şaşılacak kadar tenhaydı. Binada yalnızca dört tane Gölge Avcısı vardı. Genç adam diğerlerinin Kapı sorununu araştırmaya gittiğini söylemişti.

"Kusura bakmayın," dedi hepsi içeri doluştuğunda. "Esrarengiz bir tavır takınmaya çalışmıyordum. Ben, Ke Yi Tian. Kısaca Tian diyebilirsiniz. Sizi bekliyordum. Alec ve Isabelle Lightwood, Clary Fairchild, Jace Herondale ve Simon Lovelace. Geleceğiniz bildirilmişti."

"Alec meşhur olmadı mı yani?" diye sordu Isabelle. Sesinde belli belirsiz bir hayal kırıklığı vardı.

"Kim tarafından bildirildi?" dedi Jace haklı bir kuşkuyla.

"Ailemden biri söyledi," diye yanıtladı Tian. "Artık bir Gölge Avcısı değil ama önem verdiklerini takip etmeye devam ediyor."

“Enteresan,” diye mırıldandı Simon.

“Hiç de değil,” dedi Clary. “Zachariah Kardeş’ten söz ediyor.”

“Artık kardeşliğe üye değil,” dedi Tian. Bir kapıyı işaret etti. “Şeftali bahçesini gezerken konuşalım mı?”

Birbirlerine baktılar. “Tabii,” dedi Alec. “İyi fikir.”

Şeftali bahçesi bol gölgelikli, sessiz sakin bir yerdi. Sağda solda tahta masalar ve tabureler vardı. Tian onları birine götürdü. Simon’la Clary oturdu. Diğerleri ayakta kaldı. “Kapıları araştırmaya mı geldiniz?” diye sordu Tian.

“Sayılır,” dedi Alec. “Tam olarak neler olduğunu anlatır mısın?”

Tian şaşırmış göründü. “Boyut kapıları tüm dünyada sorun çıkarıyor. Birkaç gün önce başladı. Ama sorun giderek büyüyor. Bildiğinizi sanıyordum. Şangay’a gelirken kapılardan geçemediniz mi?”

“Evet, bir tuhafılık olduğu kesin,” dedi Clary. “Ama biz bir şanssızlık yaşadık diye düşündük.”

“Herkes öyle düşünmüş,” dedi Tian. “Ama bütün kapılar sorunlu. Ya yanlış yerlere açılıyorlar, ya hiç açılmıyorlar ya da içlerinden iblisler fışkırıyor.”

“Görevimizin dolaylı olarak kapılarla ilgili olduğunu biliyorduk,” dedi Alec temkinli bir sesle. “Ama Şangay’a asıl geliş nede-nimiz bir adamla bir kadını bulmak. Geçenlerde New York’tan güçlü bir büyü kitabı çaldılar. Kitabın onlarda kalmasına izin veremeyiz.”

Tian dalgın bir tavırla bir dalı çekiştirirken saçları yüzüne düştü. “Hem iyi hem de kötü haber şu ki, Şangay’ın bütün Aşağıdünyalıları aynı mahallede yaşıyor.”

“Başka yerlerde oturma izinleri yok,” dedi Alec.

“Evet. Ama şehirdeki Aşağıdünyalı nüfusu oldukça kalabalık. Bunu biliyorum çünkü mahalleleri benim devriye bölgesinde.”

“Orada devriye gezmenize izin veriyorlar mı?” diye sordu Isabelle.

Tian başını salladı. “Şangay’da Aşağıdünyalılarla Gölge Avcıları ezelden beri barış içinde yaşar,” derken sesinde belli belirsiz bir gurur vardı.

“Şimdi bile mi?” diye sordu Alec.

Tian suratını buruşturdu. “Elimizden geleni yapıyoruz. Bu tamamen insanları tanımakla, onlarla bağ kurmakla ve onlara güvenmekle ilgili bir şey. Vakti geldiğinde onlar da size güveniyor.”

Alec delikanlıdan hoşlanmıştı. “Nereden başlamamız gerektiğine dair bir fikrin var mı?”

Tian başını salladı. “Vaktiniz varsa yarın Gölge Pazarı’na gidin. Birkaç kişiyle konuşabilirsiniz ama önce Peng Fang’le görüşün derim. Kendisi vampir bir kan tüccarı ve...”

“Onu tanıyorum,” diye homurdandı Alec. Isabelle’le Simon göz göze geldi.

“Başkaları da var.” Tian duraksadı. “Size eşlik etmeyi teklif etsem alınır mısınız? Şangay’da barış içinde yaşadığımız doğru. Ama çoğu Aşağıdünyalı tanımadıkları Nefilimlere temkinli yaklaşır. Özellikle de başka bir ülkeden gelenlere karşı.”

Simon hemen savunmaya geçti. “Alec Aşağıdünyalı-Gölge Avcısı Birliği’nin kurucusu. Bütün Aşağıdünyalı mahallelerine giriş izni var.”

“Öyle bir şey yok,” dedi Alec.

“Aşağıdünyalıların sevip sayacağı bir Gölge Avcısı varsa, o da sensin,” diye diretti Simon.

“Gelip sizi onlarla tanıştıtırım,” dedi Tian. “Beni tanıyorlar. Pazarda dolaşırken ayrılırsak daha iyi olur. Altı Gölge Avcısının bir arada dolaşması gözlerini korkutabilir.” Onlara gülümsedi. “Yarın bizim eve gelin. Birlikte kahvaltı eder, sonra da pazara gideriz.”

“Ama pazar geceleri kuruluyor,” dedi Simon.

Tian’ın sırtışı bütün yüzüne yayıldı. “Gün ışığında kurulan tek Gölge Pazarı’na ev sahipliği yapan Şangay’a hoş geldiniz.”

“Ya biz...” diye başladı Simon.

“Pazarda vampirlere özel karanlık bir alan var.”

Simon başını salladı.

“Bir kitapçıdan bahsedildiğini duydum,” dedi Alec. “İlahi Saray.”

Tian kaşlarını kaldırdı. “Pazara yakın. Oraya da uğrarız.” Bir an duraksadı. “Ama kitapçı perilere ait ve daima kalabalık olur. Dikkat çekeceksiniz. Saray’a yabancı Nefilimlerin geldiği haberi bütün şehre yayılacak.”

“Bir sakıncası mı var?” diye sordu Jace.

Tian omuz silkti. “Muhtemelen hayır. Yalnızca dedikodu kazanı kaynayacak. Peri hükümdarlarının, vampir klanlarının ya da Spiral Labirent’in Şangay’da olduğunuzu duymasını istemiyorsanız, oraya adım attığınız anda gizliliği falan unutun.”

“Şangay’da olduğumuzu bilmelerini neden istemeyelim ki?” diye sordu Alec.

Tian yine duraksadı. “Sizinle açık konuşabilir miyim?” Başlarını salladıklarında devam etti. “Şangay’da barış içinde yaşamamızın başlıca nedeni Gölge Avcıları olarak, bizim bütün sorunlarla ilgilenmemiz ve elimizden geldiğince hepsine bir çözüm bulmamız.”

“Nereye varmaya çalıştığını anlamadım,” dedi Clary.

Tian boğazını temizledi. “Şehrin Gölge tarafındaki huzuru sağlamak için bazen başka yerlerde kabul görmeyecek Aşağıdünyalı faaliyetlerine göz yumuyoruz.”

“Anladım,” dedi Jace. “Oraya gittiğimizde bazı yasadışı durumlarla karşılaşabiliriz ve bunları hoş görebilir miyiz diye merak ediyorsun.”

“Doğru mu bu?” diye sordu Alec.

“Belki farklı kelimelerle açıklardım, ama evet,” dedi Tian.

Birbirlerine baktılar. “Hepimiz Yasa’ya harfiyen bağlı olsak da...” diye başladı Jace.

“Elbette,” diye atıldı Isabelle.

“...burada misafiriz ve yıllardır süregelen geleneklere müdahale etmeyi düşünemeyiz bile. Ayrıca biz New York Enstitüsü’ndeniz. Bazı şeyleri görmezden gelmek bizden sorulur.”

Jace göz kırptı. Tian’ın kafası karışmış gibiydi.

“Buraya size Gölge Avcılığını öğretmeye gelmedik,” diye açıkladı Alec.

Tian kaşlarını çatı. “Gölge Avcılığı? Siz bu işe böyle mi diyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Isabelle. “Kimse öyle bir şey söylemiyor.”

“Belki de söylemeye başlasak iyi olur,” dedi Alec. Isabelle ona dil çıkardı.

“İblis faaliyetleri ne durumda?” diye sordu Clary.

“İyi değil. Hatta giderek kötüleşiyor.” Tian sırtını dikleştirdi. Huzursuz görünüyordu. “Artık içeri girelim mi? Belki babam dönmüştür.”

Bahçeden geçerken iblis meselesine açıklık getirdi. “Şangay büyük bir şehir. Her zaman yeni iblisleri çağıracak aptallar çıkacaktır ve yüzlerce yıl önce ortaya çıkan yaşlı iblisler hâlâ aramızda dolaşıyor. Son günlerde Şangay’da yüzlerce yıldır görülmeyen iblislerle ilgili duyumlar alıyoruz. Onlarla nasıl savaşaçağımızı bile kitaplardan öğrenmek zorunda kalıyoruz.”

“Bunun nedeni hakkında bir fikrin var mı?”

“Birkaç tane. Ama hiçbirisi kesin değil. Şangay onlarca yıldır güvenli bir şehir olarak biliniyor. İblis faaliyetleri yoğun değil. Aşağıdünyalılar burada huzur içinde yaşayabiliyor. Yanluo’dan sonra...”

Binanın girişine geri dönmüşlerdi ve Tian konuşmaya devam edecekti ki kapı sertçe çalındı. Tian sesin geldiği yöne doğru baktı. Tam oraya yönelmişti ki durdu ve kaşlarını çatı.

“Sorun nedir?” diye sordu Alec.

“Bu kapıyı çalamazsın,” dedi Tian. “Kalınlığı yarım metre. Kimse bu kadar sert yumruklayamaz.”

Kapıyı açtı ve sabah güneşinin ışığında Magnus göründü. Saatlerce koşmuş gibi soluk soluğaydı. Ellerini dizlerine koyarak iki büklüm oldu.

“Magnus!” Alec ona doğru koştu.

Magnus’un gözlerinde çılgınca bir ifade vardı. Bakışları Tian’ı buldu. “Sen Tian olmalısın. Ben de Magnus Bane. Tanıştığımıza memnun oldum. Herkes silahlarını alsın. Gidiyoruz.”

Alec, Magnus’un peşinden dışarı fırladı. Arkalarından gelen Isabelle dehşetle inledi.

Gökyüzünde siyah bir leke vardı. Bir fırtına bulutunu andırıyordu. Ama ne gök gürlüyor ne de yağmur yağıyordu. Bulutun kara gölgesi aşağıya vuruyordu ve dibindeki sisin içinde düzinelerce iblis kaynıyordu.

Yağmur gibi yeryüzüne yağan iblislerin ortasında ve yerden yaklaşık otuz metre yükseklikte, Shinyun havada asılı duruyordu. Ellerini kaldırmıştı. Etrafında hare hare yayılan kırmızı bir ışık parlıyordu.

“Durumu özetliyorum,” dedi Magnus.

Enstitüden elinde gümüş rengi bir halatla fırlayan Tian, “Kim bu?” diye sordu.

“Beni hiç sevmeyen kötü bir büyücü,” dedi Magnus. “Birincisi bu. İkincisi, emin değilim ama sanırım bazı iblislere komutanlık ediyor.”

İblisler yere indiklerinde dalgalanarak farklı formlara dönüşüyorlardı. Hepsi de indikleri buluttan yapılmışçasına soğuk ve kemik beyazı gözlü yaratıklardı. Aralarında perinin evinde savaştıkları yılan iblislerden de vardı. Bazıları iskelet suratlarıyla onlara sırtıyordu.

Alec, Magnus’a sokuldu. “Shinyun bizi nasıl buldu?”

“Beni buldu,” dedi Magnus. “Otelde.”

“Nasıl?” diye sordu Clary.

Magnus gözlerini devirdi. “Her yerde casusları var anlaşılan.”

“Sana saldırdı mı?” diye sordu Jace.

“Evet. Sonra otelden çıktım ve yarı yolda yine saldırdı. Bu kez iblislerle.”

“Yoksa sana yine o diken mi batırdı?” diye sordu Alec telaşla.

“Bunu sonra konuşsak?”

Alec ona dönüp Magnus’u omuzlarından yakaladı. “Söyle! Dikeni batırdı mı?”

“Evet,” dedi Magnus.

Alec, Magnus’un acısını kalbinde hissederek gözlerini kapadı.

“Şu anda bunun için vaktimiz yok,” dedi Magnus. “Shinyun’un ordusuyla ilgilenmeliyiz. Beni buraya kadar izlediler.”

“Onu bize mi getirdin?” Simon şaşırmış gibiydi.

Magnus ona ters ters baktı. “Tek başıma idare edemeyeceğimi düşündüm. Sen ne tavsiye ederdin?”

Alec yorum yapmadı. Magnus normalde Shinyun’u kolayca etkisiz hale getirebilirdi. Shinyun’dan kat be kat daha güçlü bir büyücüydü. Ama ya Shinyun çok güçlenmiş ya da Magnus iyice güçten düşmüştü. Veya ikisi birden. Üstelik Magnus ikinci kez yaralanmıştı.

Alec yayını çekip sise doğru birkaç ok fırlattı. Hiçbiri yere düşmedi. Demek ki orada saplanabilecekleri bir şey vardı. “Tian!” diye seslendi. “Bunları tanıyor musun? Ben neyi vuruyorum?”

“Yılanlar Xiangliu iblisleri. Amerika’da hiç yok mu?” Tian halatı savurdu ve Alec ipin ucundaki, *adamalar*’la kaplı, elmas şeklindeki bıçağın yılanlardan birinin kafasını kestiğini gördü. “Bulutlar da Ala iblisleri. En berbat türlerden biridir.”

Isabelle, Tian’ın yanına koştu. “Ne müthiş bir silah! Nedir bu?”

Tian gülümsedi. “Bıçaklı kamçı.” Halatı bıçağa yakın bir yerinden havada yakaladı.

“Ben de bir tane istiyorum,” dedi Isabelle. Bir palayı andıran bıçağını ustaca savurdu.

Simon yayını bırakıp iki melek bıçağını çekmişti. Birdenbire çöken karanlıkta iki işaret ateşi gibi parlıyorlardı. “Ne o? Bir *guisarme* mi?”

Isabelle iskeletlerden birini bıçağın ucuna takıp hızla döndü ve daha birincisi yere düşmeden ikincisini de hakladı. “Bir *glaiive*,” dedi Simon’a zalimce sıratarak.

“Seni seviyorum,” dedi Simon.

“Biri şu ikisinin üzerine bir kova su dökebilir mi?” diye homurdandı Magnus. “Bakın, onları buraya getirdiğim için özür dilerim. Ama başka ne yapacağımı bilemedim. Gidip Shinyun’la konuşacağım.”

“Yanına uçabilir misin?” diye sordu Alec.

“Evet, ama iblisleri benden uzak tutmalısınız.”

“Oldu bil,” dedi Alec.

“İskeletleri bana bırakın,” diye atıldı Simon.

“Ben iskeletleri hallediyorum zaten,” dedi Isabelle. Simon’ı baştan aşağı süzerken bakışları endişeliydi. “Yardıma ihtiyacım yok.”

“Henüz acemi olabilirim, ama ben bunun için eğitim aldım. Bırak da kendimi kanıtlayayım.”

Jace ortadan kaybolmuştu. Alec arka arkaya iki ok fırlatarak bir Ala iblisini hakladı. Az sonra Jace’i gördü. Bir ölümlünün asla sıçrayamayacağı kadar yükseğe sıçrayarak güzrünü savuruyordu. Tian kamçısıyla Xiangliu iblislerini adeta dans ettiriyordu. İblisler silahın ucundaki bıçaktan kaçmak için bir sağa, bir sola sıçrarken Clary’nin melek bıçaklarının hedefi oluyorlardı. Alec düşmanı ok yağmuruna tutmaya devam etti.

Alec’in arkasındaki Magnus’un parmaklarında mavi kıvılcımlar çakmaya başladı. Yerden Shinyun’a doğru yükseldi. Alec yayını çekerek onu izledi. Kıvılcımlarda bir tuhafılık vardı. Hatları daha keskindi sanki. Ayrıca etrafı garip bir pus kaplamıştı. Alec savaş alanına titreyen alevlerin ardından bakıyor gibiydi.

Beş Gölge Avcısı da hiç durmadan iblisleri haklıyordu. Alec'in bir gözü Magnus'taydı. Gerekirse bulut iblislerine engel olmak için hazır bekliyordu.

"Alec, arkada!" diye bağırdı Simon. Alec döndüğünde, bir Xiangliu iblisinin önce donup kaldığını, sonra da parçalanarak yok olduğunu gördü. Tian'ın kamçısı Alec'in yüzüne doğru savruldu. Aralarında birkaç santim kaldığında, Tian onu hızla geri çekti ve Alec'e göz kırptı.

Alec önüne döndü ve gözleri yine Magnus'u buldu.

Magnus, Shinyun'a doğru uçarken diğer büyücünün bir sonraki hamlesinin ne olacağını düşünüyordu. Onu yere düşürmeye çalışacak mıydı acaba? Alec'in, yoluna çıkacak bütün iblisleri haklayacağını biliyor ve gözlerini Shinyun'dan hiç ayırmıyordu.

"Shinyun!" diye seslendi ona yaklaştığında. Rüzgârın uğultusunda sesini duyurabilmek için bağırmıştı. Ama öfkeliydi de. "Önce bana bir armağan veriyorsun, sonra da bize saldırıyorsun. Nihayet uzlaştığımızı sanıyordum."

Shinyun onu ilgisizce süzdü. "Sen de bir ordu toplayabilirdin."

"Toplayamazdım," dedi Magnus. "Ayrıca bunu yapmazdım. Bir kere kanunlara aykırı." Shinyun havlar gibi güldü. "İkincisi, o zaman iblisler bir kat daha çoğalırdı ve ben tek bir tanesini bile görmek istemiyorum."

"Bal gibi toplardın," dedi Shinyun. Magnus aniden esen rüzgârla etrafına bakındığında, iki yanından yaklaşan Ala iblislerini gördü. Shinyun ona bir şey ima etmeye çalışıyordu.

Pekâlâ. Ya buna ne dersin?

Magnus güreleyerek kollarını yana açtığında göğsündeki büyü kabarcıkları köpürdü. İki elinden de parlak mavi ve bıçak gibi keskin ışınlar fııkırdı. Ala iblisleri ortadan ikiye bölündü. Magnus şaşkınlıkla kollarını indirdi.

Shinyun'un yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ama Magnus onun içinden kıs kıs güldüğünden şüphelendi. "Gördün mü?

Efendim hakkında ne düşünürsen düşün, Svefnthorn'un gücünü inkâr edemezsin."

"Ya efendin *benim* hakkımda ne düşünüyor?"

Shinyun güldü. "Henüz senin hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ama bence öğrendiğinde çok memnun olacak."

"Neden?" diye sordu Magnus şaşkınlıkla. "Düşmanlarından birini güçlendirdiğin için mi?"

Shinyun güldü. "Sammael'i hiç tanıımıyorsun."

"Haklısın," dedi Magnus. "Tanımıyorum." Etrafına baktı. "Bu arada, dostlarım iblis ordunu bozguna uğratmak üzere."

Shinyun omuz silkti. "Geldikleri yerde onlardan daha çok var. Ama şimdilik bu kadar yeter. Bu küçük gösteriyi sen ve arkadaşların dikenin nelere kadir olduğunu anlayın diye düzenledim."

Ellerini kaldırdı ve altlarındaki bütün iblisler donup kaldı. Hepsini birlikte Shinyun'a baktılar. Magnus içlerinden birinin bir Gölge Avcısının sırtına sapladığı bıçakla ufalandığını ve rüzgârda dağıldığını gördü.

Shinyun ellerini oynattığında, kalan bütün iblisler göğe yükseldi. Sonra gölgesi altında çarpıştıkları kara buluta doğru geriyleyerek hızla uzaklaştılar.

"Bekle," dedi Magnus. "Ragnor nerede? Onunla konuşmaliyim."

"Mesajını iletirim," dedi Shinyun. "Ama seninle görüşeceğini sanmam. Bu aralar işi başından aşkın."

"İz Sürme büyülerimizi nasıl atlatıyor?" diye seslendi Magnus. "Siz ikiniz neyin peşindesiniz? *Kitap nerede?*"

Shinyun gülmekle yetindi. Tepesindeki fırtına bulutuna karışırken o tüyler ürpertici kahkahası hâlâ yeri göğü inletiyordu.

Shinyun gözden kaybolduğunda etraf birden sessizleşti. İki dakika sonra fırtına bulutu girdap misali dönen dumanlar halinde dağıldı. Shinyun'la iblisleri gitmişti.

Yine güneş parlıyordu.

*

Alec, Magnus'un aşağı süzülüşünü izledi. Büyücünün dalgalı saçları sert rüzgârda savruluyordu. Bir kedi gibi zarıfçe yere indi ve Alec'e baktı.

Alec onun için korkmuştu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

O kargaşa arasında, Tian'ın suratının dehşetle çarpıldığını gözden kaçırmamıştı. Belki de büyücülerin büyülerine aşına değildi. Ama Tian, Magnus'a bakmıyordu.

"Baigujing," dedi. Tekrar gökyüzüne ve sonra Alec'e baktı. "İskeletleri diyorum. Onlar Baigujing'in kızlarıydı."

"Kim?" diye sordu Isabelle.

Simon elini kaldırdı. "Ben biliyorum! Ben biliyorum!" diye bağırarak zıplamaya başladı. Isabelle ona ters ters bakınca elini indirdi. "Kusura bakma," dedi Tian'a. "Daha bu baharda mezun oldum."

Tian *devam et* dercesine elini salladı. "Ne kusuru? Seni dinliyoruz."

"Baigujing Büyük İblisler'den biri. *Batıya Yolculuk*'ta adı geçer. Hani şu roman canım! Aslında bir şekil değiştirici, ama gerçek formu bir iskelet. Bir de hizmetçileri var."

"Kızları," dedi Tian. Derin bir nefes aldı. "Baigujing uzun zamandır dünyamızda görülmüyor. Hizmetçileri de görülmüyordu."

"Uzun zamandır görülmeyen iblislerden söz etmiştin," dedi Clary.

"Bu iblisler bir ordunun askerleriydi," dedi Tian. "Baigujing de komutanlarıydı. Ama o ordu nesiller önce yok edildi. Yeniden ortaya çıkmaları imkânsız. Dahası da var..."

"Son günlerde birçok imkânsız şey oluyor," dedi Magnus diğerlerine katılarak.

Simon kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kıstı. "Demek şimdi de uçmaya başladın? Her gün yeni bir özelliğinle bizi şaşırtıyorsun."

“Ben de bilmiyordum,” diye mırıldandı Magnus. Dalgın görünüyordu. Tian’a hafifçe gülümsedi. “Ke Yi Tian, değil mi? Ben, Magnus Bane. Brooklyn Baş Büyücüsü.”

“Bugün yükseklerden uçarak unvanını sonuna kadar hak ettiğini kanıtladın,” dedi Tian.

Magnus işaretparmağını onun yüzüne doğru salladı. “Aferin. Burada birkaç dakika uzanabileceğim bir yer var mı?”

Alec anında Magnus’un yanında bitti. Kolunu beline atarak Magnus’tan ona yaslanmasını istedi. Magnus itiraz etmedi. Yüzü bembeyazdı ve kesik kesik soluyordu. “Dinlenmesi gerek,” dedi Alec, Tian’a. “Onu Enstitü’ye götürebilir miyiz?”

Tian başını iki yana salladı. “Durduk yere başımıza iş açmayalım. Ailem Magnus’u tanıyor ama Kapı sorunundan ötürü bu ara Enstitü’ye çok girip çıkan oluyor. Hem burada sizden hoşlanmayan şu büyücüye kolayca yem olabilirsiniz.”

“Önerin ne?” diye sordu Alec.

Tian gülümsedi. “Büyükannemle tanışmaya ne dersiniz?”

YEDİNCİ BÖLÜM

Ke Evi

MAGNUS, KE'LERİN EVİNE BİR KAPI AÇMAK İSTEDİ. Diğerleri son günlerde kapılarda olup bitenler yüzünden buna yanaşmadı. Ama Magnus bu kez şanslarının yaver gideceğine inanıyordu.

Kendini bir an önce yatağa atmak için sabırsızlanıyordu. Öte yandan tuhaf bir şekilde iyi hissediyordu. Yorgundu, o kadar. Kapıyı abartılı bir jestle, adeta bir gösteri yaparcasına açtı. Daha o anda Boyut Kapısı'ndan iblis böcekler dökülmeye başladı. Her biri gün ışığına çıktığını anlamadan önce bir an duraksıyor, sonra etrafa irin saçarak patlıyordu. Bir dakika ve aşağı yukarı elli iblis böcekten sonra, Magnus iç çekerek kapıyı kapadı.

"Minik antenlerini üzüntüyle bükmelerine dayanamadım," dedi.

Arkadaşları ona endişeyle baktı. Tian tek kaşını kaldırıp elindeki telefonu salladı. "Dert etme. Ben taksi çağırdım."

Magnus az sonra bir arabanın camından Şangay sokaklarını izliyordu. Jiao Tong Üniversitesi'nin önünden geçip evlerin çoğunlukta olduğu bir yerleşim bölgesine girdiler. Magnus, Ke'lerin evine seksen yıldan fazladır uğramıyordu. Şangay o zamandan beri bambaşka bir kente dönüşmüştü.

Hausmann'ın bakım ve onarım çalışmalarından sonra, Paris'e ilk gidişini hatırladı. Île de la Cité'de durup şaşkınlıkla etrafına bakınmıştı. Nehri ve birkaç blok ötedeki Notre Dame'ın kulelerini görebiliyordu. Daha önce en az bir düzine kez aynı noktada bulunmuştu. Ama nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Bugün de aynısını hissediyordu. Modern Şangay'ın yeni binalarına bakakalmıştı.

Arkadaşları arabadan inmesine yardım ederken Magnus, *Asıl tuhaf olan bu*, diye düşündü. Gri, beton duvarların ortasındaki metalik kırmızı renkte, yüksek ve kanatlı kapılara bakıyordu. Bu kapılar tıpkı hatırladığı gibiydi. Bunca şey değişirken onların aynı kalması mucize gibiydi.

Tian kapıdaki nöbetçilerle selamlaştıktan sonra konuklarına onu takip etmelerini işaret etti. Gölge Avcıları etrafı şüpheyle süzerek Tian'ın peşine takıldı. Tian, Ke ailesinin asıl yuvasının Enstitü olmadığını söylediğinde, Magnus, Jace'le Isabelle'in ne kadar şaşırdığını görmüştü. Ke'ler geleneklerine bağlı ve geniş bir aileydi. Evleri Enstitü'den bile daha eskiydi ve emekliye ayrılan aile üyeleriyle, başından beri Şangay 'Meclisi'nde görevli olanlar uzun yıllardır burayı mesken tutmuştu.

Magnus arazinin ne kadar geniş olduğunu hatırlıyordu. Ama evin kendisi de bir o kadar mütevazıydı. 1920'lerden beri elbette bazı tadilatlar yapılmıştı. Fakat binanın kiremit rengi sütunları, iç içe geçen tahta giriş destekleri, düz hatlı çatısı ve basit ama korunaklı mimarisi hiç değişmemişti. Çatının köşelerinde Ke ailesiyle başka bir ailenin birleşmesini sembolize eden taş aslan ve at heykelleri vardı. Magnus giriş desteklerinin maviye boyandığını fark etti. Mavi renk o baktıkça koyulaşıp laciverte dönüyordu sanki. Alec'in sesini duydu ve gözlerini kapadı.

Gerçekten çok yorgundu.

Magnus rahat mobilyalarla döşenmiş küçük bir yatak odasında gözlerini açtı. Pencereden baktığında güneşin bir hayli alçaldı-

ğını gördü. Kendini bütün gün uyumuş gibi dinç hissediyordu. Alec'i bulmalıydı.

Yatakta doğrulup sabahlığın açık yakasından görünen yaraya baktı. (Biri ona bir sabahlık giydirmişti. Bu kişinin Alec olduğunu umdu.) Birbirini çaprazlama kesen iki yara şimdi kalbinin üzerinde bir çarpı işareti oluşturmuştu. Magnus, Clary'nin rüyasını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. En azından henüz zincirleri yoktu. X şeklindeki yara iltihaplanmış gibi hafifçe sıcaktı. Ama onu dürttüğünde canı acımadı. Yaradan yükselen minik, parlak alevler hiçbir şey hissettirmiyordu. Aslına bakılırsa, yaranın orada oluşu Magnus'un içini tuhaf bir sevinçle dolduruyordu. Ardında kendisine ait olduğundan emin olduğu bir büyüünün özü gizliydi. Ama bu büyüünün uzantılarının dışarı doğru uzandığını net bir şekilde duyumsayabiliyordu. Neye doğru uzanıyorlardı? Dikene mi?

Sammael'e mi?

Kıyafetleri özenle katlanmış bir halde yatağın yanındaki iskemlenin arkasına asılmıştı. Magnus giyinip odadan çıktı. Koridorun sonundaki küçük oturma odası silahlarla dekore edilmişti. *Ah şu Gölge Avcıları*, diye düşündü Magnus iç çekek. Koltuklardan birinde bir adam oturuyordu. Derin düşüncelere dalmış gibi öne eğilmişti. Ya da belki uyukluyordu. Magnus yüzünü göremiyordu. *Ne komik*, diye düşündü. *Ke ailesi hâlâ...*

Adam biden kafasını kaldırınca Magnus irkildi.

"Jem?" dedi. Belki de bunun bir sır olması gerektiğini düşünerek sesini alçaltmıştı.

Jem ayağa kalktı. Yüz elli yaşında olduğu düşünülürse gayet iyi görünüyordu. Jem eskiden bir Gölge Avcısıydı. Sonra bir Sessiz Kardeş ve daha sonra birdenbire bir ölümlü olmuştu. Çoktan modaları geçmesine rağmen hâlâ gençliğinin kıyafetlerini giyiyordu. İnci düğmeli, beyaz gömleğinin üzerinde Viktorya dönemi binici ceketlerini andıran kahverengi bir palto vardı. Magnus başka şartlar altında ona mutlaka terzisinin adını sorardı.

Jem tek kelime etmeden kalktı, ona doğru yürüdü ve Magnus'a sıkıca sarıldı. Arkadaşlıkları çok eskilere dayanıyordu. Bir büyücü olmanın pek çok dezavantajı vardı. Ama yüz yılı aşkın bir zamandır tanıdığın bir dostla kucaklaşmak bunlardan biri değildi.

“Burada işin ne?” diye sordu Magnus. “Yanlış anlama. Seni gördüğüme çok sevindim. Ama bir o kadar da şaşırdım.”

“Neden?” dedi Jem gözlerinde muzip bir pırıltıyla. “Ben de Ke ailesinin üyelerinden biriyim. Ke Jian Ming, unuttun mu?”

“O halde bu yalnızca güzel bir tesadüf. Demek aileni ziyarete geldin? Tessa da burada mı?”

Jem birden ciddileşti. “Hayır,” dedi. “Ayrıca burada olmam bir tesadüf değil.”

Magnus'u dışarı çıkardı ve birlikte süs havuzuna doğru yürüdüler. Magnus'a havuzun şekli biraz değişmiş gibi geldi. Ama eskisi kadar güzeldi. Köknarlarla söğüt ağaçlarının dalları suyun üzerine doğru eğilmişti. Gölgeleleri yeşil suda yalnızca hareketli karaltılar olarak görünen altın rengi, siyah ve beyaz koi balıklarının üzerine düşüyordu.

Eskilikten boyaları yer yer dökülen kırmızı köprünün diğer ucunda toprak tabanlı bir talim alanı vardı. Orada Gölge Avcısı kıyafeti giyen on bir, on iki yaşlarında bir kız çocuğu kılıç talimi yapıyordu.

“Biliyorsun, ben burada doğdum,” dedi Jem. “Ailem o zamanlar Enstitü'yü yönetmiyordu.” Güneşin aksi gölün sakın yüzeyine düşüyordu. Jem gözlerini suya dikti.

“Tessa nerede?” diye sordu Magnus.

“Spiral Labiren'te,” dedi Jem. Magnus rahatlatarak derin bir iç çekti. “Ama kendi isteğiyle orada değil. Peşinde bir büyücü vardı. Galiba sen de tanıyorsun. Hani şu donuk suratlı kadın.”

“Shinyun Jung,” dedi Magnus. “Evet, tanıyorum. Buraya gelmeden önce onunla ve canavar timiyle çatıştık.”

“Evet, ötekiler söyledi.”

“Shinyun neden Tessa’nın peşinde?”

Jem ona şaşkınlıkla baktı. “Biliyorsun, o da senin gibi en büyük lanetlerden biri.”

Magnus gözlerini kırıştırdı. “Benim gibi mi? Yani bir Cehennem Prensi’nin çocuğu mu?”

“Dahası da var. Tessa, Labirent’e yalnızca saklanmaya değil, araştırma yapmak için de gitti. En büyük lanetler sadece Cehennem Prensleri’nin çocukları değil. Aynı zamanda, o prenslerin yaşayan en yaşlı çocukları. Aynı zaman diliminde yalnızca dokuz tanesi hayatta olabilir. Ben sadece iki tanesini biliyorum. Şu anda biriyle konuşuyorum, diğeriyle de evliyim.”

Magnus şaşırıldı. “Evlendiğinizi bilmiyordum.” Hem Jem hem de Tessa için uzun ve tuhaf bir yol olmuştu; nihayet birlikte dinlenebilecekleri bir noktaya ulaşmalarına sevinmişti doğrusu. “Tebrikler.”

“Ölümlülerin kanunlarına uygun şekilde ve gizlice evlendik. Sadece biz ve yetkililer vardı.” Suyu baktı. “Ailelerimiz ve arkadaşlarımızla kutlama yapabileceğimiz bir düğün istiyoruz. Ama hayatımız tehlikelerle dolu. Uzun zamandır bir sürü kötü insanın peşinde olduğu bir şeyi arıyoruz. Peşimizde sadece Shinyun yok. Düğün yapıp sevdiklerimizi tehlikeye atamazdık.”

“Biraz aksiyon partiye eğlence katardı,” dedi Magnus, ama Jem’in bakışlarındaki derin hüznü yüreğini burktu. “Bak, ben güvenli bir düğün yapmanızın bir yolunu biliyorum galiba. Buradaki sorunumuzu çözelim, sana nasıl olacağını anlatacağım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Jem. Magnus’un elini yakaladı. “Çok teşekkür ederim. Shinyun konusunda elimden gelen yardımı yapacağım. Labirent’teyken Shinyun’un Şangay’da olduğunu öğrenince doğrudan buraya geldim. Enstitüdekilerin ne bilip bilmediğini merak ediyordum. Ama hiçbir şeyden haberleri yok. Sonra sen geldin. Ben de daha birkaç gündür buradayım.”

“Başka hiçbir şey öğrenemedin mi?”

Jem iç çekti. “Kapılar çalışmıyor.”

“Shinyun, Sammael’e çalışıyor,” diye fısıldadı Magnus. “Hani şu Sammael.”

Jem kaşlarını kaldırdı. “Her gün duyduğumuz bir isim olmadığı kesin. Dünya şu anda kıyamet gibi bir iblis savaşında olmadığına göre, Sammael’in burada olmadığını varsayıyorum.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Shinyun’un onunla nasıl iletişim kurduğunu bilmiyorum. Ya da Sammael’in hangi formda olduğunu.” Magnus şöyle bir düşündü. “Seni rahatlatır mı bilmem, ama Sammael’in Tessa’yla ilgilendiğini sanmıyorum. Shinyun ona benden bile bahsetmediğini söyledi.”

“Rahatladığımı söyleyemeyeceğim. Ama sanırım kaçınılmazdı. Cehennem Prensleri’nin öldürülemeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Sadece giderler ve bir süre sonra geri dönerler. Aradan bin yıl geçti. Bu kadar uzun sürmesi bile mucize gibi.”

Magnus güldü. “İşin komiği, Lilith’i kıl payı kaçırdı.”

Tian küçük kızın talim yaptığı alanın köşesini döndü. Koyu kırmızı kıyafeti ve beline sardığı gümüş rengi silahıyla hemen ayırt ediliyordu. Kızla konuşmak için eğildi.

“Alec’i bulmalıyım,” dedi Magnus. “Bizimkilerin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Galiba misafirhanedeler. Biraz dinleneceklerini söylemişlerdi.”

O sırada, evden yaşlı bir kadın çıktı. Uzun, kır saçlarını iki yandan örmüştü. Elinde kılıç kadar tahta bir kaşıkla Magnus’un kafasının iki katı büyüklüğünde bir tas vardı. Kollarının üst kısımlarındaki kocaman denge rünleri hemen dikkat çekiyordu.

Kaşıқта da rünler vardı.

“Yun anne,” dedi Jem tatlı bir sesle. “Tian’ın büyükannesi.”

“Arkadaşlarınız sofraya oturdu bile,” diye azarladı Yun anne Jem’i. Mandarin Çincesi konuşuyordu. “Siz daha ne bekliyorsunuz?” Tahta kaşığı talim alanındaki kıza doğru salladı. “LIQIN!” diye bağırdı avazı çıktığı kadar. “Gel, yemek ye! Sen de, *xiao Tian*.”

Küçük kızın tekme atan ayağı havada asılı kaldı. Sonra onu usulca indirdi. Dönüp onlara baktığında, Magnus'la Jem'in onu izlediğini fark etti ve yüzünde çekingen bir ifade belirdi. "Bizim kuzenlerden biri," diye açıkladı Jem. "Liqin. Tian tek çocuk, ama doğduğundan beri ona abilik ediyor."

Tian'la aynı ciddi yüz ifadesine sahip küçük kız Jem'i başıyla selamladıktan sonra Yun annenin yanına koştu.

"Selam Liqin," diye seslendi Magnus el sallayarak.

Kız durup gözlerini devirdi. "Aslında Laura. Ben, Melbourne'lüyüm. Ama Yun anne dilimizi gayet iyi konuşmasına rağmen bana ısrarla Çince adımla sesleniyor." Cümlesinin sonuna doğru gözlerini yaşlı kadına dikmeyi ihmal etmedi.

"Selam Laura," diye el salladı Magnus yine.

Küçük kızın yanakları kızardı. Başını eğerek içeri koştu.

"Sen de," dedi Yun, Jem'e Mandarince, "Jian. Arkadaşını da al gel haydi."

"Yun, *mei mei*," dedi Jem sırtını dikleştirerek. Magnus, Jem'in Yun'a *kız kardeşim* olarak hitap etmesine güldü. Yun anne Jem'den çok daha yaşlı görünse de, aslında ondan daha gençti. "Ben aslında senin büyük büyük büyük amcanın kuzeni gibi bir şeyim ve bir daha benimle böyle konuştuğunu duymayayım. Ama evet," diye ekledi fısıldayarak "gitsek iyi olur, Magnus. Yun annenin tersi çok pistir."

Alec'e kalsa, Ke'lerin evindeki bütün vaktini Magnus'u uyurken izlemekle geçirirdi. Bunu yapmamak için iradesini zorlamıştı. Yalnızca Jem Carstairs'in değil, Zachariah Kardeş'in de evde olduğunu öğrendiklerinde, Magnus'u muayene etmesine ses çıkarmamışlardı. O da Magnus'un şimdilik en çok dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Alec yabancıların evinde kendini önce hiç rahat hissetmemişti. Böyle durumlarda Magnus'un girişkenliği çok işine yarıyordu. Neyse ki çevresinde hep kendinden emin ve dost canlısı insanlar

vardı. Jace'le Isabelle bütün grup adına konuşup herkesi herkesle tanıştırtırken Clary, Simon ve Alec geride kalmayı yeğlemişti. En azından Jem gelene kadar. Sonrasında Clary'yle Simon da canlanmış ve Jem'e durumu açıklamak için birbirleriyle yarışmışlardı.

Alec, Jem'le birkaç kez karşılaşmasına rağmen onu hâlâ iyi tanıımıyordu. Magnus'un yüzyıllara dayanan dostlukları onun için hâlâ aşılması imkânsız bir engel teşkil ediyordu. Ama yüz elli yıldır Magnus'un yakın dostlarından biri olan Jem son derece sıcakkanlı biriydi. Doğruca Alec'in yanına gelip Magnus'un iyi olacağını söylemişti. Büyülerini kısa bir süre içinde tüketmesi onu yormuştu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Alec bu arada bahçeyi gezip aileyle tanışabilirdi.

Gelgelelim bugün evde Tian'ın büyükannesi ve Jem'in Yun anne dediği ihtiyar ve Tian'ın kuzeni Liqin dışında kimse yoktu. Küçük kız faltaşı gibi açılan gözleriyle birkaç saniyeliğine Clary'yi inceledikten sonra kaçıp gitmişti. Konuklara çay ikram edilmiş ve Gölge Avcıları tarihinde, geçmişi Enstitü kadar eskilere dayanan ev hakkında bilgi verilmişti. Alec buraya daha iyi şartlar altında gelmeyi isterdi doğrusu. Shinyun ve iblis ordusuyla karşılaşmak onları bir hayli yıpratmıştı. Hiçbiri bahçenin güzelliğinin tadını doğru dürüst çıkaramıyordu.

Magnus uyurken ve Yun akşam yemeğini hazırlarken Tian misafirlerini yemek odasına buyur etti. Uzun, gül ağacı masa neredeyse bütün odayı kaplıyordu. Tian oturup parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve derin bir iç çekti.

"Lütfen oturun," dedi. "Konuşmamız gereken bu kadar önemli konular varken size evi gezdirmemi belki de tuhaf karşıladınız. Ama düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

Alec'le Jace rahatlayarak birbirlerine baktı. Alec, Jace'in iskelet savaşçıları ile ilgili soru sormamak için kendini zor tuttuğu fark etmişti. Hepsini de oturup gözlerini Tian'a dikti.

"Önce şunu bilmeliyim," dedi Tian. "Baigujiang'in kızlarına komuta eden o büyücü kimdi?"

“Shinyun Jung,” diye yanıtladı Alec. “Durmadan kötü kararlar veren bir büyücü. Baigujing’in kızlarına komuta etmesi ne ifade ediyor?”

“Onlar Baigujing’den başka kimseden emir almaz da ondan sordum. Bu Jung Shinyun denen büyücü Baigujing’e bile hükmedebiliyorsa bayağı güçlü demektir.” Alec’e baktı. “Sanırım aradığınız kitabı o çaldı?”

Alec başını salladı.

“Size Şangay iblislerinin tarihi hakkında bazı bilgiler vermem gerek,” dedi Tian. “Söz, kısa keseceğim.”

“Diorama kullanmanı tavsiye ediyorum,” dedi Jace. Clary masanın altından onu tekmeledi.

Tian onlara Çin’deki ve özellikle Şangay’daki Nefilimlerin on sekiz ve on dokuzuncu yüzyıllarda Büyük İblisler’den biri tarafından işkence gördüğünü anlattı. Yanluo denen bu canavar Doğu Asya’daki ölümlüler tarafından Cehennem Kralı olarak biliniyordu. Aralarında Baigujing’in olduğu diğer güçlü iblislerle işbirliği yapmış ve hep birlikte ölümlülere, Aşağıdünyalılara ve Gölge Avcılarına savaş açmışlardı.

Yanluo 1872’de Şangay Enstitüsü’nü basıp birkaç Gölge Avcısını öldürünce, Ke ailesinin baş düşmanı haline gelmişti. Onu Çin’in her yerinde aramışlar ve nihayet 1875’te öldürmeyi başarmışlardı. (Tian haklı olarak bununla gurur duyuyordu.)

“Öldüğüne göre artık başımıza iş açamaz,” dedi Jace. “Yanılıyor muyum?”

“Ya Baigujing?” diye sordu Isabelle.

“Asıl sorun o zaten,” dedi Tian. “Yanluo tabii ki cehennemin gerçek kralı değildi. Bir Cehennem Prensi bile değildi. Ölümlülerin ona Cehennem Kralı demesinin nedeni Diyu denen krallığının, insanların ölümler diyarı olarak bilinmesiydi. Gerçekten de korkunç bir yerdi. Kimse Yanluo’nun Diyu’nun başına nasıl geçtiğini bilmiyor. Ama orayı ölümlülerin ruhlarına işkence edip iblis dostlarına kanlı eğlenceler düzenlemek için

kullanıyordu.” İç çekti. “Uzun bir süre için, Diyu’yla bizim dünyamız ya da herhangi bir dünya arasındaki tek geçit Şangay’daki bir Boyut Kapısı’ydı. Bu, insanların kendi kapılarını açabilmelerinden önceydi tabii. Yanluo özgürce dünyalar arasında dolaşıyor ve hiç kimse ona engel olamıyordu. Ama o öldüğünde kapı sonsuza kadar kapandı ve dostları Diyu’da mahsur kaldı. Aralarında Baigujing’le kızları da vardı.”

“Ama şimdi özgürler,” diye homurdandı Simon.

“Ya kapanan kapı tekrar açıldıysa?” dedi Clary. “Gidip bir baksak mı?”

“Nerede olduğunu kimse bilmiyor,” dedi Tian. “Yanluo öldüğünde, Şangay gelişmeye başlamıştı. Avrupa ülkeleri burada egemenlik kurmaya çalışıyordu. Sürekli yeni ticaret anlaşmaları yapılıyordu. Kapıya ne olduğu hakkında net bir bilgi yok. Yanluo öldüğünden beri hiçbirimiz ona rastlamadık. Çoğumuz onun ölümüyle kapının yok olduğuna inandık. Yanluo bencil bir iblisti. Onu kendisinden başka kimsenin kullanmasına izin vermezdi.”

O sırada Liqin içeri girdi. Asker adımlarıyla yürüyüp bir iskemle çekti ve baston yutmuş gibi dimdik oturdu. Tian ona talimin nasıl gittiğini sormak için hikâyesine ara verdi. Alec, kızın belirgin bir Avustralya aksanıyla konuştuğunu duyunca şaşırdı. Sonra Jem’le Magnus içeri girdi.

Gölge Avcıları onları karşılamak ve Magnus’un hatırını sormak için ayağa fırladı. Magnus’un yanına ilk Alec vardı. Kolunu beline dolayıp onu kendine çekti. “Uyandığını bilmiyordum,” diye fısıldadı. “Nasılsın?”

“Kurt gibi acıktım,” dedi Magnus. “Onun dışında bir yaramazlık yok.” Gayriihtiyari gömleğinin üzerinden yarasını yokladı.

Alec, Magnus’un gerçekten iyi olduğunu kendine kanıtlamak istercesine onu tutkuyla öptü. Magnus ona aynı şekilde karşılık verince bütün gerginliği bir anda kayboldu.

Birkaç saniye sonra, Isabelle'in ıslığıyla Alec, Magnus'u bırakıp utangaçça gülümsedi. Magnus ona sevgiyle bakarak yanağından makas aldı. "Harika bir karşılamaydı," diye fısıldadı.

Alec ona yine sarıldı. "Merak etme, iyiyim," dedi Magnus. Ama Magnus her zaman iyi olduğunu söylerdi.

"Değilsin," dedi Alec usulca. "Shinyun'un dikenini yine batırdığını söyledin."

Magnus iç çekerek gömleğini açtı ve göğsündeki çarpı işaretini gösterdi. Gölge Avcıları nefeslerini tuttu. Clary elini ağzına götürdü. Hepsinden daha telaşlı görünüyordu.

"Size kötü bir haberim var," dedi Magnus. "Tian'ın hikâyesini bölmek istemezdim ama..."

"Lütfen, devam et," diye atıldı Tian. "Bu daha önemli görünüyor."

"Shinyun beni üçüncü kez şişlerse, Sammael'in hizmetkârı olacağım."

"O zaman doğru Spiral Labirent'e gidiyorsun," dedi Alec. "Ya da saklanacaksın."

"Burada güvendesin," dedi Jem. "Evin etrafı güçlü koruma büyülerıyla çevrili."

"Saklanamam," diye homurdandı Magnus inatla. "Çünkü üçüncü kez şişlenmezsem dikenin gücü beni için için yakacak ve öleceğim."

Odaya korkunç bir sessizlik çöktü. Alec yalnızca kendi kesik nefeslerini duyabiliyordu. Jace'in ona endişeyle baktığının farkındaydı. Ama o kadar çok korkuyordu ki, *parabatai*'sinin tesellisi bile bu kez işe yaramayacaktı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Simon. Sesinde derin bir kasvet vardı.

"Sammael'i yeneceğiz," dedi Jace sertçe.

"Dikenin yok etsek?" diye önerdi Isabelle.

Alec onlara dikkatle baktı ama ikisinin de şaka yapar gibi bir hali yoktu.

“İkisinin de kolay olacağını sanmıyorum,” dedi Magnus.

Clary ona sevgiyle baktı. “Kolay bir iş için bizi buralara kadar getirmezdin herhalde?”

“Bir yolunu bulacağız,” dedi Magnus. Gözlerini Alec’e dikti. “Mutlaka bulacağız.”

O sırada mutfak kapısı açıldı ve Yun elindeki kocaman bir yemek tepsiyle içeri girdi. Alec dev kaşığına bir kılıç gibi sırtındaki kılıfa soktuğunu fark ederek şaşırdı.

“Neden hepiniz ayaktasınız?” diye bağırdığında odadaki herkes telaşa yerlerine geçti. “Hoş geldin!” diye ekledi Yun, Magnus’a bakarak. Hâlâ bağıırıyordu.

Magnus onunla Çince konuşunca biraz yumuşadı. Magnus’un insanların üzerinde böyle yatıştırıcı bir etkisi vardı. Yun onunla bir süre Çince konuştuktan sonra diğerlerine onların dilinde hitap etti. “Jian hepinizden övgüyle söz etti. Artık bir Gölge Avcısı olmasa da, insan sarrafıdır. Bu konuda ona güvenim tam.” Jem’e göz kırıp tabakları dizmeye başladı.

“Yanluo’dan bahsetmeye devam edebilir miyiz?” diye sordu Simon, Tian’a. Magnus çılginca başını iki yana sallayınca, Simon “Ya da etmesek mi acaba?” diye ekledi.

Jem belli belirsiz gülümsedi. “Önemli değil, Magnus. Yanluo’yla kişisel bir meselem var da ondan,” diye açıkladı diğerlerine.

Tian tabağına birkaç tane kızarmış tofuyla biraz sebze aldı. Diğerlerine de yemeklerini işaret etti. “Büyükannem yemekleri beğenmediğinizi düşünecek. İsterseniz servisi ben yapabilirim.”

Ama Gölge Avcıları daha fazla beklemeden yemeklere saldırdı. Alec, New York’ta alışık oldukları Çin yemeklerine pek benzemediklerini fark etti. Ama aralarında benzerlikler de yok değildi. Sofradaki en tanıdık yemek, içine çorba doldurulan Çin mantılarıydı. Yun konuklarını iyi ağırlamak için epey zahmete katlanmıştı doğrusu. Tian tam onları nasıl yiyeceklerini anlatacaktı ki masadaki herkesin mantıların tepesini hafifçe dişleyip içlerindeki buharın çıkmasını beklediğini fark etti.

Simon, Tian'ın şaşırdığını görünce güldü. "Bunlara *xiaolongbao* diyorsunuz galiba? Bildiğim tek Çince kelime. Ah, bir de *char siu bao* var. Bütün bilgim *bao*'lardan ibaret."

"*Char siu* Kanton lehçesi," diye yapıştırdı Yun mutfağa dönerken.

"Galiba patavatsızlık ettim," dedi Simon pişmanlıkla.

Jem gözlerini devirdi. "Üzerine alınma. Onun konuşma tarzı öyle."

"Beni Yun eğitti," dedi Tian. "Benden önce de koca bir nesil Gölge Avcısını."

"Müthiş biri," dedi Magnus içten bir hayranlıkla.

"Siz onu asıl gençken görecektiniz," dedi Jem. "O zamanlar Şangay bambaşka bir yerd. Yun asil bir soydan geliyor. Ke Yiwen'in en küçük torunu."

Magnus etkilenmiş görünüyordu. Isabelle, Simon'ın tabağındaki dev köfteden kendine bir parça keserken duraksadı. "O kim?"

"Yanluo'yu öldüren kişi," diye açıkladı Tian dolu ağzıyla. "Gerçi Jem bu konuda benden daha bilgili."

Jem'in yüzünde hüznü ve biraz da dalgın bir ifade belirdi. Alec bu yüz ifadesini iyi tanıyordu. Magnus da acı hatıralara daldığında aynı böyle görünürdü. "Yanluo öldürülmeden birkaç yıl önce, Şangay Enstitüsü'nü işgal etti. Beni ve ailemi esir aldı ve bana onların gözleri önünde işkence etti. Sırf onlardan intikam almak için."

Sesi sakindi. Ama aradan iki ömür geçmişti tabii. Alec, Magnus'un uzanıp elini Jem'in koluna koyduğunu görünce şaşırmadı.

"Neyin intikamı?" diye sordu Clary. Yeşil gözleri endişe doluydu.

Magnus, Jem'in annesinin Yanluo'nun yavrularından bir kısmını öldürdüğünü anlattı. Yanluo, Jem'e günlerce *yin fen* denen bir iblis uyuşturucusu enjekte etmişti. Jem sonunda ona bağımlı

hale gelmişti. Ya bu bağımlılığı devam ettirecek ya da ölecekti. Bağımlılığına yalnızca bir Sessiz Kardeş olarak son verebilmişti. Ve Jace cennet ateşiyle yanarken ona tutunarak hastalığını tamamen tedavi edebilmişti.

“Bu kısmını hatırlıyorum,” dedi Clary üzüntüyle.

“Ben hayal meyal hatırlıyorum,” dedi Jace. “Benim için tuhaf bir dönemdi.”

“Ay, ne garip,” dedi Isabelle bütün masumiyetiyle. “Sen hiç tuhaf değilsindir oysaki.”

“*Yin fen* hâlâ sağda solda kullanılıyor,” dedi Tian. “Ama Jem amcanın zamanındaki gibi yaygın değil. Genç kurtadamlar onu Macao’dan ya da Hong Kong’dan temin ediyor. Neyse ki Aşağıdünyalıların çoğu zararlarını bildikleri için ona rağbet etmiyor.”

Magnus farkında olmadan yarasını kaşıdı. “Singapur’da onunla yakalanırsanız anında öldürülürsünüz.”

“Bu Yasa’ya aykırı değil mi?” diye sordu Simon hayretle. Magnus omuz silkti.

“En azından hayatta kaldım,” dedi Jem hikâyeye geri dönerek. “Annemle babam benim kadar şanslı değildi. Annemin kız kardeşi Yiwen kendini intikam almaya adanmıştı. Birkaç yıl sonra, o ve kocası Elias Carstairs, Yanluo’nun izini buldu ve onu öldürdü. Bu arada ben, Londra Enstitüsü’nde yaşıyordum.” Başıyla mutfak kapısını işaret etti. “Yun anne, Yiwen’in en küçük ve hâlâ hayatta olan tek torunu.” Gülümsedi. “Ke ailesinin ikinci en yaşlı üyesi.”

Alec kızarmış tavuktan bir parça daha alırken kendini bir yabancı gibi hissetti. Oraya ait değildi. Ne zaman Magnus’un onun doğumundan önceki hayatına dair bir şeyler duysa, aynı duyguya kapılıyordu. Magnus’la Jem’in ortak bir geçmişi ve uzun yıllara dayanan derin bir ilişkileri vardı. Neyse ki içini kemiren kıskançlığı çabuk fark etti. Onun Magnus’la ilişkisi bambaşkaydı. Jem’i kıskanması kadar büyük bir saçmalık olamazdı.

Jem'in yaşadığı korkunç olayı düşündü. Annesiyle babası onun acı çekişini izlemek zorunda kalmıştı. Gözleri önünde günlerce çocuklarına işkence edilmişti. Max'ten sonra, evlat acısı çekenlerle çok daha iyi empati kurabiliyordu. Bunun nasıl bir çaresizlik olduğunu düşünerek titrerken Magnus'la göz göze geldi. Magnus o büyüleyici kedi bakışlarıyla onu izliyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Alec ona gülümsediğinde, Magnus'un dudakları belli belirsiz kıvrıldı.

Yemekten sonra Magnus birdenbire ortadan kayboldu. Alec birkaç dakika daha arkadaşlarının yanında durmak zorunda kaldı. Liqin utangaçça Clary'ye sokuldu. Bir konuda tavsiye istiyordu. Ama sonra silahlar ve rünlerle ilgili koyu bir sohbete daldılar. Alec bunu fırsat bilerek evin arkasındaki verandaya çıktı. Alacakaranlık yerini hızla geceye bırakıyordu. Tian, Jem, Yun ve Magnus daire olmuş, gökyüzüne bakıyordu. Magnus kendini korumak istercesine kollarını gövdesine sarmıştı. Alec bunun nedenini anlayamadı, çünkü aralarında usulca Çince konuşuyorlardı.

Magnus onu görünce gelmesini işaret etti. Alec gidip kolunu onun omzuna attı. Magnus kollarını göğsünden çekmeden ona yaslandı.

"Yun, Şangay Enstitüsü'nün akşam gönderdiği ateş mesajını anlatıyordu," dedi Jem. "Endişeye kapılmışlar, çünkü şehirde rastladıkları iblislerin çoğu Yanluo'nun zamanından ve Diyu'yla bağlantılıymış. Ama Yanluo öldü ve Diyu uzun zaman önce mühürlendi."

"Bugün çarpıştığımız iblisler," dedi Tian. "Baigujing'in çocukları. Onlar bizim nesil için efsanevi yaratıklardır. Yıllardır kimse onlarla dövüşmüyordu."

"Benim neslim için bile öyleler," diye mırıldandı Yun. "Xiangliu iblisleri de aynı şekilde. Benim zamanında bile onlara nadiren rastladık. Ama Enstitüdekiler bütün karanlık sokaklarda kol gezdiklerini bildirdi."

“Yanluo’nun geri döndüğünü mü düşünüyorsunuz?” Alec bunu sorarken özellikle Jem’e bakmamıştı.

Ama sorusunu o yanıtladı. “Ben öyle düşünmüyorum. Yanluo bir Cehennem Prensi değildi. Ölümsüz değildi ve öldürüldü. Ama başka biri Diyu’ya ulaşıp oradaki iblisleri dünyamıza salmış olabilir.”

“Benden Shinyun’a bir milyon yuan çalışır,” dedi Magnus. “Ragnor’u da unutmayalım tabii.”

“Ama neden?” diye sordu Tian.

“Birkaç nedeni var,” dedi Alec. Daha önce de aynı sonuca varmıştı. “Sammael’e sadakat yemini ettiklerini biliyoruz.” Yun gözlerini açarak Alec’e baktı. “Ama Sammael’in yerini bilmiyoruz. Ya da nasıl bir gücü olduğunu. Shinyun’la Ragnor’un onunla doğrudan bağlantı kurup kurmadığını bile bilmiyoruz. Belki de hedef şaşırtmaya çalışıyorlar. Belki Sammael bir sebeple Diyu’yla ilgileniyor.”

Magnus derin bir iç çekti. “Belli ki Ragnor, Sammael’e bir krallık bulmuş.”

“Buna bir milyon yuan...” diye başladı Alec.

“Bahse gerek yok,” dedi Tian. “Sammael, Diyu’yu aldıysa, yeniden dünyamıza gelmesine bir adım kaldı demektir.”

“Aramızda sadece bir krallık var,” dedi Jem. “Baş Melek’in onu bozguna uğrattığı yerde Sammael’i dünyadan uzak tutan koruma büyüleri var. Ama bunları aşması an meselesi.”

“Belki de sandığımızdan bile daha az vaktimiz kaldı,” dedi Magnus. “Ak Kitap ellerinde. Onu neden istediklerini bile bilmiyoruz. Bu eski kapının yerini de bilmiyoruz. Sammael onu yeniden açmaya mı çalışıyor, yoksa çoktan açtı mı? İblisler dünyaya o kapıdan mı girip çıkıyor?”

“Hiçbir şey bilmiyoruz,” diye homurdandı Alec. Göz ucuyla, arkadaşlarının Liqin’le birlikte talim alanına doğru yürüdüğünü gördü. Magnus’un yanından ayrılmak istemiyordu. Ama bir yanı kendini dövüş taliminin o tanıdık coşkusuna kaptır-

maya can atıyordu. Diğerlerinin Magnus'la ona alan tanımaya çalıştığının farkındaydı. Magnus'un Jem ve Yun'la hasret gidermesine fırsat tanıyorlardı. Alec, Magnus'un onların sandığından da daha savunmasız bir halde olduğundan endişeleniyordu. Magnus dışarıya karşı daima kendinden emin bir tavır sergiliyordu. Ama Clary, Jace ve Simon'la yakınlığına rağmen onlar Magnus'un diğer yüzünü hiç bilmiyordu. Magnus hassas taraflarını yalnızca Catarina, Jem ve Tessa'yla paylaşıyordu. Bir de Ragnor'la. "Ragnor'u bulmalıyız," dedi Alec. "O seninle konuşur, Magnus. Seni kendi tarafına çekmek için bile olsa, seninle mutlaka konuşacaktır."

"Ragnor gizlenmek konusunda ustadır," dedi Magnus. "O bulunmak istemediği sürece kimse onu bulamaz. İz Sürme rününü nasıl atlattığını gördünüz. Sıradışı bir büyü arayışına girmeliyim."

"O halde bir süreliğine kendimizi araştırmalara vereceğiz," dedi Tian. "Yarın Gün Işığı Pazarı'na gidelim. Orada bağlantılarım var. Peng Fang'le işe başlayabiliriz."

Magnus gürültüyle homurdandı.

"O kadar da kötü değil," dedi Alec.

"Sammael'den iyidir," diye mırıldandı Magnus.

"Birkaç kişi daha var," dedi Tian. "İlahi Saray'a da uğrayalım."

"Enstitü'nün kütüphanesi daha çok işimize yaramaz mı?" diye sordu Alec.

Tian omuz silkti. "Orada hep kanıtlanmış gerçeklere dayanan kitaplar var. İlahi Saray'daki kitaplardan gerçekler kadar çeşitli söylentilere ve kehanetlere de ulaşabiliriz. Orada daha eğlenceli vakit geçireceğimiz kesin."

"Söylentilere ve kehanetlere bayılırım," diye atıldı Magnus.

"Mo Ye ve Gan Jiang'la da konuşun," diye araya girdi Yun. Tian alnını kırıştırdı.

"Kim onlar?" diye sordu Alec.

“Peri silah ustaları,” dedi Tian. “Yalnızca randevuyla çalışıyorlar. Büyükanne, şimdi önceliğimiz silahlar değil bence.”

“Diyu tayfası geri dönüyorsa, daha çok melek bıçağına ihtiyacınız olacak,” dedi Yun sertçe. “Mo Ye ve Gan Jiang biz doğmadan yüzyıllar önce bile Yanluo ve yandaşlarıyla nasıl savaşılması gerektiğini biliyordu.” Magnus’a baktı. “Senden bile daha yaşlılar.”

Alec başını salladı. “Belki Svefnthorn hakkında bilgileri de vardır. Pekâlâ, araştırmalarımızı şu sırayla yürüteceğiz.” Parmaklarıyla saymaya başladı. “Shinyun, Ragnor, Diyu, Yanluo, Sammael, Diyu kapısı, Svefnthorn, Ak Kitap ve belki başka bir büyü kitabı daha.”

“Yarın yorucu geçecek desenize,” diye mırıldandı Magnus keyifle. “O zaman şöyle güzel bir uyku çekelim. Şimdi izin verirseniz, Alec’le oğlumuzu aramamız gerekiyor. Alec? Geliyor musun?”

Yun’a misafirperverliği için bir kez daha teşekkür ettiler. Magnus kollarını indirmeden içeri girdi ve kaldıkları odaya yöneldi. Alec içinde kötü bir hisle onu izledi.

Yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz, Magnus arkasına dönüp Alec’i sertçe kapıya doğru itti. Sonra üzerine atıldı ve onu tutkuyla öpmeye başladı. Kendini Alec’in dudaklarından aldığı hazza, iki günlük sakalının iç gıcıklayıcı hissine (Alec tıraş olmadığına rahatsız oluyordu ama Magnus onun bu halini çekici buluyordu) ve kafasının arkasına hafifçe bastıran elinin sıcaklığına bıraktı.

Geri çekildiğinde, Alec’in mavi gözleri hayretle irileşmişti ve dudakları belli belirsiz kıvrılarak pek sevimli bir hal almıştı. “Bunu beklemiyordum doğrusu,” dedi.

“Seni özledim,” diye fısıldadı Magnus ve Alec neyse ki bu cümlemin anlamını kurcalamadı. Yeniden öpüşmeye başladıklarında, Magnus onun boğazına kadar çektiği fermuarına uzan-

dı. Alec de gülerek Magnus'un gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldu. Magnus onun boynunu öpmeye başladığında, Alec zevkle inledi ve elleri hafifçe titreyerek düğmeleri açmaya devam etti. Magnus ilişkilerinin daha en başlarında, Alec'in sabırsızca gömleğini yırttığını hatırladı. Sonrasında suratında beliren o tatlı şaşkınlığı unutamıyordu. Alec birinin gömleğini yırtabildiğine inanamıyor gibi hayretle bakıyordu ona.

Alec, Magnus'un boynuna küçük ve telaşlı öpücükler kondurmaya başlamıştı. Magnus dudakları yaraya ulaştığında ne yapacağını merak ediyordu. Ama bu düşünceyi bir kenara bırakarak başını eğdi ve o güzelim siyah saçlarını karıştırıp kulağının arkasındaki hassas yeri öptü. Alec bir şeyler mırıldandı ve montunu çıkarıp yere attı. Magnus'a sırtarak onun da gömleğinden kurtulmasına yardımcı oldu.

Alec sonra durdu ve ona bakakaldı. Magnus onun yarasına bakmadığını fark etti. Telaşlı gözlerini Magnus'un kollarında gezdiriyordu. Magnus, Alec'in öptüğü yerlerdeki tatlı sıcaklığın yerini buz gibi bir soğuğa bıraktığını hissetti. Bir buz parçası yavaşça boynundan karnına kayıyordu sanki.

"Ne var?" diye sordu. Kollarını öne uzattı ve gördü.

Her iki avucunun da ortasında birer yıldız belirmişti. İçleri boştu ve bir gürzün dikenli ucunu andırıyorlardı. Yıldızlardan uzanan iç içe geçmiş halkalar kollarının iç tarafları boyunca ilerliyordu. Bir yanık yarası gibi kıpkırmızıydılar ve su toplamışlardı.

Alec kesik kesik soluyarak usulca halkalara dokundu. Sert ve şişlerdi. Magnus'un pazularından omuzlarına ve göğsündeki yaraya doğru ilerliyorlardı.

"Zincirler," diye söylendi Alec. Sonra Magnus'un yüzüne baktı. "Tıpkı zincire benziyorlar." Bir an duraksadı. "Bunlardan haberin var mıydı?"

"Hayır," dedi Magnus. "Hiçbir şey hissetmedim. Yani yarının hissettirdikleri dışında."

“Ne hissettiriyor ki?” Alec merakla Magnus’un gözlerinin içine bakıyordu. Ama aradığı cevaplar orada değildi.

“Bilmem. Ilık, tuhaf bir his işte. Ama rahatsız olmuyorum.”

“Jem’i çağırmalıyız.”

“Hayır!” diye karşı çıktı Magnus. “O bu konuda hiçbir şey bilmiyor.”

“Öyleyse Spiral Labirent’tekilere soralım. Ya da başka birine!”

“Hayır,” dedi Magnus yine. “Yarın pazara ve İlahi Saray’a gideceğiz. Aradığımız cevapları orada buluruz.”

“Ya bulamazsak?” Alec, Magnus’un omzuna yapışmıştı. Ne kadar sıkıştığının farkında değildi belli ki. Magnus duraksayınca Alec gözlerini kapadı. “Neden yardım kabul etmiyorsun?” diye sordu usulca. “Bununla tek başına savaşmak zorunda değilsin.”

Magnus onun elini yavaşça omzundan çekti ama bırakmadı. “Tek başıma değilim ki. Bir beyzbol takımından farkımız yok. Sen varsın. Jace, Clary, Simon, Isabelle, sonra Tian, Jem... Maia’yla Lily’yi de çağırıyorduk tam olacaktı.”

“Yanında olmamalarını mı yeğledin? Belki bana bile zorla katlanıyorsun. Belki bütün bunlardan hiç haberim olmamasını isterdin.”

“Hayır,” dedi Magnus. Alec kızgın mıydı? Yavaşça iç çekti. “Sana söyledim. Zincirleri bilmiyordum.”

“Hiç mi korkmuyorsun? Hiç mi telaşlanmıyorsun?” diye bağırdı Alec ve Magnus birden onun kızgın olmadığını fark etti. Alec resmen dehşet içindeydi. “Başkalarının yanında soğukkanlı davranabilirsin. Ama bak, burada yalnızız, Magnus. Benimle gerçek duygularını paylaşabilirsin.”

Magnus gülümseyip ona sıkıca sarıldı. Neyse ki Alec ona karşı koymadı. “Biliyorum,” diye fısıldadı Magnus onun kulağına. Alec’in saçlarının uçları burnunu gıdıklıyor, onlardan yayılan sabun, sandal ağacı ve belli belirsiz ter kokusu ona evi hatırlatıyordu. “Ama beni biliyorsun,” diye devam etti. “Bazı şeyleri sindirmem zaman alıyor.”

Alec'in vücudunun biraz olsun gevşediğini hissedebiliyordu. "Tabii ki endişeliyim," dedi Magnus. "Hatta korkuyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ve bunu bana açıklayabilecek tek kişi..."

"Kaçığın teki mi?" diye mırıldandı Alec.

"Aslında Ragnor'u kastetmiştim. O da Sammael'in uşağı oldu. Her neyse. Yarın hep birlikte bir çaresine bakacağız. Bana yardım etmene izin vereceğim. Ama şimdi tek istediğim biraz rahatlamak." Alec'in şakağına küçük bir öpücük kondurdu ve nihayet yüzünün güldüğünü görünce sevindi.

Alec elini Magnus'un kalbine, yarasının biraz üzerine koydu. "Ölseydin benim de bir parçam ölecekti. Unutma, Magnus. Bu yalnızca senin hayatın değil. Benim de hayatım söz konusu."

Uzun zaman önce biri, ölümlülerin asla ölümsüzler gibi sevmeyeceğini, ruhlarının o kadar güçlü olmadığını söylemişti. Magnus o kişinin Alec Lightwood'la ya da onun gibi biriyle hiç karşılaşmadığını düşündü. Ona acıyordu doğrusu. Alec'in sevgisinin gücü onu bir dalga gibi sarmalayıp kaldırdı ve Magnus dalganın onu Alec'e ve yatağa taşımasına izin verdi. Kenetlenen parmaklarıyla tek bir vücut olurlarken zevk çılgınlıklarını birbirlerinin dudaklarında bastırdılar.

Saatler sonra Magnus derin bir uykuya dalmıştı. Ama Alec gece kuşlarıyla böceklerinin şarkılarını dinliyordu. Pencereden ayın kremamsı ışığı giriyordu. Alec bir süre sonra yataktan kalkıp bir eşofman altıyla bir tişört giydi ve dışarı çıktı.

Evin etrafında dolaşırken alçak, tuğla duvarda parmaklarını gezdirdi. İçinde bir huzursuzluk vardı. Magnus için çok endişeleniyor ve bir an önce harekete geçmek istiyordu. Uyumak ona zaman kaybı gibi geliyor, ama kafasında bir plan oluşturamıyordu. Yeterince bilgisi olmadığı için eli kolu bağlı kalmıştı.

Jace'i duvarın üzerine tünemiş, gökyüzünü izlerken bulunca şaşırdı. Alec'in yaklaştığını görüp gözlerini ona dikti. "Seni de mi uyku tutmadı?"

“Benim uykusuz kalmak için bir nedenim var,” dedi Alec. “Sevgilim göğsünde manyak bir büyücünün ne idüğü belirsiz bir silahla çizdiği bir çarpı işaretiyle dolaşıyor.”

“Herkesin kendine göre bir derdi var,” dedi Jace. Alec ona hak vermeden edemedi. “Maryse, Enstitü’nün yönetimini devralmamı istiyor,” diye ekledi Jace rahat bir tavırla.

Alec bunu bildiğini söylemedi. “Kabul edecek misin?” diye sordu.

Jace önce kem küm etti. Sonra, “Bilmiyorum,” dedi.

“Neden?” diye sordu Alec. “Sen iyi bir lidersin. Bence üstesinden gelirsin.”

Jace gülümseyerek başını iki yana salladı. “Kavgaya ilk ben atılırım. İblis avcılığında iyiyim. Belki bu bakımlardan diğerlerine önderlik edebilirim.”

“Masa başı işi istemiyorsun hım?” dedi Alec gülerek. “Ama yine devriyeye çıkacaksın. Biliyorsun, o kadar kalabalık değiliz.”

“Asıl çekincem işin yönetim kısmı. Ben diplomasiden ne anlarım?”

“Kendine haksızlık ediyorsun,” diye karşı çıktı Alec. “Yalnızca savaşmaktan anladığını da kim söyledi? Umarım bu fikirleri aklına Clary sokmuyordur.”

“Hayır,” dedi Jace düşünceli bir tavırla. “Clary kabul etmem gerektiğini düşünüyor.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Alec.

“Bu görevi illa içimizden birinin üstlenmesi gerekmiyor. Gerekirse Konsey başka birini gönderir. Bir yetişkini.”

“Jace, artık biz de yetişkiniz.”

“Melek aşkına, ne korkunç değil mi?” Jace hafifçe gülümsedi. “Senin bir çocuk evlat edinmene bile izin verdiler.”

“Annemi arayacağım,” dedi Alec telefonunu çıkararak. “Sen de git yat haydi.”

“Sen de,” dedi Jace. Alec kolunu yakalayıp ona sıkıca sarıldı. Jace bu sıcak tavrını karşılıksız bırakmadı. O da Alec’e sarıldı.

“Her şey yoluna girecek,” dedi. “Yine günü kurtaracağız. Bizim olayımız bu.” Böyle dedikten sonra Alec’i bırakıp eve yöneldi.

Alec bir süre onun arkasından baktıktan sonra dikkatini yeniden telefonuna verdi. Az kalsın içinden *Evi arayacağım*, diye geçirecekti. Ama Enstitü artık evi değildi. Bunu düşündüğünde bazen tuhaf geliyordu.

Annesinin telefonunu Kadir açınca şaşırdı. “Alec!” dedi Kadir coşkuyla. “Ben de seninle konuşmak istiyordum! Canını sıkmak istemiyorum ama...”

“Ne oldu?” diye sordu Alec panikle. “Max iyi mi?”

“Evet, evet. Nasıl emeklediğini görmelisin!”

“Evet, bayağı hızlandı,” dedi Alec. Bu konuşmanın gidişatından emin olamamıştı. “Yakında yürür herhalde.”

“Acaba diyecektim...” Kadir duraksadı. “Evde de şey yapıyor mu...”

“Ne?”

Arkadan Maryse’nin sesi geldi. “Alec mi?” Alec tıkrıtlar duyunca hoparlörü açtıklarını tahmin etti. “Alec oğlun düz duvara tırmanıyor.”

“Evet, çok hareketli bir çocuk,” dedi Alec.

“Hayır,” dedi Maryse sakince. “*Bizim* duvarlara tırmanıyor! Tavanda yürüyüp perdelerde sallanıyor.”

Alec burnunu kaşıdı. Evde Magnus, Max’in sihirli yerçekimi maceralarına engel olabiliyordu. “Düşeceğini sanmam,” dedi. “Bunu yaptığında genelde kendiliğinden aşağı inmesini bekliyoruz.”

“Evet ama... Alec, Enstitü’nün duvarları çok yüksek.”

“Düşerse diye bütün gün elimde minderle peşinde dolaşıyorum,” diye ekledi Kadir.

“Silah odasındaki mızraklar dışında tutunabileceği hiçbir şey yok,” dedi Maryse. “Bunun sihirli bir çözümü yok mu? Magnus’un getirdiği malzemelerle bir şeyler yapamaz mıyız? Onu bundan vazgeçirecek bir iksir filan hazırlayamaz mıyız?”

“Maalesef imkânsız. Max’i durduracak bir iksir henüz keşfedilmedi. Anne, seni uyarmıştım. Max ele avuca sığmaz bir çocuk.”

“Zorda kalırsa mızraklara tutunarak aşağı inebiliyor,” dedi Kadir.

“Keyfi nasıl?”

“Kadir’in mi? Valla onu kestirmek biraz zor.”

“Anne, hayır. Max’i soruyorum. Max mutlu mu?”

“Hem de nasıl!” dedi Maryse. Alec annesinin bu ses tonunu iyi tanıyordu. Genellikle Jace’ten bahsederken böyle konuşurdu. “Harika vakit geçiriyor.”

“Yukarı çıktığında kendiliğinden aşağı inmesini bekleyin. Bir gözünüz üzerinde olsun yeter.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Tamam,” dedi Maryse. “Madem başka yolu yok...”

“Baş edemediğiniz bir durum olursa Catarina’yı araya—”

“Hayır!” dedi Maryse kesin bir dille. “Merak etme, biz hallederiz. Sen görevinle ilgilen.”

“Alec,” dedi Kadir. “Aslında seninle *Minik Fare Yolunu Kaybediyor*’u da konuşmak istiyordum.”

“Neden?”

“Beni yeterince uyarmadığınızı düşünüyorum.”

“En azından denedik.”

Kadir kasvetli bir sesle kitaptan alıntı yaptı. “*Bir fare ne kadar güzel olursa olsun, mikroplarından arınmadığı sürece onu kimse sevmez.*”

“Birini buna hazırlamak zor,” dedi Alec. “Herkes kendi deneyimini yaşamalı.”

“Ama *Vahşi Şeyler*’i sevdim doğrusu. Enstitü’deki karakterlerden esinlenilerek yazılmış gibi.”

Alec onlara veda edip telefonu kapadı ve ay ışığının aydınlattığı bulutsuz gökyüzüne baktı. Maryse silahlarla dolu, taş bir binada dört çocuk yetiştirmişti. Onu da Maryse büyötmüşü

ve Alec onun gözetimi altında tek bir kemiğini bile kırmamıştı. Max güvendeydi.

Ya Magnus?

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp odasının yolunu tuttu.

Magnus büyük ve tozlu bir salondaydı. Tavandan sarkan lambalar etrafı sarı, soğuk bir ışıkla aydınlatıyordu. Ama lambalar da, tavan da uzakta ve karanlıkta kaldığı için, Magnus onları seçemiyordu.

Gözleri loş ışığa alıştığında, yüz ya da iki yüz yıl öncesinden kalmış gibi görünen bir mahkeme salonunda olduğunu fark etti. Ya da en azından o kadar uzun bir süre önce terk edilmişti. Bütün yüzeyler kalın bir toz tabakası ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Oymalı kakmalı ahşap mobilyaların çoğu sağlamdı. Sağda solda devrilmiş sandalyeler gözüne çarptı.

Rüya görüyorum, diye düşündü. Evet, bu kesinlikle bir rüyaydı. Ama burası neresiydi?

Yargıç kürsüsünün arkasında üç tane koltuk vardı. Ortadaki diğerlerinden daha büyüktü ve üzerinde yoğun, gri bir bulut havada asılı duruyordu. Dev bir Ala iblisini andırıyordu ama Magnus gözlerini göremiyordu. Bulutun sağında Shinyun, solunda Ragnor oturuyordu.

Magnus ellerini kaldırdığında, avuçlarındaki güzlerin gerçeğe dönüştüğünü gördü. Etine gömülmüşlerdi ve etraflarından kanlar sızıyordu. El çırtığında demir toplar birbirine çarptı ve sesleri odada çınladı.

Sonra dış gıcırdatmasını andıran bir ses geldi ve Magnus, Ragnor'un boğazını temizlediğini fark etti. "Onların amacı dua etmek için avuçlarını birleştirmene engel olmak," dedi Ragnor. Alçak bir sesle konuşmasına rağmen Magnus onu net bir şekilde duyabiliyordu. "Biraz demode olduğunu kabul ediyordum. Ama bu tür şeyleri bilirsin. Bir sürü sembolizm içerirler, fakat hiç pratik değillerdir."

“Burası neresi?” diye sordu Magnus. Shinyun’a hiç bakmadan Ragnor’la konuşuyordu. Nedense Shinyun’u ona pis pis sırtır-ken hayal ediyordu. Halbuki yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

“Belirli bir yerde değiliz,” dedi Ragnor elini tembelce sallayarak. “Sadece konuşuyoruz.”

Magnus ona doğru yürüdü. Ama ayaklarına ağırlıklar bağlanmış gibi zar zor adım atıyordu. “Ne konuşuyoruz? Bana bazı cevaplar vermeye hazır mısın? Neler olduğunu anlatacak mısın? Şu diken, kollarımdaki zincirleri, ya da neyin peşinde olduğunuzu. Ak Kitap’ı neden istiyorsunuz? Şu meşhur iblisle ne işiniz var. Sa—”

Shinyun birden parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. Çıkardığı Şşş, sesi kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Magnus ellerini kulaklarına bastırmak istedi ama avuçlarındaki dikenler yüzünden bunu yapamadı.

Ses kesildiğinde, Ragnor onu kınayan gözlerle süzdü. “Adını söylememelisin.”

“Söylersem ne olur?” diye sordu Magnus hayretle. “Sammael, Sammael...”

Oda hafifçe sallandı ve yerden toz bulutları yükseldi.

Magnus bu sefer avazı çıktığı kadar bağırdı. “Sammael! Sammael!”

Oda şiddetle sarsılmaya başladı. Magnus ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Ama Shinyun’la Ragnor yerlerinden bile kıpırdamadı.

“Neden?” diye bağırdı Magnus, Ragnor’a öfkeyle. “Neden o? Büyük Ragnor Fell neden bir iblisle işbirliği yapsın? Bana öğrettiğin her şeyle çelişiyorsun. Sen böyle biri değilsin.”

“Herkes değişir,” dedi Ragnor sinir bozucu bir sakinlikle.

“Ya şu diken? Onun Sa— Sizin Cehennem Prensi’yle ne ilgisi var?”

Ragnor gülmeye başladı. Magnus’un çok iyi bildiği şen kahkahasından bambaşka, kulak tırmalayıcı bir ses çıkarıyordu.

“Svefnthorn mu? O tamamen Shinyun’un işi. Çok eski ve çok güçlü bir büyücü büyüsü. Onu hiç kimse kullanmıyordu. Şimdi Shinyun kullanıyor ve bir efendisi oldu. Bizim efendimizden söz ediyorum. Diken yalnızca gerçekte olduğun şeye dönüşmene yardım edecek.”

Ayağa kalktığında, Magnus nefesini tuttu. Ragnor’un daima özenle baktığı boynuzları uzanıp kafasının etrafını sarmıştı. Şimdi uçları yabandomuzu dişleri gibi, çenesinin iki yanından fırlıyordu. Gözleri odanın sarı gölgelerinde bile obsidyen gibi parlıyordu.

“Shinyun sana yalan söylemiyordu,” diye devam etti. “Svefnthorn büyük bir armağan. Çoktan kaybolmuştu ama efendimiz sayesinde bulundu. Ona daha iyi hizmet etmemizi sağlıyor. Senin de ona daha iyi hizmet etmeni sağlayacak.”

Magnus yakasını çekiştirip gömleğinin önünü açtı. “Bunun bir armağan olduğunu mu söylüyorsun? Şu halime bak!”

Ragnor öncekinden bile daha korkunç bir sesle kıkırdadı. Sonra konuşmak için ağzını açtı ama o, Shinyun ve mahkeme odası bir anda yok oldu. Magnus, Ke’lerin evindeki odasında bağırarak uyandı ve Alec’in dolunayda parlayan endişeli yüzünü gördü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gölge ve Gün Işığı

MAGNUS HÂLÂ GÖRDÜĞÜ RÜYANIN ETKİSİNDEY-
di. Ama kahvaltıda cesur bir tavır takınmayı başardı. O ve
Gölge Avcıları, Yun'un pişirdiği pirinç çorbasını alelacele
kaşıkladı. Sonra Clary üzerlerini değiştirip günlük kıyafetlerini
giyebilmeleri için Mansion Otel'e bir Boyut Kapısı açtı. Tian
Aşağıdünyalıların arasında Gölge Avcısı kıyafetleriyle dolaşma-
larının yanlış anlaşılabileceğini söylemişti. Onların karşısına
tehditkâr bir tavırla çıkmanın kimseye bir faydası olmayacaktı.

Magnus, Ke'lerin mutfağının penceresinden Clary'nin kapı-
sından dökülen iblisleri izledi. Gün ışığına maruz kaldıkları anda
alev alıyorlardı. Kapıyı avluya açmalarının nedeni buydu. Bu kez
iblis böcekler yalnız değildi. Yanlarında boyları bir metreye yakın
kırkayaklar ve büyük bir karpuz ebatında, beyaz renkli örümcek-
ler de vardı. Gölge Avcılarının onlarla muhatap olmasına gerek
kalmadı. Gün ışığı icaplarına baktı. Ama varlıkları Magnus'u
fazlasıyla huzursuz ediyordu. Bir dahaki rüyasında Ragnor'la
Shinyun'a şu kapı işini sormalıydı.

Dalgın bir tavırla parmaklarını şaklattığında, kirli tabak
çanaklar eviyeye doğru uçtu. Magnus sihrinde bir tuhaflık oldu-
ğunu fark edene kadar birkaç çanak yıkanmıştı bile.

Normal şartlar altında, büyücülerin sihrinin rengi öyle özel bir anlam taşımıyordu. Filmlerdeki gibi, iyi büyücülerin sihrileri maviyken kötülerinki çirkin bir kırmızı değildi. Ve yine filmlerdeki gibi, büyücüler iyi ve kötü diye ayrılmıyordu. Onlar da insanlar gibi, içlerinde hem iyiliği hem de kötülüğü barındırıyordu. Gelgelelim, Magnus kendi sihrinin yumuşak kobalt mavisi tonundan gayet memnundu. Bu renk onun için kontrollü gücü temsil ediyordu. Ayrıca lüks bir spadaki duvar kâğıdının rengi gibi yatıştırıcıydı.

Ne var ki bugün sihrinin rengi kırmızıydı. Kenarları siyah, parlak ve pembeye dönük bir kırmızı. Sihri hâlâ ona itaat ediyordu. Eviyedeki tabakları alıp bulaşıklığa düzenli bir şekilde diziyordu. Ama korkutucu görüldüğü bir gerçektir.

Magnus bütün dikkatini toplayarak sihrini eski rengine döndürmeye çalıştı. Bunu başaramayınca giderek öfkelenmeye başladı. Dikkatini bulaşıklardan ve dışarıdaki arkadaşlarından uzaklaştırıp sihrini istediği gibi yönlendirmeye odaklandı. Sonuçta bir sihrin rengi onu kullanan büyücünün kontrolü altında olduğunu gösterirdi. Büyücü onu dilediği renge boyayabilirdi.

Bulaşıkların etrafındaki pırıltı ısrarla kırmızımımsı bir pus olarak kalmayı sürdürdü. Magnus öfkeden kudurmak üzereydi ki, biri arkasındaki kapıdan usulca ismini seslendi. Magnus sihri üzerindeki kontrolünü tamamen kaybetti ve eviyeden uçan bir çanak pencerenin pervazına çarparak kırıldı.

Sihir kaybolduğunda Magnus arkasını döndü. Jem mahkeme duvarı gibi bir suratla eşikte duruyordu.

“Pardon,” dedi Magnus. “Ama sihrimin rengi... Bunun anlamı ne bilmiyorum.”

Jem başını iki yana salladı. “Ben de bilmiyorum. Diğerleri ne diyor?”

“İlk kez oldu.”

“Bugün bunu da araştıralım,” dedi Jem.

Magnus yavaşça başını salladı. “Şimdilik elimizden bu kadarı geliyor. Ama hayra alamet olduğunu sanmıyorum. Bizimle geliyor musun?”

“Sen istersen elbette,” dedi Jem. “Shinyun konusunda yardımcı olmak istediğimi söylemiştim.”

Magnus bir çanak aldı. “Kendini tehlikeye atmana gerek yok. Peşinde tehlikeli tipler olduğunu söylemiştin. Bazılarının Gölge Pazarları’nın müdavimi olduğunu varsayıyorum.”

“Evet,” dedi Jem.

“Başına bir iş gelirse Tessa’ya hesabını veremem. Sen burada kal. Döndüğümüzde fikir alışverişi yaparız.”

O sırada gri kotu, gözleriyle aynı renk ve yıkanmaktan yakası paçası yamulan mavi tişörtü ve dirseklerine kadar kıvrıdığı gri-beyaz çizgili gömleğiyle Alec çıkageldi. “Gitmeliyiz,” dedi Magnus’a. “Kapı nihayet temiz görünüyor.”

Magnus elindeki çanağı Jem’e verdi. Onun kaşlarını kaldırmasına aldırmadı. “Sessiz Şehir’de bulaşık yıkıyor muydun?”

“Hayır,” dedi Jem.

“İyi işte. Biraz tecrübe kazanırsın.”

Aşağıdünyalıların mahallesine giderlerken Gotik tarzda inşa edilmiş, büyük, tuğla bir binanın önünden geçtiler. Kapısının iki yanında kuleler vardı ve Fransız kırlarından oraya ışınlanmış gibi duruyordu. Alec seyahatlerinde, bulunduğu yerlerdeki ibadethanelerin listesini tutmaya alıştı. En yakın cephaneliğin nerede olduğunu bilmek daima işe yarardı. Ama bu şehirde onları bir türlü ayırt edemiyordu. Şangay’da o kadar çok ölümlü ırkı ve dini vardı ki. Gelgelelim onca yabancı şeyin arasında, bu binanın hiç olmazsa ona tanıdık gelen bir yanı vardı.

“Kilise mi bu?” diye sordu Tian’a.

Tian başını salladı. “Xujiahui Katedrali,” dedi. “Aziz Ignatius da denir. Gerekirse, şehirdeki en büyük Nefilim cephaneliği bu

binanın içinde. Ama her zaman turist kaynadığı için buraya pek uğramıyoruz.”

Tian doğru söylüyordu. Binanın önünde içeri girmek için bekleyen uzun bir turist kuyruğu vardı. Katedralin bir kısmında yenileme çalışmaları devam ediyordu. Mozaik camlı pencerelerinin önüne tahta iskeleler kurmuşlardı.

“Belki uğrayıp birkaç silah alsak fena olmaz,” diye mırıldandı Simon. “Üzerimde bir tek melek bıçağıyla kendimi çıplak gibi hissediyorum.”

“Bazen gördüğün şu rüyadaki gibi mi?” diye sordu Clary ve Isabelle boğuk bir kahkaha attı.

Jace, Simon’a anlayışla baktı. “Belki de haklıdır. Kötü adamlar bizi elleriyle koymuş gibi buluyor, ama biz onları bulamıyoruz. Hazırlıklı olmakta fayda var.”

“Olmaz,” dedi Tian. “Böylesi daha iyi. Enstitü’yle Aşağıdünyalıların iyi ilişkileri var. Ama Soğuk Barış herkesi gerdi. Onlara dost olduğumuzu hissettirsek daha çok bilgi toplarız.”

“Ortamı iblisler basarsa, kimin tarafını tutacaklarını göreceğiz,” dedi Jace ve Simon ona endişeyle baktı.

Bu arada Alec, Magnus’u izliyordu. Magnus kiliseye girmediklerine memnun olmuş gibiydi. O da büyücülerin çoğu gibi, ölümlülerin dini binalarında vakit geçirmekten hoşlanmıyordu. Ölümlülerin dinleri genellikle büyücülere hoşgörüyle yaklaşmıyordu.

Birkaç sokağın köşesini döndüler ve Tian onları araç trafiğine kapalı, kaldırım taşlı bir sokaktaki süslü, kırmızı bir kapıdan içeri soktu. Kapının yanında iki bronz heykel vardı. Biri arka ayakları üzerinde oturan ve patilerini havaya kaldırmış bir kurttu. Diğeri ise kanatlarını havalı bir tavırla kendi vücuduna dolayan büyük bir yarasaydı.

“Aşağıdünyalı bölgesine hoş geldiniz,” dedi Tian.

İlk bakışta Aşağıdünyalılara dair hiçbir iz yoktu. Hoş Aşağıdünyalıların belirli bir mimari zevki de yoktu ya neyse. Aslına bakılırsa, şehrin eklektik tarzını yansıtan, minyatür

bir Şangay'ı andırıyordu. Geleneksel Çin mimarisinin yanı sıra İngiliz ya da Fransız kırlarından ışınlanmış gibi duran, batı tarzında binalar da göze çarpıyordu. Bazılarının klasik sütunları ve mermer detayları vardı. Ama nüfusun tamamını Aşağıdünyalılar oluşturunuyordu.

Sabahın bu saatinde sokaklar تنها sayılırdı. Ama Alec perilerin, kurtadamların ve hatta büyücülerin sihirlerle kılık değiştirmeye gerek duymadan serbestçe ortalıkta gezinmesini yadırgadı. Magnus da etrafı merakla izliyordu. Aşağıdünyalıların kendilerini ölümlüler dünyasında gizlemek zorunda kalmadan, özgürce yaşadığı bu mahalle belli ki onun da ilgisini çekmişti. Tuhaf ama güzeldi.

Tian, Alec'in bakışlarını fark edince açıkladı. "Bütün mahalle sihirlerle ölümlülerden gizleniyor," dedi. "Kemerli kapı 1940'lar-da hasar gören ve kendi haline terk edilen yıkık bir binanın girişi gibi görünüyor."

"Neden dünyanın başka yerlerinde böyle mahalleler yok?" diye sordu Clary.

Magnus, Tian ve Jace aynı anda söze başladı.

"Şangay'ın buna izin veren özel ve sıradışı bir tarihi var," diye açıkladı Tian.

"Gölge Avcıları buna asla müsaade etmezdi," dedi Magnus.

"Dünyanın birçok yerinde Gölge Avcıları birbirleriyle bile savaş halinde," dedi Jace.

Birbirlerine baktılar.

"Üzerlerinde çok baskı var," dedi Alec diplomatça. Magnus başını sallayıp etrafına bakmaya devam etti.

"Önce yemek yesek?" diye önerdi.

Alec ona güldü. "Daha yeni kahvaltı ettik."

"Araştırma yapmak için yakıt lazım."

"Ben bir şeyler atıştırabilirim," dedi Clary. "Tian, buralarda *dim sum* yiyebileceğimiz bir yer var mı?"

"Hem de bir sürü. Beni izleyin."

Birkaç gün önce gördükleri eski Şangay'daki kadar olmasa da, burada da dar sokaklar vardı. Alec bazen bir evin girişini bir ara sokak, bazen de bir sokağı bir dükkânın vitrini sanıyordu.

Tian'a güveni tamdı. O bir Gölge Avcısı ve dost Ke ailesinin bir üyesiydi. Üstelik Jem'in yakınıydı. Ama Tian'ın yardımını olmadan burada asla yollarını bulamayacakları gerçeği biraz sinirini bozuyordu açıkçası. Jace'e bakış attığında onun da aynı şeyi düşündüğünü tahmin etti. Sonra eli yayına gitti ve onu yanına almadığını hatırladı.

Az sonra, sokak iki yanında restoranların ve ortada ağaçların olduğu geniş bir avluya açıldı. "*Dim sum* bölgesine hoş geldiniz," dedi Tian. "Aşağıdünyalıların işlettiği yerlerde ne sıklıkta yemek yiyorsunuz bilmiyorum ama..."

"Düşündüğünden daha sık olabilir," dedi Clary.

"Öyleyse birini seçin. Vampir *dim sum*'ı mı, peri *dim sum*'ı mı, yoksa kurtadam *dim sum*'ı mı?"

"Sen hangisini önerirsin?"

"Kesinlikle kurtadamlarinkini."

Kurtadam *dim sum*'ının New York ölümlülerinin *dim sum*'ından pek farkı yoktu. Tek fark, tekerlekli servis arabalarını iten kır saçlı, sert görümlü kadınların hepsinin kurtkadın olmasıydı. Hiçbiri dillerini bilmiyordu ki, bu yönleriyle de New York'taki servis elemanlarını aratmıyorlardı. Neyse ki arabadaki bambu sepetleri ve metal tasları işaret ederek kolayca anlaştılar. Alec pirinç çorbasını pek sevmiyordu. Yun anneyi gücendirmek için kahvaltıda çorbasından birkaç kaşık almıştı. Onun için, karidesli mantılara, şalgamlı keklere, buharda pişmiş çöreklerle, siyah fasulye soslu midyelere ve *gai lan* denen Çin brokolisine iştahla saldırdı. Onlara kurtadamların sevdiği tarzda yemekler önerildiğinde, Tian hemen başını iki yana sallıyordu. Küçük kan sosislerini, incecik dilimlenmiş çiğ etleri ve tatlı-ekşi soslu bir kemirgen eti yemeğini geri çevirdi. Sonra Magnus'un tavuk ayağı ısmarlamasına engel olmaya çalıştı. Ama Magnus kendine

tavuk ayağı söyleyip birini kemirmeye başlayınca Tian da aynı yemekten bir tabak aldı. İşin tuhafı, Jace de onları taklit etti.

“Tavuk ayağı sever misin?” diye sordu Tian şaşkınlıkla.

“Yemek ayırt etmem,” dedi Jace. “Her şeyi severim.”

Simon başını iki yana salladı. “Atalarım bir daha tavuk ayağı yemek zorunda kalmamak için anavatanlarını terk etti. Onları utandırmayacağım. İçinde et olmayan bir şey var mı?”

Tian servis masasından sebzeli mantı ve mantarlı tofu aldığı anda, kıvrak saçlı kurtkadin onu onaylamaz bakışlarla süzdü.

“Üzgünüm,” dedi Tian. “Etsiz olanlarda bile genellikle kurutulmuş karides ya da domuz yağı kullanılır.”

“Yapacak bir şey yok,” dedi Simon.

“Kurtadamların mekânında etsiz bir şey bulmak zor,” diye homurdandı Clary çöregini ısıırken.

Karınları doyan ekip yeniden yola düştü. Tian’ın önderliğinde yürürlerken Alec, Magnus’u hafifçe dürttü. “İyi misin? Yemek boyunca çok sessizdin.”

“Karnım tok, keyfim yerinde,” dedi Magnus göbeğini okşayarak. Alec gülümsedi ama huzursuzdu. Zincirler, şu parlak yara ve Magnus’un gece bağırarak uyanması canını sıkıyordu. Magnus sıradan bir kâbus gördüğünü söylemişti ama Alec bundan emin değildi.

Diğerlerinin zincirlerden haberi yoktu. Bunu onlara nasıl söyleyecekti?

Yemekte morali yerindeydi ama birden kendini evinden çok uzakta ve kaybolmuş hissetti. Sokak tabelalarını okuyamıyordu, çocuğundan kilometrelerce uzaktaydı ve onlardan sırf Gölge Avcısı oldukları için nefret edebilecek Aşağıdünyalıların arasındaydılar. Soğuk Barış’ın ve Magnus’un başına gelenlerin ağırlığına bir de bilinmeyenlerin yükü eklenmişti.

“Keşke Max yanımızda olsaydı,” diye fısıldadı Magnus’a ve tam o sırada, kanatlı bir şey hızla alçalarak Tian’a çarptı.

Magnus'un aklı göğsündeki histeydi. Aşağıdünyalıların mahallesine girdiklerinden beri onu hissediyordu. Her kalp atışıyla birlikte vücuduna biraz sihir yayılıyordu. Magnus o sihrin göğsündeki yaranın arkasında patlayıp kollarındaki zincirlere doğru uzandığını duyumsayabiliyordu. Canı acıımıyordu. Ama bilmediği bir şeyle karşı karşıyaydı ve bundan hoşlanmıyordu. Doğruca İlahi Saray'a gidip kitaplara gömülmek istiyordu. Peng Fang'den hiçbir şey öğrenebileceklerini sanmıyordu. Boşuna vakit kaybediyorlardı. Eskiden olsa, mutlaka fikrini söyler ve muhtemelen onları Peng Fang'i es geçip doğruca kitapçıya gitmeye ikna ederdi.

Derin düşüncelere daldığı için üzerlerinden geçen gölgeyi görmedi ve bir kuş-kadın Tian'a çarptığında irkildi.

Alec'le diğer New York'lu Gölge Avcılarının geride kalıp silahlarına davrandıklarını gördü. Yalnızca Simon bir yumruktan korunmaya çalışır gibi kollarını kaldırmış, şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu. Sonra Tian'ın güldüğünü fark ederek rahatladılar.

"Jinfeng!" dedi Tian ve Magnus kuş-kadının Tian'a sımsıkı sarıldığını ve sonra gülümseyerek geri çekildiğini gördü.

Kadın bir periydi ve Magnus ne kadar çarpıcı bir tip olduğunu neden sonra fark edebildi. Bir *feng huang*, ya da diğer adıyla, bir Anka kuşuydu. Çin Anka kuşları batılı akrabalarından oldukça farklı ve çok daha güzeldi. Peri neredeyse Tian kadar uzun boyluydu ve siyah, parlak saçları ayaklarına kadar iniyordu. Kırmızı, sarı ve yeşil renklerdeki kanatları usulca dalgalanıyordu. Teninde altın pırıltıları saçan zarif desenler vardı. Uzun kirpiklerinin gölgelediği, koyu kahverengi gözleriyle Tian'ın yanındakileri süzdü.

Jace, Clary ve Isabelle yavaşça silahlarını indirdi. Simon fal taşı gibi açılan gözleriyle periyi izliyordu. Ve Alec tabii ki soru soran gözlerini Magnus'a dikmişti.

Tian peri kıızıyla Mandarin dilinde usulca konuşmaya başladı. "Ah," diye mırıldandı kız. "Özür dilerim. Bunlar..." Duraksayarak utangaçça gülümsedi.

"Bizi tanıştırmayacak mısın, Tian?" diye sordu Magnus.

“Elbette,” dedi Tian. “Millet, bu Jinfeng. Jinfeng,” diye ekledi Mandarin dilinde, “bunlar da New York’tan gelen Gölge Avcıları. Ve bu da, Brooklyn Baş Büyücüsü Magnus Bane.”

Peri kızı onları temkinli gözlerle süzerek geri çekildi. “Özür dilerim. Soğuk Barış’tan haberim var tabii. Ama...”

“Sorun değil,” dedi Magnus. “Hiçbirimiz Soğuk Barış’ı desteklemiyoruz.”

“Jinfeng dün bahsettiğim silah ustalarının kızı,” dedi Tian. “Ayrıca” -derin bir iç çekti- “benim kız arkadaşım.”

“Vay!” dedi Jace gevrek gevrek sırtarak. Clary omzuna bir tane patlatınca sustu. Jinfeng, Tian’ın yanına gidip kolunu omzuna attı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

“Tahmin edersiniz ki ilişkimizi sır olarak saklamak zorundayız,” dedi Tian. “Ailem birlikteliğimizi hoş görüyor ama Şangay Meclisi’nde bunu bize karşı kullanmaktan zevk duyacak bir sürü insan var.”

Magnus, Jinfeng’e baktı. “Ya senin ailen? Onlar Tian hakkında ne düşünüyor? Ya da mensubu olduğunuz peri sarayı?”

Jinfeng, Magnus’un dillerini konuşmasından hoşlanmış görünüyordu. “Onu seviyorlar,” dedi tüylerini kabartarak. “Ve ona güveniyorlar. Ama diğer Gölge Avcılarına güvenmiyorlar.” Kolunu Magnus’un omzuna atan Alec’e baktı. “Ya senin halkın *onun* hakkında ne düşünüyor?”

“Benim bir halkım yok,” dedi Magnus. “Burada gördüklerin benim en yakın dostlarım. Onlara canımı emanet ederim.” Bunun üzerine Tian kaşlarını kaldırdı. Magnus onun bakışlarını yakalayarak devam etti. “Tabii dostluğumuz yıllar içinde ilerledi.” Diğerlerine bakarak kendi dillerinde ekledi: “Size kefil olduğumu söylüyorum, çocuklar.”

Alec, Magnus’u dürttü. “Ona Birlik’ten söz et.”

“Erkek arkadaşım Aşağıdünyalı-Gölge Avcısı Birliği’nin kurucusu olduğunu bilmeni istiyor,” dedi Magnus. “Birlik’ten haberin vardır herhalde?”

Jinfeng gülümsedi. “Şangay’da Aşağıdünyalı-Gölge Avcısı Birliği’nin sadece iki tane üyesi var. O da Tian’la benim.”

“Ailenin ilişkinizi onayladığını söylemiştin,” dedi Magnus, Tian’a.

Tian hafiften sersemlemiş gibiydi. “Evet,” dedi. “Ama gidin aşkınızı cümle âleme ilan edin ya da evlenin demiyorlar tabii. Biliyorsunuz, bu duyulursa başımız belaya girer. Soğuk Barış peri halkıyla Nefilimlerin ticaret ilişkisi kurmasını bile yasaklıyor.”

“Hele seks ilişkisi mümkün değil!” dedi Magnus.

Diğerleri kibarca onları bekliyordu ama biraz sıkılmaya başlamışlardı doğrusu. Simon telefonuyla oynuyordu.

Tian onlara şöyle bir göz attıktan sonra Jinfeng’e, “*Qin’ai de*, seninkiler bizimle görüşmeyi kabul eder mi acaba?” diye sordu. “Bu Nefilimler tuhaf bir silah hakkında bilgi toplamaya çalışıyor. Belki sizinkiler bir şeyler biliyordur.”

“Sen yalnız git,” dedi Magnus, Tian’a. “Gün Işığı Pazarı’na defalarca gittim. Bizimkileri oraya ben götürebilirim.”

Tian başını sallayıp cebinden çıkardığı bir kâğıt parçasına adresi karaladı. “Tamam. İki saat sonra burada buluşalım. Umarım Mogan benimle konuşmayı kabul eder.”

“Mogan kim?” diye sordu Magnus.

Tian gülümsedi. “Silah ustaları. Mo ve Gan. Mogan.”

“Periler,” diye iç çekti Magnus.

Kâğıdı aldı ve Jinfeng’le Tian bir yan sokağa girip gözden kayboldu.

“Görüyor musunuz?” dedi Isabelle. “Bizden kurtulduğuna memnun oldu.”

“Genç âşıkları rahat bırakalım,” dedi Magnus. “Sen bu işlerden anlamazsın.” Isabelle’e sırtıttı. Isabelle de ona aynı şekilde karşılık verdi. “Haydi, bakalım,” diye şakıdı Magnus. “Pazar keşfi başlasın!”

“Görmemiz gereken son derece sinir bozucu bir kan tüccarı var,” dedi Alec.

“Kitapçıyı unutmayın,” diye şakıdı Clary hevesle.

Tian yanlarında olmadığı için Gölge Avcıları yol bulma konusunda Magnus’a güvenmek zorundaydı. Alec bundan gayet memnundu doğrusu. Tian dost canlısı biriydi ve o da bir Gölge Avcısı-Aşağıdünyalı ilişkisinin zor yanlarıyla boğuşuyordu. Ama Alec onun varlığından biraz sıkılmaya başlamıştı. Gölge Pazarları’nı o da biliyor ve Aşağıdünyalıları iyi tanıyordu. Peng Fang’i de tanıyordu. Bu görevi kendi başlarına halletmelerini biraz gurur meselesi yapmıştı açıkçası.

Magnus bir rehber olarak Tian kadar kendinden emin değildi. Alec birkaç kez, “Yolu bildiğinden emin misin?” diye sormak zorunda kalmıştı.

“Tamam, şimdi hatırladım,” diyordu Magnus ve diğerleri kuzu kuzu onu takip ediyordu. Alec de Magnus’a güvenmediği için kendini hain gibi hissediyordu.

Birkaç köşeyi döndükten sonra, kendilerini dar ve karanlık bir sokakta buldular. Mahallenin diğer temiz ve bakımlı sokaklarının aksine, burası çevredeki binaların gölgesinde kalıyordu ve yıllar önce terk edilmiş gibi bir hali vardı. Mis gibi yemek kokularıyla sonbahar çiçeklerinin tatlı rahiyası yerini rahatsız edici bir rutubet kokusuna bırakmıştı. Etrafta tek bir canlı görünmüyordu.

Hepsi de bir tuhafılık olduğunun farkındaydı. Jace’le Clary melek bıçaklarını çekti. Simon biraz geride kalarak sokağın iki yanını temkinli gözlerle süzdü. Isabelle onun kadar endişeli görünmese de, tetikteydi.

Alec henüz bıçağını çekmemişti ama eli kabzasındaydı. “Yanlış geldik galiba,” diyordu ki, Magnus’a baktı ve yüzü dehşetle çarpıldı.

Magnus sokağın loş ışığında kor gibi parlıyordu. Üst dudağı yukarı doğru kıvrılıp ön dişleri gözler önüne serilmişti. Başını arkaya atmış, avının kokusunu almaya çalışan yırtıcı bir hay-

van gibi havayı kokluyordu. Sarı-yeşil gözleri karanlıkta tuhaf ve yabancı bir ışıkla pırıldıyordu. Bakışları çok uzaklardan gelen bir sesi dinler gibi donuklaşmıştı. Ve etraftaki binaların arasından sızan ışıktaki daha uzun boylu görünüyordu. Vücut hatları daha net ve kesindi.

“Magnus?” diye fısıldadı Alec. Ama Magnus onu duymuyor gibiydi. Alec’in arkasından ve biraz yukarıdan bir ses geldi. Hızla döndüğünde hiçbir şey göremedi.

Gölge Avcıları temkinli adımlarla sokağın ucuna doğru yürümüştü. Jace’le Isabelle en öndeydi. Clary korkmuş bir kedi gibi sırtını kamburlaştıran Simon’ı kolundan tutup usulca diğerlerine doğru çekti. Alec, Magnus’un onları izlemesini bekledi. Ama Magnus donup kalmıştı. Saatlerdir koşuyor gibi, saçları dağılmış ve nefesi sıkışmıştı. Alec onun elini tuttu. Magnus ona karşı koymadı ama Alec’e yönelen bakışlarında onu tanıdığına dair en ufak bir belirti yoktu.

Alec’in içi korkuyla doldu. Magnus’un asla dikkati dağılmaz ya da kafası karışmazdı. Alec, erkek arkadaşının bu özelliğine hayrandı. Magnus gerekirse cehenneme bile özenle şekillendirdiği saçlarıyla ve jilet gibi ütülenmiş kıyafetleriyle giderdi.

Alec, Magnus’un bu haliyle bile iyi göründüğünü düşünmeden edemedi. Yüzünde boş ve aç bir ifade olabilirdi ama elmacık kemikleri daha da belirginleşmişti. Yeşil ve altın sarısı pırıltılar saçan şu gözlere bakarak onu öpmek ne hissettirirdi acaba? Aynı anda hem korku hem de arzu duyabilmek tuhaf bir duyguydu.

Magnus’un elini çekerek kendini yürümeye zorladı. Magnus, Alec’in ona yol göstermesine ses çıkarmadı. Aslına bakılırsa, bunun farkında bile değil gibiydi. Alec nefesini tuttu. Birileri her an onlara saldırabilirdi. Ama sokağın sonunda bir kemer vardı ve altısı da onun altından geçtiğinde yine güneş parladı. Sonra Magnus birden eski haline dönüverdi. Alec ona sımsıkı sarıldı. Şaşırıldı.

“Herkes iyi mi?” diye sordu Clary.

“Evet,” dedi Simon. “Kimseye bir şey olmadı.”

Hepsi de Magnus’a bakıyordu. Alec bunu doğal karşıladı. Magnus aralarında en tecrübelisiydi. Bu tür esrarengiz olayları ancak o açıklayabilirdi. Ama Magnus başını iki yana salladı. “Orada ne olduğunu hiç anlamadım. Yürüyorduk. Sonra şu sesleri duydum...”

Isabelle’le Clary endişeyle birbirlerine baktı. “Biz ses filan duymadık,” dedi Isabelle.

“Ne diyorlardı?” diye sordu Alec usulca.

Magnus ona çaresizce baktı. “Ben... hatırlamıyorum.”

“Aşağıdünyalılar mahallelerinin göbeğindeki o cehennemden çıkma sokak konusunda hiçbir şey yapamamış mı?” diye homurdandı Jace.

Magnus başını iki yana salladı. “Neredeydik bilmiyorum,” dedi. “Ama orası Şangay değildi.”

Magnus doğru söylüyordu. Gerçekten de, neler olduğunu hatırlamıyordu. Seslerin ne söylediğini ya da onları tanıyıp tanımadığını. Tek hatırladığı, kendini çok güçlü hissettiği idi. Tıpkı diğerleri gibi, her an saldırıya uğrayabileceklerini hissetmişti. Ama muhtemel saldırganlarına ancak küçümsemeyle karışık bir acıma hissedebiliyordu. Onları elinin tersiyle süpürüp yok edebileceğini biliyordu çünkü. Şimdi ise, içi bomboştu. O üstünlük duygusunu sınama imkânı bulamadığı için hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

Gelgelelim, şimdi diğerlerine rehberlik etmek zorundaydı. Bu duyguları bir kenara bırakıp nereye gittiklerini hatırlamaya çalıştı. Buraya geleli seksen küsur yıl olmuştu. Yine de, gürültüyü izledi ve çok geçmeden, aynı yöne doğru ilerleyen Aşağıdünyalıların arasına karıştılar. Genç kurtadam grupları, büyük, siyah bir şemsiyenin altına saklanan bir çift yaşlı vampir ve birkaç peri, Gölge Avcılarını endişeli gözlerle süzerek karşı kaldırıma geçti.

“Burada düşman gibi görülmek hiç hoşuma gitmiyor,” dedi Alec. “Halbuki hepimiz aynı taraftayız. Aşağıdünyalılar ve Gölge Avcıları.”

Jace tek kaşını kaldırdı. “Ama Meclis bizim zıt taraflarda olmamız gerektiğini düşünüyor.”

“Saçmalık,” dedi Clary. “Savaşta kaç peri Sebastian’ın tarafındaydı? Sadece kraliçe ve sarayı. Ama biz hepsini cezalandırdık.”

“Biz bir şey yapmadık,” diye atıldı Simon. “Onları Meclis cezalandırdı. Biz Soğuk Barış’ı engellemeye çalıştık.”

“Bunu onlara teker teker anlatabildiğimiz sürece sorun çıkacağını sanmam,” dedi Jace.

“Belki de *Biz Soğuk Barış’ı Engellemeye Çalıştık* baskılı tişörtler giymeliyiz,” diye önerdi Simon.

Magnus başka bir taş kemeri işaret etti. “Sanırım şuradan.”

“İyice emin olmadan hareket etmesek?” diye mırıldandı Isabelle. Ama kemerin altından geçtiler ve etraf bir anlığına uğursuz bir ışıkla aydınlandığında nefeslerini tuttular. Neyse ki geçit pırıldayıp titreşmeye başladı. Sonraki an, çarpık gülüşlü, uzun boylu ve uzun, brokar ceketli bir peri onlara kurtboğan kolonyası satmaya çalıştı.

Pazar meydanı geniş taş kaldırımlarıyla büyük ve oldukça ferahtı. Gölge Pazarları genellikle derme çatma tezgâhlarla pavyonların kurulduğu, daracık ve dolambaçlı yerlerdi. Satıcılar müşterilerin dikkatini çekmek için avazları çıktığı kadar bağırdı. Ama Şangay’ın Gün Işığı Pazarı kentin her yerinde rastlanan meşe ağaçlarının gölgelediği ve tezgâhlarla küçük kulübe-lerin tek sıra halinde dizildiği daha medeni bir alışveriş ortamıydı. Küçük sokak kahveleriyle meydanın ortasındaki fiskiyeli çeşme, pazarda alışveriş yapanlara yorgunluklarını atabilecekleri alanlar sunuyordu. Çeşmenin dört bir köşesinde taş heykeller vardı. Magnus bu açıdan yalnızca ejderhayla Jinfeng’i andıran kuş heykelini görebiliyordu. Eğer yanlış hatırlamıyorsa, diğer tarafta da bir kaplanla bir kaplumbağa vardı. Fiskiyeden fişkıran kırmızı,

sarı ve yeşil renkli sular birkaç metreye kadar yükseliyor ve etrafı ıslatmadan tekrar alçalıyordu. Magnus bunun ardındaki sihrin güümüşi aurasını görebildiğini fark edince şaşırdı.

Shinyun'un Svefnthorn'u bir armağan gibi görmesinin nede-nini anlamaya başlamıştı galiba. Ama kollarındaki zincirler göz önünde bulundurulursa fazlasıyla pahalı bir hediye olduğu kesindi. Hiçbir hediye zincirlenmeyi kabul edecek kadar değerli olamazdı.

Pazar dünyanın çeşitli yerlerindeki benzerlerinden daha iyi düzenlenmesine rağmen diğerlerindeki aşırı hareketlilik bunda da gözleniyordu. Yarı erimiş haldeki yaşlı bir vampir siyah, kadife bir güneş şemsiyesinin altında görü sahibi bir ölümlüyle bir çift obsidyen kazık için pazarlık ediyordu. İki büyücü bir kafede sihirli bir içki içme oyunu oynuyordu. Her birkaç saniyede bir parmak uçlarında minyatür havai fişekler patlıyordu. Havuzun önünde dört kurtadam hep bir ağızdan uluyordu.

Magnus, Alec'in kulağına fısıldamak için yavaşladı. "Ooo, Bremen Mızıkacıları da buradaymış!"

"Anlamadığım bir şey var," dedi Clary. "Madem bu şehirde Aşağıdünyalılar kendi mahallelerini kurabiliyor, neden bir Pazar'a ihtiyaçları olsun?"

"Onun için, burası gerçek bir Gölge Pazarı'na benzemiyor," dedi Magnus. "Aşağıdünyalılar dükkân sahibi olabiliyor. Tıpkı ölümlüler gibi. Ama ölümlülerin de semt pazarları var."

Magnus'un Şangay'a son gelişinde pazarın dış tarafında yiyecek içecek tezgâhları vardı. Şehir yıllar içinde bambaşka bir çehreye bürünse de, burası aynı kalmıştı. Her yerde Pekin ördeği, *mapo* tofu, *baozi* ve *mantou* gibi ölümlü yemeklerinin yanı sıra meyveli peri şekerleri ve çubuklu peri çiçekleri gibi Aşağıdünyalı yemekleri de satılıyordu. Magnus bir mandalina şekeri alıp gülümseyerek Alec'e verdi. Alec onun ikramını geri çevirmedi ama Magnus her başını çevirdiğinde onu endişeyle süzmeye devam etti. Magnus çaktırmasa da, onun bu ilgisinin farkınday-

dı ve o arka sokakta neler olduğunu hatırlayabilmeyi çok istiyordu.

Magnus ayrıca Gölge Avcılarının kendilerini biraz daha iyi gizlemeleri gerektiğini de düşünüyordu. Hepsi de iyi tanındıkları ve satıcıların çoğunun onları dostça selamladığı, New York Gölge Pazarı'ndan kalma alışkanlıklarıyla son derece rahat tavırlar sergiliyordu. Ama Şangay'da, Tian her ne kadar Şangay Meclisi'nin Aşağıdünyalılarla iyi ilişkiler kurduğunu söylese de, hâlâ beş kişilik *laowai*, yani yabancı bir Nefilim grubuydular.

İçinde bulunduğu ortamı daima diğerlerinden biraz daha iyi gözlemleyen Jace, "Dikkat çekiyoruz," diye uyardı. "Bence ayrılalım."

"Bu Peng Fang denen tiplere hepimizle birden görüşmek istemez herhalde?" dedi Clary umutla. "Belki bazılarımız doğrucu kitapçıya gidebilir."

"Şu büyük kahramanlara bakın hele," diye alay etti Magnus. "Birkaç kere dünyayı kurtardıktan sonra sorumluluklarından kaytarabileceklerini sanıyorlar."

"Tamam, itiraf ediyorum," dedi Alec. "Peng Fang korkunç biri."

"Hain," dedi Magnus.

"Ben de doğrucu kitapçıya gitmeyi tercih ederim," dedi Simon.

"Hepiniz gidebilirsiniz," diye homurdandı Magnus. "Vampirlerin takıldığı Gece Bölgesi'nden geçip sola dönün. Kitapçıyı görmemeniz imkânsız. Ben Peng Fang'i idare ederim."

"Yalnız gitmene izin veremem," dedi Alec. "Ben de geleceğim." Magnus ona karşı çıkmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Peng Fang'i tek başına çekebileceğini hiç sanmıyordu.

Diğer Gölge Avcılarından ayrılıp biraz yürüdüklerinde Magnus, "Destegin için teşekkürler," dedi. "Ama Peng Fang'in çadırının önünde beklesen daha iyi olur. Geçen sefer sen gelir gelmez ketumluğu tuttu."

“Nasıl istersen,” dedi Alec. “Ama senin için endişeleniyorum.” Gözlerini Magnus’a dikti. “O sokakta olanları gerçekten hatırlamıyor musun?”

“Hiçbir şey olmadı,” dedi Magnus. Alec cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, ama bir şey söylemedi.

Kırmızı kadife bir perdeyi aralayarak onlar da Gece Bölgesi’ne girdi. İçerisi gümüş şamdanlarla aydınlatılmıştı ve branda bezinden tavan, güneş ışığını içeri sızdırmıyordu. Ortam Gotik bir sirk çadırını andırıyordu.

“Vampirler ve mumları,” diye mırıldandı Alec.

“Biliyorum! Ateşe bile dayanıksızlar aslında,” dedi Magnus. “Ama ışığa çekilen pervaneler gibi, alevlere karşı koyamıyorlar.”

Peng Fang’i nasıl bulacaklarını düşünüyordu ki, yanında yürüyen Alec zınk diye durdu. Magnus onun hayret dolu bakışlarını izledi. Sonra neye baktığını gördü.

Kadife drapeli bir tezgâhın önünde (*vampirler ve kadifeleri*, diye düşündü Magnus) Alec’in gerçek insan boyutlarında, karton bir panosu duruyordu.

Magnus şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Panodaki Alec, Gölge Avcısı kıyafetleri içindeydi ve elindeki kristal şarap sürahesi kırmızı bir sıvıyla doluydu. Ağzından çıkan konuşma balonunda *Mmmm! Nefis!* yazıyordu.

“Magnus,” dedi Alec usulca. “Galiba beyin sarsıntısı geçiriyorum.”

“Burada bekle,” dedi Magnus ve kararlı adımlarla çadıra yöneldi.

O sırada çadırdan kısa boylu ve tıknaz bir adam çıktı. Kollarını açıp gülümsedi. Kazara rock yıldızı olan bir yabanarısını andıran saçlarının yarısı siyah, yarısı sarıydı. Kırmızı çizgili siyah takım elbise ceketinin içine buharlı tren baskılı bir tişört giymişti. Trenin gri buharları Damar Treni yazısını oluşturuyordu.

“Peng Fang,” dedi Magnus. “Seni görür görmez buraya geldiğime pişman oldum.”

“Magnus Bane! Görüşmeyeli asırlar oldu!”

“Aslında üç yıl,” dedi Alec kuru bir sesle. “Bizi Paris Gölge Pazarı’ndan kovmuştun. Gölge Avcılarının işlerini bozduğunu söylemiştin.”

Peng Fang onu görünce heyecanlanmış gibiydi. “Alec Lightwood! Siz muhabbetkuşlarını yeniden birlikte görmek bana ilham verdi. Gölge Avcılarıyla Aşağıdünyalılar arasında yepyeni bir köprü kuruluyor. Gelin sizi kucaklayayım!”

Magnus kibarca elini kaldırdı. “Dokunmak yok. Kuralı biliyorsun, Peng Fang.”

“Ama...”

“Dokunmak yok.” Magnus aslında insanlarla kucaklaşmaktan rahatsız olan biri değildi. Ama Peng Fang, Magnus’a karşı biraz fazla coşkulu davranıyordu. Ve diğer herkese karşı. Magnus da çareyi daha tanışıklıklarının ilk yıllarında, ki bu aşağı yukarı on sekizinci yüzyılın ortalarına denk geliyordu, ona dokunmama kuralını koymuştu. Şimdiye kadar da bu kuralı kaldırmak için bir sebep görememişti.

“Sizi Şangay’a hangi rüzgâr attı?” diye sordu Peng Fang. “Ya da benim dükkânıma?” Bir yandan da pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

“Onu boş ver,” dedi Alec. “Asıl *beni* buraya hangi rüzgâr attı?” Panoyu işaret etti.

Peng Fang onu ilk kez görüyor gibi kaşlarını kaldırdı. “Artık meşhur birisin, hayatım,” dedi. “Aşağıdünyalı-Gölge Avcısı Birliği’nin kurucususun. Dükkânımı ziyaret etmen benim için büyük bir onur. Hem de müthiş bir reklam.”

“Yahu sen beni dükkânından kovmadın mı?” diye bağırdı Alec. Peng Fang onu susturmak için hemen ellerini kaldırdı. Alec ona aldırmadı. “Magnus’a vurmadın mı?”

“Ben herkese vururum,” diye omuz silkti Peng Fang. “Kişisel almayın.” Magnus’a doğru eğildi. “İçeri girsene. Yeni bir mal geldi. Böylesi her yerde bulunmaz. Anahtar kelime balık. Daha fazla konuşturma. Anla işte.” Magnus ona dik dik bakınca “Denizkızı kanı canım,” diye açıkladı.

Magnus iç çekti. “Hâlâ kan içmıyoruz, Peng Fang,” dedi. “Buraya biraz dedikodu yapmaya geldik.”

“Kapıda kalmayın,” dedi Peng Fang. “Gelin, gelin.” Tezgâhın perdesini aralayıp üstüne başına hiç uymayan bir nezaketle eğildi.

İçeride, cam vitrinlerde küçük, kristal şişeler ve sürahiler sergileniyordu. Peng Fang büyük, lekeli bir fiçinin üzerinde duran mumu aldı. “Bunları geçin,” dedi. “Tezgâhı göstermelik kuruyorum. Sokakta her yerde bulabileceğiniz yeni temin edilmiş ölümlü kanı satıyorum. Anlarsın ya?” diye ekledi Magnus’a bakarak.

Magnus istifini bozmadı. “Yooo, anlamadım.”

Peng Fang hâlâ gülümsüyordu. “Beni izleyin. Ofisimde konuşalım.” Yerdeki kilimi ayağıyla ittiğinde döne döne aşağı inen taş basamaklar göründü. Alec, Magnus’a endişeli bir bakış fırlattı. Magnus omuzlarını silkti. O da rahat değildi ama buraya kadar gelmişlerdi. Peng Fang’ın peşinden yeraltının derinliklerine doğru ilerlediler.

Alec, Peng Fang’dan üç yıl önce, o Alec’ten nefret ederken de hoşlanmıyordu ve şimdi Peng Fang onunla kanka olmaya karar vermesine rağmen hisleri değişmemişti. Üçkâğıtçı bir vampirin peşinde yalnızca mum ışığıyla aydınlanan karanlık bir yeraltı geçidinde gezinmek ne kadar akıl kârıydı hiç bilmiyordu doğrusu. Üstelik Peng Fang’dan işe yarar bir şeyler öğrenebilecekleri bile kesin değildi. Doğruca kitapçıya gitmeleri için ısrar etmediğine pişman olmuştu. Elini kemerine taktığı melek bıçağının kabzasından bir an bile ayırmıyordu. Peng Fang’ın sağı solu hiç belli olmazdı. Birdenbire arkasını dönüp üzerlerine atılabilir, onları ısırma ya da öpmeye kalkışabilirdi.

Geçidin ucunda başka bir kırmızı perde vardı. Onu aralayıp diğer tarafa geçtiklerinde Alec biraz rahatladı. Burası duvarlardaki lambaların kuvvetli ışığıyla aydınlanıyordu ve zemin top-
rak yerine siyah mermerdi. Ferforje demirli, sarmal bir merdivenle bir asma kata çıkılıyordu ve buna tırmandıklarında, Alec

yukarıda iki tane kapı olduğunu gördü. Biri kırmızı ve siyah lakeydi ve diğeri gri duvarlarla aynı renge boyanmıştı ve üzerindeki küçük, pirinç levhada beş dilde YALNIZCA PERSONEL yazıyordu.

“Bir dakika,” dedi Peng Fang ve lake kapıyı açtı. Kapının ardında mavi-beyaz tenli, donuk, gri bakışlı, iki yaşlı vampir kadın vardı. İkisi de eski çağlardan kalma, kapkara matem elbiselerine bürünmüştü. Biri küçük, kristal bir şişe içindeki kanı inceliyordu.

Peng Feng onlarla Rusça konuştu. Alec ne söylediğini anlamadı ama Peng Fang her zamanki kaypak tavrını takınmıştı ve çarpık gülümsemesi yüzünden bir an bile silinmiyordu. Sözlerini bir soruyla sonlandırdı ve onu gözlerini kırpıştırarak dinleyen kadınlara dik dik baktı.

Peng Fang sonra, “*V’skorye*,” dedi ve kapıyı kapadı. “Tadım odası,” diye açıkladı Magnus’a. “Bu kadınlara bayılıyorum. Bana yıllardır gelirler. Bir sürü kan tadıp geleceğe yatırım yapıyorlar.”

Alec tek kaşını kaldırdı. “O ne demek?”

Peng Fang onun sırtına dostça bir şaplak atmakla yetindi. Üzerinde YALNIZCA PERSONEL yazan kapıyı açıp onları içeri buyur etti.

Odada büyük, maun bir çalışma masası ve birkaç tane yüksek arkalı koltuk vardı. Vampirlerin klasik dekorasyon anlayışına uygun bir şekilde son derece loştu ve birkaç ışık kaynağı arka duvardaki raflarda dizili şişeleri ve sürahileri aydınlatacak şekilde yerleştirilmişti. Peng Fang içlerinden bir tanesini özenle seçerek kendine bir kupa kan aldı. Magnus masanın karşısındaki koltuklardan birine oturup ayaklarını öne uzattı. Alec kollarını kavuşturdu ve ayakta dikilmeye devam etti.

Peng Fang kupasını kaldırıp “*Ganbei*,” dedi ve içkisinden bir yudum aldı. Magnus’la Alec sessiz kalırken Fang kanlı dişlerini sergileyerek sırıttı. “Evet? En sevdiğim müşterilerime nasıl yardımcı olabilirim?”

“Birkaç mesele var,” dedi Alec. “Öncelikle Boyut Kapıları’nda neler olduğunu araştırıyoruz. Bugünlerde Şangay’daki kapıların hepsi sorunlu.”

Peng Fang bir yudum daha aldı. “Tüh! Ben de şöyle ağız tadıyla dedikodu yapacağız sanıyordum. Kapılar dünyanın her yerinde sorunlu. Siz buna neden takıldınız ki? Meclis zaten bir araştırma yürütüyor. Benim bir bilgim yok.”

“Mutlaka bir şeyler duymuşsundur,” diye üsteledi Alec. “Aşağıdünya’da enteresan teoriler dolaşmıyor mu?”

“Çoğunluk Gölge Avcılarını suçluyor,” dedi Fang elini kayıtsızca sallayarak. “Soğuk Barış’tan beri suçlanmadıkları neredeyse hiçbir konu yok. Saçmalık tabii. Kapılar büyücü sihri. Bazıları perilerin onları sabote ettiğini söylüyor.”

Magnus kuşkuyla gözlerini kıstı. “Sanmıyorum.”

“Ben de,” dedi Peng Fang. “Ama arkalarında güçlü biri varsa, iş değişir. *Çok güçlü* biri.”

“Bir Büyük İblis gibi mi mesela?” diye sordu Alec.

“Büyüğün de büyüğü,” dedi Fang sırtarak. “Bir Cehennem Prensi. Şu malum Cehennem Prensi.”

“Yok artık,” diye başladı Magnus.

“Hayır,” dedi Fang. “Kastettiğim o değildi. Ama yaklaştın. Sammael.”

Alec tepki vermemek için kendini zorladı. “Sammael mi?” diye kıkırdadı. “Sammael’in sonsuza dek gittiğini herkes biliyor.”

“Yani öldü, öyle mi?” dedi Fang. Aslında Alec’in kastettiği bu değildi, ama kan tüccarının sözünü kesmedi. “Ben de öldüm,” diye devam etti Peng Fang. “Ama hâlâ uluslararası bir ticaret yürütüyorum. Siz de biliyorsunuz ki bir Cehennem Prensi asla tam anlamıyla yok edilemez. Ondan ancak bir süreliğine kurulabilirsiniz. Belki bu süre senin ya da benim ömrümüzden bile uzun olur, Magnus. Ama asla sonsuza dek sürmez. Sonuçta Sammael’in bir adı da Yolları Açan.”

“Ne?” diye sordu Alec.

Fang sabırsızca suratını buruşturdu. “Yol Bulucu? Büyük Gizlenici? Maskelerin Yüce Yok Edicisi? Hiçbiri tanıdık gelmiyor mu?”

“Hayır,” dedi Alec.

Fang onaylamaz bir tavırla homurdanıp içkisini kafasına dakti. “Gölge Avcılarına okulda ne öğretiyorlar çok merak ediyorum doğrusu. Sammael iblis diyarlarından bu dünyaya ilk yolları açan kişi. Korunma kalkanlarını etkisiz kıldı.” Kupasını yeniden doldurdu. “Dolayısıyla kapılardaki sorun daha ilk baş gösterdiğinde, herkes Sammael’in adını fısıldamaya başladı.”

“Sen buna inanıyor musun?” diye sordu Magnus.

Peng Fang gülümsedi. “Ben özel bir çıkarım olmadığı sürece, bana söylenen hiçbir şeye inanmam, Magnus Bane. Bugün hâlâ kafam omuzlarımın üzerinde duruyorsa, bunun sayesinde. Yoksa çoktan biri göğsüme bir kazık saplamıştı.”

“Bir çift büyücüyu arıyoruz,” dedi Magnus. “Koreli bir kadınla boynuzlu, yeşil bir adam.”

“Ah,” dedi Fang sırtarak. “Şu ikisi.”

“Onları gördün mü?” diye sordu Alec. Fazla hevesli görünmemeye çalışıyordu.

“Görmeyen kalmadı ki. Aylardır pazarda dolanıyorlar. Kadın daha önceleri de geliyordu. Kimse onlardan hoşlanmıyor, ama seferden dönen gemiciler kadar çok harcıyorlar. Bir de korku faktörü var tabii. Herkes onlardan tırsıyor.”

“Ne satın alıyorlar?” diye sordu Magnus.

“Normalde bu tür bir bilgi size pahalıya patlardı,” dedi Fang. İmalı bir tavırla sustu ve parmağını kupasının ağzında dolaştırarak onları süzdü.

“Biz...”

“Ama sorduğun sorunun cevabı o kadar basit ki, karşılığını istemek vicdanımı sızlatır. Ne almıyorlar ki? Büyü malzemeleeri. Kimsenin yüzlerce yıldır kullanmadığı antika büyü kitapları. Yüksek miktarda ucuz kan.”

“Senden alışveriş yaptılar mı?” diye sordu Magnus.

“İşte bu bilgi normalde size pahalıya patlardı. Ama bir önemi yok ki. Kan büyülerini bazı çok güçlü büyü kitapları olmadan yapılamaz. Ak Kitap ya da diğer birkaçı ellerinde olmadığı sürece istediklerini satın alabilirler.”

Alec dayanamayıp Magnus’a baktı. Sonra hatasını fark etti ve yüzüne kayıtsız bir ifade oturtmaya çalıştı. Ama Peng Fang az çakal değildi. “Bir dakika,” dedi. “Kitap onlarda değil, di mi?”

“Ben nereden bileyim?” dedi Magnus gülümseyerek.

“Hepimizin iyiliği için umarım değildir.” Peng Fang içkisini tazelemek için sürahiye uzandı. “Kendi gözlerimle görmedim, ama insanlar o iki büyücünün mahalleye iblisleri soktuğunu söylüyor. Tabii, bu kesinlikle yasak,” diye ekledi Alec’e bakarak.

“Gölge Avcılarına rapor verdiniz mi?” diye sordu Alec. “Şangay’da onlarla yakın ilişkileriniz olduğunu duydum.”

Peng Fang omuz silkti. “Henüz kimse yaralanmadı ve kimse 37’nin tekrar yaşanmasını istemiyor.” Alec onun neden bahsettiğini anlamadı, ama Magnus kaşlarını çatı. “Beyler,” dedi Peng Fang. “Sizi gördüğüme her zamanki gibi çok sevindim. Ama izin vererseniz, Rus müşterilerimle ilgilenmek zorundayım.”

Alec konuşmanın böyle sonlanmasına şaşırdı ama Magnus hemen ayağa kalktı. “Vakit ayırdığın için teşekkürler, Peng Fang. Bizim de Mogan’la randevumuz var zaten.”

“Silah ustalarıyla mı?” Sesi şaşkı. “Onu yanına alma,” dedi Alec’i işaret ederek. “Periler bu aralar Gölge Avcılarından pek hoşlanmıyor.”

Magnus cebinden bir tomar para çıkardı. “Zahmetinin karşılığı olarak kabul et, lütfen.”

Peng Fang abartılı bir tavırla parayı reddetti. “Magnus, biz eski dostuz. Bugün sana dişe dokunur bir bilgi veremedim. Ben Johnny Rook gibi beş para etmez bir serseri değilim.”

Magnus yine de parayı eline tutuşturdu. Peng Fang ona sarılmaya çalıştı ama Magnus tavrını koydu. Alec’le birlikte merdi-

vene yöneldiler ve oradan bodrum katına, sonra da taş basamaklardan yukarı çıktılar.

Dükkânın giriş katı karanlık olmasına rağmen Çince etiketli şişelerle dolu cam vitrinler kolayca seçiliyordu. Buradaki kan miktarı Alec'i rahatsız etmeye başlamıştı. Aşağıdünyalılar mahallesinin güneşli sokaklarına çıkmaya can atıyordu. "Kim bu Johnny Rook?" diye sordu.

Magnus omuz silkti. "Beş para etmez bir serseri."

DOKUZUNCU BÖLÜM

İlahi Saray

KİTAPÇIYA DOĞRU YÜRÜRLERKEN ALEC FAZLASIY-la sessizdi. Magnus senelerdir ilk kez tuhaf bir hisse kapıldı. Peng Fang'le görüşmeleri konusunda bir açıklama yapma ihtiyacı duydu.

“Aslında Peng Fang’i iyi tanımıyorum,” dedi. “Birkaç yılda bir ondan bilgi satın alıyorum o kadar.”

Alec dalgın bir tavırla başını salladı.

“Pek parlak bir geçmişim olmadığını biliyorum,” diye devam etti Magnus. Ona neler oluyordu böyle? “Ama bu bizi hiçbir zaman etkilemeyecek ve...”

Alec zınk diye durup ona merakla baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ben... Peng Fang’le konuşurken fark ettim de etrafımda ne kadar acayip tipler var. Peng Fang zararsız biri ama ben böylelerini mıknatıs gibi çekiyorum galiba. Hepsi de onlara bayıldığı-mı sanıyor.”

Alec sırtıttı. “Sende şeytan tüyü var da ondan.”

“Evet, ama tanıdığım bazı abidik gubidik tipler sonradan başımıza iş açtı. Max’i tehlikeye atmak istemiyoruz ya...” Alec gülmeye başlayınca duraksadı. “Ne oldu?”

“Magnus, asıl tehlikeli olan benim,” dedi Alec. “Bütün gün iblislerle savaşıyorum. Max’i evlat edinirken sıradışı bir ailesi olacağını biliyorduk. Bırak savaştığımız bütün o canavarları ve kara büyüleri, ben ünlü bir Aşağıdünyalıyla aşk yaşayan, eşcinsel bir Gölge Avcısıyım. Üstüne üstlük, bu Aşağıdünyalı bir Cehennem Prensi’nin oğlu ve benim babam Konsey’in Soruşturmacısı! Dahası, ailem vaktiyle bir nefret grubuna üyeydi. *Parabatai*’m Sessiz Şehir’de hapis yattı. Hem de birden fazla kez! Daha sayayım mı?”

“Böyle söyleyince hiç de bir çocuğa uygun bir ortam gibi gelmiyor.”

“Ama öyle,” dedi Alec kararlılıkla. “Ben hayatımızı seviyorum Magnus. Az sonra neler olacağını bilmemek hoşuma gidiyor. Max’e büyücülerin nadiren yaşayabileceği bir hayat sunduğumuz için mutluyum. Bütün bunları seninle birlikte yapmak müthiş bir zevk. Max’i bulduğumuzda o notta ne yazdığını hatırlıyor musun? *Onu her kim sevebilirse*. Biz onu sevebilirdik, Magnus. Ve seviyoruz da.”

Magnus’un akli karışıklı. Alec ve Max’le asla sahip olamayacağını düşündüğü bir hayat yaşayabildiğine şükrediyordu. Ama o arka sokakta olanlar içini kemiriyordu. Göğsünde büyüyen sihri ve yüzlerce yıldır sihirlerini yalnızca iyilik yapmak için kullanan Ragnor’un şimdi bir iblise hizmet ettiğini düşünmeden edemiyordu.

“Max’e bütün bunları nasıl açıklayacağız?” diye sordu. “Nereden geldiğini. Benim nereden geldiğimi. İnsanların kim olduğunu bile bilmeden onu yargılayacağını. Biz her gün başka bir tehlikeye atılırken ona geri dönmek için elimizden geleni yapacağımızı nereden bilecek?”

“Kendin söyledin işte. Biz ne olursa olsun ona döneceğiz. Ama gerisini bilmiyorum, Magnus. Ben de ebeveynliği daha yeni öğreniyorum. Bu işte birlikteyiz. Şimdilik önemli olan tek şey bu.” Magnus’u başının arkasından tutup kendine çek-

ti ve öptü. Magnus onun hemen geri çekilmesini bekliyordu. Ama Alec dudaklarını araladı ve onu tutkuyla öpmeye başladı. Magnus gevşediğini hissetti. Sonra Alec'in dili dişlerine sürtü-nünce irkildi. Nedense dişleri uzamış gibi geliyordu. Yoksa vampirlere mi benzeyecekti?

Sonra adım adım ilerlemeye karar verdi. İlk adım, Alec'le öpüşmekti. Bugünlerde, birbirlerini uzun zamandır tanıyıp sevmenin verdiği bir güven duygusuyla öpüşüyorlardı. Ama şimdi ilişkilerinin en başındaki gibi, adeta birbirlerinin içinde eriyorlardı. Alec dakikalar sonra alnını Magnus'unkine dayadı. "Bir yolunu bulacağız. Her zaman öyle olmadı mı?"

Yanlarından geçen bir kurtadam Çince bağırırdı. "Hop, aile var!"

Alec ona dönüp neşeyle el salladı. "Ne dedi?" diye sordu Magnus'a.

"Yürü, Saray'a gidelim," dedi Magnus. "Daha bulacak bir yolumuz var."

El ele tutuşarak yürüdüler ve Magnus günlerdir ilk kez bir süreliğine de olsa rahatladığını hissetti.

Yola koyulalı dakikalar olmuştu ki, Alec'in suratının önünde bir ateş mesajı patladı. Alec şaşırarak ona uzandı ve yüksek sesle okudu.

"Neredesiniz? Dikenle ilgili bir şeyler öğrendik. Periler bizden alenen tiksiniyor. Bir an önce gelin. Jace."

Adımlarını sıklaştırdılar. Magnus elinden geldiğince yolu gösterdi ve nihayet Pazar'ın içindeki bir sokağın köşesini döndüklerinde, bütün Asya'da en çok sevdiği kitapçı karşısında belirdi.

İlahi Saray, Yasak Şehir'deki binaları andıran fakat ufak tefek mimari dokunuşlarıyla perilere ait olduğunu hissettiren büyük bir yapıydı. Şangay'daki en eski Aşağıdünyalı işletmesi ve mahal-lenin kendisinden bile yüzlerce yıl daha yaşlı olduğu iddia ediliyordu. Magnus bu hikâyeye inanıp inanmamak konusun-

da kararsızdı doğrusu. Ama perilerin yalan söyleyemediği göz önünde bulundurulursa belki de doğruydu. Her halükârda, eski Şangay'ın görkemli yapılarından biriydi ve perilerin gücünü gözler önüne seriyordu. Ölümlülerin inşa ettiği benzerlerinin aksine yapımında taş, tuğla ya da kiremit gibi malzemeler yerine renkli camlar, altın ve iyice cilalanmış tahtalar kullanılmıştı. Dev kanatlı kapıların iki yanında cam ejderha heykelleri nöbet tutuyordu. Cıvayla boyanmışlardı ve gözleri inciydi.

Magnus yaklaştığında, biri başını onlara çevirdi. "Magnus Bane," dedi iki taşın birbirine sürtünmesini andıran bir sesle. "Epeydir görüşemedik."

"Huang," dedi Magnus onu başıyla selamlayarak. Sonra diğerrine baktı. "Di."

Di başını oynatmadı. "Bekle."

Kapılar ardına kadar açıldı ve tilki kulaklı küçük bir peri, koltuğunun altında kocaman bir ciltle dışarı fırladı. Koşarken Alec'in omzuna çarptı ve onu iterek sokağın aşağısına doğru seğırtti.

Daha bir iki metre uzaklaşmıştı ki, Di'nin ağzından prizma şeklinde bir ışık fışkırdı. Tilki peri birden olduğu yerde donup kaldı ve sonra ardında mavi dumanlar bırakarak gözden kayboldu. Koltuğunun altındaki kalın ciltli kitap yere düştü. Havayı ozon kokusu sardı.

Huang, Magnus'la Alec'e baktı. "Kitap hırsızlarının sonu. Sanat hayatı yaşamaya değer kılıyorsa, hırsızlık da cinayetin kapı komşusu demektir. Böyleleri sonsuza dek lanetlenir ve Huangdi'yi asla atlatamazlar."

"Onu anladık," dedi Alec. "Biz kitap çalmıyoruz."

"Üzerinize alınmayın," dedi Di. "Bizim işimiz bu."

"İşiniz bereketli, huzurunuz daim olsun," dedi Magnus.

"Aynen katılıyorum," diye atıldı Alec.

Ejderhaların dikkatli bakışları altında içeri girdiler.

Alec kısa hayatında birçok mucizeye tanık olmuştu. Ama İlahi Saray gerçekten de bambaşka bir âlemdi. Dışarıdan iki katlı bir bina gibi görünmesine rağmen içerisi beş katlıydı. Bütün katları çepeçevre saran balkonlar vardı ve duvarlar tavandan yere kadar kitaplıklarla kaplıydı. Ahşap yüzeylerin tamamı gül ağacı tahtasındandı ve özenle oyularak bir sarmaşığın dallarına benzetilmişlerdi. Tepelerindeki geniş, açık alanda üç büyük ateş havada asılı duruyor ve etrafı sarı, sıcacık bir ışıkla aydınlatıyordu.

Alec bu kocaman yerde arkadaşlarını nasıl bulacaklarını düşünüyordu ki, onları gördü. Isabelle bir merdivene çıkmış, yüksek topuklarına rağmen rahatça dengede duruyordu. Kız kardeşi diğer birçok şey gibi, yüksekten de korkmazdı. Simon'a merdiveni kan büyülerinin olduğu bölüme doğru kaydırması için seslendi ve Simon bunu yaptığında, "Yavaş!" diye bağırdı.

Clary dana derisi ciltli bir kitapla yanlarına koştu. Kapağında Alec'in tanımadığı bir sembol vardı. "Dikeni bulduk," dedi. Yakınlarda üzeri peri yemek kitaplarıyla dolu bir masa vardı. Clary onları yana itip kitabı açtı ve dikenli bir sopanın resmini gösterdi. Altında rünik yazılar vardı.

"Uyku dikenini neden insanları uyutmuyormuş söyleyin bakalım," dedi Magnus.

"Galiba o etkiyi yalnızca Nors tanrılarına yapıyor," dedi Jace. "Bakın." Metni gösterdi. "Tercüme etmemi ister misiniz?"

"Tabii ki eski Nors alfabesine de hâkimsin," dedi Magnus gözlerini devirerek. "Başka türlüşünü düşünemezdim bile."

"Ben yetenekli bir adamım," dedi Jace. "Ayrıca babam başkalarına angarya işler yüklemek konusunda uzmandır."

"Şimdi anlaşıldı."

"Svefnthorn siyah *adama*'lardan yapılmış."

"Yani?" diye sordu Clary.

"Bir iblis krallığınca lekelenen *adama*'lar," diye açıkladı Magnus. "Nadir bulunurlar." Parmağını diken resminin üze-

rinde gezdirdi. “Bir büyücüyü o krallığa ve hâkimine bağlar ve büyücü ondan güç alır. Böylece çok daha güçlü olur.”

“Kulağa o kadar da kötü gelmiyor,” dedi Alec.

“Sonra o güç onlara fazla gelir ve ya ölürlere ya da dikenle üç kere şişlenerek krallığa hükmeden iblisin gönüllü yalakası olurlar,” diye ekledi Magnus.

“Kötüyümü,” diye düzeltti Alec.

“Sihirli esrar gibi bir şey mi bu?” diye sordu Clary.

“Spiral Labirent 1500’lerde kullanımını yasakladı,” dedi Jace.

“Öyleyse Shinyun neden bir armağan olduğunu söyledi?” diye sordu Alec.

“Deli olduğu için olabilir mi?” dedi Magnus. “Söz konusu krallık Diyu’dan başka bir yer olamaz. Ama Shinyun kendini neden şişledi? O bile geçici bir güç yüklemesi için kendini öldürecek kadar deli değil.”

“Belki de iblis babacığının ölmesine engel olacağını düşünüyor,” dedi Clary.

“Asıl soru, Magnus’u ölümden nasıl kurtaracağız?” diye atıldı Alec. Yumruklarını sıktığını fark ederek parmaklarını gevşetti.

“Belki en büyük lanetlerden biri onu geçersiz kılıyordur,” dedi Magnus. “Belki de Ak Kitap’taki bir büyünün bize yardımcı olabileceğini düşündüler.”

“O halde ya bir an önce Diyu’ya gideceksin ya da Diyu’ya asla gitmemeyi garantileyeceksin,” dedi Jace.

Alec şakaklarını ovuşturdu. “Belki Shinyun yine ortaya çıkar. İblis ordusuyla savaşmadığımız bir aralık bulup ona sorularımızı sorabiliriz.”

“Simon’la Isabelle, Diyu kapısının yerini araştırıyor,” dedi Clary. Hepsi de dönüp ikisini en son gördükleri yere baktı. Çerçevesiz bir gözlük takan bir goblin, Simon’ı azarlıyordu ve Simon ondan özür dilercesine ellerini kavuşturmuştu. Arkalarında birkaç gulyabani çocuk kitaplarının üzerinden onları izliyordu. Isabelle kolunun altında kitaplarla diğerlerine yaklaştı.

Derin bir iç çekerek onları masaya bıraktı. “Tarih kitaplarından nefret ediyorum. Hem burası çok kalabalık. Daha sonra yine gelsek olmaz mı?”

“Eski kapının yeriyle ilgili bir şey buldun mu?” diye sordu Alec.

“Yok ya. Simon bahsedilen yerlerin listesini yapıyordu. Ama hemen hemen bütün turistik yerlerle ilgili söylentiler var. Hangi birine bakacağız hiç bilmiyorum.”

“Shinyun’la Ragnor biliyordur eminim,” dedi Magnus. “Sammael’le bir şekilde iletişim kuruyorlar ve Sammael, Diyu’da.”

“Öyleyse dua edelim de ortaya çıksınlar,” dedi Clary. “Yoksa her yeri teker teker kontrol etmek zorunda kalacağız.”

Simon yanlarına geldiğinde ellerini saçlarının arasına daldırdı. “Goblin bir kitapçıyı asla sinirlendirmeyin. Benden söylemesi.”

“Duyduğuma göre hiçbir şey bulamamışsın,” dedi Jace neşeyle. Simon ona ters ters baktı.

“En azından diken hakkında biraz daha bilgi edindik,” dedi Alec tüm iyimserliğiyle.

“Ben de Diyu’yla ilgili araştırma yaptım,” dedi Simon. Elindeki kitapları Isabelle’in getirdiklerinin üzerine attı.

“Diyu, Çin cehennemi değil mi?” diye sordu Clary.

“Aslında hayır,” dedi Simon. “Belki Çin Araf’ı diyebiliriz. Ruhlar yeniden doğmadan önce günahlarının cezasını çekmek için oraya gidiyor. Her şey gayet iyi organize edilmiş gibi görünüyor. Bir sürü farklı cehennem var ve her birini başka biri yönetiyor. Bir de hâkimler var. Hangi cehenneme gideceğine onlar karar veriyor. Sivil hizmetkârlar sistemin düzenli işlemlerini sağlıyor. En azından Yanluo’nun hâkimiyeti altındayken böyleymiş. Ama Yanluo öldü.”

“Ya şimdi?” diye sordu Alec.

“Bu konuda farklı söylentiler var,” dedi Isabelle kuru bir sesle.

“Kimse bilmiyor çünkü Yanluo’nun ölümünden beri oraya kimse gitmedi,” diye ekledi Simon.

“Sammael acı çeken ruhlardan güç toplamaya çalışıyor olmaz mı?” diye sordu Alec.

Magnus kaşlarını çattı. “Bu bana pek mümkün gelmiyor. Sammael’i kamu hizmeti yaparken hayal edemiyorum. Bence yalnızca bir başkasının mekânına çöktü.”

Clary kaşlarını çattı. “Sormaya korkuyorum ama Diyu’ya açılan bir kapı bulursak, o tarafa geçecek miyiz?”

Diğerleri bunun cevabını veremedi kapılar açıldı ve Tian koşarak yanlarına geldi. Nefes nefese kalmıştı.

“Sizi burada bulmayı umuyordum,” dedi. “Jinfeng’in ailesi sizi derhal görmek istiyor. Önemli olduğunu söylediler. *Zincirli olan bir an önce silah kuşanmalı*, dediler.”

Alec ve Magnus dışında herkes şaşkın görünüyordu.

“Ne zinciri?” diye sordu Jace.

Magnus iç çekip gömleğinin önünü açtı ve yarasından kollarına doğru uzanan kırmızı zincirleri gösterdi. Alec’in gözüne eskisinden de daha belirgin göründüler. Zincirler daha önce de bacaklarına ve boğazına doğru uzanıyor muydu, hiç hatırlamıyordu doğrusu.

Diğer Gölge Avcıları, Magnus’a bakakalmıştı.

Simon’ı paylayan gözlüklü goblin birdenbire onun yanında bitti. Sözde fısıldıyordu ama ne söylediğini herkes duydu. “Üzgünüm ama gitmenizi istemek zorundayım. Diğer müşterileri rahatsız ediyorsunuz. Gölge Avcılarına alışık değiller zaten. Bir de soyunmaya başladınız...”

“Anlaşıldı,” dedi Alec. “Hemen gidiyoruz.”

“Soğuk Barış’ın kurallarına göre sizi buraya almamamız gerekirdi,” diye üsteledi goblin. Belli ki kafasında planladıklarını her halükârda söyleyecekti. “Ama İlahi Saray’ın tarafsız bir bölge olduğunu düşünüp Gölge Dünya’daki herkese kucak açtık. Yine de kalabalık bir Nefilim grubu herkesi tedirgin ediyor ve...”

“Tamam, çıkıyoruz,” dedi Alec ve arkadaşlarına onu takip etmelerini işaret etti.

“Ayrıca,” diye devam etti goblin, “burası kitap ödünç alabileceğiniz bir kütüphane değil. Onların hepsi satılık. Hepsini raflarından indirdiniz. Şimdi onları yerlerine yerleştirmemiz gerekecek ve...”

Magnus gömleğinin düğmelerini iliklemeyle meşguldü. Elini goblinin omzuna koyarak onu susturdu. Peri, omzundaki ele zehirli bir yılanmış gibi dehşetle baktı. “Dostlarım adına özür dilerim beyefendi,” dedi Magnus. “Bütün sorumluluk benim. Bana araştırmamda yardım ediyorlardı. Müsaade ederseniz kendimi tanıtayım. Ben, New York Baş Büyücüsü Magnus Bane. Baktığımız bütün kitapları alıyorum.”

Goblin onu kuşkuyla süzdü. “Seni tanıyorum. Bütün New York’un değil, yalnızca Brooklyn’in baş büyücüsüsün.”

“Ayrıntılara takılmasak?” dedi Magnus. “Sorun şu ki... Pardon, adınız neydi?”

Goblin burnunu çekti. “İlla öğrenmek istiyorsan, Kethryllianalæmacisii.”

“Sahi mi? Pekâlâ, Keth... Size Keth diyebilir miyim?”

“Hayır.”

Magnus istifini bozmadı. “Faturayı Spiral Labirent’e yollayabilirsiniz. Bütün kitaplar Mansion Otel’e gönderilecek.”

Simon kitapları üst üste koyup Kethryllianalæmacisii’nin eline tutuşturdu. Goblin kitapların ağırlığıyla sendeledi. Ama Spiral Labirent’e yaptığı yüklü satıştan memnun görünüyordu. “Elbette, Bay Bane,” diye tısladı. “Hepsi bu kadarsa ben ve çalışanlarım...”

“Evet, bu kadar,” diye kestirip attı Magnus. “Şimdi gidiyoruz.”

“Tekrar özür dilerim,” dedi Simon, goblina. Goblin ona tıslamakla yetindi.

Biraz sersemlemiş görünen Tian onları dükkândan çıkardı. Kapılar açıldığında, tepede asılı kafesteki kuş hem sevimli hem de biraz ürkütücü bir şarkı şakıdı. “*Git buralardan insan çocuk, koş sulara ve kırlara!*”

Dışarıdaki basamaklarda Alec, Magnus'a baktı. "Bir şeyleri Spiral Labirent'e fatura edebildiğini bilmiyordum."

"Bunu yapıp yapamayacağımı henüz ben de bilmiyorum," dedi Magnus. "Yaşayıp göreceğiz. Zincirli olanın silah kuşanması gerektiğini duydum. Haydi, bize yolu göster, Tian."

ONUNCU BÖLÜM

İki Kılıç

TIAN ÖNDERLİĞİNDE AŞAĞIDÜNYALILAR MAHAL-lesinin yabancı sokaklarında ilerlediler. Binaların arasını bürüyen sık dallı sarmaşıklar tepelerinde bir gölgelik oluşturunuyordu. Onların arasından sızan gün ışığının sığağı sokağı erişemese de her yeri sarı ve yumuşak bir pırıltıyla yıkıyordu. Tavuk çorbası satan bir selkie'nin ve yüzeyinde sarı papatyaların yüzdüğü ve içinde denizkızlarının şarkı söylediği peri yapımı bir nehrin yanından geçtiler. Magnus durup onlara gülümsedi. Çocuğunu görmek istiyordu. Alec'le yatağı girip sarmaş dolaş uyumak istiyordu. Sirenlerin şarkısının zihninin derinliklerine işlemesine izin verdi. Bu ezgi ona henüz dostlarının dedeleriyle nineleri bile doğmadan önce, Çin'e yaptığı gezileri hatırlatmıştı. Gözlerini kapadı ve az sonra Alec'in, elini sırtına koyduğunu hissetti. Onu acele ettirmek gibi bir niyeti yoktu. Yalnızca Magnus'la bağ kuruyordu.

"*Chun Jiang Hua Yue Ye*," dedi Alec'e. "Bir ilkbahar gecesinde ay ışığıyla yıkanan bir nehirde gezinen tomurcuklar. Benden bile daha yaşlı bir şarkı."

Gözlerini açmadan kendi kendine şarkıyı mırıldanmaya başladı. Diğerlerini beklettiği aklına bile gelmedi. Alec'i bura-

ya getirmeyi daha önce hiç düşünmemesine hayret ediyordu. Dostları tehlikede olmasaydı, ıııklı nehrin kıyısında Alec'le dans etmek ve ona bu şarkıyı öğretmek isterdi.

Ama zincirli olan bir an önce silah kuşanmalıydı.

Demirci dükkânı diğer binalardan hemen ayırt ediliyordu. Gün Işığı Pazarı'nın ana meydanının biraz dışındaydı ve etrafı iple birbirine bağlanmış bir düzine kadar mızraktan oluşan bir duvarla çevriliydi. *Mantıklı*, diye düşündü Alec.

Tian onları dokunuşuyla peri çanları gibi şingırdayan kapıdan içeri soktu. Jace mızrak uçlarından birine hayranlıkla dokunmadan edemedi. Bu Tian'ın gözünden kaçmadı.

"Hepsi bir kalıptan çıkmış gibi birbirinin aynısı," dedi. "Koskoca Çin'de onlar gibi iki usta daha bulamazsınız."

"Bunlar *giang* mı, yoksa *mao* mu?" diye sordu Jace.

Tian şaşırdı. "Sanırım, *mao*. Ama ustalara sormalısın. Çin silahlarından anlar mısın?"

"Jace bütün silahları bilir," dedi Clary gözlerini devirerek. Sonra gülümsedi.

Alec, Tian'ın peşinden içeri girerken vitrinlerde sergilenen gösterişli silahlar görmeyi bekliyordu. Jace'le silah tutkusu yüzünden az dalga geçmese de, peri yaylarını merak ediyordu doğrusu. Hem zincir kamçılar da Çin'in geleneksel dövüş sanatları silahlarından biri değil miydi? Belki bir tanesini Isabelle'e hediye ederdi.

Gelgelelim, bırakın silahların sergilendiği vitrinleri, ortada tek bir silah bile yoktu. Köşelerdeki mangalların aydınlattığı taş odada çok yaşlı bir adamla bir kadın karşılıklı taburelerde oturuyordu. Aralarında bir ateş yanıyor ve kadın kil bir kazanı karıştırıyordu.

Gölge Avcıları odaya doluşup şaşkınlıkla etraflarına baktı.

Adamla kadın başlarını kaldırdı. "Tian," dedi kadın. "Bunlar da arkadaşların olmalı."

“Diyu’ya gideceğinizi duyduk,” dedi adam.

“Henüz kesin karar vermedik,” diye atıldı Alec. “Aramızda konuşuyoruz.”

“Mo Ye, Gan Jiang, sizi tanıştırayım.” Tian derin bir nefes alıp sağdan sola herkesin isimlerini bir çırpıda saydı. Alec etkilendi doğrusu. “Bunlar da Gan Jiang ve Mo Ye,” diye devam etti Tian. “Yaşayan en büyük peri silah ustaları.”

“Yanlış!” dedi Gan Yiang. “Biz ölülerden de daha iyiyiz.”

“Bir Svefnthorn’la ilgilendiğinizi duyduk,” dedi Mo Ye hevesle. “İsterseniz arkada bir tane var.”

“Siz ona aldırmayın,” dedi Gan Jiang. “O Svefnthorn’u son gördüğümde daha Şangay kurulmamıştı. Dağın altında bir yerlerde ama yerini kimse bilmiyor.”

“Saygıdeğer ustalar,” diye başladı Magnus. “Size böyle hitap edebilir miyim? Zincirli olanla ilgili bir şey söylemişsiniz. O benim.” Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

“Dur!” dedi Mo Ye. “Soyunmana gerek yok. Her şeyi biliyoruz. Bekle.” İki elini de kil kazanın içine soktu ve oradan iki tane kılıç çıkardı. İkisi de kazana sığmayacak kadar büyüktü. Alec bulundukları mütevazı ortama rağmen perilerin bu tür gösterilerden hoşlandığını düşünmeden edemedi.

Mo Ye kılıçları kil kazanın üzerine koydu. Renkleri dışında tıpatıp aynıydılar. Birinin bıçağı simsiyah obsidyenden, kabzası ise gümüş rengi bir metalden yapılmıştı. Diğerrinin ise tam tersine kabzası siyah, bıçağı gümüş rengiydi.

Magnus önce onlara, sonra perilere baktı. “Ben kılıçlardan pek anlamam.”

“Bunlar kılıç değil,” dedi Gan Jiang. “Bunlar birer tanrı.”

“Ve birer anahtar,” diye ekledi Mo Ye.

“Alınmayın ama bana kılıç gibi göründüler,” dedi Jace.

“*Heibai Wuchang*,” dedi Gan Jiang. “Siyah Fani ve Beyaz Fani.”

“Ölülerin ruhlarına Diyu’ya kadar eşlik ederler,” diye fısıldadı Tian huşuyla.

“O eskidendi,” dedi Mo Ye. “Efendileri Yama öldürülene dek görevlerini layığıyla yerine getirdiler.”

“Yanluo,” diye fısıldadı Tian.

“Sonra Diyu’dan kaçmayı başardılar,” dedi Gan Jiang.

“Biz de onları bulduk ve iki kılıca dönüştürdük,” diye ekledi Mo Ye. Gözleri Magnus’a kaydı. “Ruhuna Diyu’ya kadar rehberlik etmeleri için onlara ihtiyacın olacak.”

“Diyu’ya gitme konusunda hâlâ kararsızız,” diye hatırlattı Alec. “Cehennem boyutlarından uzak durmaya çalışıyoruz.”

Gan Jiang karşısında bir çocuk varmış gibi gülümsedi. “Oradan çıkmak için de onlara ihtiyacınız olacak.”

Magnus duraksadı. “Ben yetenekli bir adamım. Ama size söyledim. Kılıçlardan anlamam.”

Gan Jiang gözlerini ona dikti. “Ben de sana diyorum ki, vakti geldiğinde onlarla birini öldürmek zorunda kalmayacaksın.” Gözlerini kısarak bakışlarını odadakilerde gezdirdi. “Bunlar merhamet ve hüküm kılıçları. Sen, büyücü, beyaz kılıcı taşıyacaksın.” Mo Ye, Beyaz Fani’yi alıp Magnus’un yanına gitti ve onu kılıfıyla birlikte Magnus’un sırtına bağladı. Alec, Magnus’un bir kıyafet provasındaki gibi ifadesiz bir yüzle beklediğini görünce gülümsedi.

“Ve sen, Nefilim,” dedi Gan Jiang, Alec’e. “Sen de siyahı taşıyacaksın.” Siyah Fani’nin sapını Alec’e uzattı.

Alec tam *Ben neden hükmü taşıyorum?* diye soracaktı ki, kılıcı eline alır almaz, kendini bambaşka bir yerde buldu.

Hiçbir özelliği olmayan, kupkuru bir ovadaydı. Çatlak topraklar ufka dek uzanıyordu. Güneş kocaman bir kan damlası gibi kırmızı gökyüzünde asılı duruyordu.

Alec sonra Magnus’u gördü. Ya da Magnus’un dönüştüğü şeyi.

Aslında bir canavara benzemiyordu. Bir hayvana ya da iblise dönüşmemişti. Ama boyu şaşılacak kadar uzamıştı ve Alec’e tepeden bakarken yalnızca akları görünen gözlerinde onu tanıdığına dair en ufak bir ifade yoktu.

Dev Magnus çıplak kollarını kaldırdığında, Alec demir zincirleri ve uçlarındaki, Magnus'un avuçlarına gömülü dikenli topları gördü. Zincirler Magnus'un arkasına, bir duman ve ateş fırtınasına doğru uzanıyordu.

Magnus ellerini kavuşturacak kadar hareket edebiliyordu. Avuçlarının arasında pembeye çalan, açık kırmızı bir büyü toplanmaya başladı. Alec yerin sarsıldığını hissetti.

Siyah Fani'yi kaldırdı ve onu sadece kendisinin taşıyabileceğini artık biliyordu. Gerekirse, o hükmü yalnızca o verebilirdi. Eğer diken ve Sammael, Magnus'u tamamen ele geçirirse.

Magnus'un bu hali, onu tanımayan, donuk bakışları ve bir hüküm kılıcı taşımak Alec'e birden fazlasıyla ağır geldi.

Kılıcı kaldırıp ucunu Magnus'un dönüştüğü karanlık tanrıya doğrulttu. "Magnus, beni tanıdıysan konuş benimle."

O sırada, kendini yine taş odada buldu. Gan Jiang onu dikkatle izliyordu.

"Tabii ki seni tanıyorum," dedi Magnus endişeyle. "İyi misin?"

Alec, Gan Jiang'a baktı. "Gayet iyi," dedi yaşlı adam. "Sanırım kılıçla özel bir an yaşadı."

"Kocan bir sınava tabi tutuldu," diye şakıdı Mo Ye, Magnus'a. "İyi haber şu ki, sınavı geçti."

Magnus endişeyle Alec'e baktı.

Alec kızardığını hissetti. "Biz evli değiliz," dedi kılıcı sırtına bağlarken. Özür diler gibi bir hali vardı.

"Henüz evli değilsiniz," dedi Isabelle.

Gan Jiang güldü. "Bakın ellerimize. Alyans var mı? Ama Mo Ye'yle evlendiğimizde daha denizler tuzlu bile değildi." Alec'e doğru eğildi. "Onunla kal," diye fısıldadı bir sır verircesine.

"Planım bu," dedi Alec.

"Harika!" diye bağırdı Gan Jiang. "Şimdi gitmelisiniz. Akşam yemeği için dükkânı kapatıyoruz."

Bu o kadar ani olmuştu ki, bir an hepsi oldukları yerde donup kaldı.

“Sağır mısınız?” diye homurdandı Mo Ye. “Çıkın dışarı! Kapalıyız! Pazardan da gidin artık!”

Magnus’la Gölge Avcıları apar topar odadan çıktı. Onlar içe-rideyken güneş alçalmış ve alacakaranlık çökmüştü. Turuncu bir ısıltı binalarla ağaçların üzerinden geçiyordu. Ilık esinti çiçeklerin ve pazar tezgâhlarında satılan yiyeceklerin kokusunu burunlarına kadar sürüklüyordu.

Kapı arkalarından sertçe kapandı ve Alec kilitte dönen anahartların ve çekilen sürgünün sesini duydu.

“Kendimi dedemle ninemi ziyarete gitmişim gibi hissettim,” dedi Simon. “Ama onlar hiç olmazsa karnımı doyururdu.”

“Orada neler oldu, Alec?” diye sordu Jace.

“Bir hayal gördüm,” dedi Alec usulca.

“Nasıl bir hayal?” diye sordu Isabelle.

“Galiba Sammael’i durduramazsak sonrasında neler olabileceğini gördüm.”

“Sana bu işte nasıl ilerleyeceğimize dair bir ipucu verdi mi?” diye atıldı Jace.

Alec, Magnus’a bakıyordu. “Bu görevde başarılı olmak zorundayız. Tek bildiğim bu.”

“Pekâlâ,” dedi Jace. “Araştırmamızı yaptık, kılıçlarımızı aldık. Bir sonraki adımımız ne?”

“Bütün oklar Diyu’yu işaret ediyor,” dedi Isabelle. “Eski kapının yerini bulmaya çalışabiliriz. Sen ne düşünüyorsun, Tian? ... Tian?”

Hayretle etraflarına bakındılar. Tian biraz önce yanlarındaydı ama şimdi yoktu. Alec genç Gölge Avcısını kılıçları aldıklarından beri görmediğini fark etti.

Birden pazar meydanının üzerinde bir ışık patlaması oldu. Alec’in gözlerinin önünde mor bir görüntü belirdi. Alec görüntüyü netleştirmek için gözlerini kırptıtırırken yakından bir çığlık geldi.

Silahlarının yarısından fazlası yanlarında değildi. Sivil giyinmişler ve savaş rünleri çizmemişlerdi. Magnus'un elinde bir kılıç vardı ama kılıç sallamayalı onlarca yıl oluyordu. Dahası, onu Mo Ye'nin sırtına bağladığı karmaşık omuz kılıfından nasıl çıkaracağını bile bilmiyordu.

Yine de hepsi meydana koştu.

Ortalık fena karışmıştı. Aşağıdünyalılar çil yavrusu gibi dağılmış, kör gibi sağa sola koşuyordu. Tezgâhların çoğu kepenk indirmişti. Loş ışıktaki karaltılar hızla hareket ediyor ve Magnus neler olduğunu seçemiyordu. Tepelerinde gökyüzünden kesilmiş daire şeklindeki bir parçayı andıran siyah bir pırıltı zonkluyordu. Büyüklüğü aşağı yukarı meydanın kendisi kadardı ve o daireden iblisler fıskırıyordu.

"Bir kapı!" diye bağırdı Isabelle. Siyah saçları rüzgârda savruluyordu.

"Bir Boyut Kapısı!" diye inledi Clary. "Ama diğerlerine benzemiyor. Başka bir dünyaya açılıyor."

Diyu. Hepsi de aynı anda bu ismi akıllarından geçirdi. Sonra kapıdan Ragnor'la Shinyun girdi. Havada asılı durarak kollarını kaldırdılar ve avuçlarının arasında kırmızı büyü kıvılcımları çakmaya başladı. Magnus'un sihri de bu renge dönüştü.

Magnus başını kaldırıp kapıya baktı. Diğer tarafta simsiyah bulutlardan başka hiçbir şey görünmüyordu. Kapının kenarlarında uzun, ipeksi iplikler belirmeye başlamıştı. Her biri büyük bir köpek ebatlarında gri karaltılar onlardan aşağı kayıyordu. Magnus az sonra hepsinin dev örümceklere dönüştüğünü görünce pek şaşırmadı.

Alec'e göz attı. Alec örümceklerden hiç hoşlanmazdı. Son derece güçlü bir melek savaşçı olmasına rağmen evlerinde sıra gördükleri minicik örümceklere bile dayanamazdı.

Alec şimdi Siyah Fani'yi çekmiş, dişlerini gıcırdatıyordu. "Bakalım şu eski tanrı bir kılıç olarak ne kadar etkili?"

Magnus sihrini avuçlarının arasında toplamaya başladığında renginin düşmanlarındaki gibi olduğunu görüp öfkelenildi. Sonra o kargaşanın arasında Ragnor'un gür sesini duydu. "Diyu'nun sahibi sizi lanetledi. Mahkemelerde yargılandınız ve tamamen değersiz olduğunuza karar verildi. Ölülerin işkenceleriyle acı çekeceksiniz!"

Simon dehşetle örümceklere bakıyordu. Arkalarındaki sis bulutları Ala iblislerinin gelişini haber veriyordu. O sırada, bir cehennem köpeği sürüsü bir pixie ailesini köşeye sıkıştırdı. Magnus, Simon'a seslenecekti ki Jace, silah ustalarının duvarındaki mızraklardan ikisiyle koşarak yanlarından geçti.

"Lewis, dikkat! Kusura bakma, Lovelace!" diye bağırды ve Simon nihayet dalgınlığını üzerinden atarak mızraklardan birini yakaladı. Jace'le ikisi cehennem köpeklerine doğru koşmaya başladı. Biri Jace'in mızrağı çenesine saplandığında, ağzındaki çocuğu bırakmak zorunda kaldı. Cehennem köpeği acıyla uluyarak yere düşerken öbür köpekler kırmızı gözleri ve sipsivri dişleriyle dönüp onlara baktı.

Simon sürünün liderini mızrağıyla indirdi. Köpeklerden biri hırlayarak Jace'in üzerine atladı. Jace hızla çömelip mızrağı havaya kaldırdı ve köpek karnından aldığı yarayla bir pencereye doğru savruldu.

Xiangliu iblisleri, Jace ve Simon'a doğru ilerliyordu. Ama Clary aralarına girerek iblislerin yolunu kesti. Kendi etrafında döndü ve melek bıçağını savurdu. Sis arasında bir fener gibi parlıyordu. Kısacık bir duraksama anında Magnus'la göz göze geldi ve yukarıdaki büyücülere baktı. Magnus onun ne demek istediğini hemen anladı. Yukarı uçup Enstitü'nün önünde yaptığı gibi, onların hakkından gelmeliydi. Gelgelelim, bu kavgada kimsede onu koruyacak bir yay yoktu. Magnus kendi sihrinin gücüne güvenmek zorundaydı.

Bu arada Isabelle bir grup iblis örümcek tarafından çizgili bir çadıra doğru sürülmüştü. Yalnızca bir tane melek bıçağı vardı

ve onu kollayacak bir *parabatai*'si yoktu. Onu zayıflığını hissedenden örümcekler bir anda üzerine üşüştü. Isabelle birini bir uçan tekmeyle etkisiz hale getirdi. Ama bu arada dengesi bozuldu ve çadırın üzerine yuvarlandı. Çadır onun ve örümceklerin üzerine yığıldı.

Magnus bağırarak ona doğru koştu ama endişelenmesine gerek yoktu. Az sonra iblis örümceklerden birinin çadırın direklerinden biriyle şişlenmiş vaziyette yerde kasılıp kaldığını gördü. Isabelle elinde başka bir direk ile ortaya çıktı ve iki örümceğin daha işini bitirdi. Sonra onu bir kılıç gibi önünde tutarak melek bıçağını çekti ve “*Nuriel!*” diye bağırdı.

Melek bıçağı ıştır ışmaz, Isabelle tekrar örümceklere saldırdı. O sırada Alec, Siyah Fani'yle yanında bitti. Her tarafa iblis irini saçıldı.

Shinyun iblislerin tam ortasına inerek dev bir ateş topu yarattı ve onu omuz omuza savaşıyan Jace, Clary ve Simon'a doğru fırlattı. Magnus hiç düşünmeden kendini ateş topuyla arkadaşlarının arasına attı. Parlak küre ona çarpıp sanki göğsüne gömülmüş gibi gözden kayboldu. Clary bunu gördü ve gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye seslendi Magnus, Shinyun'a. “Aşağıdünyalılar senin halkın!”

Shinyun donuk bakışlarını ona çevirdi. “Diyu'ya yeni ve kalıcı bir geçidin açılışına şahit olun!” diye bağırdı. Elini hızla indirdiğinde yerinde pembe alevlerden bir iz kaldı ve parmaklarının arasından örümcek iblisler fışkırdı. “*Zhizhu-jing*, kız kardeşlerim!” Burası artık sizin dünyanız! Kendinizi yeni efendinize hazırlayın!”

“Hayır!” diye bağırdı Magnus ve kendini örümceklere doğru savurdu. Bu arada elini öne uzattı. Yumruğu iblislerden birine gömüldü ve Magnus parmaklarını açtığında iblis patladı. Shinyun'a baktı ve takdirle başını salladığını görünce şaşırdı. Magnus daha da öfkelenerek iblislerden birini iki eliyle birden

yakaladı. Sonra avuçlarını birbirine vurarak onu bir kavun gibi patlattı.

Magnus yaptığı şeyin farkına vardığında elleri titremeye başladı. Evde bulduğu sıradan örümcekleri bile ezmeye gönlü elvermezdi. Tabii bunlar iblis örümceklerdi. Yine de...

"Magnus!" Alec'in sesi ta uzaklardan geliyordu. "Kapıyı kapatabilir misin?"

"Örümceklerle uğraşıyorum," diye mırıldandı Magnus kendi kendine. Biri ayaklarının dibine yuvarlanmıştı. Magnus onu ezdikten sonra kapıya baktı. Büyüsüyle sınırlarına erişti ve onu çekerek kapatabileceğini umdu.

Ne var ki Ragnor birden tepesinde bitti. Magnus onu en son rüyasında görmüştü. Üzerinden yalnızca birkaç gün geçmişti, ama Magnus'a yıllar olmuş gibi geliyordu. Ragnor bu kısa sürede bile değişmişti. Koyu renkli, iyi bakışlı gözleri için için yanıyor-du sanki. Boynuzları biraz daha uzayıp kıvrılmıştı. Üstelik boynuzlarında dikenler çıkmıştı ve ellerini öne uzattığında, Magnus büyüdüklerini ve uçlarında siyah pençeler belirdiğini gördü.

"Hiç şansın yok," diye alay etti Ragnor. "Onu asla kapatamayacaksın. Bu taraftan bunu yapman imkânsız."

Magnus ona aldırmayıp kapıyı dünyaya bağlayan çizgilere odaklandı. Kalbinden kollarındaki zincirlere ve avuçlarına akan sihri hissettiğinde dişlerini gıcırdattı.

"Bunun güçle ilgisi yok," dedi Ragnor. Sesi tıpkı eskisi gibiydi. Magnus'a büyü teknikleriyle ilgili vaaz veriyordu sanki. "Kadim bir sihri seninki gibi bir güçle yok edemezsin... Hepsi senin hatan, biliyor musun?" diye devam etti Magnus'la sohbet eder gibi, rahat bir tavırla. "Kapıyı burada açmamızdan söz ediyorum. Başka bir yer seçebilirdik ama efendimiz pazarda olduğunuzu öğrenince, ona karşı koyamadık."

"Demek burada olduğumuzu biliyor?"

"Elbette," diye şakıdı Ragnor. Neşesi Magnus'un tüylerini ürpertiyordu. "Bilhassa Gölge Avcılarına ilgi duyuyor. Yılan

bütün Aşağıdünyalıların, Nefilimlerin onları asla koruyamayacağını bilmesini istiyor.”

“Bence şimdiye kadar bunun aksini kanıtladılar,” dedi Magnus. “Ragnor, sana ne oldu? Neden iblislerin en kötüsünün uşağı oldun? Sammael’den kaçmak için saklanıyordun. Şimdi onun baş yalakasisın. Ona hizmet etmek zorunda değilsin. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bunu bana sen öğrettin.”

Ragnor ilk kez tereddüt eder gibi göründü. Magnus bunu fırsat bilerek üzerine gitti. “Sammael’i unut. Diyu’yu ardında bırak ve benimle gel. Seni koruya—”

Ama Ragnor başını iki yana salladı. “Hiçbir şey bilmediğin için böyle rahat konuşuyorsun. Onun huzurunda olmanın ne hissettirdiğini bilmiyorsun. Dikeni hissettin ama onu Sammael’in kullanması bambaşka.”

“Bir yolunu buluruz. Spiral Labirent’e gideriz. Catarina’yla Tessa bize...” Ragnor’un sırtıttığını görünce sustu. Eski dostu şimdi hiç de kendisine benzemiyordu.

“Magnus,” dedi. “Artık benim için çok geç.” Elini Magnus’un göğsüne, çarpı işareti şeklindeki yaranın üzerine koydu. “İkimiz için de çok geç. Tek fark, senin henüz bunu kabullenmemen.” Gökyüzündeki kapiya baktı. İçinde bir fırtına kopuyor ve kan kırmızısı şimşekler çakıyordu. “Kapiyı Diyu’dan kapatabilirsin. Ama buradan ona müdahale edemezsin.”

Ragnor böyle dedikten sonra jet hızıyla yukarı fırladı ve gözden kayboldu. Magnus’un ona söyleyecekleri bitmemişti. Ama şimdilik Ragnor’la ilgili hiçbir şey yapamazdı. Gölge Avcıları canlarını dişlerine takarak dövüşüyordu. Beşi meydanın ortasında sırt sırta vermişti. Ama iblislerin ardı arkası kesilmiyordu.

Magnus onlara doğru koştu. Dostlarına ve hayatının aşığına doğru. Beyaz Fani’nin ağırlığını her an hissediyordu. Gölge Avcıları bütün gün bu ağır silahlarla nasıl oradan oraya koşuşturabiliyordu? Alec, Siyah Fani’yi hızla savurarak Baigujing iblislerini öldürüyordu. Magnus onların kavgaya karıştığını

daha yeni fark ediyordu. Alec, Magnus'a seslenip kılıcını öne uzattı.

Magnus'un göğsündeki sihir kafese kapatılan vahşi bir hayvan gibi çırpınıyordu. Birazdan yine kollarında zonklamaya başlayacaktı. Sonra birden aklına bir fikir geldi. Bütün dikkatini toplayıp Beyaz Fani'nin ağırlığını hissetti ve gücünün kalbinden omurgasına, oradan da ensesine ve kılıca doğru akmasını sağladı.

Kılıçtan gök gürültüsünü andıran bir ses yükseldi ve ucunda kırmızı şimşekler çaktı. Kılıç ikizini arıyordu ve kıvılcımları Alec'in kılıcına uzanıyordu. Bunu gören iblisler kaçışmaya başladı. Alacakaranlık kırmızı bir ışıkla aydınlandı. Bu cehennemden çıkma ışık belki de onların kurtuluşu olacaktı.

Şimşeklerin yakınındaki iblisler buharlaştı. Diğerleri alev aldı ve acıyla cıyaklayarak kaçtı. Birden şimşekler kesildi ve bir an meydana derin bir sessizlik çöktü. Magnus, Ragnor'la Shinyun'un iki ışık huzmesi halinde alçaldığını gördü.

Birbirlerine yakın duran Gölge Avcılarına doğru koştu. "Beni dinleyin! Kapıyı öbür taraftan kapamalıyım. Diyu'dan. Tek yol bu."

"Oraya yalnız gidemezsin," dedi Alec. "Ben de geliyorum."

"Hayır," dedi Magnus ama Alec'in kararlılığı yüzünden okunuyordu. "Ama Max," diyecek oldu.

"Magnus, bu benim işim. Birlikte gidiyoruz. Bu insanları biz kurtaracağız."

"Biz de gidiyoruz," dedi Jace. Yüzü kir pas ve kan içinde kalmıştı. Altın sarısı gözleri parlıyordu. "Hepimiz!"

"Altı üstü bir cehennem boyutuna daha geçeceğiz," dedi Simon.

"Hepimiz birden gidemeyiz," diye karşı çıktı Clary. "Mahalleyi kim koruyacak? İblisler hâlâ saldırıyor."

Magnus yukarıyı işaret etti. "Neyse ki destek kuvvetleri yolda."

Hep birlikte gösterdiği yere baktılar. Meydanın her bir köşesinde arka arkaya melek bıçakları yanıyordu. Ragnor'la Shinyun havada asılı kalarak yeni gelenlere baktı.

“Meleğe şükürler olsun,” diye inledi Isabelle. “Biri Meclis’e haber vermiş.”

“Belki de onları Tian çağırdı,” dedi Jace. “Onu görebiliyor musunuz?”

“Çatışma bitene kadar kalıp onlara yardım edebiliriz,” diye önerdi Simon.

Magnus başını iki yana salladı ve Alec’in de aynısı yaptığını görünce şaşırdı. “Kapıyı kapatmazsak iblis saldırısı devam edecek,” dedi Alec. *Ayrıca Ragnor’la ya da benimle ilgili sorulara cevap vermek istemiyoruz,* diye düşündü Magnus ve Alec’le bir kez daha göz göze geldi.

“Ama oraya nasıl gideceğiz?” diye sordu Isabelle yüzünü gökyüzündeki dev yırtığa dönerek.

“Bilmem duydunuz mu ama sihrim fazlasıyla güçlendi,” dedi Magnus. Bir adım gerileyip onlara baktı. “Pekâlâ, herkes toplansın. Hatıra fotoğrafı çektireceğiz.”

Gölge Avcıları şaşırmış görünüyordu, ama Magnus’un dediğini yaptılar. Şimdi hepsi aynı kaldırım taşının üzerinde duruyordu. Arkalarında diğer Gölge Avcıları iblislerle amansızca çarpışmaya başladı. Magnus, Tian’a bakındı ama onu göremedi.

Ellerini öne uzatarak kaldırım taşını güçlkle yerinden söktü. Kulakları sağır eden bir gürültü koptu ve Gölge Avcıları birden kendilerini havada buldu. Kaldırım taşından birkaç parça düşerek aşağı yuvarlandı. Ama onun dışında, taş neyse ki tek parça halinde kaldı. “Tam arkanızdayım,” dedi Magnus. “Ayaklarınızı sıkı basın.”

Magnus gözlerini kapadı ve kaldırım taşıyla üzerindeki beş kişinin ağırlığının sihrinin sağlam temeline yerleşmesini sağladı.

“Belinden eğilme, çömel,” diye önerdi Clary.

“Daha fazla bakamayacağım,” dedi Simon. “Biri bana bu iş bitince haber versin.”

Magnus sihrinin içinde çıtırdadığını hissetti. Ürkütücü ama aynı zamanda harika bir histi.

Sert bir rüzgâr onu ve Gölge Avcılarını sarmaladı. Rüzgâr hızla şiddetlendi ve etki alanı genişledi. Magnus onun yeterince güçlenmesini bekledi. Ama sonra büyüünün kontrolünü kaybetti.

Arkadaşlarının paniklediğini gördü. Neredeyse küçük çaplı bir hortuma kapılmış gibiydiler. Hortumun kenarlarında kızgın şimşekler çakıyordu. Alec, Magnus'a seslendi ama Magnus onu duyamıyordu.

Magnus *ya şimdi ya da asla*, diye düşündü ve kendini gücüne teslim etti. Gölge Avcıları ve üzerinde dikildikleri kaldırım taşı yerden yükseldi. Magnus da onlara eşlik etti ve kapıya doğru ilerlediler.

Az sonra kapının emiş gücüyle kaldırım taşı yan yattı. Magnus arkadaşlarının ondan düştüğünü gördü. Clary, Simon'ın kolunu yakaladı ve ikisi döne döne yükseldi.

Beş Gölge Avcısıyla kaldırım taşı az sonra kapıdan girdi ve gözden kayboldu. Magnus taştan kopan parçalardan korunmaya çalıştı.

Magnus hızla kapıya doğru sürükleniyordu. Havada döndü ve bir eliyle Ragnor'a, diğeriyle Shinyun'a uzandı. Rüzgâr onları yakaladı ve onlar da en az Magnus kadar kontrolsüzce kapıya doğru savruldu.

Havada dönen üç büyücü Nefilimlerin ardından diğer dünyaya geçti. Gökyüzündeki yırtık Magnus'un göğsündeki yara gibi parlıyordu.

Sonra bütün ışıklardan daha güçlü bir karanlığa gömüldüler. Duman bulutları etraflarını sardı. Soğuk rüzgârı hissettiler.

III. KISIM

Diyu

† † †

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Birinci Mahkeme

YÜZLERCE YIL ÖNCE, MAGNUS KEMİKLER Şehri'nde Sessiz Kardeşler'in arasındayken gözüne bir damla uyku girmezdi. O zaman da tıpkı şimdiki gibi asla huzur bulamayacağını düşünürdü.

Magnus'un annesi onun olduğu şey yüzünden canına kıymıştı. Üvey babası bu yüzden onu öldürmeye çalışmıştı. Sonunda Magnus, üvey babasını öldürmüştü. O günlere dair hatıraları karman çormandı. Aklını kaçırmış gibiydi. Güçleri tamamen kontrolden çıkmıştı. Göğsünün orta yerinde bir büyü ve öfke fırtınasıyla dolaşan kayıp bir çocuktu. Çölde susuzluktan ölmesine ramak kaldığını hatırlıyordu. Bir deprem olmuş, üzerine molozlar yağmış ve avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Sessiz Kardeşler geldiğinde, taş yağmurunun içinden geçip bu kukuletalı karaltılara doğru sendelemişti. Ya yanlarına alıp yetiştireceklerdi onu ya da öldüreceklerdi.

Sessiz Kardeşler, Magnus'u yanlarına aldı. Ama huzur ve sessizliğin hâkim olduğu bir şehirde bile üvey babasının yanarak ölmesi gözünün önünden gitmedi. Yardıma ihtiyacı vardı, fakat bunu kimden ve nasıl isteyeceğini bilmiyordu. Sessiz Kardeşler yolunu şaşırırsa bu büyücü çocuk için büyücü Ragnor Fell'den yardım istedi.

Magnus tanıştıkları günü iyi hatırlıyordu. Sessiz Kardeşler'in ona verdiği çıplak, taş odadaki yatağında yatıyordu. Aslında odanın bir hapishane hücresindense bir çocuk odasına benzermesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Bir yerlerden renkli, yumuşak bir battaniyeyle birkaç tane oyuncak bulup buluşturmışlardı. Ama Magnus burada asla rahat edemiyordu, çünkü Sessiz Kardeşler'den korkuyordu. Ona gösterdikleri yakın ilgi gözleri olmayan o korkunç yüzleriyle tuhaf bir tezat yaratıyordu. Magnus her odaya girdiklerinde elinde olmadan irkiliyordu.

Ona bakan canavarlara hafiften alışmaya başlamıştı ki, hayatına yeni bir canavar girdi. Odanın kapısı gıcırdayarak açıldı.

"Gel, evlat," diye seslendi biri kapıdan. "Ağlama bakayım."

Bir iblis, diye düşündü Magnus dehşetle. Annesiyle babası onun da bir iblis olduğunu söylemişti. Kapıdaki yabancıнын teni mezar taşlarını saran yosunların rengindeydi ve saçları bembeyazdı. Parmaklarda fazladan bir tane eklem vardı ve elleri bir pençe gibi kıvrıktı. Magnus telaşla doğrulup kendini korumaya hazırlandı. Büyüme çağındaydı. On, on iki yaşlarında. Kollarıyla bacakları şaşılacak bir hızla uzuyordu ve içinden tehlikeli bir büyü fııırıyordu.

Ragnor o eciş bücüş ellerinden birini kaldırdığında, Magnus'un sihrinden mavi dumanlar çıkmaya başladı ve artlarında mavi, zararsız bir pus bırakarak dağılıp gittiler.

Ragnor gözlerini devirdi. "İnsanlara böyle gözlerini dikip bakmanın ayıp olduğunu kimse öğretmedi mi sana?"

Magnus bu tuhaf yabancıнын onun dilini bilmesini yadırgadı. Ama Ragnor, Malaycayı biraz aksanlı olsa da son derece akıcı konuşuyordu. "Görgü kurallarını bilmiyorsun ve acilen banyo yapmalısın." Derin bir iç çekti. "Bunu kabul ettiğime inanamıyorum. Sana vereceğim ilk ders şu evlat. Bir Sessiz Kardeş'le asla kâğıt oynama."

"S-sen... Nesin sen?" diye kekeleydi Magnus.

"Ragnor Fell'im. Ya sen nesin?"

Magnus sesini güçlkle buldu. “O şey dedi... Babam... Annem de öyle dedi. Ben lanetliymişim.”

Ragnor ona yaklaştı. “Ne olduğuna başka insanların karar vermesi doğru bir şey mi sence?”

Magnus cevap vermedi.

“Çünkü karşılaştığın çoğu kişi buna yeltenecek,” dedi Ragnor. “Sende büyü var. Benim gibisin.”

Magnus başını salladı.

“Şimdi kulaklarını dört aç ve beni iyi dinle. İnsanlar gücünden ötürü daima seni kontrol etmeye kalkışacak. Bunu senin iyiliğin için yaptıklarını iddia edecekler. Onlara karşı daima uyanık olmalısın.” Magnus’un gözleri koridora kaydığında, Ragnor başını salladı. “Evet. Sessiz Kardeşler bile sana kısmen kendi çıkarları için yardım ediyor. Gölge Avcıları da dost büyücülere ihtiyaç duyar. Ama çoğu onlardan hoşlanmaz.”

“Bana yardım etmeleri yanlış bir şey mi?” diye sordu Magnus usulca.

Ragnor duraksadı. “Hayır,” dedi sonunda. “Onların sorumluluğunda değilsin ve ileride nasıl biri olacağının garantisini veremezler. Gölge Avcılarının büyücülerden hoşlandığı bir zamanda doğduğun için şanslısın. Eskiden onları spor olsun diye avlardı.”

“Sihrin olması tehlikeli mi?” diye sordu Magnus.

Ragnor kıkırdadı. “Sihrin olsun ya da olmasın, hayat tehlikelerle dolu. Ama evet, özellikle de bizim gibiler için. Büyücüler insanlar gibi yaşlanmaz. Ama genelde genç yaşta ölürüz. İnsan anne ve babalarımız bizi terk eder. Ölümlüler bizi kazıklara bağlayıp yakar. Gölge Avcıları tarafından idam ediliriz. Burası güvenli bir dünya değil. Ama bildiğim kadarıyla, öyle bir dünya yok zaten. Hepsinde de hayatta kalmak için güçlü olmalısın.”

“Se-sen nasıl hayatta kaldın?” diye sordu çocuk Magnus.

Ragnor onun yanına, soğuk yere oturdu. Sırtlarını sararmış kafataslarıyla örülen duvara yasladılar. Ragnor’un sırtı

geniş, Magnus'un ki dardı. Ama Ragnor kadar dik oturmaya çalıştı.

"Ben şanslıydım," dedi Ragnor. "Çoğu büyücü bu sayede kurtulur. Biz şanslıydık çünkü seviliyorduk. Ailem görü sahibi ölümlülerdi. Bizim dünyamız hakkında pek az bilgi sahibiydiler. Yeşil bir çocuğun bir peri çocuk olabileceğini düşündüler. Gerçeği öğrendikten sonra da beni sevmeye devam ettiler."

Sessiz Kardeşler, Magnus'un aklının içinde konuşmuş ve ona büyücülerin nereden geldiğiyle ilgili bazı bilgiler vermişti. İblislerin dünyayı işgal edip insanları kendi çocuklarını doğurmak için zorladıklarını ya da kandırdıklarını anlatmışlardı.

"Ya baban?"

"Babam mı?" dedi Ragnor. "İblis babamı mı kastediyorsun? Ben ona baba demiyorum. Beni ölümlü babam yetiştirdi. Diğeriyle hiçbir ilğim olmadı..."

"Senin şanslılardan olmadığını biliyorum," diye devam etti Ragnor. "Ama biz büyücüyüz. Sonsuza dek yaşarız. Dolayısıyla er ya da geç yalnız kalırız. Birileri bize iblis dölü derken, güçlerimizi çıkarları için kullanmaya kalkışırken, bizi kıskanıp bizden korkarken ya da ölüp bizi terk ederken, ne olacağımıza biz kendimiz karar vermeliyiz. Biz büyücüler kendi adlarımızı kendimiz seçeriz. Bunu bir başkası bizim için yapmadan önce."

"Ben de bir isim seçeceğim," dedi çocuk Magnus.

"O zaman birbirimizi daha iyi tanıyacağımızdan şüphem yok." Magnus'u baştan aşağı süzdü. "İkinci ders şu, Sessiz Kardeşler kendilerini ya da giysilerini yıkamak zorunda değil. Ama sen öylesin. Leş gibi kokuyorsun."

Çocuk Magnus güldü.

"Bundan sonra kendimize bakıyoruz, anlaştık mı?" dedi Ragnor. "Sana güzel kıyafetler de almak lazım."

"Keşke o gün Kemikler Şehri'ne hiç gelmeseydim," demişti Ragnor sonraları. Magnus'un giysi konusuna bu kadar takılaca-

ğını tahmin etmediğini söylemişti. Ve tabii kozmetik alanındaki gelişmeleri de öngörememişti.

Magnus, Sessiz Şehir'de huzur bulmayı ummuştu ama şimdi o tür bir huzura kavuşmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Yalnızca sorularına cevap bulabilirdi. Ragnor'un onu bazı konularda aydınatabileceğini umuyordu ve sonra Magnus kendine bir isim takacaktı.

"MAGNUS!"

Alec etrafında ve tepesinde hiçliğe dek uzanan, uçsuz bucaksız boşlukta kendi sesinin yankısını duydu.

Cehennem bomboştu.

Alec yerde sırtüstü yatıyordu ve nefes nefese kalmıştı ama en azından bilinci yerindeydi. Kapıdan geçerken bayılmıştı ve ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordu. Dirseklerine dayanarak doğrulurken canının acıyacağını sandı ama yaralı değildi.

Burada hiçbir şey yoktu. Gökyüzünde ne ay ne yıldızlar ne de bulutlar vardı. Aslında bir gökyüzü de yoktu. Derinlik ya da uzaklık, renk ya da gölge, hiçbiri yoktu. Yalnızca bir ufuktan diğerine uzanan, tekdüze ve bunaltıcı bir boşluk vardı.

Alec gözlerini kırptırarak doğruldu ve etrafına bakındı. Uçsuz bucaksız gri bir taşın ortasındaydı. Yassıydı ama dümdüz değildi. Sağında solunda derin çatlaklar göze çarpıyordu. Bunun dışında hiçbir özelliği yoktu. Diğer Gölge Avcıları da oradaydı. En uzaktakiyle arasında en fazla on beş metre vardı. Jace tabii ki çoktan ayaklanmıştı. Mucize eseri, silah ustalarından aldığı mızrağı hâlâ elindeydi. Diğerleri de ayağa kalkmak için debeleniyordu. Hiçbiri yaralı değildi.

Magnus hepsinden biraz ileride, gözlerini yukarı dikmişti. Alec onun bakışlarını takip ettiğinde gökyüzünde bir sihir düğümü gördü. Savaşın ortasında alelacele dikilen bir yarayı andırıyordu. Ara sıra yanan odunlar gibi çıtırdıyordu ama içinden iblisler dökülmüyordu.

Alec kalkıp erkek arkadaşının yanına gitti. Elini Magnus'un omzuna koydu. Magnus hâlâ gökyüzündeki biçimsiz dikiş yerine bakıyordu.

"Berbat görünüyor ama şimdilik sağlam."

Alec ona sımsıkı sarıldı. Vücudunun sıcaklığı ve nefesi ona huzur veriyordu. Sonra geri çekildi. "Shinyun'la Ragnor'a ne oldu?" diye sordu.

"Tam arkamdaydılar," dedi Magnus. Sesi bitkindi. Alec göğsündeki yaranın onun üzerindeki etkisini net bir şekilde görebiliyordu. "Kapıdan geçtiklerine yemin edebilirim. Ama bu tarafta onları görmedim."

"Efendileri Sammael kapıların da efendisi. Belki başka bir yere gittiler."

"Kim bilir?" dedi Magnus. Başardıklarına rağmen sesi bozguna uğramış gibiydi.

Arkalarından Isabelle'in sesi geldi. "Simon?"

Alec arkasını döndü. Isabelle, Clary ve Jace yanlarına geliyordu. Hepsi de fırtınaya tutulmuş gibi görünüyordu. Ama Simon yoktu.

Clary sağına soluna bakınarak "Simon?" diye seslendi. "Simon, neredesin?"

Ama bulundukları taş düzlükte Simon'ın saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Hepsi Clary'ye baktı. Yüzü sapsarıydı ve kollarını gövdesine dolamıştı. Jace elini sırtına koydu.

"İçine bak," diye önerdi usulca.

Clary gözlerini kapadığında, Alec uzun zaman önce, Sebastian'ın Jace'i onlardan koparışını hatırladı. O da içinde *parabatai*'sine dair bir kıvılcım aramış ama çabaları sonuçsuz kalmıştı. Şimdi Clary'yi izlerken o acıyı yeniden yaşıyordu.

Clary derin bir nefes aldı. "Tamam, en azından yaşıyor."

"Ragnor'la Shinyun'un yanında olabilir mi?" diye sordu Alec Magnus'a.

Magnus'un yine *kim bilir* gibi bir cevap vermesini bekliyordu. Ama büyücünün yüz ifadesi sertleşti. Dalgınlığının birazını üzerinden atmış gibiydi. "Evet, olabilir," dedi.

"Kapıdan geçtiğinden eminim," diye atıldı Jace. "Onu gördüm."

Isabelle oldukça sarsılmış görünüyordu. "Buraya gelmeyi hiç istemedi," dedi. "Yani, Şangay'a. Korkunç bir şey olduğunu söylüyordu. Saçmalıyorsun deyip onunla alay ettim." Rüzgârdan karışan siyah saçlarını yüzünden çekti. Dudakları titriyordu.

"Onu bulacağız, İz," dedi Alec.

"Asıl biz nasıl eve döneceğiz?" dedi Jace. "O konuda da bir fikrimiz yok."

"Ak Kitap'ı almadan gidemeyiz," dedi Alec. Magnus'a baktı. "Seni kurtarmalıyız."

"Ragnor'u da öyle," dedi Magnus.

Hepsi ona şaşkınlıkla baktı. "Magnus," dedi Clary usulca "Ragnor'dan kurtulması gereken biziz."

"Ragnor kendinde değil," diye belirtti Magnus. "Sammael onu ele geçirdi. Onu bu halde bırakamam. Eğer benim bir kurtuluşum varsa, mutlaka onu kurtarmak için de bir yol vardır."

Kısa bir sessizlikten sonra, Jace başını salladı. "Pekâlâ. O halde öncelikle Ak Kitap'ı ve Ragnor'u bulmamız gerekiyor. Sonra Ragnor'u yenip onu kurtaracağız. Simon'ı bulup onu da kurtaracağız. Ardından Sammael'in niyetini anlayacağız, Shinyun'u etkisiz hale getireceğiz ve Diyu'yla Şangay arasındaki kapıyı yok edeceğiz."

"Sonuncusunu yaptığımızı sanıyordum," dedi Isabelle gökyüzündeki yaraya bakarak. "Ama Ragnor'la Shinyun her istediklerinde Diyu'yla bizim dünyamız arasında koca bir delik açmanın yolunu bulmuş gibi görünüyor."

"Madem bunu yapabiliyorlar, Sammael neden onlarla birlikte dünyaya gelmiyor?" diye sordu Jace.

Magnus parmak uçlarını birbirine dayadı. “Sammael dünyamıza gelebilseydi, gelirdi. Demek ki bir engeli var. Belki de buradan sürülmesiyle ilgili bir şey. Er geç öğreniriz.”

Jace ellerini beline koyarak etrafına bakındı. “Belki bir danışma masası vardır. *Cehenneme hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabiliriz?*”

Magnus ona ters ters baktı.

“Bu kaya parçasının üzerinde elimiz kolumuz bağlı bekleyemeyiz,” dedi Alec. “Diyu’da yargıçlar, mahkemeler ve işken-ce odaları olması gerekmiyor muydu? Hepsi nereye kayboldu?”

“Bekle,” dedi Magnus ve havaya sıçradı. Alec onu endişeyle izledi. Magnus normalde uçamıyordu. Ama şimdi bunu çabasızca yapabiliyordu. Hepsi Svefnthorn’un marifetiydi.

Magnus’un etrafa bakınmasını sessizce beklediler. Clary elini Isabelle’in omzuna koydu. Isabelle ona endişeyle baktı. “Simon’ı bulacağız,” dedi Clary. “Onun bunlarla bir ilgisi yok. Dolayısıyla tehlikede olması için bir sebep de yok.”

“Elbette,” diye mırıldandı Isabelle. “Sadece cehennemde kayboldu.”

Kimse bir şey söylemedi. Magnus az sonra paltosunun eteklerini dalgalandırarak zarifçe aşağı indi. Bir iblis cehenneminde bile fiyatlı görünüyordu.

“Bu taraftan,” dedi. Alec onun rastgele bir yön seçtiğini düşündü. Yine de peşine takıldılar.

Birkaç dakikalık yürüyüşten sonra manzara hiç değişmemesine rağmen Magnus durup yeri işaret etti. “Burası.”

Altlarında ancak kenarına kadar gelindiğinde görülebilecek büyük bir yarık vardı. Sarmal, taş bir merdivenle aşağı iniliyordu.

“Sizce nereye gidiyor?” diye sordu Clary.

Magnus ona dik dik baktı. “Aşağıya,” dedi basamakları inmeye başladı.

Clary onun arkasından baktı. “Böyle bir cevabı kabul edebilecek tek kişi yine kendisi.”

“İltifat ediyorsun,” diye seslendi Magnus.

“Ölürken bile birbirimize laf sokacağız,” diye homurdandı Isabelle ve peşlerinden gitti.

Alec de onları izledi. İçinde berbat bir huzursuzluk vardı. Merdiven yüzlerce basamak uzunluğundaydı ve zikzaklar çizerek ilerliyordu. Tabii ki bir tırabzanı yoktu. Magnus aralarından biri düşerse onu sihriyle yakalayabileceğini düşünüyordu. Ama bu kesinlikle tecrübe etmek istediği bir deneyim değildi.

Az sonra basamaklar altlarındaki sis ve dumanın arasında kayboldu. Aşağıda geniş bir kare şekli belirmişti ve biraz daha yaklaştıklarında, Magnus bunun duvarlarla çevrili bir şehir olduğunu fark etti.

Tepeden bakıldığında, eski çağlardan kalma bir dünya şehrini andırıyordu. Taş duvarda belirli aralıklarla kuleler vardı. Magnus bunların şehrin kapıları olduğunu tahmin etti. Duvarların dışındayken yine o karanlık boşluk vardı şüphesiz. Duvarların içindeki avlular kırmızı çatılı binalarla birbirlerinden ayrılıyordu.

Yaklaştıklarında Magnus terk edilmiş bir şehre baktıklarını anladı. Etrafta ne bir ses vardı ne de bir kısıpırtı. Kuleleri daha iyi görebilecekleri bir açığa geldiklerinde, Magnus çoğunun yıkıldığını fark etti. Bazılarından aşağıdaki sokaklara kocaman taşlar düşmüştü.

Önce harabe şehrin tam kalbine inceklerini sandılar. Ama bu optik bir yanılsamaydı. Yere indiklerinde kendilerini duvarların dışında buldular.

Beşi son basamakları inip yukarıdaki düzlük kadar sessiz, kaldırım taşlı bir avluya adım attı. Avlunun üç kenarı hiçbir yere açılmıyordu ama dördüncüde iki dev gibi kule vardı. Geleneksel Çin mimarisinde inşa edilmişlerdi ki bunun anlamı en az birkaç bin yıllık olduklarıydı. Tepelerinde taş oyma sanatının örnekleri göze çarpıyordu ve uçlarında şapka gibi geniş bir kısım vardı. Biraz daha yürüdüklerinde, bunların binlerce insan ve hayvan kemiğinden inşa edildiğini gördüler. Kulelerden biri beyaz, diğ-

ri simsiyahtı. Aralarından yılan gibi kıvrılarak geçen yol şehrin duvarlarındaki bir açıklığa doğru ilerliyordu.

Ayak sesleri boşlukta yankılanıyordu. Sessizliğin ve havadaki durgunluğun bunaltıcı bir yanı vardı. Bir yılanı andıran yolda yürüyorlardı çünkü gidecek başka hiçbir yer yoktu. Alec Siyah Fani'yi çekmiş, önünde tutuyordu. Ama kulelerin arasından geçerlerken hiçbir şey olmadı.

Magnus şehir duvarlarından içeri girdiklerinde neyle karşılaşacaklarını bilmiyordu. Yol büyük, dikdörtgen şeklinde bir avluda sona erdi. Burası da kaldırım taşlarıyla döşenmişti. Avlunun ucunda yarısı kerestelerle inşa edilen kırmızı çatılı beyaz bir bina vardı. Kapıları açıktı. Saçaklarından kırmızı fenerler sarkıyordu. Binanın etrafından geçen bir yol yoktu. Mecburen içine gireceklerdi. Sonrasında yollarına devam edebileceklerini umuyorlardı.

Binanın girişi Magnus'a ne tuhaftır ki bir otel lobisini anımsattı. Tavanı taş sütunlar destekliyordu. Ama tavanın kendisi o kadar yüksekti ki, görünmüyordu.

Odanın iki yanındaki uzun, bronz direklerin arasına goblenler asılmıştı. Magnus bir zamanlar bir hikâye anlattıklarını düşündü. Belki de buradaki cezalarla ilgili bilgi veriyorlardı. Ama şimdi aradan seçilen birkaç yüz dışında neyi betimlediklerine dair hiçbir şey anlaşılmıyordu. Yer yer kurumuş kan lekeleriyle kaplıydılar ve köşeleri yıllar içinde yıpranıp yırtılmıştı. Odanın ucunda geniş, tahta bir masa vardı. Üzeri tozlu, çürümüş kitaplar ve parşömenlerle kaplıydı. Arkasındaki duvarda şaşılacak kadar sıradan bir krizantem deseni göze çarpıyordu.

İçeride ne bir hareket vardı ne de bir esinti. Magnus'un nefesi kendi kulaklarında uğulduyordu. Kendisinin ve dostlarının ayak sesleri, biri kocaman, taş bir kapıyı yumrukluyormuş gibi tok bir gürültü çıkarıyordu.

Magnus tereddütlü adımlarla masaya doğru yürüdü. Sonra birden gözüne bir hareket takıldı. Masanın altından uzanan,

yeşilli siyahlı, kısa ve kalın bir dokunaç pat diye kitapların üzerine düştü.

Gölge Avcıları donup kaldı. Magnus bir fısıltı duydu ve göz ucuyla baktığında, yanan bir melek bıçağının pırlıltısını gördü.

Birinci dokunacın yanında iki tane daha belirdi. Artlarında sümüksü bir sıvı bırakarak masanın üzerinde hareket ettiler. Sonra masaya abandılar ve ince bir kafayla bir vücut göründü. Yaratık usulca ayağa kalktığı anda, dokunaçlar masadan kayıp taş zemine yapıştı.

İblisin birbirine yakın, yeşil gözleri vardı. Bir burnu ya da ağzı yoktu. Onların yerindeki yatay yarığı araladı ve su şırıltısını andıran ıslak bir ses çıkardı.

Jace'in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Nedir bu? Yoksa bir Caealia iblisi mi?"

"Ölümlüler!" diye bağırdı iblis boğulan bir adaminkini andıran bir sesle. "Yüz bin cehennemden başkenti Youdu'ya hoş geldiniz. Birinci Mahkeme'de günahlarınızın çetelesi tutulacak ve..." Durup gözlerini kırıştırdı. "Bir dakika! Seni tanıyorum. Magnus Bane! Diyu'da ne işin var?"

"Ne?" diye inledi Alec. "Yok artık!"

"Beni nereden tanıyorsun, iblis?" diye sordu Magnus. Ama birkaç yıl öncesinden bir şeyler hatırlıyordu galiba. Alec'le ilişkisinin en başında... bir müşteri denizkızlarıyla ilgili bir şey istemişti."

İblis şimdi de Alec'e bakıyordu. "Sen Alec misin? Demek siz iki çatlak bu işi yürütmenin bir yolunu buldunuz? Tebrikler, çocuklar!"

"Elyaas," dedi Magnus cılız bir sesle. "Adın buydu değil mi?"

"Magnus?" dedi Alec soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Sen bu iblisi nereden tanıyorsun?"

"Sen de tanıyorsun!" dedi Elyaas coşkuyla. Bir ahtapotunkini andıran dokunaçlarından birini salladığında sümüksü salgısı masaya damladı. "Magnus sana benden mutlaka söz etmiştir! Onunla oda arkadaşydık!"

“Değildik,” dedi Magnus sertçe. “Seni sadece bir kere evime çağırdım.”

“Ama bütün gün yanında kaldım! Alec’e doğum günü hediyesi düşünüyordun. Ne aldın?”

Magnus iç çekerek Alec’e döndü. “Elyaas’ı birkaç yıl önce bir iş için çağırdım. İnan, heyecanlı bir şey değildi.”

“Kara kara sana ne hediye alacağını düşünüyordu,” dedi Elyaas. Muhtemelen onlarla dostça bir tonda konuşuyordu. Ama sesi bir ahtapotu bütün halde yuttuğu için can çekişen bir adaminkini andırıyordu. “İlişkinizin ciddi olduğunu tahmin etmiştim.”

“Hayır,” dedi Magnus. “Bana Alec’in daima içten içe ben-den nefret edeceğini ve babamın er geç yakama yapışacağını söyledin.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Sanırım yanlış oldum,” dedi Elyaas.

“Babam gerçekten de yakama yapıştı,” diye itiraf etti Magnus. “Ama buna pişman oldu.”

“O gün bütün evi vıcık vıcık eden iblis değil mi bu?” diye sordu Isabelle.

“Evet!” diye şakıdı Magnus. Olayları onun gibi hatırlayan biri çıktığına memnun olmuştu.

Alec, Isabelle’i kınayan gözlerle süzdü. “Sen de bu iblisi tanıyor musun?”

“Hepimiz eski dostuz,” dedi Elyaas neşeyle.

“Değiliz,” dedi Magnus sertçe. “Burada ne yapıyorsun?”

“Ön büroda çalışıyorum,” diye yanıtladı Elyaas dokunaçlarını titreterek. “Bir nevi yargıç görevi görüyorum. İnsanların günahlarını değerlendirip onlar için en uygun ebedi cezaya karar veriyorum. Eee, evlendiniz mi? Çocuklarınız var mı?”

“Bir tane,” dedi Alec.

“Ne harika! Çocuklara bayılırım!”

“Tatlarını seviyorsun herhalde?” dedi Jace.

Elyaas gücenmiş gibiydi. “Çizgiyi aştın, dostum.”

“Elyaas, seni yeniden gördüğüme çok sevindim,” diye yalan attı Magnus. “Ama dostlarımızı arıyoruz ve gitmemiz gerek. Buradan nasıl geçeceğimizi söyler misin, lütfen?”

“Şey,” diye kem küm etti iblis. “Arkadaşların buradan geçmedi. Aslına bakarsan, ben görevi devraldığımından beri hiç kimseyle karşılaşmadım. Dolayısıyla prosedürlere hâkim değilim.”

“Şunun işini bitirip yolumuza devam etsek?” diye önerdi Jace.

“Kendinden utanmalısın,” dedi Elyaas. “Sırf bir Gölge Avcısısin diye önüne çıkan her iblisi öldürmek zorunda değilsin.”

Clary suratını buruşturdu. “Aslında, bizim işimiz bu.”

“İşte şimdi işler değişti,” dedi Elyaas. “Aramızda bir bağ olduğunu sanıyordum. Daha önce aynı büyücü tarafından iki kere çağrılmamıştım.”

“İki mi?” dedi Alec.

“Birincisi ta on dokuzuncu yüzyıldaydı,” diye açıkladı Magnus. Elyaas, söz, seni sırf sohbet için bir kere daha çağıracağım. Şu anda hiç vaktimiz yok.”

“Tamam, tamam.” Elyaas masadaki çürümeye yüz tutan kitaplardan birini alıp dokunacıyla açtı. Kitabın kapağı pat diye yere düştü ve birkaç sayfası Elyaas’ın dokunacına yapıştı. “Bana bir dakika verin. Neden Çince öğrenmedim ki?”

“Belki bize nereye gidebileceğimizi söyleyebilirsin,” diye önerdi Alec. “Biz de herkese bütün prosedürleri layığıyla uyguladığını söyleriz.”

“Bu seferlik canını da bağışlarız,” dedi Jace.

Elyaas şöyle bir düşündü. “Anlaştık. Ama bana borçlusunuz.”

“Hayır,” dedi Magnus.

“Öyleyse ben size borçluyum.”

“Ona da hayır.”

Elyaas dokunaçlarıyla karşı duvardaki yüksek kapıyı işaret etti. “Şu taraftan. Kapı İkinci Mahkeme’ye açılıyor. Sonra üçüncüden ve diğerlerinden geçeceksiniz. Arkadaşlarınız onlar-

dan birindedir muhakkak. Değillerse Diyu'nun merkezinde Sammael'i bulun. Belki o size yardım eder."

"Bütün iblisler senin gibi yardımsever değil," dedi Magnus. "Ama dediğin gibi yapacağız." Kapıya doğru yürüdüğünde, Gölge Avcıları onu izledi. Kapının arkasında yine taş basamaklar vardı.

"Uğradığınız iyi oldu," dedi Elyaaş neşeyle. Alec'e bakıp ekledi. "Demek meşhur Alec sensin? Enteresan."

"Neden?" diye sordu Alec sertçe.

"Yok, bir şey. Sadece seni daha yakışıklı hayal etmişim."

Alec ona şaşkınlıkla baktı. Arkasındaki Jace kahkahasını bastırmaya çalıştı.

"Magnus senden öyle bir bahsetti ki, bir sürü dokunacın olduğunu sandım. Belki yüzlerce. Ama şu haline bak." Üzüntüyle başını salladı. "Bir tane bile yok."

Alec daha fazla konuşmadan yürüyüp gitti.

Aşağı inerlerken Elyaaş'ın ıslak sesini bir kere daha duydular.

"Aldığınız hizmeti değerlendirmenizi rica edebilir miyim? Seçenekler, çok memnun kaldım, fena değildi, idare eder ve hiç memnun kalmadım şeklinde. Bunlardan birini..."

Basamakların dibinde tıpkı birinciye benzeyen ikinci bir binaya açılan taş bir kemer vardı. Kemer Alec'in boyunun üç katı kadardı ve onu destekleyen sütunlar tehlikeli bir şekilde yan yatmıştı. İki taş sütun devrilerek yolu kapatmıştı. Belli ki vaktiyle üzerlerinde zarif oymalar vardı ama şimdi bir devin yaramaz çocuğunun sağa sola fırlattığı oyuncak blokları andırıyordu.

Magnus taşları yoldan çekmek için sihrini kullanmaya hazırlandı ama Alec ona engel oldu. "Üzerlerinden atlayalım," diye önerdi ve Magnus, Alec'e tuhaf bir bakış atmasına rağmen sonunda buna razı oldu. Jace çoktan taşlara tırmanmaya başlamıştı. Diğerleri de onlara katıldı.

İkinci Mahkeme birincisinden de kötü durumdaydı. Öncelikle daha dağınıktı. Mobilyaların bazıları taştan oyulmuştu. Diğerleri ahşaptı. Ama hepsi kırılıp dökülerek etrafa saçılmıştı. Üzerleri yazılarla dolu, kırık tabletler ve toz içinde, sararmış parşömenler de vardı. Alec döküntülerin etrafından dikkatle dolaşarak eğildi ve yerden üzerinde kırmızı ve altın sarısı boyalar olan kırık bir tahta parçası aldı. Belki de bir zamanlar üzerinde bir surat vardı.

“Burada bir çatışma yaşanmış,” dedi Jace. Tecrübelerinden yola çıkarak kesin bir dille konuşmuştu. Alec onun muhtemelen haklı olduğunu düşündü. Sağda solda kılıçlar, mızraklar ve kırık yaylar gözüne çarptı. Büyük mahkeme salonunun arkasında Elyaaş’inkine benzer bir masa vardı ama bu tam ortasından ikiye ayrılmıştı. Alec içeri girdikleri kapının haricinde ardına kadar açık beş kapı daha saydı.

Odada sağlam kalan tek parça vardı. O da beyazlar içindeki bir kadının portresiydi. Kırık çalışma masasının arka duvarında asılıydı. Resim suluboyayla ve narin fırça darbeleriyle yapılmıştı. Kadının ışıltılı güzelliği bu karanlık harabede güneş gibi parlıyordu. Tablodaki tek hasar, tuvalin kadının yanağına denk gelen kısmındaki küçük bir yırtıktı. Hiç kapanmayacak bir yara gibi duruyordu.

Magnus, Alec’in yanına gelip resme baktı. O sırada kadının yüzü tuvalde onlara döndü. Bakışları donuktu ve şimdi gözlerinin yalnızca akları görünüyordu.

“Ay!” diye geri sıçradı Clary. “Hiç de şeytan işine benzemiyordu.”

Tablodaki kadının kafası omuzlarının üzerinde ürkütücü bir şekilde döndü. Konuştuğunda sesi kuru dalların çıtırtısını andırıyordu.

“Hoş geldiniz kayıp ruhlar,” dedi. Alec belki de ne kadar yalnız olduğuyla ilgili bir şeyler söyleyeceğini düşündü. Ama kadın “Yolunuz burada çizilecek,” dedi. “Hayalet kapısından geçip layık bulunduğunuz acıyı çekmeye başlayacaksınız.”

“Ağzından bal damlıyor,” diye homurdandı Jace.

“Cesaretini kaybetme,” dedi kadın, Jace’e. İğne gibi sivri dişlerini göstererek sırttı. “İstirabın yaşarken çektiğin acılarla eşitlendiğinde, yeniden yaşam ve ölüm döngüsüne döneceksin. Çilenizi metanetle karşılamamanızı öneririm,” diye ekledi diğerlerine bakarak. “Ondan kaçamazsınız zira. En azından başınızı dik tutun.”

Hiçbiri bir şey söylemeyince kadın sözlerine devam etti. “Geçiş ücretinizi ödediğinizde yolunuza devam edebilirsiniz.”

“Geçiş ücreti mi?” diye sordu Alec.

“Evet,” dedi kadın. “Geleneksel olarak *yuanbao* kullanırız. Ama bugünlerde yeni kâğıt paraları da kabul ediyoruz.”

Magnus öfkeyle homurdandı. “Üzerinde nakit para olan var mı?” diye sordu Alec.

Clary kotunun ceplerini karıştırdı. “Perilerden çaylı kek almıştım. Üzeri burada olacaktı. Tüh ya. Yaprğa dönüşmüşler.”

“Paramız yok,” dedi Magnus tabloya. “Ama...”

“Ücreti ödeyemeyecesiniz Buz Mağaraları’ndan geçip Acıların Bankası’na uğrayabilirsiniz,” dedi kadın.

“Hiçbirimizin cehennem bankasında parası yok,” diye homurdandı Magnus. “Gördüğün gibi biz ölü değiliz.”

Kadın şaşırmış gibiydi. “Paranız yoksa ölen atalarınızdan kalanları kullanabilirsiniz ve...”

Magnus sertçe sözünü kesti. “Biz ölü değiliz! Bilmem farkında mısın ama burası harabeye dönmüş. Diyu eskisi gibi faaliyet göstermiyor. Bütün mahkemeler yıkılmış.” Kadın cevap verince Magnus devam etti. “Bizden önce buraya en son ne zaman biri geldi?”

“Magnus,” diye tısladı Jace. Yan kapılardan birine bakıyordu. “Biri geliyor.”

Kadın, Alec’i son derece rahatsız eden tembel bir tavırla cevap verdi. “Uzun zaman oldu,” dedi. “Ama tüm bu dağınıklık mübaşirlerin suçu. Buraya iyi bakmayı becerememişler.”

“Mübaşir falan yok,” dedi Magnus. “Efendin Yanluo yüz yıldan uzun bir süre önce bozguna uğradı ve buradan sürgün edildi.”

“Ben fazla dışarı çıkmıyorum,” dedi kadın. “Haklı olabilirsin. Ama ücreti ödemedi hayalet kapısından geçmeye çalışan bir düzenbaz olmadığın ne malum?”

“Biz yalancı değiliz,” dedi Alec. “Birinci Mahkeme’den geliyoruz. O da perişan halde.”

“Çocuklar,” dedi Jace telaşla. Yerdeki hançerlerden birini aldı ve Clary’nin eline tutuşturdu. Sonra mızrağını kaldırıp bekledi. Hepsini de giderek yaklaşan sese doğru döndü. Şimdi Alec de onu gayet net duyabiliyordu. Biri onlara doğru koşuyordu.

Tablodaki kadın duraksadı. “Özür dilerim ama ücreti talep etmek zorundayım. Diyu’nun işleyişindeki geçici problemler eminim yakında hallolur. Yoksa ruhlar sonsuza dek başıboş dolaşır.”

“Söyledik ya?” dedi Alec öfkeyle. “Paramız yok...” Ayak sesleri iyice yaklaşıncaya sustu.

Gelen, Tian’dı. Bir paket jiletle güreşmiş gibi üstü başı yırtılmış ve kan revan içinde kalmıştı. Omzunda beyaz, lekeli bir bohça vardı.

Tablodaki kadın ona baktı. “Sende para var mı?”

“Tabii ki yok,” diye başladı Magnus.

Ama Tian, “Var,” diye atıldı.

“Tian!” dedi Alec. “Nerelerdeydin? Buraya nasıl geldin?”

“Ustaların yanından ayrıldıktan sonra seni kaybettik,” dedi Clary. “Sonra iblisler saldırdı.”

“Beni işkenceyle sorguya çektiler,” dedi Tian bitkin bir sesle. Jace mızrağını indirmemişti. Onu kuşkuyla süzüyordu.

Magnus da Tian’ın doğru söylediğinden emin olamıyor gibiydi. “Hiçbirimize fark ettirmeden nasıl ortadan kayboldun?”

“İblislere yakalandım,” dedi Tian. “Shinyun’un ordusunun keşif koluna. Ustaların dükkânından çıktığımda, yarasa kanatlı

kocaman iblisler tarafından kaçırıldım. Beni bir kapıdan soktu-
lar ve kendimi burada buldum.”

“Bizi neden beklemediler?” diye sordu Magnus.

“Bence sizden haberleri yoktu. Beni gördüler ve yollarına
çıkan rastgele bir Gölge Avcısı olduğumu sandılar.” Kesik kesik
soluyarak etrafına bakındı. “Pek hoş bir ortamda olmasak da sizi
yeniden gördüğüme sevindim. Kapıya ne oldu?”

“Kapandı,” diye yanıtladı Alec. “Şimdilik. Ama Simon da
kayboldu ve onu bulmadan hiçbir yere gidemeyiz.”

“Bu arada Sammael’i de durdurabilirsek ne âlâ,” diye atıldı
Clary.

“Başka işlerimiz de var tabii,” dedi Magnus.

Tian derin bir iç çekti. “Sanırım size yardım edebilirim.”
Bohçayı yere attığında bir şingirti koptu. Kumaşın kenarı açıldı
ve her biri bir yumruk büyüklüğünde altın ve gümüş külçeleri
göründü. Hepsi farklı şekillerdeydi. Bazıları kare, bazıları yuvar-
laktı. Çiçek ve gemi şeklinde olanları bile vardı.

Magnus tek kaşını kaldırdı. “Gelirken Acıların Bankası’na
uğramışsın.”

“Evet,” dedi Tian. “Yıllar içinde Ke ailesi üyelerine birçok
adak sunuldu. Bunları bana getiren küçük iblisler biraz iş yap-
bildikleri için çok mutlu görünüyordu.” Sivri dişlerini göstererek
sırıtan kadına yerdeki yığını gösterdi. “Saygıdeğer Hua Zhong
Xian,” dedi “Bunlar altımızın da geçiş ücretini karşılıyor mu?”

Kadın bir an donuk bakışlarını altın ve gümüşlerde gezdirdi.
“Evet,” dedi nihayet.

Alec rahat bir nefes aldı. “Harika! Teşekkürler, Tian.”

“Şimdi Jiangshi’ler gelecek ve her birinizi farklı işkencelere
tabi tutacak,” diye devam etti kadın.

Odadaki altı kapıdan uzun, beyaz saçlı, yeşil derili, insan-
sı yaratıklar çıktı. Ellerini öne uzatmışlardı. Açık ağızlarından
sarı, sivri dişleri görünüyordu. Acı feryatlar atarak onlara doğru
yürüdüler.

“Bir zombilerimiz eksikti,” dedi Clary.

“Bunlar Jiangshi iblisleri,” diye düzeltti Tian. “Ama evet, tıpkı zombilere benzerler.”

Magnus birden Alec’i şaşırtarak bağırdı. “Eee! Yetti be!” Gözleri öfkeyle parlıyordu. Alec elini sırtındaki Siyah Fani’ye attı. Ama sonra durup Magnus’un parmak uçlarından çıkan sulanmış kan rengindeki ışınlara baktı. Işınlar Jiangshi iblislerini darmadağın etti. Etrafa iblis irini ve küller saçıldı. Magnus hepsini yok edene kadar durmadı. İblislerden geriye havadaki yanık kokusu kaldı. Magnus nefes nefese onlara baktı.

“Vay canına,” diye mırıldandı Isabelle az sonra.

Magnus, Alec’le göz göze geldi. Yüz ifadesinde onu tanıdığına dair hiçbir belirti yoktu. Üst dudağı yukarı kıvrılmıştı. Dişlerinde bir tuhafılık vardı. Her zamankinden daha sivri görünüyorlardı. Sonra kendine geldi. Alec’in gözlerindeki şaşkınlığı fark edince duraksadı. “Özür dilerim... Ama canıma tak etmişti.”

“O halde şimdi...” diye başladı Jace, ama yine Jiangshi iblislerinin ağlamaklı sesleri duyuldu. “Olamaz!”

Kapılardan yeni bir grup iblis girdi. Alec tam konuşmak için ağzını açmıştı ki, Magnus’un parmak uçlarından yine o pembe-kırmızı ışınlar fırladı.

“Dur!” diye haykırdı tablodaki kadın. Alec, Magnus’un ona kulak asmayacağını sandı. Ama Magnus duraksadı. “Onlara en azından bir tane ruh verilmedikçe gelmeye devam edecekler,” dedi kadın.

“Söyle dursunlar!” diye bağırdı Alec.

Kadın başını iki yana salladı. “Yapamam. Ben yalnızca bir hizmetkârım. Onlardan farkım yok. Hepimiz görevimizi yapmak zorundayız.”

“Beni almalarına izin vereceğim,” dedi Tian.

“Olmaz,” diye karşı çıktı Jace sertçe. “Diyu’yu bizden daha iyi biliyorsun. Buradan kurtulmak için sana ihtiyacımız var. Ben giderim.”

“Asla olmaz,” dedi Clary.

“Ben gideceğim,” dedi Isabelle otoriter bir sesle. İblisler bile durup ona baktı.

“Isabelle, yapamazsın,” diye başladı Alec.

“Sakın bana engel olmaya çalışmayın,” dedi Isabelle. “Gidip Simon’ı bulacağım.”

Arkasını dönüp Jiangshi iblislerine kollarını uzattı. Yaratıklar hep bir ağızdan iç çekti. Kapılardan içeri iblis akışı durdu.

“Kadın seçildi,” dedi Hua Zhong Xian.

Jace, Alec’e baktı. “Onu öldürecekler!”

“Hayır,” diye fısıldadı Magnus. “Burası zaten bir ölüler diyarı. Isabelle’in de ölü olduğunu varsayacaklar. Ona ne yapacaklarını bilmiyorum ama bunun öldürmekle bir ilgisi olmayacak.”

Clary’nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Onları silmeye bile çalışmadı. “Isabelle, hayır.”

“Bırakın gitsin,” dedi tablodaki kadın. “Seçimini yaptı ve bunun geri dönüşü yok. Onu vazgeçirirseniz Jiangshi’leri mumla ararsınız.”

“Sen bu işe karışma,” diye azarladı Alec onu. Isabelle’e doğru yürüdü. Ama göz açıp kapayıncaya kadar üç iblis, kız kardeşini yakaladı. Isabelle onlara direnmedi. İblisler onu kapılardan birine götürürken gözlerini Alec’ten ayırmadı. *Peşimden gelme*, diyordu ona. *Gitmene izin ver. Seni seviyorum*.

“Isabelle,” dedi Alec çaresizce. “Yapma. Lütfen. Simon’ı bulacağız...”

Magnus elini onun omzuna koydu. Isabelle kapıdan çıkmak üzereydi. Jace’in mızrağı tutan elinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Clary şoktan taş kesilmişti.

“Unutma, Lightwood kızı,” dedi Hua Zhong Xian. “İşkenceye başın dik git.”

Isabelle ona baktı. “Meleğin gücü üzerine yemin ederim,” dedi berrak bir sesle, “geri döneceğim. Geri döneceğim ve bura-

yı başınıza yıkacağız. Bütün ölümsüzleri darmaduman edeceğiz.
Ve bizzat ben seni lime lime doğrayacağım.”

Bununla birlikte, kapıdan çıktı ve gözden kayboldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Öküz Kafalı ve At Suratlı

ISABELLE'İN KAPIDAN GEÇİŞİNİN ÜZERİNDEN GERginlik dolu, uzun dakikalar geçti. Magnus, Hua Zhong Xian'ın tablodan usulca kaybolup onları yalnız bıraktığını hayal meyal fark etti. Tian ellerini önünde kavuşturmuştu. Yorgun ve huzursuz görünüyordu. Clary, Jace'in göğsüne kapanmış, sessizce ağlıyordu. Jace onun saçlarını okşarken odada bir aşağı bir yukarı yürüyen Alec'e endişeyle baktı. Alec başını öne eğmiş, hiç durmadan yumruklarını sıkıp gevşetiyordu.

Magnus o anda Alec'i teselli edemeyeceğini biliyordu. Önce ona biraz zaman tanıdı. Ama sonra dayanamadı. Gidip Alec'i kucakladı.

Alec bir an ona sımsıkı sarıldı. Yumruklarını Magnus'un sırtına bastırıp alnını omzuna dayadı.

Magnus uzun yıllardır ilk kez Malayca teselli sözcükleri fısıldadı. Bunları hâlâ hatırladığına şaşıyordu.

Ama Alec az sonra geri çekildi. Çenesini kaldırdı. "Şimdi kurtarmamız gereken iki kişi var," dedi.

"Ragnor'u da sayarsak üç," dedi Jace.

"Beni de kurtarmayı planlıyordunuz umarım," diye mırıldandı Tian.

“Burada olduğunu bile bilmiyorduk ki,” dedi Clary. “Neyse ki kendi kendine kurtuldun.” Jace’ten ayrılarak ona gülümsedi. Yüzü yaşlarla ıslanmıştı. Ama o da Alec gibi duygularını kontrol etmeye çalışıyordu.

Gölge Avcıları bu konuda başarılıydı.

“Bir plana ihtiyacımız var,” dedi Jace. “Diyu’da dolanıp onları bulmayı ummak yetmez.”

Magnus hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama Diyu’yu Sammael’in eline bırakamayız.”

“Ve Shinyun’un,” diye tısladı Alec.

“Ve Shinyun’un,” diye onayladı Magnus.

“Sammael’in neyin peşinde olduğunu hâlâ bilmememiz beni rahatsız ediyor,” dedi Clary öfkeyle.

“Herhalde dünyaya gelip orayı karıştıracak,” diye fikir yürüttü Alec.

“Evet ama neden? Neden dünyaya bir kapı açıyor? Dünyanın ona cazip gelen yanı ne? Yalnızca Diyu’ya hükmetmek isteseydi, belki buna izin verebilirdik.”

“Dünya yemekleri daha lezzetli,” dedi Jace.

Tian başını iki yana salladı. “Sammael’in bir sebebe ihtiyacı yok. Kargaşa yaratmak hoşuna gidiyor. Ne zaman, nereye göz dikeceği hiç belli olmaz.”

“Baş Melek Michael, Sammael’i dünyayı cehenneme çevirmesi için katletti,” dedi Magnus usulca. “Uzun zaman önce, yapmadığı şeyi yapmak istiyor çünkü bu onun savaşının bir parçası.”

“Meleklerle şeytanlar arasındaki savaş,” dedi Jace nadiren kullandığı son derece ciddi bir ses tonuyla. “Biz de bu savaşın askerleriyiz.”

“Doğru,” dedi Magnus. “Cehennem Prensleri ve baş melekler hakkında asla unutmamamız gereken bir şey var. Dünyalarla oynadıkları dokuz boyutlu satranç oyunu hiç bitmez. Her zaman en kötüsünü beklemek zorundayız.”

“Çok doğru,” dedi Tian. “Pazardaki saldırı dikkat dağıtmak içindi. Şangay Gölge Dünyası’nın dikkati oradayken Sammael başka bir yerde istediğini yapabilecekti. Ama nerede ne işler karıştırdığını hâlâ bilmiyoruz.”

“Şangay’da olan biteni bilmediğimiz doğru,” dedi Alec. “Ama belki Diyu’da nerede takıldığını bulabiliriz. Faaliyetlerini yönetebileceği bir karargâhı olması lazım. Öyle değil mi? Sıradan bir işkence odasından söz etmiyorum. Hatta Shinyun’la Ragnor da yanında olmalı.”

“Onlarla yüzleşmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Jace. Gözleri parlıyordu. Magnus iki güçlü büyücü ve bir Cehennem Prensi’nin karşısına çıkma fikrini yalnızca Jace’in heyecanlı bulacağını düşündü.

“Bence terk edilmiş mahkeme salonlarında dolanmaktansa onlara ulaşmaya çalışmalıyız,” dedi Alec. “Sammael’le büyücülerini bulabilirsek neler döndüğünü anlama ihtimalimiz çoğalır.”

Tian düşünceli gözlerini onlara dikti. “Diyu’nun karmaşık bir coğrafyası var. Bir yeraltı dünyasında olmamıza rağmen geçtiğimiz mahkeme salonları aslında Diyu’nun merkezinin epey yukarısında. Orada Şangay’ın tıpatıp aynısı bir gölge şehir var.”

“Suya yansıyan bir gölge gibi mi?” diye sordu Clary.

“Kısmen,” dedi Tian. “Fiziksel dünyaların kuralları burada geçerli değil. Şangay’daki bir dağ Diyu’da derin bir hendek olabilir. Başka yerler de başka şekillerde farklılık gösterebilir. Renkleri, yönleri ve hatta amaçları değişebilir. Düşünüyorum da...”

“Ragnor’u İz Sürme rünüyle takip ettiğimde, onun için bizi Şangay’daki bir noktaya götürdü,” dedi Alec. “Halbuki Ragnor orada değildi. Ama belki oranın Diyu’daki yansımasındadır. Belki o yansımayı bulabiliriz.”

“Çok akıllıca,” dedi Magnus. “Sevgilim çok zekidir,” diye ekledi belirli birine hitap etmeden.

“Ama bu tür bağlantıları gösteren bir haritamız yok,” dedi Tian. “Belki de en iyisi, Diyu’nun kalbine inmek.” Suratını buruşturdu. “Pek hoş bir tecrübe olmayacağı kesin.”

“Neden?” diye sordu Jace. “Söyle de başımıza gelecekleri bilelim.”

“Sonuncu mahkeme Yanluo’nun eski tahtı, Diyu labirentinin tam ortasında. Diyu’nun en derin noktasında ve cehennemin en alt katında.”

Clary iç çekti. “Olmasa şaşırdım.”

“Gerçi sonuncu mahkemenin de altında Avici var.” Tian hafifçe titredi. “Diyu’da en çok oradan korkarım. Avici’ye en büyük günahkârlar getirilir. En büyük günahlardan birini ya da birkaçını işleyenler. Bir meleği ya da bir Buda’yı ya da kendi ebeveynlerini öldürenler. Önce yargılanır, sonra Avici’ye gönderilirler.”

Magnus muhtemelen kuruntu yapıyordu ama bir an Tian’ın gözlerini ona dikerek konuştuğunu hayal etti. Ama Alec kesinlikle ona bakıyordu. Gözleri endişeyle irileşmişti. Magnus’un kendini korumak için üvey babasını öldürdüğünü biliyordu. Tamamen nefsi müdafaaydı. Ama Magnus, Diyu’da bu tür ayrıntıların gözetildiğini sanmıyordu.

“Oraya nasıl gideceğiz?” diye sordu. “Avici’den bahsetmiyorum tabii. Sonuncu mahkemeyi soruyorum.”

“Diyu on binlerce cehennemden oluşan bir labirent,” dedi Tian. “Bütün bu terk edilmiş odaların arasında yolumuzu bulmaya çalışırsak ömrümüzü burada tüketiriz. Ama...” Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

“Ne?” diye sordu Alec.

“Şangay’ın kuzeyinde ve Pekin’in güneyindeki Shandong Bölgesi’nde Tai Shan var. Tai Dağı. Binlerce yıl önce orası bir ölüler diyarıydı. Şimdi turistik bir yer oldu. Ama Diyu’da onun bir yansıması var. Derin ve karanlık bir gölge çukuru. Acıların Bankası’ndan dönerken onu gördüm. Bir yol doğruca çuku-

ra iniyor. Ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorum ama belki de Şangay'ın gölgesine ulaşabileceğimiz kadar derindir.”

“İşkence odalarıyla dolu bir labirentte dolaşmaktan iyidir,” dedi Clary.

“Kesinlikle,” diye gülümsedi Tian.

Hepsi Magnus’a baktı. Magnus pes edercesine ellerini savurdu.

“Daha iyi bir fikrim yok. Bir kez daha peşimden cehenneme geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim.”

Clary alayla homurdandı. “İkinci sefer her zaman daha kolaydır.”

“Bizim olayımız bu,” dedi Jace ve duvara dayadığı mızrağı almaya gitti. “Yolu göster.”

Alec mutlu görünmüyordu ama başını salladı. “Gidelim bakalım.”

“Önce İşaretler,” dedi Tian. “Birkaç kere çatışmamız gerekebilir.”

Alec şaşırды. “İşaretler Diyu’da da etkili mi?”

“Evet,” dedi Tian. Jace omuz silkip stelinı çıkardı. Magnus Gölge Avcılarıyla vakit geçirdikçe âdetlerine alışmıştı. Ama savaşçıların her çatışmadan önce beş dakika boyunca birbirlerine bir şeyler çizmesi ona hâlâ komik geliyordu.

“Yan kapıdan çıkalım,” dedi Tian. “Dostların neredeyse hiçbir canlının ayak basmadığı yerlere girip çıkmayı hiç dert etmiyor,” diye ekledi Magnus’a bakarak.

“Evet,” dedi Magnus. “Bu tür maceralara alışkınlar.”

İkinci mahkemeden çıkıp bir tünele girdiler. Magnus’un sezgileri ona çoktan yeraltının derinliklerine indiklerini söylüyordu. Ama önünden geçtikleri pencereler uçsuz bucaksız bir düzlüğe bakıyordu. Pencerelerin üzerindeki yüz oymalarının çoğu aşınmış ya da kırılmıştı.

Tian, Jace ve Clary önden giderken, Magnus, Alec’le konuşmak için geride kaldı. “Planı sevmedin,” dedi. “Her şeyin fazla belirsiz olduğunu düşünüyorsun.”

“Hayır. Yani öyle tabii. Ama biliyorsun bu işler arı kovanına çomak sokmadan olmuyor. Ak Kitap’ı başka türlü bulamayız. Onu Ragnor’la ötekilerin elinden alırsak belki Sammael’in planını bozabiliriz.”

“Gününün içine edelim yeter. Sence kitabı Diyu’dan dünyaya gelmek için mi kullanacak?” Çünkü Magnus tam da öyle düşünüyordu.

Alec başını salladı.

“Bana kızgın mısın?” diye sordu Magnus.

“Ne?”

Magnus durdu. “Ne de olsa benim yüzümden buradasın. Ak Kitap’ı onlara kaptırmasaydım... Ragnor beni gafil avlamasaydı...”

“Ben duşta olmasaydım,” diye homurdandı Alec.

“Aynı şey değil. Kitabı Max’in odasında bırakmam büyük hataydı. Evdeki koruma kalkanları konusunda daha dikkatli olmalıydım.”

“Magnus,” dedi Alec. Elini onun yanağına koydu. Magnus’un gözlerine baktığında, içinde kaynayan tuhaf gücü hissetti. “İblislerin Babası’nın uşaklarından biri, çocuğumuzu tehdit ediyordu ve oğlumuz o gece sağ salim yatağına döndü. Bunu sen başardın. Tabii ki sana kızgın değilim.” İç çekti. “Açıkçası, Isabelle’e sinirlendim. Başına korkunç bir şey gelmeden önce onu bulmak istiyorum.”

“Kıza baskı yapma,” dedi Magnus. “Kendi kararlarını verebilecek yaşta.”

“Haklısın ama hiç düşünmeden kendini tehlikeye attı. Sevdiklerim için endişelenmekten nefret ediyorum. Ama sana kızmadım,” dedi yine. “Clary haklı. Jace de öyle. Ben senin eşimim. Onlar senin arkadaşların. Daha önce de peşinden cehenneme geldik. Gerekirse yine geliriz... Ayrıca,” diye ekledi gülümseyerek, “yetki bölgemize girmeye çalışan bir cehennem prensi kesinlikle bizi de ilgilendiriyor.”

Başını uzatıp Magnus'u uzun uzun öptü. Bir pazar sabahı yatakta öpüşürcesine rahat ve sakince. İçinde bulundukları durumla ve ikisinin de ruh haliyle taban tabana zıt bir tecrübeydi ve olağanüstüydü.

"Bölmek istemezdim ama buna vakit yok!" diye bağırdı Jace ileriden.

"Her zaman vakit yaratılır," diye fısıldadı Alec dudaklarını Magnus'tan ayırmadan. Sonra Jace'e seslendi. "Yalnızca moral vermeye çalışıyordum!"

Diğerlerine yetişmek için adımlarını sıklaştırdılar. Magnus, Alec konusunda kendini biraz daha iyi hissediyordu. Ama gittikleri yerle ve orada ne yapacaklarıyla ilgili belirsizlikler sipsivri bir taş gibi etini oymaya devam ediyordu.

Sonra birden Tai Dağı çukuru karşısına çıktı.

Tünelde geniş bir kavise rastladılar. Duvarlar kayboldu ve kendilerini çorak bir arazide buldular. Tünelin önünden geçen geniş, siyah bir yol kıvrıla kıvrıla kayalıkların arasına doğru ilerliyordu. İleride, tıpkı Tian'ın anlattığı gibi ters bir dağ vardı. Diyu'nun gri fonunda simsiyah parlıyordu. Toprak esneyen bir ağız gibi açılmıştı sanki.

Magnus, Tian'ın burayı neden önerdiğini şimdi anlıyordu. Diyu'nun bir labirenti andıran düzeninde bile gözden kaçacak gibi değildi. Ve gerçekten de oldukça derine iniyordu.

Tian önderliğinde taş tünelden bu yeni yola girdiler. Zemini demirden yapılmıştı ve yüzeyi bir yılanın pulları gibi parlıyordu. Yolun iki kenarında alçak çalılar andıran dökme demirden süsler vardı. Magnus eğilip yakından baktığında, bunların demir kılıçlar ve mızraklar olduğunu gördü. Yer yer eritilerek ve eğilip bükülerek farklı şekillere dönüştürülmüşlerdi. Vaktiyle belki de rahatsız edici bir görüntüydü ama şimdi paslanıp kırıldıkları için pek zavallı bir halleri vardı.

Yavaş adımlarla ve merakla etrafa bakınarak yürüyorlardı. Magnus bunun bir zamanlar gerçek bir yol olduğunu görebili-

liyordu. Ama o da Diyu'daki her şey gibi harabeye dönmüştü. Sonra iblisleri gördüler.

Henüz hiçbirini yakında değildi. Ama yol uzayıp gidiyordu ve ileride onlarca iblis sürüler halinde dolaşıyordu. Baigujing iskelet savaşçılar, Şangay'da çarpıştıkları Ala ve Xiangliu iblisleri, Jiangshi'ler ve Magnus'un adlarını bilmediği daha bir sürü iblis vardı. Beş kuyruklu ve boynuzlu kocaman leoparlar, vücutlarının her yeri gözlerle kaplı, yüzsüz keçiler ve çok başlı kuşlar.

"Amma kalabalıklar," diye mırıldandı Clary.

"Buraya gelen ruhlara işkence etmekle görevliydim," dedi Tian. "Şimdi yapacak hiçbir işleri kalmadı."

"Bizimle savaşmaktan başka," dedi Jace mızrağını parmaklarının arasında döndürerek. Alec kılıcını, Clary hançerini çekti. Tian bir merasim kuşağı gibi vücuduna doladığı bıçaklı kamçıyı yokladı.

Ama yolda yürümeye devam ettiklerinde, iblisler onlara aldırmadı. Çoğu epey uzaktaydı. Arazi o kadar boştu ki insan mesafeleri kestiremiyordu. Yollarının üzerinde gibi görünen birçok iblis sürüsüyle aslında aralarında kilometreler vardı. Yakınlarından geçtiklerinde bile iblisler onlara en ufak bir ilgi göstermedi. Aslında birbirleriyle didişmekle meşgullerdi. İblis kuşlardan ikisi bir Baigujing sürüsünün ortasına inip onları parçaladı. Etrafa insan kemikleri saçıldı. Ala iblisleri gökyüzünde birbirleriyle çarpıştıkça gök gürlüyor ve şimşekler çakıyordu.

Dakikalar geçtiğinde, Gölge Avcılarının silahlarını kavrayan parmakları gevşedi. Yalnızca Alec hâlâ rahat değildi. Elinde kılıcıyla arkadaşlarının etrafında dolanıp duruyordu.

Magnus onu anlıyordu aslında. Bu upuzun yolu sevdiklerinin tehlikede olduğu kaygısıyla yürümek bile başlı başına bir işkenceydi. Düşmanları planlarına devam ederken, onlar ancak aralarındaki mesafeyi kapatmaya çalışıyordu. Magnus, Alec'in gergin enerjisini hissedebiliyordu. Alec koşmak ve kendini kaçınılmaz bir kavganın ortasına fırlatmak istiyordu. Ama yolları uzundu ve enerjilerini boşa harcamaları akıllıca olmazdı.

Sessizce yürümeye devam ettiler. Bir noktada, Alec, Tian'a "Doğru yolda olduğumuzdan emin misin?" diye sordu. Tian buna cevap vermeye bile gerek duymadı.

Bir saat geçti. Demir yol kıvrılarak ilerliyordu.

Bir saat daha geçti.

Sonunda düz yol sona erdi ve yine demirden yapılmış, devasa boyutlarda bir asma köprüyle karşılaştılar. Çukura giden yolu engelleyen derin bir yarığın üzerinden geçiyordu. Köprünün karşı ucunda iki büyük ve kırmızı kule yükseliyordu. Geleneksel Çin mimarisinde inşa edilmişlerdi ve tepetaklak duran dağın zirvesine doğru inen upuzun bir merdivenin kapısı görevini görüyorlardı.

"En azından yokuş aşağı ineceğiz," dedi Magnus.

Tian başını salladı. "Gerçek Tai Dağı'na tırmandım. Altı binden fazla basamağı çıkmak zorunda kalıyorsun. Neyse ki tepede olağanüstü güzellikte bir tapınak yerleşkesi var."

"Bizi de cehennemin en derin çukuru bekliyor," diye homurdandı Magnus.

Tian surat asmakla yetindi.

Henüz köprüye varamadan yolda siyah ışıklar patlamaya başladı. Direkt güneş ışığına baktıktan sonra görülen ardışık görüntülere benziyorlardı. Magnus gözlerini kırıştırdığında, yollarının üzerinde iki iblis belirdiğini gördü. Jiangshi iblisleri gibi yeşil deriliydiler. Ama onlar gibi bir deri bir kemik değillerdi. Uzun boylu, iri yapılı ve kaslıydılar. Biri insan vücutlu ve at başlıydı. Elinde, halkalarının her biri bir insan yumruğu büyüklüğünde, zincirli bir kamçı vardı. Diğer de insan vücutlu ve öküz başlıydı. Çift yüzlü, kocaman bir savaş baltasının sapını sımsıkı kavramıştı. Öküz alıştıkları sessizliği bozan ve yeri göğü titreten bir böğürtü kopardı.

Gölge Avcıları silahlarını çekti.

Alec refleks olarak Tian'a baktı ve yüzündeki dehşeti görünce irkildi. "Niutou ve Mamian," dedi Tian.

“Arkadaşların mı?” diye sordu Magnus.

“Öküz Kafalı ve At Suratlı. Yanluo’nun elçileri ve Diyu’nun bekçileri. Yanluo hâlâ dünyada gezinirken Gölge Avcılarının onlarla yaptığı savaşlara dair birçok hikâye var.”

“Biz de onlarla savaşabiliriz,” dedi Clary.

Tian başını iki yana salladı. “Bizim dünyamızda çok daha zayıflar. Efsaneye göre, kendi krallıklarında yenilmeleri imkânsız.”

“Ne yani? Kaçacak mıyız?” diye sordu Clary.

“İkiye karşı beş kişiyiz,” dedi Jace. “Biz daha avantajlıyız.”

“Yola devam etmek istiyorsak başka şansımız yok.” Tian diğerlerinden biraz uzaklaşıp kendine yer açtı ve bıçaklı kamçıyı belinden çekip çıkardı. Ucundaki elmas şeklinde *adama*’ları sıkıca kavradı. Magnus yavaşça ve biraz da tereddütle Beyaz Fani’yi sırtındaki kılıfından çıkardı. Alec, Magnus’u belki de ilk kez bir kılıçla görüyordu. Aradan kırk yıl geçse bile kolay kolay alışamayacağı bir manzaraydı. Ama bütün silahları yanlarında değildi ve Beyaz Fani’ye ihtiyaçları vardı.

“Clary,” diye fısıldadı Jace. “Tek hançerle onlara yaklaşamazsın. Alec’le ineği kıstırmamızı bekle. Tian, o kamçıyı bizden uzak tut, yeter. Magnus, elinden geleni...”

Daha fazla plan yapamadılar. Öküz Kafalı böğürerek üzerlerine saldırdı.

Jace ikiye karşı beş kişi olduklarını söylerken fazla iyimser davranmıştı. Alec iblislerin her birinin onların toplam kilosundan daha ağır olduğundan emindi. Tabii ki şanslarını denemekten başka seçenekleri yoktu. Alec, Jace’in mızrağıyla önden gitmesine izin verdi. O da ilk fırsatta saldıracaktı. Göz ucuyla baktığında, Tian’ın, kamçısını At Suratlı’ya doğru savurduğunu gördü. Kamçı bir yılan gibi kıvrılarak düşmanın üzerine atıldı.

Öküz Kafalı’nın baltası Alec’in mızrağıyla çarpıştığında Alec, Jace’in dengesini güçlükle koruduğunu gördü. Uygun bir açı yakalayarak koştu ve canavarın baltayı tutan kolunu hedef aldı. Öküz Kafalı’yı gafil avlamayı başardı, fakat yaratık kolunu savu-

arak kılıcı kendinden uzaklaştırdı. Yaralanmıştı ve kolundaki kesikten irin damlıyordu. Gelgelelim yarası Alec'in umduğu kadar derin değildi. Clary sahneye çıkma vaktinin geldiğini anlayarak, kendini yere attı. Öküz Kafalı'nın bacaklarının arasına doğru yuvarlanarak art arda iki aşıl tendonunu da kesti.

Canavar korkunç bir feryat kopardı. Jace'i bırakıp Clary'ye döndü. Ama yaralandığı için eskisi kadar hızlı hareket edemiyordu. Jace fırsattan istifade ederek ona bir darbe daha indirmek için yaklaştı. Alec etrafına bakındığında, Tian'ın At Suratlı'yı etkisiz hale getirdiğini gördü. Düşmanın zincirli silahı bıçaklı kamçıya kıyasla oldukça ağır kalıyordu. *Adama*'larla kaplı elmas şeklindeki uç, geniş daireler çizerek savruluyor ve yeniden Tian'ın vücuduna dolanıyordu. At Suratlı omzundan yaralandığında kişnemeyi andıran çirkin bir feryat kopardı.

Bu arada Magnus diğer iblislerle ilgileniyordu. Çok başlı kuşlardan oluşan bir sürü, kavgayı görüp katılmaya karar vermişti. Kanatlarını çırparak savaş meydanına doğru süzöldüler. Magnus yüzüne kararlı bir ifade oturtarak kılıcını sihirli bir değnek gibi kullanmaya başladı. Kuşlara her saldırışında o tuhaf, kırmızı büyü kılıcın ucunda kıvılcımlar çıkararak çıtırdıyordu. Kuşlar bazen bir savaş uçağı gibi diklemesine üzerine saldırıyor, bazen de havada taklalar atıyordu. Ama Magnus onlara engel olmayı bir şekilde başarıyordu.

Alec durumu iyi idare ettiklerini düşündü. Jace mızrağını ustaca kullanarak Öküz Kafalı'nın baltasıyla ölümcül bir darbe indirmesine engel oluyordu. Clary yanlarında sağa sola kayarak başka bir fırsat kolluyordu. Ama sonra Öküz Kafalı geri çekildi. Böğürerek sıçradı ve bir anda Gölge Avcılarından altı metre kadar uzaklaştı. Bir dizinin üzerine çöktü. Baltasını diğer eline geçirdi ve yumruğunu toprağa bastırdı. Alec'in gözleri önünde, Öküz Kafalı'nın kolunda açtığı yara cızırdayarak köpürdü ve birkaç saniye içinde tamamen iyileşti.

"O-o," diye mırıldandı Jace.

Alec omzunun üzerinden baktığında, Tian'ın da aynı sorunla karşı karşıya olduğunu gördü. At Suratlı'nın omzundaki yara da kaybolmuştu.

"Yenilmez olduklarını söylemiştin," diye seslendi Tian'a.

Tian'ın suratı asılmıştı. "Yeryüzü onları iyileştiriyor."

"Ne yapacağız?" diye bağırdı Jace.

Alec sevgilisine seslendi. "Magnus! Onları yerden uzak tutabilir miyiz?"

"Ben diğerleriyle ilgilenirim," diye atıldı Tian. Zarıfçe döndü ve bıçaklı kamçısını üzerlerine saldıran bir kuşa doğru savurdu.

Magnus, Beyaz Fani'yi iki eliyle birden kavradı. Gözlerini kısarak bütün dikkatini topladı ve Öküz Kafalı'ya doğru kalın, kırmızı bir ışın savurdu. Ama Öküz Kafalı umduğu gibi yerden yükselmedi. Onun yerine, kıpırdamadan dikilerek sihrin içine dolmasını bekledi. Onu sonuna dek emdi ve gözlerinin önünde daha da irileşip güçlendi.

"Aman ne hoş," diye homurdandı Magnus.

"Senin mavi kıvılcımlar işimize yarayabilirdi," dedi Clary. Magnus ona çaresizce baktı.

"Her türlü parlak fikre açığız," diye seslendi Jace, Tian'a.

Tian çılgınca başını iki yana salladı. "Yorulmasını beklesek?" diye önerdi.

Öküz Kafalı baltasını kaldırıp kafasının üzerinde bir tur döndürdü ve Alec'i hedef alarak indirdi. Alec baltayı kılıcıyla karşıladı. Clary hançerini At Suratlı'nın göğsüne sapladı. Ama canavar hiçbir şey olmamış gibi hançeri vücudundan çekip çıkardı ve Clary'ye fırlattı. Clary onu yakalamak için sıçradı ve nefretle canavara baktı.

"Hazırlıksız yakalandık," dedi Tian.

"Yok canım!" diye seslendi Alec.

O sırada gökyüzünde bir ışık patlaması oldu. Alec başka iblislerin geldiğini düşünerek ona aldırmadı. Sonra Magnus'un kılıcını indirdiğini ve yüzünde garip bir ifadeyle yukarı baktığını gördü.

Alec de başını kaldırdı. Işık patlamasının gerçekleştiği yerde boynuzlu bir yaratık vardı. O da yeşildi. Ama derisinin rengi Jiangshi'lerden ya da dövüştükleri iki canavardan daha koyuydu. Bembeyaz koçboynuzları vardı ve yere inerken siyah pelerinin etekleri dalgalandı. Öküz Kafalı'yla At Suratlı bile durup onu izledi.

Alec nihayet onu tanıdı. Bu, Ragnor Fell'di.

Ragnor aralarına indiğinde, bir an hiç kimse konuşmadı.

Sessizliği Öküz Kafalı bozdu. Baltasını usulca kaldırdı. Ragnor ona bakmadan avucunu açtı ve elini yavaşça kaldırdı. İki canavar da yerden altı metre kadar yükseldi ve kırmızımsı bir bulutun içine hapsedi. Ondan kurtulmaya çalıştılar ama başaramayınca At Suratlı kişnemeye başladı. Ragnor, Magnus'a son derece tanıdık gelen bir yüz ifadesi takınarak elini hafifçe salladı. Kişneme bıçak gibi kesildi.

Magnus boğazını temizledi. "Dikenin büyük armağanı bunlar mı? Benim de kocaman boynuzlarım mı olacak?"

Ragnor'un neredeyse tamamen değişen dış görüntüsüne rağmen aynı sesle konuşması biraz ürkütücüydü doğrusu. "Buraya yalnızca konuşmaya geldim," dedi.

Kimse silahlarını indirmede. "Konuşalım bakalım," dedi Alec.

"Hâlâ Sammael'in uşağı mısın?" diye sordu Jace. "Önce onu söyle."

"Bakın," dedi Ragnor. "Her şey şimdiden kontrolden çıkmaya başladı bile. Burada olmamalıydınız. Planda bu yoktu."

"Ah şu planlar," dedi Magnus. "Onları ne çok seversin."

"Onun için buradan çıkmanıza yardım edeceğim," diye devam etti Ragnor.

Alec rahat bir nefes aldı. "Ragnor, bu harika bir haber. Sen yanımızda olduğun sürece..."

Ragnor ona aldırmadı (ki bu tavrı da Magnus'a her zaman ki halini hatırlattı). "Shinyun'un Magnus'u dikenle yaralama-

sı hesapta yoktu. Bunun için izin almadı ve planlarımızı nasıl etkileyeceğini hiç düşünmedi.” Kaşlarını çattı. “Akli olan seni bu işe karıştırmaması gerektiğini bilirdi. Nefilimlerle ne kadar sıkı fıkı olduğun malum.” Gölge Avcılarını küçümseyen bakışlarla süzdü.

“Shinyun dengesiz biri,” dedi Alec. “Yani sen...”

“Dikenle ilgili elimden hiçbir şey gelmez,” dedi Ragnor, Magnus’a. “Kimsenin gelmez. Olan olmuş bir kere. Ama buradan çıkmanıza yardım edebilirim. Gördüğünüz gibi, efendimin planları için bir tehdit oluşturmaktan çok uzaksınız.”

Magnus hayal kırıklığıyla sarsıldı. “Efendin mi?”

Ragnor şaşırması gibiydi. “Evet. Svefnthorn’la ilgili gerçekler sana çoktan açıklandı, Magnus. Ayrıntılara hiç dikkat etmiyorsun. O günah hiçbir zaman yakarı bırakmayacak. Efendim birkaç Gölge Avcısıyla işe yaramaz bir büyücünün krallığında gezinip işleri karıştırmasını istemiyor. Dolayısıyla...” Ellerini kaldırdığında kırmızı büyü kıvılcımları çıktı. Onun da avuçlarında aynı dikenli halka desenleri vardı.

Magnus zaten hiç bilmediği bir durumun içindeydi. Bir de, Ragnor’un ne idüğü belirsiz büyüüne maruz kalmak istemiyordu. Ragnor onlara yardım etmek istediğini söylese de, bu işin sonu onlar için iyi bitmeyebilirdi. Gelgelelim, duruma müdahale edecek vakit bulamadı. Ragnor kırmızı bir şimşekle sırtından vurularak tökezledi.

Alec hemen Magnus’a baktı. “Ben değildim,” dedi Magnus.

“Ragnor!” Kafalarını kaldırdıklarında Shinyun’u gördüler. Öküz Kafalı’yla At Suratlı’nın içine hapsediği kırmızı bulutun yakınında, havada asılı duruyordu. Öküz Kafalı uykuya dalmış gibi hiç hareket etmiyordu. “Efendimize ihanet etmene izin vermeyeceğim.”

Shinyun da Ragnor gibi epey değişmişti. Kolları ve bacakları daha uzun ve inceydi. Bu haliyle tıpkı bir örümceğe benzemişti. Etrafında beyaz bir aura vardı ve yüzü her zamankinden de ifa-

desizdi. Gözlerinin içinde siyaha çalan mor pırıltılar yanıp sönüyordu. Pelerininin açık yakasından boğazının hemen altındaki çarpı işareti şeklinde yara görünüyordu.

Ragnor kendini toparlamıştı. Shinyun'a meydan okuyan gözlerle baktı. "İşleri daha da zorlaştırıyorsun," dedi bir öğreten edasıyla. "Onları daha da karmaşık bir hale getiriyorsun. Davetsiz misafirlerimizi," -bunu söylerken özellikle Magnus'a bakmıştı- "dünyaya geri göndereceğim ve planlarımıza kaldığımız yerden devam edeceğiz. Sakın bana engel olmaya kalkışma."

"Hep davetsiz misafir olmak istemiştin," dedi Magnus. "Şimdiye kadar hiç becerememiştin."

"Eskiden hep öyleydin," dedi Clary.

"Eskiden mi?"

"Evet," dedi Clary. "Sonra davetsiz gelmene alıştık ve işin sürprizi kalmadı."

Shinyun'un gözleri tehlikeli pırıltılar saçıyordu. "Sersem! Onları geri gönderdiğinde bizi rahat bırakacaklarını mı sanıyorsun? Pazardaki kapıyı yeniden açmamıza izin verecekler ve bir daha buraya gelmeye çalışmayacaklar, öyle mi? İşler çoktan karıştı, Ragnor. Bu sorunu kökünden halletmeliyiz."

"Onları bu işe karıştırmak senin fikrindi," diye homurdandı Ragnor. "Buraya senin pisliğini temizlemeye geldim."

Shinyun ellerini kaldırdığında zehirli büyü avuçlarının arasında toplandı. Ragnor'a doğru süzüldü. "Haddini bil," diye tısladı. "Ben Sammael'in ilk ve en çok güvendiği hizmetkârıyım. Ben olmasaydım Sammael'in o güzelim varlığından bile haberin olmayacaktı. Diğerleriyle birlikte yok olup gidecektin. Dolayısıyla senden saygı ve itaat bekliyorum, Ragnor."

"Ben şimdi sana saygıyı gösteririm," diye mırıldandı Ragnor. Elllerinde çakan büyü kıvılcımlarıyla Shinyun'un üzerine atıldı.

İki büyücü havada birbirleriyle kavga etmeyi sürdürdü. Gölge Avcılarını unutmuş gibiydiler.

“İsterseniz tüyelim,” dedi Jace. “Şu köprüden...”

Magnus olduğu yere mihlanmış gibiydi. En eski dostlarından biriyle en yeni düşmanlarından birinin kavgasını izliyordu. İnsandan çok iki mitolojik varlığa benziyorlardı. Ragnor, Shinyun’a boynuzlarıyla saldırdı. Shinyun örümcek kollarıyla onlara sarıldı. Gökyüzünde boğuşmaya başladılar. Kırmızı şimşeklerin ardı arkası kesilmiyordu. Arada birbirlerine bağıyorlardı ama gürültüden ne söyledikleri anlaşılmıyordu.

“Yürüyün,” dedi Tian. “Hazır dikkatleri dağılmışken çukura ulaşabiliriz.”

“Isabelle’le Simon’ı kurtaracaksak Ragnor’u da kurtarmayı denemeliyim,” dedi Magnus.

“Boşuna uğraşırısın,” dedi Tian sertçe. “Dikenle üç kez yaralanmış. Artık Sammael’e ait.”

Magnus çaresizlikle Alec’e baktı. “Denemek zorundayım.”

Kimse ne yapacağını bilmiyordu. Magnus yeniden yukarıdaki kavgaya baktı. Tian gözlerini köprü’nün ilerisindeki dağa dikmişti. Jace, Clary ve Alec kıpırdamadan bekliyordu. *Belki biri kavgayı kazanır*, diye düşündü Magnus.

“Gerçekten de seyre değer bir manzara,” dedi yabancı bir ses. Magnus başını çevirdiğinde bir konukları olduğunu gördü. Beyaz, genç ve ince yapılı bir erkekti. İncecik bir yüzü vardı ve otostopçu gençlere benziyordu. Eski püskü bir oduncu gömleğiyle yırtık bir kot giymişti. Ellerini ceplerine sokmuş, yukarı bakıyordu. *Bu da kim*, diye düşündü Magnus. Belki de Diyu’da kaybolan bir ruhtu.

Genç adamın orada bulunması dışındaki tek garip yanı, yeşil renkli, keçe bir Tirol şapkası takmasıydı. Şapkanın kurdelesine en az otuz santim uzunluğunda, altın rengi bir kuştüyü iliştilmişti. Magnus, genç adamın bu rahatsız aksesuarı kullanmaktaki kararlılığını takdir etmişti doğrusu.

“Şu ikisinin şımarık çocuklar gibi dövüşmesi ne anlamsız,” dedi adam sakın bir sesle. “Burada yeterince şiddet var zaten.”

“Özür dilerim, ama siz kimsiniz?” diye sordu Magnus.
“Tanışıyor muyuz?”

“Ah,” diye inledi adam. “Asıl ben özür dilerim. Lafa dalıp kendimi tanıtmayı unuttum. Sizi tabii ki tanıyorum. Brooklyn Baş Büyücüsü Magnus Bane’siniz! Ününüz buraya kadar ulaştı. Bunlar da Gölge Avcısı dostlarınız. Gölge Avcılarına bayılırım!”

Elini uzattı. “Sammael,” dedi tatlı bir gülümsemeye. “Ruhların Orakçısı, Dünyaları Mideye İndiren ve Bütün Dünyaların Yok Edicisi.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bahçenin Yılanı

HERKES BİRDENBİRE YANLARINDA BİTEN GENÇ adama bakıyordu. Ve Sammael, Büyük Yol Bulucu, Bütün Dünyaların Yok Edicisi ve Ruhların Orakçısı onlara tatlı tatlı gülümsüyordu.

“Bütün Dünyaların...” diye başladı Alec.

“Yok Edicisi,” diye yineledi Sammael. “Geçmişte de bir sürü dünyayı yok ettim. Şimdi de bunu yapmayı planlıyorum. Ne kadar erken, o kadar iyi.”

Gökyüzünde bir şimşek daha çaktı. Shinyun da, Ragnor da aşağıda olan bitenin farkında değildi. Sammael onları babacan bir tavırla süzdü.

“Ragnor. Shinyun.” Her zamanki gibi sakince konuşmuştu, ama iki büyücü de durup ona baktı.

“Efendimiz,” diye seslendi Shinyun.

“Odalarınıza dönün,” dedi Sammael. Parmaklarını şaklattığında gökyüzündeki iki büyücü gözden kayboldu.

“Söylediğim gibi,” diye devam etti Sammael, “bir dünyayı yok etmeyeli uzun zaman oldu. Biraz paslanmış olabilirim,” diye ekledi kıkırdayarak. “Ama arkadaşın Ragnor, incelik gösterip bana burayı buldu.” Etrafını gösterdi. “Tam bir kelepir!

Potansiyeli yüksek. İnsan acılarıyla beslenip iblis enerjisiyle çalışan dev bir makine gibi. Klasiklere bayılırım!”

Hepsine gülümsedikten sonra dikkatini yeniden Magnus’a yöneltti.

“Magnus Bane,” dedi. “Yalnızca bir Baş Büyücü değil, aynı zamanda en büyük lanetlerden biri. Sizden kaç tane olduğunu biliyor musun?”

Magnus cevap vermeyince kaşlarını çatı. “Yapmayın. Sizi oyuna getirmeye çalışmıyorum. O halde ben söyleyeyim. Koca dünyada aynı anda onlardan dokuz taneden fazla olamaz. Cehennem Prensleri’nin en büyük çocukları şu anda dünyada yaşamlarını sürdürüyor.”

“Senin en büyük çocuğun kim?” diye sordu Alec.

Sammael şaşırdı. “Ah, teşekkür ederim. İnsanlar benimle nadiren ilgilenir. Benim çocuğum yok. Sizin dünyanızdan gideli o kadar uzun zaman oldu ki çocuklarımdan hepsi de yüz-yıllar önce kayboldu. Dünyaya döndüğümde bu konuyla da ilgilenmeliyim.” Magnus’u süzdü. “Diken konusunu düşündün mü? İstersen onu sana üçüncü kez bizzat ben batırabilirim. Oyuncağını Shinyun’un elinden alabilirsem tabii.”

Magnus otomatikman elini göğsündeki yaraya götürdüğünü fark etti. Kollarındaki zincirler zonkluyordu. “Kastettiğin buysa, senin küçük kulübüne katılmaya hiç niyetim yok.”

Sammael istifini bozmadı. “Er geç buna mecbur kalacaksın. Ölmek istemiyorsan tabii. Aslında aramıza katılmanı sabırsızlıkla bekliyorum. En büyük lanetlerden biri gücümüze güç katacak.”

Bir sır verir gibi öne eğildi. “Sana tavsiyem şu. Yeterince güçlendiğinde, Shinyun’u öldürüp onun yerine geç. Hem eski dostun Ragnor’la çalışacaksın. Fena mı?”

“Magnus’un bir ekibi var zaten,” dedi Clary.

“Bizim ekip,” diye ekledi Jace.

“Onu anladım. Vay canına.” Sammael onları teker teker süzdü. “Gölge Avcıları. Gerçekten heyecan verici.”

“Gölge Avcılarından nefret ettiğin ve bize işkence etmek istediğin için mi?” diye tahmin yürüttü Jace.

Sammael güldü. Magnus bu kahkahanın tüyler ürpertici ya da en azından sinir bozucu olmasını beklerdi. Ama Sammael sahidan eğleniyor gibiydi. “Dalga mı geçiyorsun? Gölge Avcılarına bayıldığımı söylemiştim. Sizi ben yarattım.”

“Ne?” diye inledi Alec. “Gölge Avcılarını Raziel yarattı.”

“Ya da diğer Gölge Avcıları,” dedi Jace.

“Dalga mı geçiyorsunuz?” dedi Sammael. “Onca iblisi dünyanıza göndermeseydim Raziel sizinle asla uğraşmazdı. Benim sayemde var oldunuz.”

Clary’yle Jace birbirlerine baktı. “Ama biz iblislerini yok etmek için yaratıldık,” dedi Jace. “Dolayısıyla seninle düşman olmamız gerekmez mi?”

“Kesinlikle düşmanız,” diye doğruladı Magnus.

Alec dişlerini sıktı. “Bizden iki kişi şu anda senin işkence odalarında.”

Sammael ilk kez ciddileşti. Ama arkadaşça ses tonu değişmedi. “Bazı durumlarda, aramızda kişisel sorunlar yaşanabilir. Fakat asla düşman değildik. Sonsuzluk Savaşı’nda karşı taraflarda olmamız hiçbir şeyi değiştirmez. Ben hep gerçek oyunun başlamasını bekledim. Sizi ondan önce yok etmeyi aklımın ucundan bile geçirmedi.”

“Ya onlar?” diye sordu Alec gökyüzünü işaret ederek. Öküz Kafalı’yla At Suratlı hâlâ bir bulutun içinde sessizce süzülüyordu.

“Ufak bir sınavın kimseye zararı olmaz diye düşündüm,” dedi Sammael. “Bütün Nefilimler böyle bir kavgadan sağ çıkmayı bilir. Bu arada, madem başarısız oldular...”

Omzunu silkip elini iki canavara doğru salladı. Gölge Avcılarının gözleri önünde, iki iblis de çılgınca çırpınmaya başladı. Eskisinden çok daha telaşlı görünüyorlardı.

“Bana ait bile değiller,” diye ekledi Sammael. “Krallıkla birlikte geldiler.”

İki iblis de gözle görülür şekilde acı çekiyordu. Magnus daha biraz önce arkadaşlarını öldürmeye çalışmalarına rağmen onlara acıdı. Gözlerindeki çaresizliği görmek gerçekten dayanılmazdı.

Sammael anlayışla başını salladı ve iki bileğini de bükte. Öküz Kafalı'yla At Suratlı bir anda paramparça oldu.

Magnus için bile fazlasıyla kanlı bir manzaraydı. Ne bir ışık patlaması yaşandı ne de etrafa büyümlü bir pırıltı yayıldı. İki iblisin de başları, kolları ve bacakları gövdelerinden ayrıldı. Etrafa et ve irin saçıldı. Canavarlardan kalan parçalar yere düştü.

Magnus izleyicilerin tepkilerine şaşırılmış gibi görünen Sammael'e baktı. Gölge Avcıları adını ilk duydukları anki gibi onu dehşetle süzüyordu. "Bu kadar üzölmeyin," dedi Sammael. "Gerçekten ölmədiler ki. Onlar Büyük İblisler ve bu labirentin başka bir yerinde dirilecekler."

"Yine de," diye mırıldandı Clary cılız bir sesle.

Sammael ellerini uzattı. "Başka türlü onları disipline sokamam. Ayrıca onları neden umursadığınızı anlayamadım. Beş dakika önce onları öldürmeye çalışıyordunuz."

Magnus, Tian'ın hiç konuşmadığını fark etti. Genç Gölge Avcısı belki de tarihin en güçlü iblislerinden biriyle karşılaşmaya henüz hazır değildi. Onun aksine dostları Cehennem Prensləri'ne fazlasıyla alışkındı. Birkaç yıl önce Asmodeus'la karşılaşmışlardı. Göz ucuyla Tian'a baktı ama duyguları yüzünden okunmuyordu.

Sammael'e döndü. "İblisler gitti. Shinyun'la Ragnor gitti. Sadece biz kaldık. İsteseydin bizi öldürebilirdin ama yapmadın. Şimdi ne olacak?"

"Dünyanıza dönmelisiniz," dedi Sammael. "Henüz burada bir savaş çıkarmaya hazır değilim. Hem sizin hazırlanmak için yüzlerce yılınız vardı. Onun için, kapattığınız kapıdan dünyaya geri dönün ve yakında savaş meydanında buluşalım."

Konuşmalarını sona erdirmiş gibi onlara el salladı.

“Gidemeyiz,” dedi Alec. “Arkadaşlarımızı kurtarmalıyız.” Bir mazeret sunar gibi konuşmuştu ve karşısındaki kişi Sammael’di. Magnus birden gülmek istedi.

Sammael, Alec’e gözlerini kırpıştırarak baktı. “Arkadaşlarınızı nasıl bulacaksınız, küçük Nefilim? Diyu’da binlerce cehennem var. Ben bile henüz hepsini görmedim.” Elini ağzının kenarına koyarak bir sır verir gibi konuştu. “Sizin on bin kadarını gördüğünüzü duydum. Ama toplamda yetmiş bin küsur cehennem var.”

“Aramızdaki tek Diyu uzmanı sen değilsin,” dedi Magnus. “Tian yıllardır Diyu üzerine çalışmalar yapıyor. Burayı avucunun içi kadar iyi biliyor.”

Alec dönüp Tian’a gülümsedi. Ama Tian ona karşılık vermedi. Magnus bir kez daha onun ne kadar sessiz olduğunu fark etti.

“Tian mı?” diye sordu Sammael. “Ke Yi Tian mı? Şu yanınızda dikilen? Şangay Enstitüsü’nden?”

“Evet, o tabii,” dedi Magnus.

Gölge Avcılarının hepsi Tian’a bakıyordu. Ama o gözlerini karşıya dikmişti.

“Tian benim emrimde,” dedi Sammael neşeyle. “Sizi bana o getirdi.”

“Neler saçmalıyorsun?” diye homurdandı Jace.

“Yoksa koca krallığın en derin çukurundan en derin mahkemesine inmenin akıllıca bir strateji olduğunu mu düşündünüz? *Avici*’ye gitmek ne kadar mantıklıydı sizce?”

Magnus başını iki yana salladı. “Aklın sıra bizi kandıracaksın. Çocukça taktiklerle bizi birbirimize düşürmeye çalışıyorsun.”

“Tian,” dedi Sammael. Neredeyse heyecandan hoplayıp zıplayacaktı. “Bu ahmakları bana bırak. Sen git, Shinyun’u bul. Ona pazardaki kapıyı yeniden açmak için hazırlıklara başlamasını söyle.”

Tian bir an duraksadı. Sonra saygıdeğer bir Gölge Avcısı ailesine mensup bu genç adam derin bir hürmetle başını eğdi.

“Emredersiniz efendim,” dedi. Tekrar başını kaldırdığında, öfkeyle kaşlarını çatmıştı. “Ama şimdilik onlarla kalabilirdim. Sırrımızı hemen açık etmeseydiniz keşke.”

“Biliyorum, önce onları yeraltında bir zindana götürmeni kararlaştırmıştık. Orada çürüyüp gitmeleri iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama başlarına geleni öğrendiklerinde suratlarının halini göremeyeceksem bütün bunların ne anlamı kalacaktı ki? Hem onları istediğin zaman bırakıp gidebilirsin. Her halükârda cehennemin en alt katmanına giden upuzun yolda açlıkta ölecekleri kesin. Büyücüyü de diken öldürecek. Ya da uşaklarımdan biri olacak. Yani değişen bir şey yok.”

“Tian,” diye mırıldandı Magnus hayal kırıklığıyla.

Tian, Gölge Avcılarından uzaklaşıp süklüm püklüm Sammael’in yanına gitti. Sammael gülümseyerek elini uzattı. Sonra birlikte fotoğraf çekitmeye hazırlanır gibi kolunu onun omzuna attı.

“Tian.” Gölge Avcılarından ilk konuşan Alec oldu. “Neden? Bize en azından bu kadarını borçlusun.” Öfkesini güçlükle dizginleyerek Sammael’e baktı. “Bunu öğrenmek zorundayız.”

Sammael ellerini kaldırdı. “Tabii. Çekinmeyin, yüzleşin lütfen. Böyle eğlencelere bayılırım.”

Alec ona aldırmadı. “Evet?” diye sordu Tian’a.

Tian derin bir nefes aldı. “Aşkınlı doya doya yaşayamamanın ne kadar zor olduğunu bilir misin? Birini deliler gibi severken aptalca kanunlar yüzünden ayrı kalmanın ne demek olduğunu?”

Alec öfkeyle ellerini savurdu. “Ah, Tian. Evet, elbette biliyorum!”

“Hatta en iyi bilenlerden biri o,” diye araya girdi Jace.

“Hayır, Alec,” dedi Tian. “Sen sevdiğin Aşağıdünyalıyla birlikte yaşayabiliyorsun. Ve sen,” dedi Jace’e bakarak, “senin de istediğin her şey olmuş belli ki. Aksi halde... Her neyse. Bunun bir önemi yok.”

“Bence de,” diye homurdandı Jace.

Tian tekrar Alec’e döndü. “Sevdiğin Aşağıdünyalıyla bir çocuk bile evlat edinmişsin. Ama ben Yasa’yı çiğnemedен sevdiğim Aşağıdünyalıyı göremiyorum bile. Yasa’nın şartları o kadar ağır ve zamanla o kadar kemikleşmiş ki, ona karşı elin kolun bağlı kalıyor.”

“Bu bir bahane değil,” diye başladı Alec.

“Konsey’in son günlerde ne kadar karıştığından haberiniz var mı?” diye sordu Tian acı bir sesle. “Bizi böldüklerini görmüyor musunuz? Bir tarafta bizim gibiler var. Aşağıdünyalılarla barış içinde yaşamaya çalışanlar. Atalarımızdan kalan hurafelere kulak asmayanlar.”

“Senin atalarından biri de Jem Carstairs,” dedi Magnus usulca. “O hiçbir zaman hurafelere kulak asan dar kafalı biri olmadı.”

Tian ona aldırmadı. “Bir tarafta da paranoyaklar var. Her şeyden şüphe duyanlar. Gölge Avcılarının bütün Aşağıdünyalıları ezip geçmesini ya da dize getirmesini isteyenler. Özellikle de Lejyon adı altında toplanan şu fanatikler.”

Jace’in gözleri faltaşı gibi açıldı. “Bir grup kaçıkdan söz ediyorsun.”

“Şimdilik pek azı kartlarını açık oynuyor,” dedi Tian. “Ama onlarla aynı görüşleri paylaşan birçok insan var.”

“Bu yüzden mi bir Cehennem Prensi’ne uşaklık ediyorsun?” diye sordu Alec.

Ne zaman biri söze karışsa, Sammael heyecanla ona bakıyordu. Bu konuşmalar onu çok eğlendiriyor gibiydi. Alec az kalsın ters bir laf edecekti. Ama kendini tuttu.

“Ben ne yaparsam yapayım, savaş yakın,” dedi Tian. “Sammael’le dünya orduları er geç karşı karşıya gelecek. Gölge Avcılarının sırlar ve yalanlarla bölünmesi çok işine yarayacak. Sonuçta bir taraf yenilecek ki ben Sammael’in galip geleceğinden eminim. O zaman hiç olmazsa Jinfeng’le ben hayatta kalacağız.”

“Kız arkadaşı,” diye fısıldadı Sammael.

“Biliyoruz,” dedi Clary.

“Ya biz kazanırsak?” diye sordu Jace. “Konsey seni kabul edecek mi? Düşmanı destekleyen bir haini?”

“Benden basit bir düşman gibi söz edilmesi hiç hoşuma gitmiyor,” dedi Sammael düşünceli bir tavırla. “En azından baş düşman diyebilirsiniz.”

“Konsey’in bana merhamet göstereceğine dair bir umudum var,” dedi Tian. “Ama Sammael gözümlün yaşına bakmaz.”

“Tanrım,” dedi Clary. “Hayatımda daha bencilce bir şey duymadım.”

“Ah, lütfen,” diye mırıldandı Sammael. “T’den bahsetmek?” Clary gözlerini devirdi.

“Aileni nesillerdir tanıyorum,” dedi Magnus usulca. “Ke’ler hayatımda tanıdığım en saygın, cömert ve asil Gölge Avcısı ailelerin başında gelir. Onları büyük hayal kırıklığına uğratacaksın, Tian. Jem neler çevirdiğini öğrenince çok üzülecek.”

Tian, Magnus’a baktı ve Alec ilk kez gözlerinde küstahça bir ışıltı gördü. “Aşk için fedakârlık yapmak da asilce bir davranış. Bana çocukluğumda bu öğretildi. Aşk için her şeyi feda edersin. Ben de bunu yaptım.”

Alec ne diyeceğini bilmedi. Ama onun konuşmasına gerek kalmadı. Magnus, “Hadi oradan!” diye gürledi.

Tian böyle bir tepki beklemediği için irkildi. Sammael bile şaşırılmış gibiydi.

Magnus’un kızgın, kırmızı sihri şimşek gibi çaktı. Göğsü ve kolları parlak bir ışıqla aydınlandı. Magnus büyü yapmak yerine Tian’ın üzerine yürüdü. Altın sarısı ve yeşil gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu.

“Sen sıradan bir ölümlü değilsin,” diye tısladı alçak ama tehditkâr bir sesle. “Bir *Gölge Avcısı*sın. Bir görevin var. Bir sorumluluğun var. Kutsal bir amacın var. Beni anlıyor musun?”

Bir cevap bekler gibi duraksadı. Tian ağzını açtı ama Magnus devam etti.

“Sen dünyamızın koruyucususun. Sana bu yetkiyi Melek verdi. Onun ateşiyle dolusun. Cennetin bütün armağanları hizmetinde!” Tian’ın kolunu yakalayıp gözlerinin içine baktı. “Gölge Avcılarını iyi tanıyorum, Tian. Yüzyıllardır onlarlayım. Onları en iyi zamanlarında da gördüm, en kötülerinde de. Ama başkalarını da tanıyorum. Aşağıdünyalıları ve ölümlüleri. Ve bir Gölge Avcısının diğerleri gibi olmadığını çok iyi anlaması gerekir.

“Vakit bulduklarında onlar da sever, şehirler inşa eder ve servetler edinir. Ama görevleri diğer her şeyden önce gelir. Sizin başlıca sorumluluğunuz, dünyadaki canlıları bütün iblislerden ve saf kötülükten korumak.”

Magnus *saf kötülük* dediğinde, Sammael neşeyle el salladı.

Magnus ona aldırmadan sözlerine devam etti. “Bütün sevgiler önemli. Seninki de öyle. Ve bazıları için, aşkları dünyada en çok değer verdikleri şey olabilir. Ama Gölge Avcıları öyle değil, çünkü onların varoluş nedeni bu dünyayı korumak. Senin varlık sebebin de bu.”

Sihir söndü ve Magnus başını eğdi.

Tian sessizce dikilmeye devam etti. Magnus’a cevap vermedi.

“Yaaa işte böyle,” diye mırıldandı Alec’in arkasında duran, Clary.

Alec hâlâ Magnus’a bakıyordu. “Böyle hissettiğini bilmiyordum,” dedi. Sesinin ne kadar şaşkın çıktığını fark etti. “Bütün bu kutsal savaşçı olayını saçma bulduğunu sanıyordum.”

“Bazen ben bile saçma buluyorum,” diye itiraf etti Jace. “Ve düşün ki, ben cennet ateşiyle bedenimi bütün kötülüklerden arındırmış biriyim.”

Magnus’un yüz ifadesi yumuşadı. Tian’la Sammael’e ne kadar yaklaştığını yeni fark etmiş gibi yeniden Alec’e doğru geriledi. “Biliyorsun, dünyayı ciddiye almıyorum. Dünya tuhaf bir yer ve onu gereğinden fazla ciddiye aldığımda, bir bakıma seni yenme-

sine izin veriyorsun. Hâlâ da bu felsefenin arkasındayım. Yani çoğu zaman. Ama ben çoğu zaman,” diye ekledi, “gerçek cehennemde İblislerin Babası’yla takılmıyorum.”

“Dünyaları Mideye İndiren’i unutma,” dedi Sammael. “En sevdiğim o. Kim bir şeyleri mideye indirmeyi sevmez ki?”

Magnus işaretparmağını kaldırarak Sammael’e döndüğünde Alec, *Melek aşkına*, diye düşündü, *şimdi de Bahçenin Yılanı’nı azarlamaya başlayacak*. Hâlâ şaşkındı. İnsan görevinin ne kadar önemli olduğunu bir de sevgilisinden duyunca iyice havaya gırıyordu. Ve Alec, Magnus’un daha ateşli görüldüğü başka bir ârı hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Sammael omuz silkti. “Keyfiniz bilir. Diyu’da amaçsızca dola-nıp açıklıktan ölene dek size iyi eğlenceler. Ben bu yolu seçmezdim. Ama hayat sizin. Magnus, benimle gel.”

“Onu bizden asla ayıramazsın,” dedi Alec.

Sammael sıkıntıyla homurdandı. “Neden zorluyorsunuz?” Elini demir köprüye doğru salladığında, onun tam önünde yuvarlak bir Boyut Kapısı açıldı. Onlarca Ala, Xiangliu ve Baigujiang iblisi kapıdan çıkıp onlara yöneldi.

Sammael, Tian’a döndü. “Gölge Avcılarının icabına baktıklarında Magnus’u bana getir.” Diğerlerine baktı. “Şimdi izin verirsiniz yapacak işlerim var.” Bu görüşme onu bezdirmiş gibi başını iki yana salladı ve puf diye ortadan kayboldu.

Alec’le arkadaşları bir an Tian’a bakakaldı. Herkesin dili tutulmuştu sanki.

Magnus sessizliği bozdu. “Biliyorum, şu anda hepimizin duyguları karmakarışık ama...”

“Koca bir iblis ordusunu yenemezsiniz,” dedi Tian. “Diyu’da aklınızın almayacağı kadar çok iblis var ve hepsi Sammael’in emrinde.”

“Köprüye gidelim,” diye önerdi Jace. “Onları yenemeyiz ama belki aralarından geçebiliriz. Merdivende dar bir alana sıkışacaklar. Aynı anda hepsi birden saldıramayacak.”

“Uçanlar hariç,” dedi Alec.

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Alec şöyle bir düşündü. Hayır, yoktu.

Clary, Tian’a baktı. “Bizi durduracak mısınız?” diye meydan okudu. Alec bir kez daha Clary’nin istediğinde Jace kadar acımasız olabileceğini hatırladı.

Tian başını iki yana salladı. “Burada kalırsam iblislere yem olurum. Onlar ayırım yapmaz. Hem Shinyun’u bulup efendimin mesajını iletmeliyim.”

“Efendinle gurur duymalısın,” diye alay etti Alec. Tian cevap vermedi. Onları uzun uzun süzdükten sonra sırtını döndü ve kavruk arazide yürüyüp gitti. İblisler ona aldırmadı. Tian kısa süre sonra, gruplar halinde Gölge Avcılarına doğru ilerleyen cehennem yaratıklarının ardında gözden kayboldu.

Magnus, Beyaz Fani’yi çekti. “Uçanları bana bırakın.”

“Nereye?” diye sordu Clary.

“Buradan daha güvenli bir yere,” dedi Jace. “Birbirimizden ayrılmayalım.”

Dördü köprüye doğru yürüdü. Önden giden Alec’le Jace yollarına çıkan iblisleri etkisiz hale getiriyordu. Arkadaki Magnus havadan gelebilecek bütün tehlikelere karşı tetikteydi. Clary yanları koruyordu.

Alec, Antik Yunan’da kullanılan savaş düzenlerini hatırladı. Askerler üzerlerine yağın oklardan korunmak için tek vücut halinde hareket ederdi. İstirap verecek kadar yavaş ilerliyorlardı. İblislerle on dakikadır dövüşüyorlardı ki, nihayet kendilerini köprüünün ayağında buldular. Ama demir köprüyü geçmek bile bir saate yakın sürecekti. Alec’in yanındaki Jace mızrağını hiç durmadan savuruyordu. Yüzü ter ve irine bulanmıştı. Alec kendisinin de farklı görünmediğini tahmin edebiliyordu.

Köprüye çıktıklarında iblisler taktik değiştirdi. Şimdi daha da kalabalık gruplar halinde üzerlerine geliyorlardı. Gölge Avcıları sağa sola dönmekte bile güçlük çekiyordu. Çok geçmeden, iblis-

lerin onları köprünün kenarlarına doğru sürmeye çalıştıklarını fark ettiler.

“Ya düşersek?” diye sordu Clary.

“Tian, Diyu’nun dibinde Şangay şehrinin tersi olduğunu söylemişti,” diye homurdandı Jace. “Ne demekse!”

Alec, Magnus’la göz göze geldi. Magnus başını salladı.

Jace onların bakışmalarını yakaladı. “Galiba aşağı atıyoruz.”

“Düşüşünüzü yavaşlatabilirim,” dedi Magnus.

“Ya inişimiz?” diye sordu Clary.

“Sadece nereye ineceğimi bildiğimde atlasaydım, hiç atlamazdım,” dedi Magnus.

Bununla birlikte, köprünün kenarından kendini boşluğa bıraktı.

“Bundan emin miyiz?” diye sordu Jace, Clary’ye.

Clary önce duraksadı, sonra kararlılıkla başını salladı. “Magnus’a güveniyorum.”

Jace’le Clary köprüden birlikte atladı. Alec onları izledi. Sırtüstü düştüğü için köprünün mürekkep siyahı karanlığın içinde usulca kayboluşunu izleyebildi. Bu arada, Tian’ın onlardan ayrılmadan hemen önceki gizemli yüz ifadesini düşünmeden edemedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Serbest Düşüş

HÂLÂ HAVADAYDILAR.

Önce boşlukta kontrolsüzce taklalar atıyorlardı. Alec içlerinden birinin çukurun duvarlarına çarpmasından korktu. Düşme hissi önceleri oldukça ürkütücüydü. Alec yerçekiminin onu terk ettiği hissine kapılarak az sonraki çarpma ânını bekledi.

Ama birkaç dakika sonra buna alıştığını fark etti.

Magnus önce kendi düşüşünü yavaşlattı. Sonra sihrinin bir kısmını kullanarak dördünü bir araya topladı. Şimdi aralarında konuşabilecek kadar yakınlardı. Köprü, üzerinde yürüdükleri yol ve iblisler gri arka fona karıştığında, dördü derin bir sessizliğin içinde yalnız kaldı. Clary'nin kıvılcı saçları hafifçe dalgalanıyordu. Magnus'un öne uzattığı ellerinde kırmızı kıvılcımlar çakıyordu. Bütün görsel referanslar ortadan kaybolduğunda Alec hiç hareket etmediği hissine kapıldı.

"Hayatım türlü acayipliklerle geçti," dedi Jace alayla. "Ama bir cehennem boyutunun bir köşesinden diğerine atlarken on dakikayı havada geçirmek beni bile aşıyor."

"Kendini kötü hissetme," dedi Magnus. "Senin kararın değildi."

Clary saçlarının bir tutamını ayırıp arkaya attı ve havada süzülüşünü hayranlıkla izledi. "Ben şimdilik halimden memnunum."

Jace'le ikisi Alec'e baktı. Alec gözlerini aşağı dikmişti. Hızla ilerledikleri yerde bazı karaltılar belirmişti. Giderek büyüyor ya da yakınlaşıyorlardı. Bunu bile ayırt etmek güçtü.

Jace'le Clary hâlâ ona bakıyordu. "Bu kararı hep birlikte verdik," dedi. "Ne yeterli bilgimiz ne de zamanımız var. Sezgilerimizle hareket ediyoruz."

"Ya yanılıyorsak?" diye sordu Jace.

"Bir çaresine bakarız," dedi Alec.

"Aşağı indiğimizde bile doğru bir karar verip vermediğimizi anlamayabiliriz," dedi Magnus.

"Bazen sadece ilerlersin," dedi Alec.

Jace duraksadı. Alec onun bakışlarındaki kararsızlığı görünce şaşırdı. Oysa Jace her zaman kendinden emin biri olmuştu. Tek başına dünyaya kafa tutabilirdi. "Ama bu arada insanlar incinebilir," dedi.

"Aramızda senden daha tez canlısı yok," dedi Alec. "Bunu sen mi söylüyorsun?"

Jace başını iki yana salladı. "Evet ama ben yalnızca kendimi riske atıyorum. Kendi güvenliğimi. Başkalarını riske atmak çok farklı." Clary'ye bakıyordu.

"Kendi güvenliğini tehlikeye attığında, bunun başkalarını etkilemeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Clary. "Mesela beni?"

"Ya da *parabatai*'ni?" diye atıldı Alec.

"Ya da bunun sonuçlarından etkilenecek herkesi?" diye homurdandı Magnus.

"Sen hiç konuşma!" dedi Jace.

"Karar vermekten bahsetmişken," dedi Magnus neşeyle. "Tam olarak nereye ineceğiz? Aşağıdaki şekiller ters Şangay'sa yakında oraya ulaşırız."

"Şangay'da gidebileceğimiz bir yer olmalı," dedi Clary. "Yani ters Şangay'da."

"Enstitü mü?" diye sordu Jace.

“Kilise,” dedi Alec birden hatırlayarak. “Xujiahui Katedrali. Pazara giderken Tian bahsetmişti.”

“Belki o da tuzaktır,” dedi Jace kuşkuyla.

“Tian’ın Diyu’da bir köprüden atlayacağımızı bildiğini mi söylüyorsun?” diye sordu Clary. “Havadayken ters Şangay’da nereye ineceğimizi aramızda tartışacağımızı tahmin etti ve katedralden onun tuzağına düşmemiz için özellikle bahsetti, öyle mi?”

Jace duraksadı. “Sen böyle söyleyince, biraz tuhaf geldiğini kabul ediyorum.”

Magnus bir elini usulca hareket ettirerek dikkatini toplama-ya çalıştı. “Aziz Ignatius iyi bir seçenek,” dedi. “Havadan kolayca ayırt edilebilir.”

“Onu bulabilir misin?” diye sordu Alec.

“Aşağıda iki büyük Gotik kuleye benzeyen bir şeyler görüyoruz. Muhtemelen odur.”

“Sizce orada da bir Gölge Avcısı cephaneliği var mı?” diye sordu Jace.

“Belki silahlar da terstir,” dedi Clary. “Birini onlarla yaraladığında sağlıkları düzeliyordur.”

“Magnus, daha uzayacak mı?” diye sordu Alec. “Beklemekten ağaç olduk.”

“Bilerek oyalanmıyorum,” dedi Magnus ama huzursuz görünüyordu. Büyü yaparken Alec çoğunlukla onu rahat bırakırdı. Ama şimdi Magnus’u dikkatle izliyordu. Svefnthorn’un Magnus’un dış görünüşü üzerinde yaptığı değişiklikler daha da belirgin hale gelmişti sanki. Belki yalnızca bir göz yanılmasıydı. Hâlâ düştükleri için, Alec’in baktığı açıdan ona arkadaşlarının boyları uzamış gibi geliyordu. Ama Magnus’un gözlerinde bariz bir tuhafılık vardı. Parlak ve keskin bir yeşile dönüşmüşler ve kesinlikle irileşmişlerdi. Kulaklarının uçları hafifçe sivrilmişti ve ağzını açtığı anda, Alec köpekdişlerinin uzadığını gördü.

Magnus alnında endişe çizgileriyle ona baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

“Büyünün hepsini kullanmasan?” dedi Alec.

“Önce sağ salim insek?” diye atıldı Jace panikle.

“Alec,” dedi Magnus. “İşler yolunda gitmezse... Eğer ben...”

“Şimdi bunları düşünme,” dedi Alec. “Bizi yere indir. Sonra bir çaresine bakacağız.”

Magnus gözleriyle aşağıyı tarayarak katedrali aramaya devam ediyordu. Onun yerini saptadıktan sonra, dördünü bir hava kabarcığının içine hapsetti. Usulca aşağıdaki siyah kulelere doğru süzöldüler.

Magnus’un gözleri kapanıyordu. Görüş alanı bulanıklaşmaya başlamıştı. Yüksek miktarda sihir kullanmak daima yorucuydu. Ama bir tuhafılık olduğu kesindi. Arkadaşlarının sesleri boğuklaştı. Magnus etraflarını saran boşluktan ayrıştığını hissetti. Sihri ellerinden yayılırken aklı başka bir yere doğru süzüldü. Bilinci hâlâ yerindeydi. Ama Magnus rüya görmeye başlamıştı.

Brooklyn’deki dairesindeydi. Şangay’a gelirken bıraktığı gibiydi. Magnus yatak odasında idi, ama buraya neden geldiğini hatırlayamıyordu. Yatakta hâlâ Ragnor’un izini sürmeye çalışırken baktıkları haritalar seriliydi.

Şunları toplayayım, diye düşünerek elini uzattı. Ama sonra elini hızla geri çekti ve ona yakından baktı. Sihir yapmamasına rağmen eli kıpkırmızı parlıyordu. Hatta o kadar parlaktı ki, ona uzun süre bakmak gözlerini rahatsız ediyordu. Magnus gözlerini kırptırdığında, elinin uzadığını gördü. Bir insan elinden çok, bir kuş pençesini andırıyordu ve ucunda siyah, kıvrık tırnaklar vardı.

Magnus ne yapacağını şaşırarak odadan çıkmak istedi. Ama kapıdan geçerken kafasını çarptı. Elini başına attığında alnından fırlayan çatallı geyik boynuzlarını hissetti. Ragnor’unkiler gibi beyaz ve çok keskin olduklarını tahmin etti. Göğsünü yoklayarak yarasını görmeye çalıştı. Ama elinden yansıyan parlak ışıktaki onun hâlâ orada olup olmadığından emin olamıyordu. Galiba bir aynaya ihtiyacı vardı.

Eğilip koridora çıktı. Max'in odasının önünden geçerken içeri baktı. Alec, Max'i giydiriyordu. Başını kaldırıp Magnus'a baktı. Magnus onun telaşla haykırmasını bekledi ama Alec istifini bozmadı. "Eller yukarı!" dedi Max'e ve Max bir zaferi kutlar gibi yumruklarını havaya kaldırdı. Alec tişörtü Max'in başından ve kollarından geçirip aşağı çekti. "Aferin sana!" dedi neşeyle.

Max anlamsız sesler çıkararak onu taklit etmeye çalıştı. Sonra önemli bir iş başarmış gibi Magnus'a gülümsedi. Magnus ona el sallamak istedi. Fakat pençelerini hatırlayarak bundan vazgeçti.

"N'aber, maviş?" dedi. "Nasıl gidiyor bakalım?"

"Buuuu," dedi Max.

"Acıktın mı?" diye sordu Alec. Max başını salladığında, minik boynuzları da onunla birlikte hareket etti. Aynı onun boynuzlarına benziyorlardı. Bir dakika. Onun boynuzları yoktu ki. Hayır, vardı. Tıpkı Ragnor gibi. Ama Ragnor ölmemiş miydi?

"Magnus?" dedi Alec. "Matarasıyla kâsesini getirebilir misin? İkisi de bulaşık makinesinde."

"Tabii." Magnus eğilerek mutfağın yolunu tuttu. Boynuzlarını koridora sığdıramazken neden hâlâ burada yaşıyorlardı? Mutlaka iyi bir nedeni vardı ama şimdilik hatırlayamıyordu.

Mutfakta, Raphael Santiago tezgâha oturmuş, bacaklarını sallıyordu.

"Raphael," dedi Magnus şaşkınlıkla. "Sen ölmedin mi?"

Raphael ona ters ters baktı. "Ben hep ölüydüm," dedi. "Sen beni yaşarken hiç görmedin."

"Haklısın," dedi Magnus. "Ama gerçekten ölmüştün. Yani ortada yoktun. Edom'da beni öldürmektense öldürülmeyi göze aldın."

Raphael'in alnında derin çizgiler belirdi. "Emin misin? Ben böyle fedakârlıklar yapmam."

Magnus bulaşık makinesini açmaya çalıştı. Ama pençeleri sağa sola takılıp duruyordu. "Yardım eder misin?" dedi.

Raphael onu alayla alkışladı.

“Sebastian seni öldürdüğünden beri daha da huysuzlaşmışsın,” dedi Magnus. “Ki açıkçası ben bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim.”

“Aslında ölmeyi hiç istemedim,” dedi Raphael. “Ölmeyi hak etmedim! Ben bir ölümsüzdüm! Sonsuza dek yaşamalıydim. Ama bir insan ömrü kadar bile yaşayamadım.”

“Maalesef,” dedi Magnus. Kıvrık tırnaklarından biriyle makinenin kapağını güçbela araladı. Yanında başka biri olsa utanırdı. Ama Raphael’e aldırmadı. Ne de olsa bir ölüydü.

“Ragnor nasıl?” diye sordu Raphael. Hâlâ bacaklarını sallıyordu. Raphael’in tarzına hiç yakışmayan çocukça bir hareketti. Magnus ona durmasını söylemek istese de vazgeçti. “O da hâlâ ölü mü?”

“Hayır,” dedi Magnus. Sonra durdu. Ragnor nasıldı sahi? Onu son gördüğünde şeydeydi...

Diyu.

Matarayla kâseyi makineden aldı. Ama pençeli ellerine bir türlü alışamıyordu. “Bunları Max’e götürmeliyim,” dedi.

“Dikkat et de çocuğu tırmalama,” dedi Raphael. Magnus suratını buruşturdu. Mutfaktan çıkmak için döndü ama matarayla kâse elinden kayıverdi. Max bu elma desenli takıma bayılıyordu. İkisi de plastik olmasına rağmen mutfağın karolarına çarptıklarında sanki kristalden yapılmışlar gibi binlerce keskin parçaya bölündüler.

“Amma sakarsın!” diye homurdandı Raphael. “Etraf temizlenene kadar ben burada kalsam iyi olacak.”

Süpürge Max’in odasında idi. Magnus kırıkların üzerinden geçerken çıplak ayaklarını kestiklerini hissetti. İyi de ayakları neden çıplaktı? Arkasına baktığında, koridordaki halıda kanlı ayak izleri bıraktığını gördü.

En azından kanım hâlâ aynı renk, diye düşündü.

“Alec?” diye seslendi. Alec göğsünde bebek taşıma kangurusuna oturttuğu Max’le köşeyi döndü. Max’i evlat edindikleri ilk

aylarda onu Brooklyn sokaklarında bu kanguruyla dolaştırıyorlardı. Max bir ay sonra kanguruya sığmayacak kadar büyümüş-tü. Yeni bir tane almayı düşünüyorlardı. Ya da belki bu yenisiydi. Ama eskisine benziyordu.

Max zaten kangurudan taşıyordu. Ama bunun sebebi değiş-mesiydi. Daha birkaç dakika önce, pek sevimli görünen güdük boynuzları şimdi uzayıp sivrilmişti. Magnus'un pençeleri gibi siyah ve parlaklardı. Arkasında kamçı gibi bir sıçan kuyruğu bit-mişti. Kızgın bir kedinin kuyruğu gibi usulca sağa sola sallanı-yordu.

En tuhafı da gözleriydi. Magnus onları tarif edecek bir kelime bulamıyordu. Max'in gözlerinin içine bakmaya çalıştığında, reti-nalarının iç kısmında çizikler oluşuyordu. Magnus elinde olma-dan gözlerini kaçırdı.

"Bir terslik var," dedi Alec.

"Hiçbir terslik yok," dedi Magnus umutsuzca. "Bazen büyü-cüler değişir..."

"Bana bundan hiç söz etmedin," diye hesap sordu Alec.

"Tahmin edemedim," dedi Magnus. Ardında bıraktığı kırık-lara doğru geriledi. Yine ayaklarına battılar.

Alec, Max'i kangurudan alıp yüzüne yaklaştırdı. "Pençelerle, boynuzlarla ve vampir dişleriyle baş edebilirim," dedi. "Ama bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum."

Max'i Magnus'a göstermek için döndürdü. Max'in yüzü şim-di donuk bir maskeydi. *Ama onun büyücü işareti bu değil ki*, diye düşündü Magnus. *Tıpkı şeye benzemiş...*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Edom'un Hanımı

ALEC BİR AN HAYAL GÖRDÜĞÜNÜ SANDI. SHINYUN bir zamanlar bir gül pencerenin bulunduğu boşluktan aşağı süzülüyordu.

Alec onu havada görmüştü. Ellerini öne uzatmıştı. Bir an Shinyun'u bir heykel sanmıştı. Gerçek Şangay'daki gerçek katedralin gül penceresinin dışında bir heykel olduğunu hatırlıyordu.

Ama sonra Shinyun aşağı süzüldüğünde, Jace öfkeyle homurdandı. Alec onun neler hissettiğini tahmin edebiliyordu. Köprüden atlayıp bunca zahmete katlandıktan sonra, Shinyun'la karşılaşmaları moral bozucuydu doğrusu.

Aşağı düşerken bir ara Magnus'un gözleri arkaya kaymıştı. Üç Gölge Avcısı fena halde paniklemişti. Neyse ki Magnus'un sihiri onları korumaya devam etmişti. Şangay'ın Diyu'daki aksinin kasvetli karaltıları iyice belirginleştğinde katedrali görmüşlerdi. Gerçekten de Aziz Ignatius'un gölgesi gibiydi. Bütün ayrıntılar aynıydı. Ama renkler yerlerini grilere ve siyahlara bırakmıştı. Neyse ki katedral ters durmuyordu.

Magnus'un koruyucu bulutu onları kilise bahçesindeki bir açıklığa indirdi. Binanın ana şeklini oluşturan dev haçın yan kollarından birinin kıyısındaydılar. Magnus'u rastladıkları küçük bir

kapıdan içeri soktular ve onu tahta bir banka yatırdılar. Magnus'un ellerindeki pırlıltı söndü ve büyücü derin bir uykuya daldı.

Gerçek katedralin içine girmemişlerdi. Ama Alec gölge katedralin birebir gerçeğini yansıttığını tahmin ediyordu. Diyu'nun gaddar dünyasından bir Katolik kilisesinin insani ortamına adım atmanın tuhaf bir yanı vardı. İlk bakışta, kendilerini Fransa'da, İtalya'da ve hatta New York'ta bile hissedebilirlerdi. Ama etrafı dolaşmaya başladıklarında, tahta sıralardaki süslü oymaları ve kilisenin ortasındaki geleneksel Çin çinilerini gördüklerinde, Xujiahui'nin başka hiçbir yere benzemeyen atmosferi gözlerinin önüne geldi. Sonra Alec etrafta hiçbir dini sembolün olmadığını fark etti. Bir aziz ya da melek heykeli bile yoktu. Duvarlardaki oyukların hepsi bomboştu. Yanluo belli ki bu tür şeyleri sevmiyordu. Alec, Sammael'in de ondan farklı düşünmeyeceğini tahmin ediyordu.

Magnus'un yanına döndüğünde büyücünün nefesi düzenliydi ve yüzünde uykudaki gibi huzurlu bir ifade vardı. Alec elini Magnus'un omzuna koyup onu hafifçe sarstı. Magnus tepki vermeyince biraz daha sertçe sarstı. Bir yandan da Magnus'u korkutmamak için dikkatli davranmaya çalışıyordu. Ama Magnus'un adını defalarca söylemesine ve kolunu dürtmesine rağmen ondan hiçbir tepki alamadı.

"Haydi, uyan," dedi telaşla. Magnus'un dizini hafifçe salladı.

"Yüzüne su atsak?" diye önerdi Clary.

"Suyumuz yok ki," dedi Jace. "Belki Magnus bize yiyecek ve su getirebilir."

"Uyanırsa," dedi Clary.

"Magnus!" diye bağırdı Alec. Sonra bir hışırtı duyup arkalarını döndüler ve Shinyun'un camsız pencereden onlara doğru süzüldüğünü gördüler.

Yere usulca indiğinde uzayan uzuvları altında toplandı. Tıpkı bir böceği andırıyordu. Jace mızrağını kaldırdı. Clary hançerini çekti. Alec çaresizce Magnus'u dürtmeyi sürdürdü.

“Savaşmak istemiyorum,” diye seslendi Shinyun. Kimse silahlarını indirmedii.

Shinyun’un onlara yaklaşmasını kıpırdamadan beklediler. “Magnus uyuyor mu?”

“Uzun ve yorucu bir gündü,” dedi Alec kuru bir sesle.

“Dikenin gücüne bir kez daha ihtiyacı var.”

“Bunun yerine ölmeyi yeğler.”

“Son karar ânı geldiğinde, ne tuhaftır ki çoğunluk yaşamayı seçer,” dedi Shinyun. Onlara dik dik baktı. “Çünkü genellikle sevdiklerini düşünürler. Onları üzmemek istemezler.”

“Senin böyle bir derdin olduğunu sanmıyorum,” dedi Jace.

“Hayır,” dedi Shinyun. “Duygusal bağların güce giden yolda insana ayakbağı olduğunu çok iyi biliyorum. Onları yok olmaya mahkûm bir dünyaya bağlıyorlar.”

“Yanılıyorsun,” dedi Magnus cılız bir sesle.

Alec onun doğrulmasına yardım etti. Magnus giderek irileşip parlaklaşan gözlerini kırpıştırdı. Bakışları her geçen saat daha da yabancılaşıyordu.

“Yanılıyorsun,” diye yineledi Magnus. “Asıl o duygusal bağlar bize kuvvet veriyor. Gerçek güç kaynağı onlar.”

“Dört yüzyıl yaşadıktan sonra hâlâ böyle düşünmen ne tuhaf,” dedi Shinyun. “Onlarca sevdiğinden ayrılmak zorunda kaldıktan sonra. Ve bir gün yine sevdiklerinin ölümüne tanık olacağını bile bile.” Gölge Avcılarını işaret etti.

“Bu gidişle o zor,” dedi Magnus güçlükle duyulan bir sesle. Bir yandan da bütün organlarının yerli yerinde olup olmadığını anlamaya çalışır gibi göğsünü yokluyordu.

Shinyun ona aldırmadı. “Zaman zalim bir şaka. Sen de biliyorsun. Eninde sonunda her şeyimizi elimizden alıyor. Zaman sevgiyi ıstıraba dönüştüren bir makine.”

“Ama yolun kendisi de fazlasıyla eğlenceli olabilir,” diye mırıldandı Magnus. Başını iki yana salladı. “Ne dersen de, anda kalarak mutlu olunabilir.”

Shinyun iç çekti. “Buraya seninle felsefe tartışmaya gelmedim, Magnus.”

“Bence de,” dedi Magnus. “Tartışmaya değil, bizimle alay etmeye ve bize ders vermeye geldin.”

“Hayır,” diye homurdandı Shinyun. “Ben buraya size arkadaşınız Simon’ı nerede bulacağınızı söylemeye geldim.”

“Bunu neden yapasın?” diye sordu Magnus.

Bir tür transa girdiğini öğrendiğinde utanmıştı. Rüyasına dair anılar hafızasından hızla siliniyordu. Bölük pörçük bir şeyler hatırlıyordu o kadar. Raphael Santiago bacaklarını mutfak tezgâhının kenarından sarkıtmıştı. Max, Alec onun giydirirken kollarını kaldırıyordu. Halıda kan izleri vardı.

“Size kendimi açıklamak gibi bir zorunluluğum yok,” dedi Shinyun.

Alec kollarını kavuşturdu. “O zaman sen de söylediğin hiçbir şeye güvenmememizi anlayışla karşılamalısın.”

“Sen bizim söylediklerimize güvenir miydin?” diye ekledi Magnus.

“Elbette,” dedi Shinyun. “Çünkü hepiniz dürüstlükle beni kazanabileceğinizi sanacak kadar safsınız.”

“Dürüst ve ilkelerine bağlı biri olmamı gizliden gizliye takdir ettiğini biliyorum,” dedi Magnus. “Boşuna inkâr etme.”

Shinyun alayla homurdandı. İfadesiz yüzünün aksine, duygularını dışa vuran bir sestti. “Arkadaşınızın nerede olduğunu öğrenmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

“Önce bize neden yardım ettiğini söyle,” diye directti Jace.

“Çünkü kızgıyım.”

“Bize mi? Yoksa Simon’a mı?” diye sordu Magnus.

“Sammael’e!” diye patladı Shinyun. “Aylardır gecemi gündüzümü onun büyük planına adadım. Bütün işi ben yaptım ve tam karşılığını alacaktım ki, siz çıkageldiniz. Baş belasının teki Sammael’in aklını karıştırdı.”

“Simon’ı mı diyorsun?” Clary’nin ağzı beş karış açık kalmıştı. “Sammael onu kapıdan ilk geçtiğimizde mi kaçırdı? Neden? Onunla ne yapıyor ki?”

“Ve neden Simon?” diye sordu Alec.

“Önceden tanışıyor olamazlar,” dedi Jace. “Simon’ın Brooklyn’de uçuk kaçık partilere gittiğini biliyorum ama imkânsız.” Clary’ye baktı. “Öyle değil mi?”

Shinyun sıkıntıyla ellerini savurdu. “Ragnor’la efendimizin insanların dünyasını işgal etmesi için durmadan plan yapıyorduk. Bu leş kokulu çukurda iblislere söz geçirmek için kendimizi yırtıyorduk. Pek akıllı yaratıklar oldukları söylenemez.”

“Evet, bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak kolay değil,” dedi Magnus sabırsızca. Ayağa kalkıp bacaklarını yokladı. Kendini gayet dinç hissediyordu. Bu kadar çabuk yenilenmesinin sebebi diken miydi? “İblislerin Babası, Simon’la ne yapıyor?” diye sordu. “Sen onu söyle.”

“Sammael onun için doğrudan bir tehdit bile oluşturmayan bir Gölge Avcısına işkence etmek için kendini bir odaya kapadı. Bunun derhal sona ermesi gerek.”

“Kesinlikle,” dedi Clary. “Yolu göster.”

“Bizi Simon’a götüreceksin,” dedi Alec. “Böylece Sammael tekrar dikkatini toplayabilecek ve dünyayı yok etme planlarına geri dönecek.”

“Evet,” dedi Shinyun. “Hemen bir karar verin.”

“Dur,” dedi Magnus. “Önce sana bir şey sormalıyım.”

Shinyun başını yana eğdi. “Öyle mi?”

Magnus, Shinyun’a kendi durumuyla ilgili soru sormaktan nefret ediyordu. Öncelikle onun vereceği cevaplara inanmak için bir sebebi yoktu. Ayrıca Shinyun bunu yine ona üstünlük taslamak için kullanabilirdi. Ama Magnus kendisine neler olduğunu bilmiyor ve korkuyordu. “Diken yüzünden acı çektiğimi söyledin,” dedi. “Ama bu doğru değil. Aksine, giderek güçleniyorum. Sihrim şimdi daha da etkili. Bir türlü anlayamıyorum.”

“Neyi?” diye sordu Shinyun.

“Diken üçüncü kez batmazsa öleceğimi söyledin. İçinde en ufak bir merhamet kırıntısı varsa, bunu bana açıklamak zorundasın. En azından neler olacağını bilmeliyim. Birden elden ayaktan mı düşeceğim? Yaşlanacak mıyım? Ne olacağım?”

“Hayır,” dedi Shinyun. “Efendisine bağlanmadan dikenin gücünden kullanmaya devam edeceksin. Sihrin daha da güçlenecek ve kontrolden çıkacak. Kendin ve çevrendekiler için büyük bir tehdit oluşturacaksın. Yanında kalmaya devam ederlerse ölecekler.”

Magnus ona bakakaldı.

“Yani giderek daha iyi hissedeceğim,” dedi. “Sonra birden kötüleşeceğim.”

“Hayır,” dedi Shinyun. “Güçlenmeye devam edeceksin. Ta ki artık hiçbir şey hissetmeyene dek. Onun için, herkes üçüncü kez şişlenmeyi yeğler. Bunu seçmemek hiçbir şey seçmemekle eşdeğer çünkü. Şimdi gidip arkadaşınızı kurtaralım mı?”

Göğsünden bir pırıltı yayıldı. Rengi Magnus'un ki gibi pembeye çalan bir kırmızıydı. Tuvale bir çizgi çizen usta bir ressam edasıyla işaretparmağıyla havada bir kapı açtı. Siyah, obsidyen dikenlerle kaplı bir odaya açılıyordu. Arka planda, yerden kırmızı köpükler fışkırıyordu. “Hım,” diye mırıldandı Shinyun ve parmağını havada kaydırduğunda kapının ardındaki manzara değişti. Beyaz taş bir levhaya doğru yuvarlanan dev bir değirmen taşı gördüler. “Bu da değil.” Shinyun kapının ardındaki görüntüleri hızla değiştirmeye koyuldu.

“Demir Dikenler Cehennemi... Öğütücüler Cehennemi... Bağırsak Dökme Cehennemi... Kızgın Buhar Cehennemi... Buzdağı Cehennemi... Ateş Dağı Cehennemi...”

“Ne kadar çok cehennem var,” dedi Magnus.

“Şu işi biraz hızlandırsak?” dedi Alec.

“Solucanlar Cehennemi, Kurtçuklar Cehennemi, Kızgın Kumlar Cehennemi, Kızgın Yağ Cehennemi, İnsan Mantıları

Kaynayan Suya Atma Cehennemi, İnsan Çay Süzgeçleriyle Çay Demleme Cehennemi, Küçük Sinekler Tarafından Sokulma Cehennemi, Büyük Sinekler Tarafından Sokulma Cehennemi, Kurtlara Yem Olma Cehennemi, Atların Ayakları Altında Ezilme Cehennemi, Öküzler Tarafından Boynuzlanma Cehennemi, Ölene Dek Kazlar Tarafından Gagalanma Cehennemi...”

“O ne ya?” diye sordu Jace. Shinyun ona aldırmadı.

“Havanda Dövülme Cehennemi, Deri Yüzme Cehennemi, Makaslarla Doğranma Cehennemi, Kızgın Çubuklar Cehennemi, Akkor Halinde Çubuklarla... Ah! İşte geldik.” Kapıdan kireçtaşı bir mağara görünüyordu. İçindeki sarkıt ve dikitlerle sivri dişli bir ağzı andırıyordu. Yerdeki demir zincirler uzaktan bakıldığında tıpkı uyuyan yılanlara benziyordu.

“Bunun adı ne?” diye sordu Alec.

“Bilmem,” dedi Shinyun. “Önemsiz Birine İşkence Etmekle Vakit Kaybetme Cehennemi olabilir. Fikrimi değiştirmeden önce girin haydi.”

Silahlarını çekerek tek sıra halinde kapıdan geçtiler.

Katedralin içi rutubetli, küf kokulu ve serindi. Mağaraysa bir fırının içi kadar sıcak ve kuruydu. Magnus dikitlerin arasında kıvrılarak ilerleyen Alec, Jace ve Clary’yi izledi. Shinyun’un da kapıdan mağaraya geçtiğini fark edince şaşırıldı.

Kısa bir yürüyüşün ardından Sammael’i gördüler. Ellerini arkasında kavuşturmuş, düşünceli bir tavırla bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Magnus etrafına bakındı ve az sonra onu gördü.

“Simon,” diye fısıldadı Clary boğuk bir sesle.

Simon mağaranın ortasındaki açık alanda, kolları ve bacakları gövdesinden ayrık bir şekilde tavana asılmıştı. El bileklerindeki kelepçelerin demir zincirleri gergin bir şekilde yukarı doğru uzanıyordu. Ayak bilekleri de yere gömülü paslı bir asma kilide zincirliydi. Ama Magnus ona yaklaştığında, Simon’ın tek sorununun zincirlenmek olmadığını gördü.

Simon'ın etrafında bir düzine kadar keskin bıçak asılıydı. Havada bazen belirli bir rota izleyerek, bazen de rastgele ve belli ki Sammael'in emriyle savruluyorlardı.

Simon birkaç yerinden yaralanmıştı zaten. Sonra hepsinin gözü önünde, bir bıçak hızla ona doğru savruldu ve kolunu kes-ti. Simon gözlerini kapayıp yüzünü buruşturdu. Diğer bıçaklar etrafında dans ederken Magnus onun kıpırdamadan durmak için ne kadar büyük bir çaba harcadığını görebiliyordu.

Simon yaşadığı korkunun yanı sıra çok da acı çekiyordu bel-li ki. Ama yaralarından kanlar süzülmesine rağmen çenesini sık-mış, sessizliğini koruyordu. Clary bağırduğunda gözleri faltaşı gibi açıldı. Şimdi arkadaşlarına bir hayal olmalarından korkar gibi bakıyordu.

Sammael de dönüp onlara baktı. Ama hiç de kızgın görün-müyordu. Aksine, onları gördüğüne memnun olmuş gibiydi. “Demek büyük şehir turuna katıldınız?” dedi. “Aslına bakarsa-nız, Yanluo'yla dekorasyon zevkimiz pek uyuşmuyor. Neyse ki burada kalıcı değilim. Yakında dünyanızı ele geçireceğim ve kral-lığım orası olacak.”

Clary, Sammael'e doğru atıldı ama Jace son anda koluna yapışıp onu geri çekti. Clary öfkeyle tısladı. “Bunu Simon'a nasıl yaparsın? Sana ne kötülük etti? Onu tanıyıyordun bile.”

Sammael bir kahkaha attı. “Evet, bu beyefendiyle daha bugün tanıştık. Büyücülerimin Gün Işığı Pazarı'nda açtığı geçici kapıdan geçtiğini gördüm ve onu buraya getirdim. Çünkü tanış-masak da onu tanıyordum. Hakkında bilgim vardı. Ne mutlu bana ki birbirimizi daha yakından tanıma fırsatı bulduk.”

“Simon, iyi misin?” diye seslendi Clary.

Sammael aynı sakin sesle bu kez tutsağına hitap etti. “Simon, eğer ona cevap verirsen, gözünü oyarım.”

Simon akıllılık ederek ses çıkarmadı. Magnus, Sammael'in bu işkence oyununda henüz ısınma turlarını oynadığını tahmin edebiliyordu. Simon'ı uçan bıçaklarla doğramak Sammael gibi

biri için ancak bir başlangıç yemeği olabilirdi. Bir damak hoşluğu. Burası Diyu'ydu. Sammael bıçak oyunundan kısa sürede sıkılıp daha vahşi bir eğlenceye geçecekti.

Sammael, Simon'a kaşlarını çatarak baktı ve Magnus onun gözlerindeki saf nefreti görünce şaşırdı. Sammael'in zaman içinde değiştiğini düşünmüştü. İnsanlıktan uzaklaşıp daha çok Raziel'e benzediğini. Kin ve nefret gibi insani duyguları anlama kapasitesini yitirdiğini. Bir iblisten ziyade hava durumu gibi bir şeye benzediğini ve insan aklının ermeyeceği kadar muazzam bir varlığa dönüştüğünü.

Ama şimdi yanıldığını görebiliyordu. Sammael insanlar gibi nefret edebilme yetisini kaybetmemişti. Simon'a bakarken gözlerinde hiddet pırıltıları yanıp sönüyordu.

"Bir Nefilim olarak doğmadığını biliyorum," dedi Sammael. "Eskiden basit bir ölümlüydü. Sonra Gecenin Çocukları'ndan biri oldu. Ve o formun içindeyken suçların en büyüğünü işledi.

"Bütün İblislerin İlkini, Edom'un Hanımı'nı ve uzun varlığım boyunca sevdiğim tek kadını öldürdü."

Clary hayretle inledi. Alec güçlkle duyulan bir fısıltıyla "Ah," diyebildi.

Bıçaklardan biri Simon'ın karnını boydan boya kesti. Clary suratını buruşturdu. Magnus, Simon'ın nasıl olup da bağırmadığına bir kez daha hayret etti. Onun yerinde olsaydı, yeri göğü inletirdi.

"Sıradan bir vampirin onu nasıl yendiğini hâlâ anlamıyorum," diye devam etti Sammael. "Bu hikâyeyi bana bizzat aşkım anlatmasaydı asla inanmazdım. Dönmem çok az kalmıştı. Kendimi boşluktan kurtarmak üzereydim. Bana hükmedeceğim bir krallık bulabilecek birini arıyordum. Sonra sevdiğimin çılgınlığı bütün dünyaları yırttı. Öfkesiyle bütün evreni yakabilirdi." Bunu hayranlıkla söylemişti. "Vurulduğunu haykırdı. Varlığı giderek soluyordu. Çağlar boyunca dünyadan uzak kalacaktı. Onun öfkesinin gücüyle, evrenin boşluğundan cisimlerin bir

formu ve anlamı olduğu maddesel dünyalara doğru savruldu. Yeniden somut bir varlığa dönüştüm ve iki tane yemin ettim.”

Magnus, Sammael’i dinlerken gözlerini Simon’dan ayırmıyordu. Simon gözleriyle Sammael’i takip ediyordu.

“Beni karanlıktan çıkaran öfkem ve ıstırabım oldu,” diye devam etti Sammael. “Tek arzum yeniden Lilith’le olabilmektir. Ama kaderin cilvesine bakın ki ben onun ölümü sayesinde geri dönebildim.”

“Kaderin cilvesi deyimini doğru kullanmıyorsun,” dedi Magnus. “Belki durumsal ironi desek...”

Alec onu ters bir bakışla susturdu. Ama Sammael bir yola girmişti ve onlara dikkat bile etmedi.

“İlk yeminim, başladığım işi bitirmektir. Dünyanın üzerine ateş ve zehir yağdırmak. Evrenin gerçek sahibi olarak iblis ordularını yönetmek. İkinci yeminimse, Lilith’in katilini işkenceyle öldürmektir.”

“Bilerek yapmadım,” diye söze karıştı Simon boğuk bir sesle.

Ama Sammael onu konuşturmadı. “Sonuna kadar hak ettiğin cezadan böyle uyduruk bahanelerle kurtulmaya çalışacağınızı biliyordum. Ama seni daha zeki sanırdım. Bütün iblislerin annesini öldürmeyi hiç istememiştin öyle mi? Ayağı takıldı ve bıçağın kazara tam kalbine saplandı. Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

“Gerçekten de buna benzer bir şey oldu,” dedi Clary. “Simon’ın suçu yok. Bir suçlu arıyorsan, o benim.”

Sammael gözlerini devirdi. Tekrar konuşacaktı ki, Shinyun araya girdi. “Efendim,” dedi, “intikamınızı almak istemenizi anlıyorum. Ama bu sizin konumunuzda birine hiç yakışmayacak kadar önemsiz bir iş. Planlamamız gereken bir savaş var. Derhal bir ordu toplamalıyız.”

Sammael kayıtsızca elini salladı. “Onun için daha çok zamanımız var. Önce şu sefil yaratığı öldürerek nefsimi köreltmek istiyorum.”

“Beni öldürmekle tatmin olmayacaksın ki,” dedi Simon. “Beni ezip macun yapsan bile kız arkadaşın geri gelmeyecek.”

“Ordularımız dünyayı kan gölüne çevirdiğinde o da diğerleriyle birlikte un ufak olacak,” dedi Shinyun. “Nefret ettiğiniz herkesi teker teker cezalandırmanız yıllar alır. Ama bizim hiç vaktimiz yok.”

Sammael iç çekti. “Shinyun, biliyorsun sana güvenirim. İblis kuvvetlerini organize etmekte başarılısın ve Ragnor Fell’i bana sen getirdin. Mesleki ahlak kurallarına harfiyen uyuyorsun. Yaptığın işten keyif alıyorsun. Ama anlamıyorsun. Anlayamazsın da zaten. Belki yalnızca Lilith anlardı. Umarım bir yerlerden beni izliyor ve gülümsüyordur.” Gözleri uzaktaki bir noktaya takıldı. “Onun gülümsemesini o kadar özlüyorum ki. Bir de gözlerindeki yılanları. Beni pek severlerdi.”

“Peki, efendim. Sizi anlamaya çalışacağım.” Shinyun uysalca gözlerini yumdu ama mutlu görünmüyordu.

“Şimdi,” dedi Sammael, “Magnus’u bir süreliğine etkisiz hale getir ve diğerlerini cezalarının belirlenmesi için Diyu mahkemelerine yolla.”

“Hani açlıktan ölene dek ortalıkta dolaşmamıza izin verecektin?” diye sordu Alec.

“Doğru,” dedi Sammael. “Ama görünüşe bakılırsa, hizmetkârlarımdan biri sizin etrafta amaçsızca dolaşıp açlıktan kıvrınma safhanızda bizim için bir görüşme ayarlamış. Aslında yıldızları olmayan, kayalık bir dünyada yapayalnız ölmeniz fikri bana pek cazip geliyordu. Ama sizi yine görünce hevesim kaçtı.” Omzunu silkti. “En iyisi size ne olacağına Diyu karar versin. Hazır gelmişken buradaki işkencelerin tadına da bakarsınız. Fena mı?”

Shinyun, Magnus’la Gölge Avcılarına döndü. Hafifçe omzunu silkti.

“Bizi buraya neden getirdin?” diye tısladı Alec ona. “Parlak fikrin bu muydu? Sammael’i konuşarak ikna etmek mi? Seni dinlemiyorsa, bizi neden dinlesin?”

Shinyun duraksadı. “Utanacağını düşündüm.”

“Bence hiç de utangaç biri değil,” dedi Magnus. “Şapkasını görmedin mi?”

“Bizi mahkemelere geri mi götüreceksin?” diye sordu Jace. Shinyun bir an kararsız göründü. Ama cevap vermesine fırsat kalmadan bir gürültü koptu. Bir arı sürüsünün vızıltısını andırıyordu. Onu kıyıya çarpan dalgaların hışırtısı gibi bir ses takip etti.

Magnus neler olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Tam o sırada, turuncu bir ateş Simon’ın ayak bileklerindeki demirleri bıçak gibi kesti. Sammael öfkeyle yukarı baktı. Durmadan hareket eden bıçaklar havada asılı kaldı.

Ateş bir kez daha belirdi ve bu kez Simon’ın kolları serbest kaldı. Simon tok bir ses çıkararak yere düştü. Ellerindeki kelepçeler elverdiğince yuvarlandı. Magnus onun hâlâ kendinde olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Clary’yle Jace, Simon’a doğru koşuyordu. Magnus henüz ne yapacağına karar veremese de sihrini toplamaya başlamıştı. Ama Alec taş kesilmişti sanki. Gözlerini yukarı dikmiş, öylece duruyordu.

Fırtına bulutlarının arasında bir kapı belirdi ve yağmurla birlikte Isabelle göründü. Elinde alevli bir kamçı vardı ve dev gibi bir kaplanın sırtına binmişti.

Magnus bunu hiç beklemiyordu doğrusu.

Isabelle, Magnus’un gözleri önünde alevli kamçısını bir kez daha şaklattı. Turuncu ışınlar yine havayı yırttı.

Dev kaplan mağaradaki açıklığa indiğinde Isabelle bir savaş çığlığı attı. Kaplan yeri göğü inleten bir kükremeye ona eşlik etti. Isabelle aşağı atlayıp Simon’ın yanına koştu. Clary zaten oradaydı. İkisi birlikte Simon’ın kelepçelerini çıkarmaya koyuldu.

Sonra kapıda başka biri daha göründü. Isabelle Lightwood’un bir kaplana binmesi Magnus’u yeterince şaşırtmıştı. Ama bu da ona yakın bir şok oldu.

Ke Yi Tian üstü başı sırlıslıkla bir halde aşağı atladı. Bir an çömelir pozisyonda kaldıktan sonra doğruldu ve bıçaklı kamçısını kendi etrafında döndürerek Shinyun'a doğru koştu. *Adama*'ların pırlıltısı göz alıcıydı ve Magnus bu manzarayı fazlasıyla rahatlatıcı bulduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Shinyun neredeyse son anda ellerini kaldırdı. Tian'ın silahı Magnus'un artık rengine aşına olduğu kırmızı dumanlardan oluşan bir engele çarpıp sekti.

Sammael bir adım geri çekilmişti. Magnus onun yakında kavgaya katılacağını düşündü. Ama Sammael hâlâ tereddüt ediyordu. Magnus onun kaplanı izlediğini fark etti. Sammael, Shinyun'a bir şeyler söyledi ve parmağıyla havaya bir kapı çizdi. Çevresindeki ışığı emercesine siyah pırlıltılar saçıyordu. Magnus'un gördüğü bütün kapılardan farklıydı. Sammael kaplana son kez baktı ve kapıdan geçti. Ama kapı arkasından kapanmadı. Bunun yerine, içinden Baigujing denen iskelet iblisler fişkırmaya başladı.

Clary'yle Isabelle henüz savaşmaya hazır değildi. Simon'ı serbest bırakmaya çalışıyorlardı. Ama diğerleri silahlarını çekti. Jace yakındaki bir kayaya sıçradı ve mızrağını en yakındaki iskelete sapladı. Jace de, iblis de yere yuvarlandı ve boğuşmaya başladılar. Ama Magnus onlara odaklanamadı. Tian kamçısıyla iskeletlere saldırıyordu. Alec de kılıcıyla kavganın ortasına daldı.

Her birkaç saniyede bir kapıdan yeni bir iskelet giriyordu. Magnus, Boyut Kapısı'na doğru koştu ve bu arada parmaklarıyla havaya kırmızı mühürler çizmeye başladı. Kapıya ulaştığında telaşla onu parçalamaya koyuldu.

Neyse ki Shinyun'un kapısı diğer büyücülerinkinden farklı değildi. Magnus birkaç dakika içinde onu tamamen kapatmayı başardı.

Tian, Alec ve Jace aralarındaki birkaç iskeletin işini çabucak bitirdi. Kaplan da kavgaya karışarak yakınına kadar gelen bir iki iskeleti patisiyle darmaduman etti. Ama çoğunlukla iblisleri öldürme işini diğerlerine bıraktı.

Sonuncu iskelet de yok olduğunda, mağaraya derin bir sessizlik çöktü. Yalnızca Shinyun ellerini kaldırmış, diğerleriyle arasına ördüğü sihirli duvarı olduğu gibi koruyordu. Tian kamçısını şaklatarak ona doğru yürüdü.

“Tian, bırak onu,” dedi Alec. “Bize saldırmayacak.”

“Doğru,” dedi Shinyun. “Yeterince sorunun var zaten.” Ama aralarındaki engeli kaldırmadı.

Clary’yle Isabelle, Simon’ı kelepçelerden kurtarmayı başarmıştı. Ama Simon’ın durumu iyi değildi. Yaralarından kanlar süzülüyordu. Hiçbiri derin görünmüyordu, fakat sayıları çok fazlaydı. Isabelle onun kafasını kucağına koymuş, saçlarını okşarken Clary art arda *iratze*’ler çiziyordu. Alec, Jace’in ayağa kalkmasına yardım etti. Baigujing’lerden biri ölmeden önce onu omzundan yaralamıştı. Alec’in koluna tutunup doğrulurken acıyla yüzünü buruşturdu.

Magnus diğerlerinin yanına geldi. “Eee, Tian? Bizimle misin, yoksa Sammael’le mi? Doğrusu biraz aklım karıştı.”

“Sizinleyim,” dedi Tian. “Sammael bunu biliyor. Ona söylemek için doğru zamanı bekliyordum.” Başıyla Simon’ı gösterdi. “Diyu’ya geldiğinizde Sammael’in onu kaçıracağını biliyordum. Isabelle de gidince Sammael’in hizmetkârı rolüme daha fazla devam etmek istemedim.”

“Simon’ı kaçıracağını biliyordun ve buna izin verdin, öyle mi?” diye homurdandı Clary.

Isabelle de kaşlarını çatmıştı. “Üstelik Sammael’in ona işken-ce edeceğini biliyordun!”

“Benim de Tian’a soracaklarım var,” dedi Alec. “Ama önce buradan çıksak?”

“İyi olur,” diye inledi Simon. Isabelle’le Clary onun doğrulmasına yardım etti. Yaralarının çoğu kapanmaya yüz tutmuştu, ama yüzü hâlâ sapsarıydı. “Benim için zor bir gün oldu.”

“Daha gün bitmedi,” dedi Jace. Alec’e yaslanmadan ayakta durmakta zorlanıyordu. “Galiba ayağım kırıldı.”

Alec stelini çıkardı.

Shinyun birden, “Beni çağırıyor,” dedi. “Gitmeliyim. Yolunu şaşırın efendimle konuşacaklarım var.” Diğerlerine baktı. “Neden her şeyi bu kadar karmaşıklaştırıyorsun ki?” diye mırıldandı kendine ve mağaranın karanlığında gözden kayboldu.

Jace’in ayağı birkaç yerinden kırılmıştı. Kemikleri *iratze*’lerin gücüne karşı koyarak iyileşmemekte direniyordu. Dolayısıyla Alec’in işi her zamankinden uzun sürdü. Sonunda stelini kaldırdı. “Isabelle?” dedi. “Yeni evcil hayvanının adı ne?” Sammael’le iblisler ortadan kaybolduktan sonra dev kaplan mağaranın bir köşesine oturup kocaman patilerini yalamaya koyulmuştu.

Tian onun yanına gidip çömeldi ve “Teşekkürler, Hu Shen,” dedi Çince. “Şangay’lı Nefilimlerin sana bir iyilik borcu var.”

Hu Shen ağzını kocaman açarak esnedi ve uzun uzun gerinerek ayağa kalktı. Patisini Tian’ın omzuna koydu ve bir an ona baktı. Sonra mağaranın derinliklerinde kayboldu.

“Hu Shen efsanevi bir peri,” dedi Tian. “Kaybolan yolculara rehberlik eder. Perilerle iyi ilişkiler kurmak bazen işe yarar.”

“Burada güvende olacak mı?” diye sordu Clary.

Tian, Hu Shen’in gittiği yöne doğru baktı. “Periler için bizimle aynı kurallar geçerli değil. Ayrıca o çok yaşlı,” diye ekledi Magnus’a bakarak. “Senden bile daha uzun süredir dünyada ve başka diyarlarda geziniyor. Başının çaresine bakar.”

Clary, Jace’in yanına gidip onunla fısıfısıf bir şeyler konuştu. Belli ki Jace için endişeleniyordu. Jace mızrağını baston olarak kullanarak tek ayağının üzerinde duruyordu. “Gerçekten iyiyim,” dedi. “Ama ayağımın iyileşmesi biraz zaman alabilir. O zamana dek sizin kadar hızlı hareket edemeyeceğim.”

“Umarım bugün bir kez daha iskeletlerle boğuşmak zorunda kalmayız,” dedi Alec.

“Birkaç saate düzelirim,” dedi Jace. Magnus onun güçsüz görünmekten nefret ettiğini biliyordu. Jace çabucak konu-

yu değiştirdi. “Demin kullandığın silah neydi?” diye sordu Isabelle’e.

“Ateş kamçısı,” diye yanıtladı Isabelle neşeyle. Jace’in uzattığı eli itti. “Dokunma, yanarsın!”

“Bence biraz soluklanmak hepimize iyi gelecek,” dedi Magnus. “Bu arada Tian da bize oynadığı oyunu anlatır.”

“Hepinizden özür dilerim,” dedi Tian üzüntüyle. “Her şeyi açıklayacağım.”

“Durun millet,” diye araya girdi Simon. “Ben burada bir dakika daha kalamayacağım.”

“En iyisi katedrale dönmek,” dedi Magnus parmaklarını oynatarak.

Tian kaşlarını kaldırdı. “Xujianghui’ye mi?”

Magnus başını salladı ve ellerini sallayarak bir kapı açtı. Sammael’in kendine açtığı kapı gibi karanlık pırıltılar saçıyordu. Magnus, Alec’le göz göze geldi.

“Bir terslik var,” dedi Clary. Simon da kararsız görünüyordu. Ama kapının ardından katedralin içi görünüyordu ve hiçbir i mağarada kalmak istemiyordu. Diyu’yla efendilerinin onları kısa bir süreliğine de olsa rahat bırakacağını ummaktan başka çare yoktu. Magnus hepsinin buna ihtiyacı olduğunu görebiliyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Anka Kuşu Tüyü

XUJIAHUI'Yİ BIRAKTIKLARI GİBİ BULDULAR. Gerçek katedralde mihrabın bulunduğu yerdeki kubbede kamp kurdular. Burada bir mihrap yoktu tabii. Yalnızca beyaz, çatlak mermerler vardı. Simon, Isabelle, Clary ve Jace tahta banklara inen mermer basamaklara tünedi. Tian ilk sıradaki banklardan birine oturdu. Magnus bir sütuna yaslandı.

Alec huzursuz ve endişeliydi. Kubbede bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Magnus büyüyle onlar için sade pirinç pilavıyla dolu kâselerle termoslarca su çağırdı. Pilav hayatlarında yediklerinin en lezzetlisi değildi belki ama herkes yemeğini birkaç dakika içinde silip süpürdü.

Alec, Magnus'un birkaç lokma daha fazla yemesini isterdi doğrusu. Ama büyücü keskin bakışlarını Tian'a dikmişti. "Evet, Ke Yi Tian," dedi. "Hikâyeni dinlemek için sabırsızlanıyoruz. Sammael'le aranda neler geçti?"

Tian iç çekerek boş kâseyi elinden bıraktı ve anlatmaya başladı.

"Jung Shinyun'la Ragnor Fell bana aylar önce, Gün Işığı Pazarı'nda yaklaştı. Aşağıdünyalılar Mahallesi'nde iki büyü-

cüyle ilgili söylentiler kulaktan kulağa yayılmaya başlamıştı. Birdenbire ortaya çıktıklarını ve pazarın müdavimi olduklarını söylüyorlardı. Şangay Meclisi konuyla ilgilendi ve mahalleyi iyi bildiğim için onları uzaktan gözetlemeye başladım. Hangi satıcılardan alışveriş yaptıklarını, ne aldıklarını ve kimlerle görüştüklerini takip ediyordum.

Şimdi o günleri düşünüyorum da, bence pazarın kendisini araştırıyorlardı. Güvenlik açısından güçlü ve zayıf yanlarını. Onun için, aslında satın aldıkları kuş iç organlarının ya da kuvars kristallerinin kaydını tutmam anlamsızdı. Ama o sırada, benim için yalnızca iki yabancıydılar. Tabii ki onlara temkinli yaklaşıyordum ama büyük bir tehdit oluşturabilecekleri de düşünmüyordum.

Meğer Jung'la Fell de beni takip ediyormuş. Jinfeng'le ilişkim konusunda tedbiri elden bıraktığım günler oldu. Aşağıdünyalılarla Gölge Avcılarının barış içinde yaşadığı bir kentte çok da dikkatli davranmıyordum açıkçası. İkimizin de aileleri aşkımızı onaylıyordu. Uyanık olmam gereken bir meselede fazla gevşek davrandım. Düşmanın eline koz verdim.

Bir gün beni pazarın karanlık bir köşesinde sıkıştırdılar. Jinfeng'le beni bildiklerini söylediler. Beni tehdit ettiler. Onlara ilişkimi ailemden de, Şangay Meclisinden de saklamadığımı söyledim. İşte o zaman Lejyon'dan bahsettiler."

Alec, Lejyon'u biliyordu. Konsey'de bu isim altında toplanan ve Soğuk Barış'ı sonuna dek destekleyen bir grup vardı. Bunu Nefilimlerin Aşağı Dünya'daki mutlak hâkimiyetini geri kazanmasında önemli bir adım olarak görüyorlardı. Valentine Morgenstern'le yandaşları Gölge Avcılarının ancak Aşağıdünyalılarla savaşarak *arınabileceklerini* iddia etmişti. Ama Lejyon daha somut bir yaklaşımla, Aşağıdünyalıların haklarının kısıtlanması için yeni kanunların yürürlüğe girmesini teklif ediyordu. Alec, Lejyon'un ikinci bir Ölümçül Savaş başlatacağın-

dan ziyade, ufak tefek değişikliklerle sinsice amacına ulaşmasından endişe ediyordu. Nefilimler büyük resmi gördüğünde belki de her şey için çok geç olacaktı. Alec'in babası onları dikkatle izliyordu. Henüz büyük bir etki yaratacak kadar kalabalık olmalarına rağmen sayıları her geçen gün artıyordu zira.

Tian'la Jinfeng'in ilişkisi Soğuk Barış döneminde kesinlikle kanunlara aykırıydı. Alec, Konsey'in bunu duyması halinde yalnızca Tian'ın zarar görmeyeceğini biliyordu. Ailesi Şangay Enstitüsü üzerindeki bütün kontrollerini kaybedecekti. Dolayısıyla şehirde kurdukları düzen de yerle bir olacaktı.

Tian onları ciddi bakışlarla süzdü. "Görüyorum ki tehlikenin farkındasınız."

Alec başını salladı. "Devam et."

Tian yeniden anlatmaya başladı.

"Şangay'ın iki yüz kilometre kadar güneybatısında, Hangzhou şehri var. Oradaki Enstitü'yü Lieu ailesi yönetiyor. Enstitü başkanının kocası Lieu Julong, Lejyon'a resmen üye olmasa da Çin'deki bütün Gölge Avcısı aileleri onun, Lejyon'un davasını desteklediğini gayet iyi bilir. Çok iyi bilinen bir diğer gerçek de şu ki, Lieu'lar Şangay Enstitüsü'nün yönetimini ele geçirmek istiyor. Dolayısıyla Ke ailesinin gözden düşmesi onları ancak memnun eder.

Shinyun bunu biliyor ve Lieu Julong'u tanıyordu. Ailen Enstitü'yü elinde tutmak istiyorsa, seni Soğuk Barış'ın kurallarını ihlal etmekten Konsey'e teslim etmek zorunda kalacaklar, dedi. Onların asla böyle bir şey yapmayacağını söyledim, ama benim yüzümden itibarlarını kaybetmelerine dayanamayacağımı biliyordum.

Büyüçülere benden ne istediklerini sordum. Çin'deki Enstitüler hakkında bilgi istiyorlardı. Nasıl korunuyorlar? Her bir Meclis'te kaç tane Gölge Avcısı var? Ya da bu şehirlerde Gölge Avcılarının Aşağıdünyalılarla ilişkileri nasıl? Bütün bunları etrafı-

ca öğrenmek istiyorlardı. Onlara elimden geldiğince yardım ettim. Anlattıklarımın hayati sırlar olmadığını söyledim kendime. Nasıl olsa onları başka bir kaynaktan da öğrenebilirlerdi.

Aradan bir iki ay geçti. Jung'la Feli, Gün Işığı Pazarı'na gelmeye devam etti. Bir gün yine yolumu kestiler. Beni mahalledeki bir bodrum katına götürdüler. Orayı ofis ve laboratuvar olarak kullanıyorlardı.

Karargâhlarını gördüğüm anda, sandığımdan da daha pis bir işe bulaştığımı anladım. Gözümü bağlamaya ya da yaptıkları işi benden saklamaya bile gerek duymadılar. Ve etrafa şöyle bir bakmam yetti. İki büyücü de Anlaşma'nın şartları ihlal ediyordu. Yakalandıkları takdirde sonsuza dek acı çekmeleri için Sessiz Şehir'e sürülecekleri kesindi. Bu yüzden beni oraya öldürmek için götürdüklerini sandım.

Bunun yerine, bana bütün hikâyeyi anlattılar. Efendileri ve İblislerin Babası Sammael'in dünyaya geri dönmesi için uğraşıyorlardı. Sammael, Michael tarafından bozguna uğratılmıştı ve şimdi bin yıl önce başlattığı savaşı devam ettirmek niyetindeydi. Artık benim de Sammael'e hizmet ettiğimi söylediler.

Önce itiraz ettim tabii. O zaman beni tehdit ettiler. Ailemle konuşup onlara bilgi verdiğimi söyleyeceklerdi. Sen çoktan Sammael'in casusu oldun; geriye bunu kabullenmek kalıyor, dediler.”

Magnus şaşkındı. “Sammael'in şapkasındaki tüy,” dedi. “Bir Anka kuşunun tüyü. Öyle değil mi? Yoksa Jinfeng'in mi?”

Alec peri sihrine dair az çok bilgi sahibiydi. Bir Anka kuşunun tüyünü taşıyanın o Anka kuşu üzerinde güç sahibi olduğunu biliyordu. Tian çılgınca başını iki yana salladı. “Hayır. Asla. İstediklerini yapmaktan başka çarem olmadığını anlamıştım. Benden Jinfeng'in tüyünü istediler. Böylece tamamen avuçlarına düşecektim. Bunu Jinfeng'e yapamazdım. Dolayısıyla ona bütün hikâyeyi anlattım. Sırrımı yalnızca o biliyordu. Bana ata-

larından birinin mezarından bir Anka kuşu tüyü getirdi. Jung'la Fell'e tüyün Jinfeng'in olduğunu söyledim."

Etrafına bakındı. "Beni anlamak zorundasınız. Bu durumu lehime çevirebileceğimi düşündüm. Diyu'yu görecektim ve kurallarını öğrenecektim. Kısıldığım kapandan ancak bu şekilde kurtulabileceğimi düşündüm."

"Gerçekten de işe yaradı," dedi Isabelle. Alec'le göz göze geldiler. Başını Isabelle'in omzuna yaslayan Simon ona gülümsedi. "Jiangshi'ler beni başka bir mahkemeye götürdü. Orada yüzü erimiş, yaşlı bir adam vardı. Önce bana Çince bağırıp çağırdı. Benden cevap alamayınca duvardaki panoyu itti ve beni diğer tarafa yolladı."

"Seni hangi cehenneme gönderdi?" diye sordu Alec.

"Sessizlik Cehennemi," dedi Isabelle.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Jace. Alec insan mantılarının kaynar suda haşlandığı cehennemi düşündü.

"Bir kulenin tepesindeydi," diye devam etti Isabelle. "Küçük bir platform vardı ve dört bir yanı uçurumdu. Aşağıda metal dikenler vardı. Beni bir zincirle astılar ve boynuma demir bir çubuk bağladılar. İki ucunda da büyük, sivri çiviler vardı. Biri boğazıma, diğeri göğsüme denk geliyordu. Konuşsam ya da kafamı bile sallasam ikisi de vücuduma saplanacaktı. Bu arada başımda nöbet tutan iblisler durmadan benimle alay ediyordu."

"Berbat," diye homurdandı Jace.

Simon, Isabelle'e daha sıkı sarıldı.

Alec, Simon'la ilk tanıştığında, kardeşinin bir gün ona sımsıkı tutunacağına, sevgi ve mutluluğu birbirlerinde bulacaklarına ihtimal dahi vermezdi. Tabii o sırada, biri ona ileride Magnus Bane'le bir çocuk büyüteceklerini söylese yine gülüp geçerdi. Kısa bir süre içinde hepsi çok değişmişti.

"Orada yalnızca birkaç dakika geçirdim," dedi Isabelle. "Tian beni buldu. İblis nöbetçiler onun bana yaklaşmasına izin verdi ve dev gibi bir kaplan onların hepsini öldürdü."

“Sammael beni gözetlemekten vazgeçtiğinde Hu Shen’i çağırdım,” dedi Tian. “Birlikte Isabelle’i kurtardık.”

“Müthiş,” diye mırıldandı Simon.

“Kaplanı özellikle yanımızda getirmek istedim,” dedi Isabelle. “Onu kaçırdığına üzüleceğini biliyordum.”

Simon onu yanağından öptü. Alec kardeşinin hafifçe kızardığını görünce içinden güldü. Bunlar Isabelle için yeni şeylerdi.

“Gerisini biliyorsunuz,” dedi Tian. “Sammael muhtemelen bütün günü Diyu’da dolanıp her şeyden şikâyet ederek ve büyücü uşaklarına emirler yağdırarak geçirecek. Bundan sonra beni de düşmanı olarak görecektir.”

“Sammael istediğinde tam bir iblis oluyor,” dedi Simon. “Onu asla hafife almayın.”

Alec başını salladı. Sammael’le ilk karşılaşmasında İblislerin Babası nasıl da munis ve dost canlısı bir tablo çizmişti. Ama sonra Simon’ı acımadan doğramış ve onlara kiminle dans ettiklerini hatırlatmıştı. “O hâlâ buradaki en tehlikeli yaratıktır.”

“Sana karşı tuhaf bir ilgisi var, Magnus,” dedi Tian. “Bilemiyorum. Belki de Shinyun seni dikenle yaraladığı için. Ama Sammael istese ona seve seve uşaklık edecek bir sürü büyücü bulur.”

Magnus omuz silkti. “Hazır elinin altındayken fırsatı kaçırmak istememiştir.”

“Sammael burada hazırlık yapıyor,” dedi Clary. “Onu anladık. Ama neye hazırlanıyor? Planı ne?”

“Uzun yıllar önce, baş melek Michael dünyayı koruma kalcanlarıyla donatarak Sammael’in oraya girmesini yasakladı,” dedi Tian. “Bence iki büyücüye Ak Kitap’ta bu zırhı delemek bir sihir aratıyor.”

“Bu mümkün mü?” diye sordu Jace. “Ak Kitap’ta bunu yapabilecek bir büyücü var mı?”

Bütün gözler Magnus’a çevrildi. “Olabilir,” dedi Magnus. Yüzü asılmıştı. “Dünyadaki kapıların neden bozulduğu şim-

di anlaşıldı. Sammael'in uşakları boyutları birbirinden ayıran duvarları kurcalıyor."

"Öyleyse neden hâlâ başaramadılar?" diye sordu Clary.

Tian düşünceli görünüyordu. "Belki de Sammael, Diyu'nun daha iyi bir güç kaynağı olduğuna karar verdi. Yanluo'nun ege-menliğindeyken elbette öyleydi. İnsanların çektiği acıları iblis gücüne çevirecek bir dinamo olarak görev yapıyordu. Ama bu makine neredeyse yüz elli yıl önce bozuldu. Jung'la Fell sihirle-ri için ondan yeterince güç alamıyor. Dahası Diyu'daki iblisler başıboş yaşamaya alışmış. Sammael onları tek başına dize getire-mez." Başını salladı. "Shinyun dikenin sağladığı güçle Diyu'nun tüm sakinlerini boyunduruğu altına alabileceğini düşünüyor. Ama henüz bunu başaramadı."

"Öyleyse zamanımız çok az," dedi Alec. "Burada güvende miyiz?"

Tian başını salladı. "Sammael bizi gerçek bir tehdit olarak görmüyor ve Diyu'yu kontrol altında tutmak için emrindeki-lere muhtaç. İblisler de Şangay'da bile kiliselere girmekten hoş-lanmıyor."

"Pekâlâ," dedi Jace. "Plan ne? Dinlenip Sammael'in peşine mi düşeceğiz?"

"Yoksa önce Shinyun ve Ragnor'u mu halledeceğiz?" Clary, Magnus'un suratını görünce açıklama gereği duydu. "Sammael'in bizim dünyamıza gelmesine izin veremeyiz. Onları durdurmak zorundayız."

"Kitabı ellerinden alırsak Sammael'in dünyaya gelmesini engelleyebilir miyiz?" diye sordu Simon şüpheyle.

Tian başını iki yana salladı. "Planları ertelenir. Ama eninde sonunda başka bir çözüm bulurlar. Dünyada onlarca kara büyü var."

"Bir yolunu bulup onlara engel olmalıyız," dedi Clary.

"Kitabı nerede saklıyorlar acaba?" diye sordu Alec. "Ya da Sammael nerede?"

Tian kararsızca başını salladı. “Burada bir evi yok. Bütün krallıkta dolaşıyor. Bir nevi buranın patronu sayılır.”

“Öyleyse?” diye homurdandı Jace. “Demir köprüye mi döneceğiz? Ya da mahkemelere? Onun bizi bulmasını mı bekleyeceğiz?”

“Beni yem olarak kullanın,” diye önerdi Magnus. “Onu saklandığı delikten ancak böyle çıkarabiliriz.”

“Hayır,” dedi Alec.

“Shinyun bu olayın başından beri Svefnthorn’la üçüncü kez yaralanmayı isteyeceğimi söylüyor. Bir yere gidip Shinyun’la görüşmek için yaygara koparabilirim. Shinyun buna dayanamaz. Sonra da Sammael’e ulaşırız. Ya da o bize ulaşır.”

“Hayır,” diye yineledi Alec.

“Ama işe yarayabilir!” diye directti Magnus.

“Magnus! Ya Shinyun dikenini sana yine batırırsa? Sammael’in emrine girersin ve her şey biter. Herkes için...” diye ekledi Alec usulca.

“Üçüncü yarayı ben seçmeliyim. Shinyun öyle demişti.”

“Ama ona bunu seçtiğini söyleyeceksin,” dedi Alec.

Alec’in onu bu kadar iyi tanıması Magnus’u gülümsetti. “Haklısın. Shinyun da usulünce ayin yapmak isteyecek. Sihirli kelimeler filan. Onu tanıyorsun. Milyonlarca mum yakacak ve bu iş sonsuza dek sürecek. Bize de saldırmak için bol bol zaman kalacak.”

Alec’in kalp atışları hızlanmıştı. “Ya bu sefer öyle yapmazsa? Ona nasıl güvenilebilirsin?”

“Alec,” dedi Jace. Kelimelerini dikkatle seçmek istercesine bir an duraksadı. “Daha iyi bir fikrimiz olduğunu sanmıyorum. Magnus haklı. Aksi halde, bu katedralde aklıktan öleceğiz. Sammael bizi tehdit olarak görmüyor. Onun için düşman ordusunun birkaç önemsiz askeriyiz. İblisleri öldürebiliyoruz. Ama bir Cehennem Prensi ve emrindeki iki büyücüyle baş edebileceğimize inanmıyorlar.”

“Sammael yakında çok yanıldığını anlayacak,” dedi Isabelle.

“Evet,” dedi Jace. “Isabelle doğru söylüyor. Ama Sammael, Magnus’u emrine almaya çalıştı. Ona Shinyun’un işini teklif etti! Aramızdan bir tek Magnus dikkatlerini çekti ve üç ahbab çavuşlardan birine karşı kendini yalnızca o koruyabilir.” Simon’a baktı. “Alınma ama öyle.”

“Alınmadım,” dedi Simon cılız bir gülümsemeyle. “Zaten şu an tam kapasitemi kullanacak durumda değilim.”

Alec ne diyeceğini bilemiyordu. Hiç bu kadar içinin sıkıldığını hatırlamıyordu. Max’e Magnus’un bir daha hiç dönmeyeceğini anlattığını hayal etti. *Riskli bir plandı ama altından kalkabileceğimizi sandık...*

“Hepimizin gözü Magnus’un üzerinde olacak,” dedi Jace. Alec’i ne kadar korktuğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. “Asla gerçekten tehlikede olmayacak. Shinyun’u daha önce yendik. Yine yapabiliriz. Hem Magnus haklı. Dikeni kendisi seçmek zorunda. Yoksa Shinyun, Diyu’ya geldiğimizden beri Svefnthorn’u ona batırmanın fırsatını kollardı.”

Alec iç çekti. Felaket senaryolarına kapılmak yerine bu âna odaklanmaya çabaladı. “Tamam, kabul ediyorum,” dedi. “Galiba en iyi seçeneğimiz bu.”

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Clary.

Simon esnedi. “Sizi bilmem ama ben biraz uyusam fena olmayacak. Uzun bir gündü. *Dim sum*, Gün Işığı Pazarı, zincirlere asılıp uçan bıçaklarla kesilmek. Siz hafta içinde sıradan bir günde bu kadar aksiyon yaşıyor musunuz bilmem ama ben yorgunluktan bayılmak üzereyim.”

“Benim de kemiklerimin kaynaması gerek,” dedi Jace. “Hem bize daha iyi silahlar lazım.”

“Ateş kamçısı!” diye bağırdı Isabelle hevesle.

Jace, Tian’a baktı. “Sahi. Onlardan birkaç tane daha bulsan keşke. İlk tercihim olmasalar da hiç yoktan iyidir.”

Tian gülümsedi. “Aslına bakarsanız...”

*

Kilisenin karşılıklı iki kanadından birinin ucunda küçük bir oda vardı. Gerçek katedralin içinde belli ki küçük bir şapeldi. Ama burada hiçbir dini sembol olmadığı için oda bomboştu. Tian Alec, Jace ve Clary'yi odanın ortasına götürdü. Jace mızrağını baston olarak kullanarak sağlam ayağıyla sekiyordu. Magnus da onlarla geldi. Alec onun silahlarla ilgilendiğini hiç sanmıyordu. Belki de Simon'la Isabelle'i baş başa bırakmak istemişti. Alec duvarın dibine geçti ve yere çömelip taş karoları tıklatan Tian'ı ilgiyle izlemeye koyuldu. Tian az sonra en büyük karoyu kaldırdı ve altında duvarları ahşap kaplamalı bir oda göründü. Yere muşambaya sarılı bohçalar yığılmıştı.

“Gerçek katedraldekilere benzemiyorlar,” dedi Tian özür dilercesine. “Rünlerle bezeli olmadıkları için iblisleri yaralayabilirsiniz ama öldürücü vuruşu melek bıçaklarınızla yapmanız gerekecek ve...”

Jace sevinçle bağırdı. Tian bohçaları dışarı yığmaya başladı.

“Tian, neden bize her şeyi açık açık anlatmadın?” diye sordu Alec usulca. “Seni Sammael için çalışmaya zorladıklarını söyleyebilirdin. Jinfeng'i biliyorduk zaten.”

Tian ona şaşkınlıkla baktı. “Sebebi çok açık değil mi? Bir Aşağıdünyalıyla aşk yaşamamı sorun edeceğinizi düşünmedim tabii. Ama Sammael'le bağlantım Meclis'in kulağına gidebilirdi. Bu işe karışmaları halinde Jinfeng zarar görebilirdi. Ailem de öyle.”

Clary alayla homurdanınca, Tian ona baktı. “Neden gülüyorsun? Çok mu tuhaf?”

“Meclisten durmadan bir şeyler saklayan asıl biziz,” dedi Clary.

“Doğru,” dedi Alec. “Bütün planlarımızı günü gününe yetkililere yetiştirmiyoruz.”

“Mesela Şangay'a geleceğimizi Konsey'le bile paylaşmadık,” diye atıldı Clary. “Birbirimizi anladığımızı sanıyordum.”

Tian onları şaşkınlıkla süzdü. “Alec, senin baban *Soruşturmacı*. Daha dün tanıştığımızı da unutmayın. Bence size yeterince güvendim. Vay canına. Gerçekten de uzun bir gündü.”

“Kendince haklı,” dedi Jace. Mızrağının ucuyla muşambanın kenarını kaldırdı. Altında palayla maşat arası, çift taraflı, geniş ve kıvrık uçlu bir kılıç vardı. Jace sağlam ayağıyla ucunu dürttü. “Clary, bunu gördün mü? Yoksa bir *dadao* mu?”

Clary silahı alıp odanın ortasına doğru yürüdü. Kızıl saç örgüsünü savurarak birkaç hamle yaptı. Sonra kılıcın ucunu zarıfça aşağı doğru çevirdi ve onlara gülümsedi. “Nefis bir şey.”

Jace ona bakakalmıştı. Alec omzuna vurdu.

“Ufak tefek bir kızın dev bir kılıcı sallamasının seksi bir tarafı var,” diye mırıldandı Jace.

Clary yanlarına döndüğünde Jace onu öpmemek için gözle görülür bir çaba gösterdi. Dikkatini yeniden ayaklarının dibindeki silah yığınınına verdi.

“Bütün bunlar beni rahatsız ediyor,” dedi Alec, Tian’a. “Aramızdaki güvensizlik ve sırlar.” Kaşlarını çatı. “Gölge Avcılarının tek yumruk olması gerekmiyor muydu? İnsanlarla iblisler arasındaki ilk ve son savunma hattı biz değil miyiz? Ama birbirimizden sır saklıyoruz. Eskiden yalnızca ben ve arkadaşlarımdan Meclis’ten bir şeyler sakladığını sanırdım. Ama şimdi anladım ki bunu herkes yapıyor.”

“Daha yeni tanışmamıza rağmen size daha çok mu güvenmiyordum?” diye sordu Tian. “Söylemeye çalıştığın bu mu?”

“Evet!” dedi Jace ve Alec’le Tian aynı anda ona döndü. Ama Jace’in onlara aldıracağı bile yoktu. Muşambanın altından çıkan bir silaha bakıyordu. Orta uzunlukta bir sapla ucundaki dikenli, demir bir toptan oluşuyordu. Jace onlara sevinçle baktı. “Bu bir sabahyıldızı.”

“Evet,” dedi Clary. “Nihayet hayallerin gerçek oldu.”

“Lütfen benim olsun,” diye yalvardı Jace. “Ayağım iyileşmeden savaşmak zorunda kalırsam, bunu kolayca savurabilirim.”

“Kırık bir ayakla savaşmak zorunda değilsin,” dedi Clary. “Bize başka türlü de faydalı olabilirsin. Taktik geliştirmek konusunda bayağı iyisin.”

Jace gülümseyerek başını iki yana salladı. “Hepimiz biliyoruz ki benim en büyük özelliğim bu müthiş güçlü ve esnek fiziğim. Onsuz ben bir hiçim.”

Clary gözlerini devirdi. “Hatırlatırım,” dedi. “Sebastian’ın Edom’daki kalesine nasıl gireceğimizi sen buldun.”

“Eh, kafam da çalışıyor tabii,” diye böbürlendi Jace.

Clary gülümsedi. “Unutma ki senin en güçlü kasın beynin.”

Tian bu konuşmayı gülerek izliyordu. “Bize daha çok güvenmen gerektiğini söylemiyorum,” dedi Alec ona. “Bu kısa sürede biz de sana sırlarımız konusunda ne kadar güveniyorsak o kadarı yeterli.” İç çekti. “Ama Gölge Avcıları arasındaki bu durum beni üzüyor. Her gün birbirimize daha az güveniyoruz. Aramızdaki sırlar artıyor. Sistem kırılmadan önce daha ne kadar esneyebilir bilmiyorum.”

Jace son derece iyi durumda bir boynuz yay ve bir kılıf dolu su ok bulmuştu. Onları Alec’e vermek istedi ama Alec başını iki yana salladı. “Simon’a ver. Bende Siyah Fani var.”

Yeniden mihrabın oraya dönerken ayak sesleri taş zeminde yankılanıyordu. Magnus beklenmedik bir anda sessizliği bozdu. “Benim babam bir Cehennem Prensi,” dedi Tian’a. “Asmodeus.”

Tian zınk diye durdu ve gözlerini kırıştırarak ona baktı.

“Bunu bilmen gerektiğini düşündüm,” dedi Magnus. “Yani Sammael’le savaşmadan önce. En büyük lanetlerden biri olduğumu birkaç kez belirtti zaten. Ve Jem, Shinyun’un Tessa’nın peşinde olduğunu söyledi, çünkü Tessa da benim gibi. Dolayısıyla babamın kim olduğunun onlar için bir önemi olduğunu düşünüyorum.”

“Vay canına,” diye mırıldandı Tian. “Bu planlarımızı nasıl etkileyecek?”

“Bilmiyorum,” dedi Magnus. “Belki hiçbir anlamı yoktur. Belki Sammael benden güç alabileceğini düşünüyor. Ya da kendini benim amcam sayıyor. Her halükârda, bilmen gerektiğini düşündüm.”

Tekrar yürümeye başladı ve diğerleri kısa bir duraksamanın ardından onu izledi. Alec, Jace’le Clary’nin endişeli bakışmalarını yakaladı.

“Bu berbat bir şey,” dedi Tian. “Yani senin açından.”

Magnus ona şaşkınlıkla baktı.

“Bir Cehennem Prensi’ni baba olarak sen seçmedin,” diye açıkladı Tian. “Ve hayatın boyunca Büyük İblisler’le ve Cehennem Prensleri’yle uğraşmak zorundasın.”

“Hem de düzenli aralıklarla,” diye onayladı Magnus.

“Bu konuda ne yapabilirsin?”

“Hiçbir şey,” dedi Magnus. “Hayatımı yaşamaya ve ailemi korumaya devam edeceğim.”

“Ve ailen tarafından korunmaya,” diye söze karıştı Alec.

“Ve dostların,” diye atıldı Clary.

Birkaç dakika daha sessizce yürüdüler. “Teşekkür ederim,” dedi Tian. “Sırrını benimle paylaştığın için. Kimseye söylemeyeceğim.”

Simon’ı bir pencereden dışarıdaki boşluğa bakarken buldular. Isabelle odanın diğer ucundaydı.

“Birine söyleyip söylememen gerektiğine sen karar vereceksin,” dedi Magnus. “Kime güveneceğine de öyle. Güven böyle bir şey.” Duraksadı. “Jem de biliyor ve sorularını memnuniyetle yanıtlar. Bu konuda bazı deneyimleri var.”

Mihraba yaklaştıklarında, Isabelle’in kaygıyla Simon’ı izlediğini gördüler. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Izzy?” diye seslendi Clary.

Alec abilik içgüdüleriyle Isabelle’in yanına koşmak istedi. Ama önce, Jace’in bütün itirazlarına rağmen bir noktada eline tutuşturduğu yayla okları vermek için Simon’ın yanına gitti. Jace’in

de onu takip ettiğini görünce nedense içi rahat etti. Magnus'la Tian geride kaldı.

"Simon," dedi Alec. "Sana bir yay bulduk."

"Harika," diye mırıldandı Simon onlara dönmeden. "Diyu'dan bir hatıra. Hadi eve dönelim."

Jace'le Alec birbirlerine baktı. Önce Jace konuştu. "Simon, ne diyorsun?"

"Eve dönmek istiyorum. Siz de bunu istemelisiniz."

"Elbette eve dönmek istiyoruz," dedi Alec temkinli bir tavırla. "Ama Ak Kitap hâlâ Sammael'de ve..."

"Yeniden birlikteyiz," dedi Simon donuk bir sesle. "Şimdilik güvendeyiz. Burada kalmamız için bir sebep yok."

"Nasıl geri döneceğimizi bile bilmiyoruz," dedi Alec. "Önce bir yol bulmalıyız."

"Bulalım öyleyse." Simon'ın sesinde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. "Planımız bu olmalı. Bir yol bulup gidelim." Umutla Jace'e baktı. "Destek kuvvetleriyle geri döneriz, olmaz mı? Sen hep önce kendimizi güvene alalım demez misin?"

"Magnus hâlâ tehlikede," dedi Alec. "Svefnthorn meselesini halletmeliyiz."

"Belki de çözümü cehennemde aramamalıyız," diye belirtti Simon.

Clary'yle Isabelle de yanlarına geldi. "Simon," dedi Clary. "İyi misin? Sen hiç böyle yapmazdın."

"Hem ilk kez bir cehennem boyutuna gelmiyorsun," dedi Jace.

Simon onlara döndü. Alec nedense onu gözyaşları içinde bulacaklarını sanmıştı. Ama Simon'ın bakışlarında hiç beklemediği bir şey vardı; öfke.

"Bütün bunlar çok fazla," diye mırıldandı. "İnsanların hayatlarıyla kumar oynuyoruz. Kendi hayatlarımızla."

"Simon..." dedi Clary yine. "Hepimiz bir sürü şey yaşadık. Bak, sapasağlamız. Sen ölümsüzlüğü de tattın, bir ölümlü olma-

yı da. Koca dünyada yalnızca sen bir melekle karşılaştın. İki Cehennem Prensi'nin huzurunda bulundun. Lilith'i öldürdün!"

"Lilith'i Kabil'in Damgası öldürdü," dedi Simon ruhsuz bir sesle. "Ben yalnızca bir tanıktım."

"Bir Gölge Avcısı olmak..." diye başladı Alec, ama Isabelle'in sert bakışıyla sustu.

Simon başını kaldırdı. Gözlerinde mesafeli bir ifade belirmişti. "Kapıdan geçerken bir kumar oynadık. Geri döneceğimizi varsaydık. Kendini iblislere teslim ettin," diye ekledi Isabelle'e bakarak. "Şimdi de buradan kurtulabileceğinize dair bir kumar oynuyorsunuz. Tian bize ihanet ediyormuş gibi rol yaptı. O da Isabelle'in hayatıyla kumar oynadı. Sammael'in dikkatini dağıtıp onu kurtarabileceğini varsaydı."

"Hepsi de işe yaramadı mı?" diye sordu Jace. "Henüz Diyu'dan dünyaya nasıl döneceğimizi bilmiyoruz. Ama her yerde kapılar var ve..."

"Çok fazla kumar oynuyoruz," dedi Simon. "Sürekli kazanamazsınız. Sonunda kaybedeceksiniz."

"Daha değil," dedi Alec.

Simon'ın yanakları kızardı. "George Lovelace gözlerimizin önünde kıvranarak öldü. Daha geçen mayısta." Sesi titriyordu. "Hem de ortada hiçbir neden yokken. Ölümlü Kupa'dan içti ve yanarak öldü. Benden bir farkı yoktu. Benden daha değersiz değildi. Aksine."

Kimse konuşmadı.

"O korkunç olay benim için Akademi'nin son dersiydi," dedi Simon usulca. "Gölge Avcıları da ölebilir. Hem de sebepsiz yere."

"Tehlikeli bir iş yapıyoruz," dedi Jace.

"George tehlikeli bir şey yapmıyordu," diye karşı çıktı Simon. "Kendini kahramanca feda etmedi. Bir iblisle savaşıırken ölmedi. Gölge Avcıları sebepsiz yere ölebildiği için öldü. Alın size faydalı bir ders!"

“Isabelle kurtuldu,” dedi Alec. “Sen de öyle. Tian iyi. Hepimiz iyiyiz.”

“Bu seferlik!” Simon’ın yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. “*Bu sefer işe yaradı! Ya gelecek sefere? Bu arada gelecek sefer de yarın! Buna nasıl dayanıyorsunuz?*” Onlara çaresiz gözlerle baktı. “Kendinizi ve sevdiklerinizi her gün nasıl tehlikeye atıyorsunuz?”

Isabelle onun yanına gidip ellerini omuzlarına koydu. Simon onun gözlerinin içine baktı. Orada bir şey arar gibiydi. Alec bunun işin doğasında olduğunu söylerdi belki. Bir Gölge Avcısı olmak, böyle bir amaç için seçilmek hem bir armağan hem de bir lanetti. Onun için bu kadar önemliydi ve Alec, Simon’ı yıllardır tanıyordu. Onun Nefilimlerden biri olmayı sonuna kadar hak ettiğini biliyordu. Alec, Isabelle’in sert mizacını ve işine bağlılığını bildiği için, onun da buna benzer bir cevap vereceğini düşündü.

Ama Isabelle bunu yapmadı. Onun yerine, Simon’ı sımsıkı kucakladı. “Bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Gerçekten bilmiyorum. Bazen bana da hiç mantıklı gelmiyor, aşkım.”

Simon boğuk bir ses çıkararak yüzünü onun boynuna gömdü. İki uzun süre öylece kıpırdamadan durdu.

“Özür dilerim,” dedi Simon. “Özür dilerim.”

“Anlaması lazım,” diye mırıldandı Alec.

Isabelle belli belirsiz başını salladı. “Anlıyor zaten,” dedi. “Bize bir dakika izin verin.”

Clary dudaklarını kemirdi. “Seni seviyorum Simon,” dedi. “İkinizi de seviyorum.”

Arkasını dönüp gitti. Diğerleri de onu izledi. Simon’ın *parabatai*’si olarak bu, Clary’nin göreviydi. Alec, Isabelle’in Simon’a bir şeyler fısıldadığını duydu.

“Isabelle haklı,” dedi Clary onlardan yeterince uzaklaştıklarında. “Simon bunları biliyor. Ama elinde değil. Çok acı çekiyor. George’u kaybedeli daha birkaç ay oldu.” Taş duvara yaslandı. “Keşke onu teselli edebilseydim. Keşke daha iyi bir *parabatai*

olabilseydim. Sevdiğin biriyle omuz omuza çarpışmak yalnızca daha iyi savaşmakla ilgili bir şey değil. İşler ters gittiğinde birbirini desteklemeyi de becerebilmelisin.”

Alec, Jace’e baktı. “Haklısın,” dedi. “Sen iyi bir *parabatai*’sin, Clary. Sen ve Simon’a bakıyorum da...”

“Ben sizde bizi görüyorum,” diye atıldı Jace, Alec’le ikisini işaret ederek. “Güç ve güzellik. Kusursuz bir ahenk. Yetenek ve önsezi. Birbirinizi mükemmel tamamlıyorsunuz.”

Alec tek kaşını kaldırdı. “Sen güç müsün, yoksa güzellik mi?”

“Bence hepimiz bunun cevabını biliyoruz,” diye yanıtladı Jace.

“Gerçekten de garip bir ekipsiniz,” dedi Tian.

Jace sırtıttı. Alec onun ortamın kasvetini dağıtmaya çalıştığını görebiliyordu ve bunda başarılı olmuştu. “Uyuyacak bir yer bulsak? Diğer kanattaki banklar daha genişti sanki.”

“Ne zaman uyanacağımızı nereden bileceğiz?” diye sordu Alec. “Burada güneş doğmuyor.”

Clary stelinı çıkardı. “Ver kolunu.” Alec kolunu uzattığında, Clary oraya bir daire ve yedi çizgiden oluşan, basit bir güneş resmi çizdi. “Al bakalım. Ne zamandır üzerinde çalışıyordum. Alarm rünü. Yedi saate çalacak.”

“Ya da telefonunu kullanabilirdin,” dedi Jace.

Clary omuz silkti. “Rünler daha güvenilir ve daha havalı.”

“Birlik rünün hâlâ en iyi çalışan bence,” dedi Alec gülümseyerek.

“Hepsi dünyayı kurtaramaz ya?” dedi Clary. “Bazen sadece vaktinde uyanmaya ihtiyaç duyarsın.”

“Ben demin bahsettiğin şeyi kastettim,” dedi Alec. “Güçlerimizi birbirimizle paylaşmamıza izin veriyor. Hatta yalnızca güçlerimizi değil, kırılğan yanlarımızı da.”

Clary, Magnus’a göz attıktan sonra yeniden Alec’e baktı. Hafifçe gülümsedi ama hâlâ Simon için kaygılandığı belliydi. “Hoşuna gittiğine sevindim,” dedi.

Jace onu elinden tutup kendine çekti. Kollarını beline doladı. Clary başını omzuna yasladığında, Jace gözlerini kapadı. Alec onun ne hissettiğini biliyordu. O da Magnus'layken böyle hissediyordu. Aşkının büyüklüğü onu bazen korkutuyor, içindeki o muazzam coşku neredeyse canını yakıyordu. Jace hislerinden bahsetmeyi sevmezdi. Buna gerek de yoktu zaten. Alec onun duygularını yüzünden okuyabiliyordu. Jace'in gönlü Clary'yi seçmişti. Tıpkı Alec'in Magnus'u seçtiği gibi. Jace, Clary'yi son-suza dek, bütün kalbiyle sevecekti.

Jace onun saçlarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra, belini saran kollarını gevşetti. Clary onun elini tuttu. Jace her zamanki çarpık gülümsemesiyle Alec'e, "Görüşürüz," diye fısıldadı ve Clary'yle katedralin karanlık gölgelerine doğru uzaklaştılar.

"Sanırım ben de iyi geceler dilemeliyim," diye başladı Tian, ama sonra duraksadı. Isabelle'le Simon onlara doğru yürüyordu. El eleydiler ve Simon deminki çıkışından biraz utanmış gibiydi.

"Kusura bakmayın," dedi.

"Aldırma," dedi Alec. "Kendin söyledin. Zor bir gündü."

Tian'la Magnus onlardan biraz uzaklaşarak Alec'i kız kardeşi ve Simon'la yalnız bıraktı. Alec, Simon'ın ağladığını fark etti. Bu ona duyduğu saygıyı hiç eksiltmedi. Bilakis, duygularını dışa vurabildiği için içinden onu tebrik etti.

"Sanırım bu yeni, kırılgan halime alışmam gerekecek," dedi Simon. "Bir vampir olmak ya da Kabil'in Damgasını taşımak çok eğlenceli değildi, ama kendimi güvende hissediyordum. Artık böyle bir güvenceden yoksunum." Omuzlarını dikleştirdi. "Gölge Avcısı olmayı o kadar çok istedim ki. Artık sizden biriyim ve savaşmak zorundayım. Keşke hep sevdiklerimizle sınınamasaydık ama bu da görevimizin bir parçası."

"Bir Gölge Avcısı olmak bunu gerektirir," dedi Alec.

Simon başını iki yana salladı. "Hayır, insan olmak bunu gerektirir. Neyse ki Gölge Avcısıyız. En azından egzotik yerler görüp göğüs göğse çarpışabiliyoruz."

Isabelle onun yanağına bir öpücük kondurdu. “Senin isteğinde ne kadar sert bir çocuk olabileceğini biliyordum, sevgilim.”

“Gördünüz mü?” dedi Simon. “Hayatımı seviyorum. Kız arkadaşımın bir alev kamçısı var! Böyle bir cümleyi kurmak kaç kişiye nasip olur?”

“Abilik içgüdülerim depreşmeden gidin buradan,” dedi Alec ve Simon’la Isabelle kendilerine dinlenecek bir yer bulmak için uzaklaştı.

Alec etrafına bakındığında, Magnus’un Tian’la sohbete daldığını gördü. Magnus, Beyaz Fani’yi kılıfından çıkarmıştı ve Tian onu işaret ederek bir şeyler anlatıyordu. Alec meraklanarak yanlarına gitti.

Magnus onu fark edince başını kaldırdı ve Alec, erkek arkadaşındaki değişime bir kez daha hayret etti. Magnus’un yüzü incelmış ve hatları keskinleşmişti. Gözleri loş ışıktaki yemyeşil parlıyordu. Bakışlarında tuhaf bir açlık vardı. Uzun zamandır beslenmeyen bir vampire benziyordu.

Alec bu açlığın Svefnthorn’la ilgili olduğunu bildiği için hafifçe ürperdi. Simon’la Isabelle’i kurtarmışlardı ve Tian onların tarafındaydı. Aslında kutlanacak ne çok şey vardı. Şimdilik güvendeydiler. Böyle bir zamanda Magnus için de bir çözüm bulacaklarına inanmak kolay geliyordu. Ama Simon haklıydı. Bazen işler ters giderdi. Bazen onlar da acı çekerekdi. Bazen birileri ölürdü. Ragnor’la Shinyun için çok geçti. Ya Magnus için?

“Kılıcını görebilir miyim?” diye rica etti Tian.

Alec omzunu silkip Siyah Fani’yi çıkardı. Onu Tian’a uzattı. Tian iki kılıcı yan yana tuttu.

“Ne taşıdığının farkında mısınız?” diye sordu ikisine de.

“Gan Jiang’la Mo Ye bunların aslında iki tanrı olduğunu söylemişti.”

“Ama kılıç görevi görüyorlar,” dedi Magnus. “Alec kendisi-ninkiyle bütün gün iblis doğradı.”

“Aynı zamanda birer anahtar olduklarını söylediler,” dedi Alec.

Tian gözlerini devirdi. “O ikisi hep bilmece gibi konuşur zaten. Sanırım yaşlarından ötürü. Anahtarla neyi kastettiklerini bilmiyorum. Ama tanrı olduklarını biliyorum. Aslında bunu sizinle şeyden önce konuşacaktım...” *Sammael onun için çalıştığını söylemeden önce*, diyememişti. “Ama bir yüzleşme yaşanacaksa, bunların ne olduğunu bilmelisiniz. Çünkü buradaki en güçlü silahlarınız olabilirler.”

“Belki aptalca bir soru,” dedi Alec. “Ama aynı zamanda nasıl hem tanrı hem de kılıç olabiliyorlar?”

“Heibai Wuchang siyah ve beyaz tanrılardı ve uzun zaman önce, ölülerin ruhlarına Diyu’ya dek eşlik etmekle görevliydi. Çin’in her yerinde onlarla ilgili yüzlerce hikâye anlatılır. Ama Nefilimlerden çok daha eski oldukları için hangisi doğru, hangisi yanlış bilmiyoruz.”

“Bütün hikâyeler doğrudur,” diye mırıldandı Alec. Magnus bunu duyup gülümsedi.

“Periler Heibai Wuchang’ın ölümlülerin taleplerinden sıkılıp bu kılıçların içinde inzivaya çekildiğini söyler.” Tian başını iki yana salladı. “Şimdi eski yuvaları, Diyu’ya dönmelerinin anlamı nedir bilmiyorum ama bizim ihtiyarlar böyle uygun gördüyse mutlaka bir sebebi vardır.”

“Belki de kılıçların Sammael’e zarar verebileceğini düşündüler?” diye fikir yürüttü Alec.

“Belki bir kapıyı açıyorlar ve Sammael’i bir tekmede dışarı atacağız,” dedi Magnus.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Tian. “Sadece ne taşıdığınızı, *kimi taşıdığınızı* bilin istedim.” Siyah kılıcı kaldırıp Alec’e verdi. “Fan Wujiu. Anlamı, kötülük edenlerin kurtuluşu yoktur.” Beyaz kılıcı Magnus’a verdi. “Xie Bi’an. Anlamı, kefaretinin ödeyen huzur bulur.”

“İkisi çelişiyor,” dedi Magnus.

Tian başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Bazı hikâyelerde onlardan tek bir varlık olarak söz edilir. Her neyseler, birbirleriyle uyum içinde oldukları varsayılır.”

Magnus, Alec’e göz kırptı. “Bizim gibi.”

Alec de Magnus’la uyum içinde olduklarını düşünüyordu. En azından normal şartlarda. Ama hâlâ öyle miydi? Diken Magnus’un bedenini ele geçirmişti. Onu Sammael’in iradesine doğru sürüklüyordu. Magnus tabii ki hâlâ eski Magnus’tu, ama değişiyordu ve onu eski haline nasıl döndüreceklerini hâlâ bilmiyorlardı.

Alec, Siyah Fani, Fan Wujiu’yu sırtına bağladı. “Sağ ol,” dedi Tian’a. “Kılıcım birdenbire bir adama dönüşürse şaşırmayacağım.”

“Asla bilemezsin,” dedi Tian. Gözlerini uzaklara dikti. “Biz de biraz dinlensek fena olmayacak. Savaştan önce bu son şansımız olabilir.”

“Etrafta rahat bir yatak göremiyorum,” dedi Magnus somurtarak.

“Biz Gölge Avcılarıyız,” dedi Tian. “Cehennemin derinliklerinde bile dinlenmesini biliriz.”

Kilisenin iç kısımlarına doğru uzaklaştı. Alec, Magnus’a döndü. “Biz de uyuyacak bir yer bulalım mı?”

Magnus’un gözleri parladı. “Haydi!”

Diğerleri katedralin giriş katının derinliklerine doğru ilerlemişti. Dolayısıyla Magnus, Alec’i mahzendeki mezar odalarına götürdü. Taş basamaklarda yolu aydınlatması için küçük bir ışık topu yaktı. Parlak, kırmızı ışık Magnus’un yanında yürüyen Alec’in yüzüne vuruyordu. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Hiç konuşmuyordu.

Girdikleri oda gerçek katedralde belki de bir ofisti. Ama Diyu’da, mermer zeminli, beyaz duvarlı, bomboş bir kutucuktan ibaretti.

“Samimi bir ortam,” dedi Alec. “Birkaç tane de battaniye buisan?”

Magnus tek kaşını kaldırdı. “Tam olarak nereden? Pilavla suyu ölümlere sunulan armağanlardan arakladım. Ama lüks tüketim malları bulabileceğimi sanmıyorum.”

Alec omzunu silkti. “Belki bir Rahat Battaniyeler Cehennemi vardır.”

“Şu dokuz başlı kuşlardan birini çağırıp tüylerini yolabilirim. Ama leş gibi kokarlar. Bekle.”

“Ne oldu?”

Magnus kendi kendine kıkırdadı ve koca Diyu’da sahibinin hoş bir uyku deneyiminden hoşlanacağı tek yerden bir battaniye çağırdı. Odanın ortasında kırmızı, brokar bir yorgan düştü. Kenarları altın sarısı püsküllerle süslüydü.

“Büyünle aynı renk olması tesadüf mü?” diye sordu Alec.

“Bi-bilmiyorum,” dedi Magnus.

Yere uzanıp her zamanki uyku pozisyonlarını aldılar. Magnus uyku pozisyonlarının tuhaf şeyler olduğunu düşündü. İlişkinin başında belirleniyorlar ve asla değişmiyorlardı. Alec nerede olurlarsa olsunlar daima Magnus’un sağına yatıyordu.

“İşığı söndürmeden önce,” dedi Alec.

Magnus gerisini getirmesini bekledi. Alec hiçbir şey söylemeyince “Evet?” dedi. Alec kararsızca onun yüzüne baktı. Magnus telaşlanmaya başlamıştı doğrusu.

“Yarın yem olmaya gitmeden önce...”

Magnus gözlerini kırıştırdı. “Düşüncelerini toplamakta güçlük mü çekiyorsun?”

“Hayır,” dedi Alec. “Bence Birlik rününü kullanmalıyız.”

“Nedir o?”

“Clary’nin rünü,” dedi Alec. “Gölge Avcılarıyla Aşağıdünyalıların güç alışverişinde bulunmasını sağlıyor.”

Clary, Birlik rününü üç yıl önce, Ölümcül Savaş’ta icat etmişti. Aşağıdünyalılarla Gölge Avcıları onun sayesinde güçlü yanla-

rını ve becerilerini birbirleriyle paylaşmıştı. Magnus yıllar önceki savaşın arifesini hatırlıyordu. Yaşanacak yıkım ve ölümler onu korkutuyordu. Ve bu genç Gölge Avcısına onu sevdiğini söylemişti. Üstelik Alec'in onun için ne hissettiğini bilmiyordu. İlişkilerini devam ettirebilecekler miydi, yoksa bu korktuğu kadar imkânsız mıydı, bilmiyordu.

Magnus derisinde dallanıp budaklanan melek rününü izlerken bir gün onlardan birine sahip olabileceğini aklının ucundan bile geçirmediğini düşünmüştü.

Ama şimdi sıra ondaydı. "Hayır," dedi kesin bir dille.

"Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin," diye ısrar etti Alec. "Benim gücümün bir kısmını almalısın. Bırak ben de dikenin ağırlığının bir kısmını üzerinden alayım."

"Sonuçlarını asla bilemeyiz. Bu büyüü tanımıyoruz. Ama bir şekilde Sammael'le bağlantılı ve sen melek sihiyle dolusun. Ya patlarsan?"

Alec gözlerini kırıştırdı. "Patlayacağımı sanmıyorum, Magnus."

"Kim bilir? İkimiz de bu tür büyülerde uzman sayılmayız."

"Bence bütün riskleri göze alıp yapmalıyız," dedi Alec inatla. Magnus karşılık vermeyince ekledi. "Gitmene izin vereceksem, en azından yükünü hafifleteyim."

Magnus, Alec'in gözlerinin içine baktı. "Bana bir şey olursa, Max'in sana ihtiyacı olacak," dedi usulca.

"Bir terslik olursa rünü kazırız olur biter."

Magnus iç çekti. "Daha fazla direnmeyeceğim. Sonuçta sen de yem olmamı kabul ettin."

"Aslında hâlâ kabullenemiyorum ya neyse," dedi Alec.

Magnus kolunu uzattı. "Pekâlâ. Bugünü kapatmadan önce bir saçmalık daha yapalım bakalım."

Alec rünü büyük bir titizlikle çizdi ve Magnus yine yıllar önceki benzer dingin bir korku hissetti. Garip bir cehennem şehrinin karanlık deviniminde, bir savaşın arifesindeydiler.

Nerede oldukları fark etmiyordu. Savaşacak, yaşayacak ya da birlikte öleceklerdi.

Alec kendi derisine rünün son kıvrımını çizerken Magnus onu dikkatle izledi. “Nasılsın?” diye sordu az sonra.

Alec bir an kararsız göründü. Kolunu kaldırıp Magnus’a gösterdi. Kolunun iç kısmındaki melek gücü rünü kırmızı bir ışıkla parlıyordu.

“Bu yeni bir şey,” dedi.

“Başka?”

Alec biraz bekledi. “Başka bir şey hissetmiyorum,” dedi. “İyiyim.” Aynı koluna çabucak bir Farkındalık rünü çizdi. Basit bir halka ve bir çizgi. İkisi de bir süre rünü izledi. Ama her zamankinden farklı bir durum yaşanmadı.

“Normal görünüyor,” dedi Magnus.

“Evet,” diye mırıldandı Alec. Uzanıp Magnus’u öptü.

Magnus bunun kısa bir iyi geceler öpücüğü olacağını sanıyordu. Ama Alec parmaklarını onun karmaşık saçlarının arasına geçirdi ve Magnus’u tutkuyla öpmeye başladı.

Alec sonra kolunu Magnus’un beline dolayarak onu üzerine çekti. Magnus boğuk bir ses çıkardı. Alec’in üzerine her kapandığında içinde müthiş bir şehvet fırtınası kopuyordu. Alec’in öpücüklerine aynı tutkuyla karşılık verdi. Sevgilisinin hafifçe uzayan sakalı ve dudaklarının yumuşaklığı aklını başından alıyordu. Alec inleyerek elini Magnus’un sırtına bastırdı. Onunla daha da yakın olmak ister gibiydi.

Magnus duraksadı. “İyi misin?” diye mırıldandı dudaklarını Alec’ten ayırmadan.

“Senin için endişeleniyorum.”

“Hayır.” Magnus ona sarılarak yana yuvarlandı. Şimdi Alec üstteydi. “Bununla ilgili ne hissettiğini kastetmiştim.”

Elini aşağı kaydırıp Alec’in sevdiği bir şey yaptı.

“Ah,” diye inledi Alec. “İyi az kalır. Harikayım. Ama hâlâ senin için endişeleniyorum,” diye ekledi. Güzel gözlerini

Magnus'un yüzüne dikmişti. "Unutma, sen benim kalbimsin, Magnus Bane. Onun için, lütfen kırılma."

"Anlaşıldı," dedi Magnus ve Alec'i okşamaya devam ederek ışığı söndürdü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Heibai Wuchang

MAGNUS BUNUN BİR İHANET OLMADIĞINI SÖYLEDİ kendine. Ama Gölge Avcıları yanındayken yapmak istediği şeyi asla yapamayacaktı. Belki onları Alec'le ikisinin birlikte gitmesi konusunda ikna edebilirdi. Ama her ne kadar bunu üzümlere itiraf etse de, böyle bir durumda Alec de ona ayakbağı olabilirdi.

Alec hele onun yalnız gitmesine katiyen izin vermezdi.

Ve muhtemelen Magnus da ona hak verirdi.

Ama Magnus ne yaptığını biliyordu. En azından buna inanıyordu.

Alec katedraldeki zifiri karanlık ofiste uyuyordu. Uykuya dalmalarının üzerinden belki beş saat geçmişti. Ama Magnus uyanığında kendini son derece dinlenmiş ve enerjik hissediyordu.

Alec gittiğini bile fark etmeden geri dönecekti.

Magnus karanlıkta her zaman iyi görürdü. Ama son birkaç gündür gece görüşü daha da keskinleşmişti. Karanlık odada rahatça giyinip kılıcın kılıfını omzuna geçirdi.

Elinin bir hareketiyle önünde parlak bir yüzey belirdi. Magnus siyah camda kendi yüzünü gördü. Boğazında ve gözlerinde siyah gölgeler oynasıyordu. En kötüsü de, uzayıp sivrileşerek yüzünün şeklini değiştiren dişleriydi.

Magnus kırılan bir cadı aynasıyla ilgili, ölümlülere ait bir hikâye biliyordu. Bir parçası bir çocuğun kalbine battığında o kalp buz kesiyordu. Dikenin sihrinin göğsünde kıvrandığını hissedebiliyordu. Magnus'un kapalı tutmaya çalıştığı bir kapıyı zorluyordu sanki. Kırmızı ve siyah damarlarının belirginleştiğini biliyordu. Bunun için ellerine bakmasına gerek yoktu. Onları hissedebiliyordu. Zincirlerin halkaları da güçleniyordu. Tüm varlığındaki değişimi net bir şekilde duyumsayabiliyordu.

Bir şeyler yapmalıydı ve yapacaktı.

Gitmeden önce elini öne uzattı. Alec'in dikkatle yanma koyduğu Siyah Fani hiç ses çıkarmadan havaya yükseldi. Magnus Alec'i uyandırmamak için büyük bir özen göstererek kılıcı çağırıldı. Az sonra Fan Wujiu elindeydi. Bir terslik olacak mı diye bekledi. Demirciler bir kişinin iki kılıcı birden taşıyamayacağına dair hiçbir şey söylememişti.

Hiçbir şey olmadı. Belki de Birlik rünü sayesinde Alec'in kılıcını taşıyabiliyordu. Ya da belki perilerin o kadar katı kuralları yoktu. Magnus bir süredir tuttuğu nefesini bıraktı ve Siyah Fani'yi ikizinin yanına koydu.

Kapıda dönüp Alec'e baktı. Xujiahui'de çıt çıkmıyordu. Cehennemin derinliklerindeydiler ve bu katedral aslının yalnızca bir gölgesiydi. Magnus yine de inancın ve kutsallığın sessizliğini karanlığı aydınlatan bir ışık gibi rahatlatıcı buldu. Burası belki de onların son sığınağı olacaktı.

Dört yüz yıl önce, Magnus'un dünyada yalnızca bir tane arkadaşı vardı. Ragnor Fell. Ona bir büyücü olmayı Ragnor öğretmişti. Magnus ondan zaman ve mekânı kendine göre eğip bükmeyi de öğrenmişti, yalnızlık ve tehlikelerle dolu bir hayata alışmayı da. Ragnor ona bir büyücünün hiçbir ortamda hoş karşılanmayacağını söylemişti. Diğer Aşağıdünyalılar bile güvenmeyecekti ona. Gölge Avcıları onu yakalayabilir ve ona işkence edebilirdi. Onu öldürmeleri halinde hiçbir ceza almazlardı. Vampirlerin klanla-

rı, kurtadamların sürüleri ve perilerin sarayları vardı. Ama bir büyücü daima yalnızlığa mahkûmdu.

Uzun zaman önce, Magnus'un yolu Leonberg şehrine düşmüştü. Orayı hiç sevmemişti. Kutsal Roma İmparatorluğu'nun bir kısmını görmüştü ve tecrübelerine dayanarak, fazlasıyla abartıldığını söyleyebilirdi. Hava soğuk ve nemli, yemekler ağır ve tatsız, insanlar şüpheli ve dar görüşlüydü. Magnus oraya küçük bir arazi sahibinin davetiyle gitmişti. Adam tarlalarından ve domuzlarından daha çok verim almak istiyordu ve Magnus'a bu basit büyü karşılığında cömert bir teklifte bulunmuştu. Magnus işini on beş dakikada bitirmişti. Sonra da bir yorgunluk içkisi içmek için ucuz bir meyhanenin bahçesindeki bara oturmuştu. Bahçeden Leonberg hapishanesinin, kurşuni gökyüzünü delen kulesi görünüyordu. Magnus iç çekerek içkisini yudumlamaya başlamıştı. Bir yandan da, sihirle Paris ya da güney İtalya gibi güzel bir yere ışınlandığını hayal ediyordu.

Magnus az sonra hapishanenin oradan gelen bir gürültüyle daldığı düşüncelerden uyandı. Bir grup üniformalı adam üstü başı perişan bir kadını binadan sürükleyerek çıkardı. Hep birlikte hapishanenin köşesini dönüp gözden kayboldular. Magnus o sırada kadının kendini sihirle gizlediğini fark etti. Derisinin rengi aslında maviydi.

Magnus birasını yudumladı. Eli titriyordu. Ragnor'un sesi kulaklarında çınılıyordu. Her zaman önce kendi güvenliğini düşünmeliydi. Hem bir yabancıyı kurtarmak için kendini tehlikeye atmakla eline ne geçecekti ki?

Birasından bir yudum daha aldı.

Anı bir kararla bardağı masaya vurdu. Ayağa kalkarken yüksek sesle Malayca, Fransızca ve Arapça küfretti ve kararlı adımlarla hapishaneye yöneldi.

Saçları tutuşurken kadının attığı çığlıklar yüzyıllar sonra bile kulaklarından silinmeyecekti. Bir adam yüksek sesle mahkemenin kararını okuyordu. Kadın cadılıktan ve iblislerle düşüp

kalkmaktan suçlu bulunmuş ve yakılarak idam edilmesine karar verilmişti. Magnus koşmaya başladı.

Birkaç kişi idamı izlemeye gelmişti. Ama cadıların yakılarak öldürülmesi bu bölgede o kadar yaygındı ki, halk artık durumu kanıksamıştı. Üstelik hava da güzel değildi. Magnus ateşe doğru koşarken kimse yoluna çıkmadı. Turuncu alevler şimdi mavi büyücünün yüzünü yalıyordu. Magnus onu ateşten koruyacak sihirli kelimeleri fısıldarken yine hiç kimse müdahale etmedi. Kendini çıtırdayan odunların arasına attığında da onu durduramadı.

Magnus'un derisi korunuyordu, ama kıyafetleri hemen tutuştu. Magnus onları çıkarıp kadını bağlayan ipleri mavi kıvılcımla eritti. Kadın onun kedi gözlerine dehşetle bakıyordu. Sonra Magnus onu kucakladığında korkusu yerini hayrete bıraktı.

"Merhaba," diye fısıldadı Magnus onun kulağına. "Yere düştüğümüzde yuvarlanarak ateşi söndüreceğiz. Tamam mı?"

Kadının cevabını beklemeden onunla birlikte alevlerin arasından atladı. Birlikte soğuk çamura yuvarlandılar. Magnus'un taktığıyla üzerlerine yapışan korları söndürdüler. Ama ayağa kalktıklarında kıyafetleri tamamen kömürleşmişti ve pul pul dökülüyorlardı. Magnus tabii ki yeni kıyafetler çağırabilirdi, ama bu kadar insanın önünde büyü yapması akıllıca olmazdı.

İdama nezaret eden askerler bu âna dek şaşkınlıkla olan bite-ni izlemişti. Ama şimdi sersemliklerini üzerlerinden atmış, kılıçlarını çekiyorlardı.

Magnus kadına baktı. "Ne yapacağız?" diye bağırdı ateşin çıtırtısı ve etrafta toplanan kalabalığın gürültüsü arasında.

Kadın ona dik dik baktı. "Ne mi yapacağız? Bunu *bana mı* soruyorsun?"

"Kusura bakma, plan yapacak vaktim yoktu!"

"Kaçmaya ne dersin?" diye önerdi kadın. Magnus bir an ona aptal aptal bakınca, kadın başını iki yana salladı. "Eyvahlar olsun! Kahramanım aptalın teki çıktı!" Kadın kalabalığa dönüp

ellerini kaldırdı ve avuçlarından mavi dumanlar fışkırdı. İyice aklı karışan askerler bağırıp duruyordu.

“İyi fikir!” dedi Magnus. Kadın gözlerini devirip koşmaya başladı. Magnus da onu izledi. Bir yandan da aklında iki soru vardı. Birincisi, *Hemen saklanacak bir yer bulur muyuz?* Diğeri ise, *Venedik'teki şu terzi bana aynı brokardan bir palto daha dikibilir mi acaba?* idi.

Ragnor onlarla saatler sonra, Tübingen yolundaki bir taverna-da buluştu. O vakte kadar, yeni kıyafetler bulmuşlar ve Magnus kurtardığı kadınla ilgili birkaç şey öğrenmişti. Adı, Catarina Loss'tu. Leonberg'e vebalıları iyileştirmeye gelmişti. Ama parlayan elleriyle bir hastasına dokunduğu görülünce hemen cadılıktan tutuklanmıştı. Leonberg zaten cadı avlarıyla ün yapmış bir şehirdi.

“Avrupa'nın her yeri öyle,” dedi Ragnor sertçe. Magnus'a hâlâ kızgındı ama Catarina'dan hoşlandığı her halinden belli oluyordu. İkisi birbirlerine çok çabuk ısınmıştı. Ne yazık ki şimdiye kadarki en gözde sohbet konuları Magnus'un kurtarma operasyonundaki acemiliği idi.

“Hayatını kurtardım!” diye sitem etti. “Bana böyle mi teşekkür ediyorsun?”

“Ama büyük düşüncesizlik ettin!” dedi Ragnor. “Sizi nasıl buldum sanıyorsun? Herkes idama mahkûm edilen bir cadının alçak bir büyücü tarafından kaçırıldığını konuşuyor. Sözümona, siyah bir buluta binerek Leonberg'e gelmiş ve hiç düşünmeden alevlerin arasına dalmışsın.”

Magnus omzunu silkip sırtıttı. “Anlaşıldı. Bir süreliğine Roma İmparatorluğu'ndan uzak duracağım. Bana göre hava hoş.”

“Söylentiler Avrupa'nın yarısına yayıldı, Magnus.”

“Biraz abartmıyor musun?”

Catarina elini Magnus'un koluna koydu. “Teşekkür ederim,” dedi. “Ama bugünlerde bir büyücü olmak gerçekten hiç kolay değil.”

“Ben henüz çok deneyimli sayılmam. Ama Ragnor hepimizin kendimize bir yol çizmesi gerektiğini düşünüyor.”

“Yine de birbirimizi kurtarabiliriz,” dedi Catarina. “Çünkü bizi başka kimse kurtarmaz. Ne diğer Aşağıdünyalılar ne ölümlüler ne de Gölge Avcıları.”

“Hepsi cehennemde çürüsün,” diye homurdandı Ragnor. Sonra yüzündeki ifade yumuşadı. “Belli ki gece uzun olacak. Gidip içki alayım. Şimdilik güvenliğimiz için birlikte seyahat etmeye karşı değilim. Ama genelde arkadaş edinmek pek benlik bir şey değil.”

“Ama sen benim ilk arkadaşısın,” dedi Magnus.

Catarina hafifçe gülümsedi. “Belki ben de arkadaşın olurum. Birinin kendini aptal durumuna düşürmene engel olması şart.”

“Duydun mu?” dedi Ragnor içkisini kafaya dikerek. “Sen koca bir aptalsın.”

“Yine de onu sevdim,” dedi Catarina, Ragnor’a. “Gözü karanlığı hoşuma gitti. Acı çektiğimi gördü ve hiç düşünmeden kendini alevlerin arasına attı.”

Sabaha sıkı dost olmuşlardı. O zamandan beri, bütün dünya değişmiş, ama bu hiç değişmemişti.

Magnus, Şangay’ın yeni coğrafyasına hâkim değildi. Diyu’nun yıldızsız boşluğunda sonsuza dek dönüp dolaşabilir ve aradığını yine de bulamayabilirdi. Ama artık uçabildiğine göre, gökyüzünde süzülerek etrafı kuşbakışı görebilirdi.

Tapınak küçük ve Diyu’daki diğer her şey gibi yıkık döküktü. Aşiboyası lekeli tuğla duvarları, basit çatısı ve tek odasıyla mütevazı bir binaydı. Gerçek Şangay’da muhtemelen tek bir aile için inşa edilmişti.

Yan duvarında bir işaret vardı. Siyah bir boya. Ragnor’u aramaya çıktıklarında İz Sürme rününün onları yönlendirdiği, modern sitedeki apartmanda da aynı siyah leke vardı.

Magnus öndeki basamakları çıkıp içeri baktı.

Oda çıplak sayılırdı. Tavandan sarkan gazyağı lambası Ragnor'un oturduğu tahta iskemleyi aydınlatıyordu. Ragnor pantolonunun üzerine yırtık pırtık bir sabahlık giymişti. Magnus'u beklediği belliydi.

"Battaniyemi çaldın," diye homurdandı.

"Birkaç tane de yastık yürüttüm," dedi Magnus. "Burada fazla seçeneğim yoktu."

"Bilmez miyim? Kan lekeli goblenlerin üzerinde uyumak kolay değil."

Magnus etrafına bakındı. Bir köşede basit bir platform vardı. Battaniyesini çalmadan önce, burası belki de Ragnor'un yatağıydı. Magnus küçük, tahta masanın üzerindeki Ak Kitap'ı görünce şaşırmadı. Ragnor'un iskemlesi kapıya bakıyordu. Saatlerdir onu bekliyor gibiydi. Belki de gerçekten bekliyordu.

Magnus kapıda duraksadı. Bundan sonrasını planlamamıştı. "Kendi iradenle üçüncü kez dikenle yaralanmayı isteyebileceğini hiç düşünmezdim," dedi.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Ragnor'un gözleri parlıyordu. "Bıçak kemiğe dayanınca ölmek istemediğime karar verdim. Sen de aynen benim gibi yapacaksın sonunda."

Magnus alayla etrafına bakındı. "Bu saygıdeğer görevin artılarını görünce kararımı verdim zaten," dedi. "Bu ihtişama daha fazla karşı koyamam."

Ragnor iç çekti.

Magnus dayanamadı. "Kendi ölümünü planlarken... Idris'te... benimle bağlantıya geçeceğini söylemiştin. Ama bir daha sesin çıkmadı. Ben de sandım ki..."

"Sammael'in beni yakaladığını sandın," dedi Ragnor. "Evet, doğru."

"Hayır," dedi Magnus. "Öldüğünü sandım."

Ragnor omuz silkti. "Ölebilirdim. Hatta bir süreliğine bir ölüden farkım yoktu."

Ragnor'la bu şekilde konuşmak tuhaf geliyordu. Sesi aynıydı. Magnus'un karşısındaki kişi hâlâ ilk ve en eski dostuydu. Magnus'un bugünlere gelmesinde büyük katkısı vardı. Ama göğsünde daha önce orada olmayan, kırmızı bir ışık yanıyordu ve Ragnor hiç değişmeyen huysuzluğuna rağmen artık Sammael'in oyuncagıydı. Magnus vakit kaybetmemesi gerektiğini biliyordu. Shinyun ya da Sammael burada olduğunu öğrenmiş olabilirdi. Ama bunu ona sormak zorundaydı. "Neler oldu Ragnor? Bütün bunlar nasıl oldu?"

"Olan şey belli," dedi Ragnor. "Shinyun! Otur."

Açık kapının yanında bir iskemle daha vardı. Magnus onu Ragnor'un karşısına çekti.

"Sammael beni arıyordu," dedi Ragnor. "Hâlâ zamanının çoğunu Boşluk'ta geçiriyordu. Bir bedene bürünebileceği bir iblis diyarı arıyordu. Bir yerlerden adımı duymuş."

"Hatırlıyorum," dedi Magnus. "Onun için, Ölümcül Savaş'ta kendine öldü süsü verip ortadan kayboldun."

"Evet. Çoğu insan gerçek Sammael'in döndüğüne inanmadı. Ama Shinyun buna inandı, beni buldu ve bir kafese tıktı."

"Kafes mi?"

"Evet," dedi Ragnor. "Hayatımda daha çok aşağılandığımı hatırlamıyorum. Bütün bunlar Shinyun'un Sammael'e sadakat yemini etmesinden önceydi. Ama Sammael'i biliyordu. Onun dünyadan nasıl sürüldüğünü ve ara sıra kısa süreliğine geri dönebildiğini biliyordu. Beni aradığını da biliyordu. Beni yem olarak kullanarak onun dikkatini çekebileceğini düşündü." Yüzüne acı bir gülümseme yayıldı. "İşe yaradı."

Magnus bütün bu maceranın altında birini yem olarak kullanma fikrinin yattığını hayret ve üzüntüyle fark etti.

"Shinyun bana seninle ve Alec Lightwood'la yaşadıklarını anlattı," diye devam etti Ragnor. "Asmodeus'un onu reddettiğini söyledi. Sonunda ona acımışsınız. Onu Spiral Labirent'e ya da Nefilimlere teslim etmek yerine, serbest bırakmışsınız."

Magnus derin bir iç çekti. “Gitmesine Alec izin verdi,” dedi. “Çünkü o tanıdığım herkesten daha iyi bir insan. İtalya’dan eve döndüğümüzde bana her şeyi anlattı. İkimiz de Shinyun’un yaşadıklarından bir ders çıkacağını ve daha doğru seçimler yapacağını umduk. Güçlü birine yamanma takıntısından vazgeçeceğini sandık.”

“Ama beklediğiniz gibi olmadı,” diye yapıştırdı Ragnor. Bu tavrı Magnus’a o kadar tanıdık geldi ki, dayanamayıp gülümse-di. “Shinyun merhametinizi yanlış anladı. Bunu ona üstünlük taslamak için yaptığınızı sandı. Onunla alay etmek için. Hayatı size bağlıyken gitmesine izin vermekle onu elinizde oyuncak ettiğinizi düşündü. Tıpkı kedinin fareyle oynaması gibi.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Magnus usulca.

Ragnor alayla homurdandı. “Bence ona hiç hak etmediği bir iyilik yapmışsınız ve en azından, size biraz minnet duyabilirdi. Ama o böyle biri değil.”

“Onu anladık,” dedi Magnus.

“Lilith ölünce Sammael Boşluk’tan Shinyun’un kucığına düştü. Shinyun’a Svefnthorn’u bulmasını emretti. Sonra neler olduğunu biliyorsun.” Ragnor iskemlesinde kıpırdandı. “Shinyun’la Sammael bana birlikte geldi. Sammael dikenini bana ilk kez batırmadan önce onun gücüne güç katacağını söyledi. Ona bir krallık ararken o güce ihtiyacım olacaktı. Önce onu reddettim çünkü o sırada, ne Sammael’in gücünün farkındaydım ne de dikenin. Ona başka türlü hizmet edebileceğimi düşündüm. Ama bunun başka bir yolu yoktu.”

Magnus hiçbir şey söylemedi.

“Bana ikinci kez dikenini batırdığında, göğsüme bir Yunan haçı çizdi. Gücün içime aktığını hissettim. Resmen başım döndü. Yeni gücümün sarhoşluğuyla kafesimin parmaklıklarını havaya uçurdum. Tam kaçacaktım ki Sammael bana engel oldu.” Tatlı bir hatırayı anar gibi gülümsedi. “Ona meydan okuyamayacağımı bilmeliydim. Shinyun da dikenin gücünü istedi ve Sammael

bunun için ona izin verdi. Ama dikenin sihrinin nasıl çalıştığını da anlattı. Sonsuza dek Sammael'in hizmetkârı olmak için dikenle üç kez yaralanması gerekecekti. Yoksa diken onun özünü emip hayatını yok edecekti. Shinyun hiç tereddüt etmedi."

"Ya sen?"

"Ben tabii ki direndim," diye yanıtladı Ragnor. "Öfkeliydim ve henüz durumu kavrayamamıştım. Sonra bütün taşlar yerine oturdu ve diken isteyerek kabul ettim. Ölmek istemedim." Magnus'a sertçe baktı. "Sen de ölmek istemiyorsun, Magnus. Kendini meleklerin davasına kurban etmene gerek yok. Ne de olsa biz Lilith'in varlıklarıyız. Sen ve ben. Onun eşine hizmet etmekten neden gocunalım?"

"Alec'e ihanet etmeyeceğim," dedi Magnus. "Ya da Max'e."

"Max'e ihanet etmene gerek yok ki. O da bizim gibi, Lilith'in evlatlarından biri. Sammael'in dünyasında mutlu olacak. Alec'e gelince... O konuda hata ettin, Magnus. Sana uzun zaman önce ve defalarca söyledim. Büyücüler yalnız hayatlar sürer. Aksini ummak ancak üzüntü getirir. Bir gün mutsuz olacağın o kadar belliydi ki."

Magnus zemindeki ışık oyunlarını izliyordu. Ragnor dakikalar sonra iç çekti. "Hikâyenin gerisini tahmin edebilirsin. Gücümü kullandım ve Sammael için Diyu'yu buldum. Buranın idaresini ele aldı ve savaş hazırlıklarına başladı."

"Ragnor." Magnus öne eğildi. "Kendimi kurtaramasam bile seni kurtarabilirim. Diyu'da kalmak zorunda değilsin. Sammael'e ya da bir başkasına hizmet etmek zorunda değilsin. Seni özgür bırakabilirim." *Yani... Sanırım.* İskemleden kalkıp yavaşça kılıçlarını çekti. Siyah ve Beyaz Fani'yi.

İçine bir şey doğuyordu. Ona tam olarak güvenemiyordu, ama çok daha güçsüz hislerle bile hareket ettiği olmuştur. Gerçi ilk kez bu kadar çok şeyi riske atıyordu.

Bir an Ragnor'un ona saldıracağından endişelendi ama diğer büyücü hiç kıpırdamadı. "Beni öldürebileceğini düşünüyorsan,

Diyu'da bunu yapamayacağını göreceksin,” dedi üzgün bir sesle. “Sammael'in koruması altındayım ve burası onun gücüyle dolu.”

“Seni öldürmeyeceğim,” dedi Magnus. Ama biri ona iki kılıç doğrultup bu cümleyi kursa o da inanmazdı.

“Beni dikenin esaretinden kurtarman yetmez,” dedi Ragnor. “Sammael'in emrindeyken öyle şeyler yaptım ki aklanmam mümkün değil. Spiral Labirent de, Idris de bir daha özgür olma izin vermez. Baş Melek Michael gökten inip Sammael'i ikinci kez öldürse bile, ben hiçbir zaman yaptıklarımın boyunduruğundan kurtulamayacağım.” Merakla Magnus'a baktı. “Umarım planın bu değildir.”

“Hayır,” dedi Magnus. Kılıçları yan çevirip ona doğru uzattı. “Bunları biliyor musun?”

“Hayır,” diye homurdandı Ragnor. “Nedir bunlar? Sen söyle.”

“Bu,” dedi Magnus siyah kılıcı kaldırarak, “kötülük edenlerin kurtuluşu olmadığını söyler. Bu da” -beyaz kılıcı kaldırdı- “kefaretinin ödeyenler huzur bulur der.”

“O halde birbirleriyle çelişiyorlar,” dedi Ragnor. “Bunun bir anlamı var mı?”

Ama Magnus onu dinlemiyordu. Sihrinin kılıçlara doğru aktığını hissetti. *Heibai Wuchang*, diye düşündü. *Fan usta ve Xie usta. Eviniz ele geçirildi. Svefnthorn'un sihri hiç akmaması gereken bu yerde çağlıyor. Kralınız Yanluo gitti ve bir daha asla dönmeyecek. Ama Svefnthorn'u karşınızdaki şu büyücünün içinden çekip çıkarırsanız, sizi yeniden Diyu'ya salacağım. O zaman dilediğiniz kişiye hizmet edebilirsiniz. Benim için bunu yapın yeter.*

Ragnor az sonra kuru bir sesle sordu. “Bir şey mi olması gerekiyordu? Neden gözlerini kapadın?”

Magnus kılıçların elinde hareket ettiğini hissetti.

Gözlerini açtı. Bir pırıltı kılıçların etrafını sarmıştı. Ama dikenin sihri gibi kırmızı değildi. Siyah ve beyaz dumanlar birbirinin içine geçiyordu.

Kılıçlar birlikte olmak istiyordu. Magnus onların mıknatıs gibi birbirlerine doğru çekildiklerini hissetti. Hareketsiz cisimlerden canlı varlıklara dönüşmelerini huşu içinde izledi. Aslında hep canlıydılar da yıllardır uyuyorlardı sanki.

Magnus son birkaç gündür iblislerin iğrenç vücutlarına saplanmalarına aldırmadıklarını umdu.

İki kılıcı serbest bıraktığında birbirlerine doğru süzöldüler.

Ortada buluştular ve birbirlerine dolanmaya başladılar. Ragnor hayretle onları izliyordu. Göz göze geldiklerinde, Magnus omzunu silkti.

Kılıçlar etrafa ışık saçıyordu. Devinimleri sona erdiğinde, Magnus şimdi tek bir kılıca dönüştüklerini gördü. Bu yeni kılıç diğerlerinin iki katı büyüklüğünde olmasa da, gerçekten etkileyici bir silahtı. Siyah, kemik sapı ısl ısl parlıyordu. Çapraz korumaları Ragnor'un boynuzlarını hatırlatıyordu. Ama bu yeni dikenli ucubeleri değil, eskilerini. Bıçak kısmı uzun ve yüzeyi pürüzsüzdü. Çok da keskin görünüyordu.

Ragnor kılıcın güzelliğini hayranlıkla süzerken hiç beklemediği bir anda onun saldırısına uğradı.

Ragnor kılıcın göğsüne saplanmasıyla geriye doğru savruldu. Bu sırada sabahlığının önü açıldı. Magnus bir Yunan haçı şeklindeki ilk iki kılıç yarasını yatay olarak kesen üçüncü bir yara izi gördü. Diken kabul etseydi, onda da buna benzer bir iz olacaktı. Kılıç, üç yaranın tam ortasına saplanmıştı ve şimdi kenarlarından parlak bir ışık yayılıyordu.

Magnus hemen Ragnor'un yanına diz çöktü. Eski dostu doğru karşıya bakıyordu. Gözlerine beyaz bir perde inmişti. Ragnor sırtını kamburlaştırdığında, kılıç daha da derine gömüldü. Yaradan kırmızı bir pus yükseldi. Yoğunlaşıp dolgunlaştı ve Ragnor'un gözlerinden, burun deliklerinden ve aralık dudaklarından fışkırmaya başladı.

Magnus arkasına yaslandı. Sihirli sisi solumanın zararlı olup olmadığını bilmiyordu. Yine de önlemini almak istemişti.

Kılıç sapına kadar Ragnor'un etine saplanmıştı. Sonra sapı da göğsünü yardı ve oradan yağ gibi geçti. Ragnor spazmlarla kasılıp öksürdüğü her tarafından kırmızı dumanlar fışkırıyordu. Sonra kılıç kayboldu. Kırmızı sis dağıldı ve Ragnor hareketsiz kaldı.

Magnus bir an yalnızca kendi nefesinin sesini duyarak paniğe kapıldı.

Ama Ragnor ölmemişti. Magnus göğsünün bir körük gibi inip kalktığını görebiliyordu.

Ragnor, Magnus'a yıl kadar uzun gelen bir an sonra gözlerini kırıştırdı. Etrafına bakındı ve sonunda gözleri sağında duran Magnus'u buldu.

"Seni aptal," dedi.

Magnus başını yana eğerek bunun manasını düşündü. Ragnor'un boynuzları normale dönmüştü. Gözleri ve dişleri de öyle.

"Ellerinde tanrıların gücünü tutuyordun," dedi Ragnor. "Benimle konuştular. Onları Sammael'e karşı kullanabilirdin. Ama sen o muazzam gücü beni dikenden kurtarmak için harcadın."

Magnus kendini tutamayıp güldü. Sonra eski dostunu sımsıkı kucakladı.

"Bilirim, böyle duygusallıklara gelemezsin," dedi Magnus az sonra. "Herhalde beni itemeyecek kadar güçsüzsün. Ama ben yine de en iyi dostun ve kurtarıcın olarak bana minnet borçlu olduğun için sarıldığını ummak istiyorum."

"Neye istersen ona inan," dedi Ragnor.

Magnus geri çekilip onun göğsünü birkaç açıdan inceledi. Dikenin bıraktığı yara izleri neredeyse tamamen silinmişti. Neyse ki kılıçlar da hiçbir iz bırakmamıştı.

Ragnor dirseklerine dayandı. "Siyah ve Beyaz Fani," dedi hayretle başını sallayarak. "Kainatın bütün diyarları adına, nereden buldun bunları?"

“Kusura bakma ama bunu söyleyemem. Önce hâlâ Sammael’in etkisi altında olmadığından yüzde yüz emin olmalıyım.”

Ragnor üzüntüyle başını iki yana salladı. “Beni kurtarmakla yanlış yaptın, Magnus. Heibai Wuchang’ın gücünü Sammael’e saklamalıydın. Onu durduramasan bile planlarını ertelemesini sağlayabilirdin. Sana söyledim. Telifi edemeyeceğim şeyler yaptım.”

Magnus avuçlarını havaya çevirdi ve ellerini bir terazi gibi kaldırıp indirdi. “Kötülük edenlerin kurtuluşu yok ve kefareti ni ödeyenler huzur bulur. Üzgünüm, Ragnor ama ölüm tanrıları sana huzur bulmanı tavsiye ediyor.”

“Ölüm tanrılarının söylediği her şeye inanıyor musun?” diye sordu Ragnor sertçe.

Magnus onun ayağa kalkmasına yardım etti. “Sence gittiler mi? Yani onlardan sonuna kadar faydalandığım için beni terk ettiler, öyle mi?”

“Bir tanrıyı sonsuza dek yanında tutamazsın, Magnus. Onlar, Siyah ve Beyaz Fani. Bir süre sonra, Diyu’da yeniden biçimleneceklerinden eminim.” Etrafına bakındı. Tapınağın ne kadar pis ve bakımsız olduğunu yeni fark etmiş gibiydi.

“Ragnor,” dedi Magnus. “Ak Kitap’ı çalmaya mecbur muydun? Bunu senden Sammael mi istedi?”

Ragnor masadaki kitaba baktı. Orada olduğunu bile unutmuş gibiydi. Sonra Magnus’a dönüp bir kahkaha attı. “Hayır. Tamamen Shinyun’un fikriydi.”

Magnus kaşlarını kaldırdı. “Sammael onu istemiyor mu?”

“İstiyor tabii. Onunla dünyanın koruma kalkanlarını zayıflatabileceğini umuyor. Orayı ilk kez işgal etmeye çalıştığında örülen duvarları. Böylece yeniden dünyaya girebilecek.” Magnus’a buruk bir gülümsemeyle baktı. “Ama Shinyun onu sizden alma görevine özellikle gönüllü oldu.”

“Beni ziyaret etmek istediği için mi?”

“Her şeyi üzerine alınma, Magnus,” dedi Ragnor sertçe. “Shinyun’un seninle ilgili karmaşık hisleri olduğunu kabul ediyoy-

rum. Ama bence kitabı kendisi için istedi. Shinyun, Sammael'in en sevdiği evcil hayvanı olabilir, fakat onu tanıyorum. Bu işten mutlaka bir çıkarı var ve kendi oyununu oynuyor.”

“İşte bu! Ben de aynı kelimeleri kullandım. Shinyun kendi oyununu oynuyor. Ama neyin peşinde? Sammael'in başarısız olma olasılığına karşı kendini güvenceye mi alıyor?”

“Kendi başarısını garantilemek istiyor,” dedi Ragnor. “Hepsi bu. Yıldızlar aşkına! Sırf Sammael'e hizmet etmek için böyle bir evde yaşamayı kabul ettiğime inanamıyorum. Bunca zamandır basbayağı bir çöplükte oturuyordum!”

“Daha konforlu olduğunu söyleyemem, ama benimle Aziz Ignatius'a gel. Daha doğrusu, onun ters gölgesine. Bütün Gölge Avcıları orada.”

Ragnor duraksadı. “Tamam,” dedi sonra. “Kefaretimi ödemeye bir yerden başlamam gerekiyor. Hem Sammael eve dönmeme izin vermez.” Bir an akli karışmış gibi sıkıntıyla etrafına bakındı. “Evim... Oraya bir daha asla dönemem.”

“Haydi, gidelim,” dedi Magnus. “Gelecek planlarını orada tartışırız.”

Ragnor gidip masadan Ak Kitap'ı aldı ve Magnus'a verdi. Ama Magnus onu geri aldığına sevinemedi bile. Aksine, omuzlarına bir yük daha binmiş gibi hissetti. Yine de kitabı sihirle küçültüp cebine attı.

Tapınaktan çıktıklarında Magnus, Ragnor'un oldukça güçsüz olduğunu fark etti. Adımlarını yavaş ve düşünerek atıyordu.

Birkaç dakika sessizce yürüdüler. Magnus karanlıkta etrafına bakındı. En azından, doğru yolda olduklarından emindi. Sonra Ragnor, “Magnus,” dedi. “Dikenin etkisini geçirecek bir yol bilmiyorum. Şimdi kılıçlar da olmadığına göre, seni nasıl eski haline döndüreceğiz? Ya da Shinyun'u? Hoş, o bunu istemiyor ya. Sonuçta bir seçim yapman gerekecek.”

“Sammael'e hizmet edeceğime ölürüm,” dedi Magnus.

Ragnor iç çekti. “Şimdi böyle söylemesi kolay. Kimse yaşama şansı varken ölümü seçmez. O an geldiğinde, hep bir bahane buluyorsun. Bir şekilde halledebileceğini düşünüyorsun.”

Magnus hiçbir şey söylemedi. Bu arada Diyu’nun ölü havasında ufak bir değişiklik oldu. Belli belirsiz bir rüzgâr esmeye başladı. Sıcak hava Magnus’un yüzünü yaladı. Ragnor da fark etmişti. Bir anlığına başını kaldırdı. Sonra yine gözlerini ayaklarına dikti.

“Max’i anlat,” dedi. “Oğlunu.”

“Ona Alec’in kardeşinin adını verdik,” dedi Magnus. “Sebastian’ın öldürdüğü kardeşinin.”

Ragnor ona baktı. “Sammael dünyaya ilk gelişinde Valentine Morgenstern’in oğlu Sebastian’ı arıyordu biliyor musun? Lilith, Sammael’e onu bulmasını söylemiş. Ortak amaçlarınız var demiş. Ama Sebastian, Sammael onu bulamadan öldü. İkinin buluşması enteresan olabilirdi.”

“Ben bu kelimeyi seçmezdim,” dedi Magnus. “Ragnor. Bir şey oldu. Bildiğini sanmıyorum.” Bir an duraksadı ama sonra pat diye söyledi. “Raphael öldü.”

Ragnor durunca Magnus da onu taklit etti. Diyu’nun demir ve kömür kokulu rüzgârı onları sarmaladı.

“Valentine’in oğlu Sebastian, Edom’un yönetimini ele geçirdi,” dedi Magnus.

“Ah, biliyorum,” dedi Ragnor kaşlarını kaldırarak. “Ama hikâyenin sonunu duymamıştım. Sence Sammael, Edom’a gidebilse, burada bir dakika durur mu sanıyorsun? Orayı çok seviyor. Ama Raphael...”

Magnus derin bir nefes aldı. “Sebastian ikimizi de tutsak etmişti. Raphael’e beni öldürmesini emretti. Raphael karşı çıkınca Sebastian onu öldürdü.” Ragnor’un bakışları hayretle karışık derin bir hüznle gölgelendi. “Bana can borcunu ödediğini söyledi,” diye devam etti Magnus. “Vaktiyle hayatını kurtardığım için kendini feda etti.”

Ragnor iç çekti. “Her savaşta kayıplar verilir,” dedi buruk bir sesle. “Ve yeterince uzun yaşadığında, arkadaşlarının o savaşlarda yok oluşuna tanık olursun. Zavallı Raphael. Onu severdim.”

“O da seni severdi,” dedi Magnus.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Diyu’nun sıcak rüzgârının uğultusunda bir kez daha Ragnor’un sesi yankılandı. “Sanırım Sebastian’la Sammael’in hiç karşılaşmaması isabet olmuş.”

“Nasıl bir işbirliği içine girerlerdi bilmiyorum,” dedi Magnus. “Aslında ikisi de takım oyuncusu değil.”

“Max’i nasıl evlat edindiniz?”

“Uzun hikâye,” dedi Magnus. “Cehennemden sağ salim çıktığımızda anlatırım.”

“Hiç olmazsa özet geç,” diye homurdandı Ragnor. Yeniden yürümeye başlamıştı. Magnus onu izledi.

“Her zamanki hikâye,” dedi Magnus. “Yine terk edilen bir büyücü bebek. Yine onun gerçek yüzünü görünce dehşete düşen ebeveynler. Yanına bir not bırakmışlar. *Onu her kim sevebilirse*, diye.”

“Büyücülerin makûs talihi,” dedi Ragnor.

“Onu Gölge Avcısı Akademisi’ne bırakmışlar. Ben de orada konuk öğretmen olarak ders veriyordum. Max’le birlikte eve döndük.”

“Tebrikler,” dedi Ragnor. “Yardıma muhtaçları kurtarma takıntında zirveye erişmişsin.”

Magnus ona hayretle baktı. “Konuşana bakın hele.”

“Seni takdir etmediğimi sanma.”

“Onu kastetmedim,” dedi Magnus. “Yüzlerce yıl önce *sen* de beni kurtardın, aptal.”

Rüzgâr hızlanmıştı ve hava giderek ısınıyordu. Karanlık sokaklarda yürüyüp yalnızca birer karaltı olarak görünen binaların yanından geçtiler. Magnus onların Şangay’daki bazı binaların yansımaları olduğunu tahmin etti. Ama burada tamamen gölgede kalıyorlardı ve onları etraflarından ayırt etmek mümkün değildi.

“En azından bir büyücü daha sevgiyle büyüyecek,” diye homurdandı Ragnor. “Hem de Aşağı Dünya hakkında bilgi sahibi ebeveynlerle.” Magnus ondan gelebilecek en büyük iltifatın bu olduğunu biliyordu. “Gerçi keşke Gölge Avcılarıyla hiçbir ilişkisi olmasaydı.”

“Hey,” dedi Magnus. “Beni de Sessiz Kardeşler eğitti.”

“Evet! Ve bak, kâbus gibi biri olup çıktın!”

Bir süre sessizce yürüdüler. Cehennemde olmalarına rağmen Ragnor’la yan yana yürümenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Magnus göğsünde yanan yaraya ve geleceğine dair tüm belirsizliklere rağmen o anın tadını çıkardı.

“Alec’le evleneceğim,” dedi az sonra.

Ragnor kaşlarını kaldırdı. “Ne zaman?”

“Bilmiyorum. Hemen değil. Gölge Avcıları şimdilik bunu hoş karşılamaz. Ama ileride bazı şeylerin değişeceğini umuyoruz.”

“Nasıl değişecek?” diye sordu Ragnor kayıtsızca.

“O değişimi biz yaratacağız.”

Ragnor başını iki yana salladı. Umutsuz görünüyordu. Magnus onun henüz yaptıklarının bilincine varamadığını düşündü. Bir noktada epey sarsılacağını tahmin edebiliyordu. “Şu iyimserliğini kimden aldın hiç bilmiyorum,” dedi Ragnor. “Benden olmadığı kesin.”

“Evlenmemiz mümkün olduğunda, bunu yapacağız,” dedi Magnus. “Alec’le evlenmem yasal olduğunda. Ya da Tian’ın Jinfeng’le evlenmesi.”

“Shinyun’la Sammael’i unutma,” dedi Ragnor kuru bir sesle. Magnus boğuk bir kahkaha attı. Ama köşeyi döndüklerinde ciddileşti.

Şimdi Aziz Ignatius tam karşılarındaydı ve tamamen fırtınaya teslim olmuştu.

Sıcak rüzgâr daha da şiddetlenmişti. Kafalarının etrafında dans ediyor ve katedralden kopan parçaları onlara doğru savuru-

yordu. İri mermer ve tuğla parçaları boşlukta dönüp duruyordu. Kulelerden biri kopup ortadan kaybolmuştu. Ama Magnus'u asıl endişelendiren çatıydı.

Çatı tamamen uçmuştu. Sanki kocaman bir yaratık gelip bir çocuğun bir hediye açması gibi çatıyı darmaduman etmişti. Çatıdan kopan parçalar rüzgârda uçuyordu. Magnus birden gözlerini kısıtı. Taşların arasında birini görmüştü sanki.

Ragnor, "Alec!" diye seslendi ve Magnus başını indirdiğinde, Alec'in yüzünde is lekeleriyle onlara doğru koştuğunu gördü. Bir şeyler söylüyordu ama Magnus gürültüden sesini duyamıyordu.

Alec yaklaştığında nihayet ne dediğini duydu. "Kılıçlar!" diye bağıırıyordu. "Kılıçlara ihtiyacımız var!"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Avici

ALEC ARKADAŞLARININ BAŞINA NE GELDİĞİNİ BİLMİYORDU. Müthiş bir gürültüyle uyandığında deprem olduğunu sanmıştı. O kendini merdivene atana kadar katedralin çatısı uçmuştu. Diyu'nun mürekkep siyahı gökyüzünde iki kişi oynatıyordu. Biri, uzayan kol ve bacaklarına bir de damarlı ve yanardöner renkli yusufçuk kanatları eklenen Shinyun'du. Katedralin çatısından kopan parçaların arasından fişek gibi geçerken belli ki çok eğleniyordu.

Diğeri, Sammael'di. Demir köprüdekinin en az üç katı büyüklüğündeydi ve Shinyun'un birkaç metre yukarısında havada süzülüyordu. Katedrale tepeden bakarken ara sıra görüş alanına giren taşları sinek kovalar gibi kovalıyordu.

Alec, Sammael'in gözleri önünde katedral boyunca koşmanın akıllıca olmayacağına karar vermişti. Arkadaşlarının başlarının çaresine bakabileceğini umuyordu. Ama Magnus neredeydi? Alec onun kendi isteğiyle gittiğini fark etmişti. Kıyafetleriyle ayakta bıları ortada yoktu. Ama kendi kılıcının yanı sıra Alec'inkini neden almıştı?

Rüzgâr onun karşı koyamayacağı kadar güçlü olmasa da, kiliseye büyük zarar veriyordu. Alec binadan bir an önce çıkması

gerektiğini anlamıştı. Kendini göstermemek için gölgelerin arasında gizlenerek ilerledi ve nihayet hızla yıkılan duvarların arasında alçak bir açıklık buldu. Alec kendini yere attı ve kollarıyla kafasını koruyarak yuvarlandı. Sıcak rüzgârın yüzünü yaktığını hissetti. Sonra ortalık sakinleşti.

Kolundaki Birlik rünü yanıyor ve Magnus'un varlığını hissedebiliyordu. Karanlığa ve rüzgâra rağmen zihninde onun ısıltısını gördü ve o tarafa doğru koştu.

Alec, Magnus'un yanında Ragnor'u görünce şaşırды. Üstelik pek mahcup bir hali vardı. Alec bir an Magnus'un dikenle üçüncü kez yaralandığından korktu. Ama sonra Ragnor'un her nasılsa Sammael'in etkisinden kurtulduğunu anladı.

Magnus ona çabucak olan biteni anlattı. Kılıçların gittiğini söyledi. Hikâyesini bitirdiğinde duraksadı. "Kızdın mı?" diye sordu Alec'e.

"Kılıçları Ragnor üzerinde kullanmana kızmadım tabii," dedi Alec. "Ama habersiz gitmene biraz bozuldum açıkçası."

"Seni uyandırmak istemedim," diye açıklamaya çalıştı Magnus, ama Ragnor koluna yapışarak onu susturdu.

"Tartışmanızı sonra yaparsınız," dedi sertçe. "Bakın." Çenesiyle kiliseyi işaret etti.

Sammael'in fırtınası arasında insan figürleri gördüler. Uzakta oldukları için kimin kim olduğu anlaşılmıyordu. Sammael Gölge Avcılarını kendine çekiyordu. Jace, Clary, Simon, Isabelle ve Tian ona doğru sürükleniyordu.

"Yanlarına gitmeliyiz," dedi Alec.

"Zaten başka seçeneğimiz olmayabilir," dedi Magnus. Gerçekten de, Alec o nahoş rüzgârın onu da sarmaladığını hissetti. "Dayan," dedi Magnus. "Belki..."

Rüzgâr Alec'i havaya kaldırdı. Alec her zaman uçabilmeyi istemişti, ama bu şekilde olacağını hiç hayal etmemişti doğrusu. Etrafındaki hava akımları onu topaç gibi döndürmeye başladı. Alec belindeki melek bıçağına ulaşmaya çalışsa da sapını bir

türlü yakalayamıyordu. Birden hareket durdu ve Alec sersemliği-
ni üzerinden attığında havada asılı durduğunu fark etti. Rüzgâr
vücuduna bir kamçı gibi çarpmaya devam ediyordu. Ama Alec
en azından artık onun kontrolünde değildi.

Etrafına baktığında, Magnus'la Ragnor'un hâlâ onunla oldu-
ğunu gördü. En azından yakınındaydılar. Onlar da havada süzü-
lüyordu. Magnus ellerini kaldırmıştı ve avuçlarının ortasından
kırmızı beyaz ışıklar fışkırıyordu. Uzakta, diğer Gölge Avcıları
bir çamaşır makinesindeki giysiler gibi dönüp duruyordu. Alec,
Magnus'un kendisini ve Alec'i dik tutabilmek için büyük çaba
harcadığını görebiliyordu.

Shinyun da yakınlardaydı. Olan biteni izliyor ama hiçbir şeye
müdahale etmiyordu. Alec bunun nedenini merak etti. O anda
o kadar çaresizlerdi ki, Sammael onlara her istediğini yapabiliirdi.

Tekrar Magnus'a baktı. Magnus onun endişesini anlamıştı.
Uzaktakilere ulaşamadığına dair bir şeyler söyledi.

Sammael ellerini dua eder gibi kavuşturarak onlara doğru
süzüldü. Kendi yarattığı rüzgârdan hiç etkilenmiyordu.

Aptallık ettik, diye düşündü Alec öfkeyle. Sammael'i bir
yemle kandırıp onlarla savaşıma zorlamaları berbat bir fikirdi.
Uysal bir ölümlü gibi görünmesine ve bir televizyon sunucusu
gibi konuşmasına rağmen o çok ama çok güçlü bir iblisti. Gölge
Avcıları onun karşısında fazlasıyla acizdi. Şimdiye dek hayatta
kalmalarının tek nedeni, Sammael'in onları öldürmeye tenezzül
etmemesiydi. Alec korkuyla ürperdi.

"Selam," diye el salladı Sammael. "Herkes nasıl? Keyifler
yerinde mi?"

Alec ne cevap vereceğini düşünürken, Sammael birden
Ragnor'u fark etti.

"Yok artık!" diye bağırdı. "Dikene ne oldu?" Magnus'a bak-
tı. "Nasıl yaptın bunu?" Sonra yine Ragnor'a döndü. "Sevgili
Ragnor, seninle ne anılarımız var. Hani dünyayı birlikte yönete-
cektik? Bunu sabırsızlıkla beklemiyor muydun?"

Ragnor onu kayıtsız bakışlarla süzdü. “Beni bir kafese tıkıp defalarca yaraladın. Şimdi de kalkmış, kendi isteğiyle uşağın olduğumu ima ediyorsun.”

“Haksızlık ediyorsun,” dedi Sammael. “Seni kafese kapatan Shinyun’du.”

Magnus’a baktı. “Umarım Shinyun’un dikenini de çıkarmayı planlamıyorsun?”

“Onun böyle bir isteği olduğunu sanmıyorum,” dedi Magnus.

Sammael güldü. “Haklısın, dostum. Aslında benim ona diken batırmaya bile niyetim yoktu. Sana bunu söyledi mi? Böyle bir gücün baskısına dayanamayacağını düşündüm. Ama Shinyun ısrar etti. Bunu benden, iblislerin en büyüğünden talep etti!”

“İkinci en büyüğü,” diye mırıldandı Ragnor.

Cehennem Prensi gözlerini kıstı. “Ondan hiç bahsetmiyoruz.” Biraz ileride, havada taklalar atan Gölge Avcılarını izleyen Shinyun’a baktı. “Biliyor musunuz? Ona izin versem hepsini öldürür.”

Alec boğazını temizledi. “Sana engel olan ne? Bizden neden kurtulmuyorsun?”

“Ah!” dedi Sammael. “Bir planım var da ondan. Buraya gelirken düşündüm. Birdenbire aklıma geliverdi.”

Elini salladığında altlarındaki yer sarsılmaya başladı. Alec bir an neler olduğunu anlayamadı. Ama şaşkınlığı kısa sürdü. Katedralin duvarlarının etrafında, yerde yarıklar açılmaya başlamıştı. Katedral tehlikeli bir şekilde yan yattı. Sonra binanın ön ve arka cepheleri ayrılarak birbirine çarptı. Toz bulutları kızgın rüzgâra karıştı.

Katedral tamamen yıkılmadı. Duvarları hâlâ sarsılırken etrafındaki arazi bir subatana yuvarlanır gibi çöktü. Çevredeki sokaklardan bir şehir bloku ebatlarında bir taş parçası koptu ve katedral gürültüyle çukura düştü.

Alec bütün binanın karanlığa doğru yuvarlanışını dehşetle izledi. Çukurun dibinde erimiş kayaları andıran kırmızı ve siyah

bir göl vardı. Katedral ateş gölüne çarptığında yine bir gürültü koptu. Gölge Avcılarının devimini durdu. Alec dumanların arasından onları güçlkle seçebiliyordu. Ama hepsi de yarısına kadar lavlara batan kiliseyi sessizce izliyordu. Kırık kulesi suda boğulmamak için çırpınan bir adamın kaldırdığı eli andırıyordu.

Alec, Sammael'e baktı. Cehennem Prensi onunla göz göze geldiğinde kaşlarını oynattı. Alec bu kez Magnus'a baktı. Hâlâ onu, Ragnor'u ve kendisini havada hareketsiz tutabilmek için çaba harcıyordu.

Toz bulutu yayılmaya başladığı için, Alec aşağıdaki gölün sandığı kadar özelliiksiz olmadığını görebildi. Batan katedralin etrafında gölün yüzeyinden yükselen taş sütunlar ve köprüler ya da basamaklarla birbirlerine bağlı taş platformlar vardı. Katedral bu altyapının bir kısmını yıkmıştı, ama çoğu hâlâ ayaktaıydı. Kiliseden kalan tuğla ve mermerlerle bambaşka bir görünüme bürünmüşlerdi.

"Karşınızda Ateş Çukuru Cehennemi!" dedi Sammael. "Günahkâr ruhların durmadan yer değıştiren platformlarda den-gelerini korumaya çalışırken sık sık alevlere batıp çıkacağı bir labirent. Sırf eğlencesine, onu buradaki katedralin altına taşıdım."

Alec altındaki göle baktı. Etrafında katedral yıkılırken kalan tozlar dışında en ufak bir kıpırtı bile yoktu. Alec tekrar Sammael'e baktı.

"Gördüğünüz gibi, şu anda faaliyette değil," dedi Sammael. "Aşağı yukarı yüz elli yıldır tadilatla. Diyu'nun en büyük sorunu bu. Duyuyor musun, Ragnor?" diye tısladı birden sinirlenerek. "İşkence gören ruhların ürettiği şeytani enerjiyi yayması gereki-yordu. Ama Diyu denen makine çoktan bozulmuş. Ruhlar da sırta kadem basmış. Buradaki hiçbir çark dönmüyor!"

Bununla birlikte, havadaki elini indirdi. Alec'in arkadaşları çukura yuvarlanıp katedral kulesinin tepesine düştü. Alec nefesini tuttu ama Jace'le bağlantısının hâlâ eskisi kadar sağlam olduğunu hemen hissetti. Gölge Avcıları hâlâ hayattaydı. Sammael

onları oraya sağ salim indirmişti. Ama Alec'in bu mesafeden ne yaptıklarını anlaması imkânsızdı.

Sammael kıkırdayarak diğer elini salladı. Gölün orada üç Boyut Kapısı açıldı ve içlerinden iblisler döküldü. Alec, Magnus'a endişeyle baktı.

"Görüyorsunuz ya?" diye fısıldadı Sammael bir sır verir gibi. "İblislerle savaşmaya başladılar bile. Onların ruhlarının gücünü kullanacağım. Tabii ki Diyu'nun altın günlerinde ürettiği enerjiyle kıyaslanamaz bile. Ama istediğim kapıyı açmaya yeter."

"Dünyaya giremezsin," dedi Ragnor. "Baş Melek'in koruma kalkanları..."

Sammael sırtıttı. "Kapı benim için değil," dedi. "Diyu için."

"Ne?" diye bağırdı Alec.

Sammael ellerini ovuşturdu. "Ne söylüyorsam o. Arkadaşlarınızın ruhlarının enerjisiyle Şangay büyüklüğünde bir kapı açacağım." Sevinçle dans etti. "Ben bir dâhiyim. Diyu'da baş Melek'in koruma kalkanlarını kırmaya yetecek kadar enerji yoktu. Ben de bu tür bir enerjiyi nereden bulabileceğimi düşünmeye başladım. Tian bana düşman kuvvetleriyle ilgili bilgi veriyordu. Karargâhlarının yerini filan söylüyordu. Sonra *Ben Sammael'im*, diye düşündüm. *Kapıların Efendisi'yim. Bir kapıdan her şeyi geçirebilirim.* Ve aklıma geldi. Şangay gidip yerine Diyu gelse ne güzel olurdu." Güldü. "Bir iblis şehri bir insan şehrini yutuyor! Bu süreç bana ihtiyacım olan enerjiyi sağlayacak. Koruma kalkanlarını kırıp dünyayı işgal edeceğim."

"Bunu yapabilir mi?" diye sordu Magnus, Ragnor'a. "Koca bir şehri yutabilir mi?"

"En azından deneyecek," dedi Ragnor.

"Lütfen ben burada yokmuşum gibi konuşmayın," dedi Sammael burnunu çekerek. "Çok ayıp."

"Aynı zamanda arkadaşlarımıza işkence edecek!" dedi Alec, Magnus'a. "Bu da deneme sürecinin bir parçası. Magnus, beni aşağı yolla."

“Hayır,” dedi Sammael sertçe. “Sizden birini aşağıda görmek isteseydim, bizzat ben oraya gönderirdim. Buradaki işimiz daha bitmedi.” Magnus’a baktı. “Biraz çetrefilli bir iş olduğunu kabul ediyorum. Ya da *dikenli* mi demeliydim?”

O sırada yüksek bir ses yankılandı ve sert bir rüzgâr Alec’in yüzünü yaladı. Ateş gölü, katedralin yıkıntıları ve çukurun civarındaki diğer her şey karardı. Alec, Diyu’da ikinci kez, koca bir hiçliğe yuvarlandı.

Alec’in düşüşü bu sefer birkaç saniyeden uzun sürmedi. Durduğunda, bir yere inmemişti. Xujiahui Katedrali’nin yıkıntılarının üzerinde havada asılı duruyordu. Sonra düştü ve kendini başka bir yerde dikilirken buldu.

Etrafına bakındı. Magnus ve Ragnor da oradaydı. Ragnor şaşkın görünüyordu. Alec sonra Shinyun’la Sammael’i fark etti. Sammael neyse ki normal insan boyutlarına dönmüştü.

Burası Diyu’nun geri kalanından bile daha ıssız ve perişandı. Binlerce yıl önce mühürlenene ve bir daha hiç açılmayan bir mezar odası kadar sessizdi. Alec derin uçurumlarla bezeli bu terk edilmiş diyardaki en derin vadide olduğunu hissediyordu.

Shinyun yakından gerçek bir örümceğe benziyordu. Uzayan kol ve bacaklarına fazladan eklemeler eklenmişti. Yüzü sivrilip hatları keskinleşmişti. Donuk ifadesi oldum olası rahatsız ediciydi. Ama şimdi bir böceği andırdığı için daha da tehditkâr bir yaratığa dönüşmüştü. Karanlıkta parlak gözlerini onlara dikmişti. Avını inceleyen bir yılan gibi başını ileri geri hareket ettiriyordu.

Gerçi Magnus da ondan daha iyi görünmüyordu. İrileşen gözlerinde her zamankinden farklı bir pırıltı vardı. Onu bağlayan zincirler iyice belirginleşmişti. Avuçlarındaki dikenli halkalar da öyle. Zayıflamış ve boyu uzamıştı. O da bir yılanı andırıyordu.

Alec, Ragnor’un boynuzlarına rağmen onlardan daha çok insana benzediğini düşündü.

Belki başka gözlemler de yapabilirdi, fakat Shinyun bağırma-ya başladı. “Svefnthorn’un feryadını duydunuz mu?” Sesi bulundukları boşlukta yankılandı. “Bana hakarete uğradığını haykırdı. Aşağılandığını ve yaralandığını söyledi.” Bakışları Ragnor’a kaydı. “Ragnor. Bunu neden yaptın? Tüm kainatın en büyük armağanlarından birini neden reddettin?”

“Yanlış hatırlamıyorsam,” dedi Ragnor, “armağanını çoktan reddetmiştim. Ama sen onu bana zorla verdin.” Konuşmakta güçlük çeker gibi, kelimelerin arasında duraksıyordu. “Senin hediye verme işini tamamen yanlış anladığını düşünüyorum.”

“Öncelikle hoş geldiniz!” diye araya girdi Sammael. Neşeli halleri Alec’i iyice çileden çıkarmaya başlamıştı. “Avici sizi ağırlamaktan onur duyuyor.”

Alec, Magnus’a baktı. Magnus bunu hiç beklemiyormuş gibi hafifçe başını salladı.

Alec de bunu beklemiyordu doğrusu. Avici, Diyu’nun en alt katmanıydı. Buraya yalnızca en büyük günahkârlar getirilirdi. Cehennem boyutları hakkındaki bilgisine dayanarak, etrafta alevler ve erimiş lavlar görmeyi, arındırıcı ateşlerde yanan günahkârların çığlıklarını duymayı beklerdi. Ruhların donduğu uçsuz bucaksız bir buzlar diyarı bile onu bu kadar şaşırtmazdı.

Gelgelelim, Avici boşluktan ibaretti. Bir şeyin üzerinde duruyorlardı. Ama siyah ve tamamen özelliksiz olduğu için hangi maddeden yapıldığı bile ayırt edilemiyordu. Yüzeyi kayalık ya da düz değildi. Herhangi bir dokusu yoktu ve dört bir yana doğru kilometrelerce uzuyordu. Ufukta yalnızca yerle göğü birbirinden ayıran belli belirsiz bir pus vardı. Gökyüzü de Diyu’nun geri kalanındaki boşluktan farklı değildi.

Belki de sırf Avici’de bulunmak bile işkencelerin en büyüğüydü. Hiçbir sesin ya da görülecek hiçbir şeyin olmadığı bu hiçlikte yapayalnız kalmak. Bütün gün bomboş yeryüzüne ve gökyüzüne bakmak. Aklının içindekilerle baş başa kalıp tüm gün kafasında bir şeyler kurmak.

“Ne düşündüğünüzü biliyorum,” dedi Sammael. Kollarını yana açıp suratına şaşkın bir ifade oturttu. “Her şey nereye gitti diyorsunuz.”

Alec, Magnus’la göz göze geldi.

“Buraya geldiğimde ben de aynısını düşündüm,” diye devam etti Sammael. “Vay canına, dedim. Cezaların en büyüğü dilinin koparılması, yük vagonlarıyla ezilmek ya da kazanlarda kaynatılmak değildi. Kendinle baş başa kalmaktı. Ama sonra Diyu sakinleriyle konuştum ve işin aslının böyle olmadığını öğrendim. Burası Yanluo’nun atölyesiymiş. Burayı boş bırakmış ki, gerektiğinde *kişiye özel* bir işkence ortamına dönüştürbilsin.”

Sahte kahkahalarından birini attı. “Sizin anlayacağınız, Yanluo VIP müşterilerle kendisi ilgileniyormuş. İblislerden bazıları burada siyah rengi özellikle kullandığını söyledi. Böylece kaç kişiyi doğarsa doğrasın, hiçbiri Avici’yi lekeleyemeyecekti.”

Etrafı gösterdi. “Aslında bu gördüklerinizin hepsi koskoca bir leke,” dedi keyifle.

“Yani her zaman boş kalmıyor, öyle mi?” diye sordu Alec. “Buraya işkence aletleri mi getiriyorsun?”

Sammael alınmış gibi omzunu silkti. “Ben hiçbir şey yapmıyorum. En azından şimdilik. Bu krallığı ben yaratmadım. İşleyişine dair kınamalarımızı hiç üzerime alamayacağım. Sizce ben cehennemimin en alt katmanını boş bırakacak birine benziyor muyum? Kan şelaleleri ya da iç organlardan yapılan soyut heykeller çok daha benlik şeyler. Ama sorunuzun cevabı, evet. Avici’nin en güzel tarafı buraya istediğimi getirebilecek olmam. Örneğin şu haini ait olduğu deliğe tıkabilirim.”

Teatral bir tavırla ellerini oynattı. Ragnor’un etrafı sivri uçlu, demir parmaklıklarla çevrildi. Her şey çabucak olup bitti ve Alec, Ragnor’un istifini bozmadığını görüne şaşırıldı.

“Ragnor!” dedi Magnus. “Sen hâlâ bir büyücüsün. Bu pislige pabuç bırakma.”

Ragnor'un bakışları usulca Magnus'u buldu. Alec onun ken-
dinden ne kadar nefret ettiğini ilk kez fark etti. "Ben bunu çok-
tan hak ettim, Magnus," dedi Ragnor.

"Saçmalama," dedi Magnus öfkeyle. "Yaptıklarını başka türlü
telafi edebilirsin. Kimsenin seni hapsetmeye hakkı yok."

"Sana söyledim," dedi Ragnor. "Kendime ihanet ettim. Çok
ileri gittim. Telifisi olmayan suçlar işledim."

Sammael neşeyle bu konuşmayı izliyordu.

Demir parmaklıkların uçları tepede gürültüyle birleşti.
Ragnor gözlerini uzak bir noktaya dikmişti. Onlarla ilgilenme-
di bile.

"Pekâlâ," dedi Sammael. "Shinyun, kitap."

Shinyun etrafına bakındı. "Ragnor'da."

Sammael alnını ovuşturdu. "Diğer bir deyişle, Magnus'ta."

"Belki değil," dedi Magnus hemen. "Belki hâlâ Ragnor'un
evinde." Sammael ona dik dik bakınca omzunu silkti. "Denemeye
değerdi."

"Kitabımı getirir misin, lütfen?"

Shinyun yusufçuk kanatlarını titreterek onlara doğru yürü-
dü. Magnus elini kaldırdı. Avucunun ortasından kırmızı bir ışık
yayılıyordu. "Kitabı sana vermeyeceğim, Shinyun."

Shinyun ona yaklaşmaya devam etti. "Magnus, seni tanıyo-
rum. İkinizi de tanıyorum," diye ekledi başıyla Alec'i göstererek.
"Siz merhametlisiniz. Bağışlayıcı olmaya inanıyorsunuz. Geri
dönüşü olmayan şeyler yapmamaya inanıyorsunuz."

Alec onlardan birkaç adım ileride kollarını göğsünde kavuş-
turmuş, onları izleyen Sammael'e bakıyordu. Duruma müdaha-
le etmemesi ne tuhaftı. İstese Magnus'u tepetaklak edip kitabı
cebinden düşürene dek silkeleyebilirdi. Ama bu iş için kendisin-
den çok daha güçsüz birini, Shinyun'u kullanıyordu.

Alec şimdiye dek savaştığı en güçlü insanların o gücü sergi-
lemek için nasıl uğraştıklarını düşündü. Valentine, Sebastian,
Shinyun, Lilith... Hepsi de saygı bekliyordu. Dünyaya korku

salmak istiyorlardı. Gelgelelim, Sammael buna aldırıyor gibiydi. O kadar güçlüydü ki, gücüne saygı duyulmamasını umursamıyordu. Zaferini öylesine kaçınılmaz görüyordu ki, Ak Kitap meselesini hiç kafasına takmıyordu.

“Önce ben size saldırmadıkça bana saldıramazsınız,” dedi Shinyun. Gözlerini Magnus’a dikti. “Kitabı almaya çalıştığım da ne yapacaksın? Kaçacak mısın? Kaçacak bir yer yok ki. Yoksa diken kalbine batırmama izin verdiğin gibi, kitabı almama da ses çıkarmayacak mısın?”

Magnus’un yüzünde mutsuz bir ifade vardı. Avucunda çakan kırmızı şimşekle Shinyun arkaya savruldu.

“Vay canına!” diye bağırды Sammael. “Ne yaptığını gördünüz mü?”

Shinyun haklı çıkmıştı. Magnus ona saldırmak istememişti. Hayallerini şiddet ya da tehdide başvurmada da gerçekleştirebileceğini anlamasını istemişti. Ona bir şans tanımıştı. Hatta birden fazla şans tanımıştı. Ama Shinyun değişmemekte direnmişti.

Magnus dünyanın yalnızca kabadayılığa boyun eğdiğini ve empatiyi bir zayıflık olarak gördüğünü henüz gencecik bir yaşta öğrenen bu yolunu kaybetmiş büyücüye derin bir merhamet besliyordu.

Ama bu, onun kitabı elinden almasına göz yumacağı anlamına gelmiyordu. Shinyun’un dikenini ona bir kez daha batırmasına da izin vermeyecekti.

Shinyun, Magnus’un saldırısına hazırlıksız yakalanmıştı. Yere yuvarlandığında, Alec melek bıçağına davranarak üzerine koştu. Ama Shinyun çabuk toparlandı. Bir sıçrayışta yine havaya yükseldi ve Alec onun büyüyle tek dizinin üzerine düştü. Shinyun Svefnthorn’u iki eliyle kavrayarak ona saldırmaya hazırlandı.

Magnus kuvvetli bir enerji dalgasıyla dikenini Shinyun’un elinden uçururken Alec kendini yere atıp yuvarlanarak yoldan çekildi. Magnus, Diyu’nun başka bir yerinden bir silah çağırmak için

ellerini uzattı. Bir Baigujing savaşçısının kılıcı, Ragnor'un tapınağındaki bir iskemle ya da bir cehennem mahkemesinin yıkılan sütununun bir parçası. Ne olduğu hiç fark etmezdi. Derhal bir silaha ihtiyacı vardı.

Ama hiçbir şey gelmedi. Görünüşe bakılırsa Avici'ye bir şeyler çağırabilen tek kişi, Sammael'di. Shinyun eğer bunu yapabilseydi, Magnus onun Diyu'da ne kadar iblis ya da cehennem ateşi varsa buraya toplayacağından emindi. Sammael, Magnus'u savunmasız bırakmak için mükemmel bir yer seçmişti. Büyücüler saf gücü şiddete yönlendirmekten ziyade, dünyayı kendi lehlerine çevirmekte ustaydı. Ama burada Magnus'un dilediği gibi yönlendirebileceği hiçbir şey yoktu. Ve onun aksine, Shinyun'un bir silahı vardı.

Alec ayağa kalkmıştı. Melek bıçağı elindeydi. Sammael'i küçümseyen bakışlarla süzdü.

"*Michael*," dedi ve kılıç kutsal ateşle parlarken Sammael baş meleğin adını duyunca gözle görülür bir şekilde irkildi.

Magnus gururla şişindi. Kimse bir Cehennem Prensi'ni bu kadar şık bir şekilde aşağılayamazdı.

Alec, Shinyun'a arkasından saldırdı. Shinyun tekrar havaya sıçrayarak geniş bir yay çizdi. Bu sırada Svehthorn'la çok kenarlı bir yıldız çizdi ve ondan alevler dökülmeye başladı. Magnus hemen koruma büyüleri fırlattı ve alevler Alec'e çarpıp sekti.

Ama Shinyun hâlâ havada turluyordu. Er geç yeni bir fırsat yakalayacaktı. Magnus önce Alec'e, sonra Shinyun'a baktı.

"Git," dedi Alec. "Ben başımın çaresine bakarım."

Magnus Birlik rününün ve Alec'in ona olan inancının gücüyle havaya süzüldü. Dikenin, içinde zonkladığını hissedebiliyordu.

"Sihirini kullandıkça kendini tamamen kaybetmeye giderek yaklaşıyorsun," dedi Shinyun. "Dönüşümünü hızlandırıyorsun."

Magnus, Avici'nin tepesindeki boşlukta Shinyun'la dövüşmeye başladı. Shinyun aslında Alec'i hedef seçmişti. Onun daha

kolay bir lokma olduğunu biliyordu. Ama Magnus'un onu her ne pahasına olursa olsun koruyacağını da biliyordu. Magnus, Shinyun'un yolunu keserek dikkatini dağıtmaya çalıştı. Ama Shinyun dikenin gücünü arkasına alarak kolayca alt edemeyeceği bir rakibe dönüşmüştü. Alec, Shinyun ona çok yaklaşmadıkça hiçbir şey yapamazdı. Shinyun'un da buna niyeti yoktu.

Magnus dikenin sihrinin içinde çağıladığını şimdi daha net hissedebiliyordu. Bu, onun bir parçası olmayan ve tamamen yabancı bir güç veriyordu ona. Bu gücün doymak bilmeyen açlığını ve sonunda onun yerini alacağını duyumsayabiliyordu.

"Kendini dikene teslim etseydin, bütün bunlara gerek kalmayacaktı," diye bağırdı Shinyun öfkeyle.

"Bütün mesele de o ya zaten," diye tısladı Magnus.

Boş gökyüzünde yeniden kavgaya başladılar. Şimdilik ikisi de birbirini üzerinde üstünlük kuramıyordu. "Shinyun!" diye seslendi Sammael. "Daha kitabı alamadın mı? Yardım ister misin?"

"Hayır!" dedi Shinyun sertçe ve Magnus diğer büyücünün dikkatinin dağılmasından faydalanarak ona bir kez daha saldırdı.

"Bu gidişle onu Magnus'un elinden alman zor görünüyor," dedi Sammael. "İzin ver yardım edeyim."

"Hayır!" diye bağırdı Shinyun. Ama Sammael elini uzattı ve o olduğu yerde kalırken eli büyüyüp uzadı ve Magnus'u yakaladı. Onu gökyüzünden çekip Avici'nin sert zeminine çaldı. Magnus, Shinyun'a doğru uçarken kendini Sammael'in yanında ve dizlerinin üzerinde buldu. Sammael normale dönen elini onun omzuna koydu. Uzaktan bakıldığında dostça bir dokunuş gibi görünüyordu ama Magnus kıpırdayamadığını fark etti.

"Hile yapıyorsun," dedi Sammael'e.

Sammael kaşlarını çatı. "Benim sevgili lanetçğim hâlâ adil bir oyun peşinde mi?"

Magnus yan dönmeye çalıştığında, Sammael parmaklarını omzuna geçirdi. Magnus acıyla irkildi. *Olamaz*, diye düşündü. Ama bunu tahmin etmeliydi.

Shinyun bu arada Alec'i yakalamıştı. Onun arkasında duruyordu. Kolunu boynuna dolayıp Svefnthorn'un ucunu Alec'in göğsüne dayamıştı. Alec'in melek bıçağı önünde yerde duruyordu.

Alec'in yüzü ifadesizdi. Mavi gözlerini uzaklara dikmişti. Güzel bir manzaraya bakar gibiydi. Ya da bir metro haritasını inceler gibi. Magnus, Alec'in korkusuna ve bütün kırılanlıklarına tanık olmuştu. Ama Shinyun'la Sammael'in önünde hassas yanlarını asla belli etmezdi.

"Ah, ne enteresan," dedi Sammael neşeyle.

"Magnus!" diye bağırdı Shinyun çatlak bir sesle. "Svefnthorn'u üçüncü kez kabul etmeni talep ediyorum. Yoksa hayatta en çok sevdiğin şeyi öldüreceğim." Gözlerinde her zamankinden daha canavarca bir bakış vardı.

Svefnthorn'u Alec'in kaburgalarına bastırdı. Magnus'a o an kendisi bıçaklanmış gibi geldi. Diken büyücü sihriydi. Bir Gölge Avcısı için mutlak ölüm demekti.

Başka bir seçeneği kalmamıştı. Diken kabul ederse, Shinyun kazanacaktı. Magnus, Sammael'in uşağı olacak ve belki de dünya yok olacaktı. Diken reddederse, Alec gözlerinin önünde öldürülecek, belki kendisi de ölecek ve Sammael savaşına devam edecekti.

"Alec'i bırak," dedi usulca. "Gitmesine izin verirsen söz, ne istersen yapacağım."

Shinyun, Sammael'e baktı. Sammael omuz silkti. "Benden sana izin," dedi. "Tek bir Gölge Avcısı bizim için bir tehdit oluşturmuyor. Dünyayı işgal ettiğimizde ona hiçbir şey olmayacağını garanti edemem tabii," diye ekledi. "O başka, bu başka."

Magnus başını salladı. Alec şimdi ona bakıyordu. Gözlerinde anlaşılabilir bir ifade vardı. Magnus dikenden sonra ona duyduğu aşka ne olacağını merak etti. Hiç var olmamış gibi silinip gidecek miydi? Yalnızca Sammael'i mi sevecekti? Yoksa Alec'i sevmeye devam edecek ve onu da Sammael'in tarafına çekmeye mi çalışacaktı?

Ama içlerinden birinin mutlaka hayatta kalması gerekiyordu. Max evde onları bekliyordu. Kimsesi olmamasındansa ebeveynlerinin hiç olmazsa birinin yanında olması daha iyiydi.

Ama Shinyun henüz hiçbir şey yapamadan Alec harekete geçti. Svefnthorn'un sapını kavradığı gibi onu kendi kalbine sapladı. Magnus dikenin, göğsünden girip sırtından çıktığını ve orada kaldığını gördü. Alec'in gözleri hâlâ açıktı. Hafifçe irileşmişlerdi o kadar. Magnus'a bakıyordu.

Magnus bir feryat koparmak için ağzını açtığı anda, kırmızı büyü Alec'in göğsünde patladı ve sırtından Avici'nin sonsuz gecesini aydınlatan bir ışık yayıldı. Magnus, Sammael'in omzunu bir mengene gibi sıkarak eline rağmen şimdi yalnızca Alec'in gözlerini görebiliyordu. Alec'in her zamanki keskin bakışları aşıla parlıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonsuz Yol

ALEC YAPISI GEREĞİ ÖNSEZİLERİYLE HAREKET etmekten hoşlanmazdı. Bir durumu enine boyuna ele alıp bir plan yapar ve ona harfiyen uyardı. Jace'le Isabelle gibi önce uçurumdan atlayıp sonra paraşütünü dikmeye inanan tipler onunla hep alay ederdi. Onlar içgüdüleriyle hareket ediyor ve çoğu zaman da bir şekilde kendilerini kurtarıyordu. Ama Alec kendi içgüdülerine o kadar güvenmiyordu. O bilgi toplamaya, araştırma yapmaya ve en iyi şekilde hazırlanmaya inanıyordu. (Açıkçası, Jace'le Isabelle de bunlara inanıyordu ama işin araştırma kısmını sıkıcı buldukları için başkalarına bırakıyorlardı.)

Birçok Gölge Avcısı görevinde bu strateji pek güzel işlerdi. Ama bazen ölümlerden ölüm beğendiğin durumlar çıkardı karşına.

Diyu, Sammael ve Shinyun, Alec'in organizasyon yeteneğini köreltmişti. Shinyun'un neyi niçin yaptığını kendisinin bile anladığından emin değildi. Diyu gerçeküstü bir harabeydi. Ve Sammael bütün bunları hedef şaşırtmak için yapıyor gibiydi.

Bu görevde en başından beri önsezilerle ilerlemişlerdi. Çoğunlukla Magnus'unkilerle. Peng Fang'ın pazardaki büyücülerle ilgili bir şeyler bilebileceği de bir önseziydi, Diyu'daki kated-

ralin güvenli olduğu da. Magnus, Heibai Wuchang'la Ragnor'u kurtarabileceğine yine onsezilerini dinleyerek karar vermişti.

Bunun üzerine Alec de onsezileriyle hareket edip Magnus'a Birlik rününü kullanmalarını teklif etmişti.

şimdi Magnus'u şu veya bu şekilde kaybedeceği kesinleşmişken, Svefnthorn'u kalbine saplamak ona tek çıkış yolu gibi g r nm şti. Her şey patlamadan önce, Shinyun'un yüzündeki şaşkınlığı ancak bir an için g rebilmişti.

Kırmızı ışık patlaması o kadar yoğundu ki, Alec'in gözlerini k r etmişti.  ine yakıcı ve yabancı bir enerji dolmuştu. R nlerinin bir sürtünmeye maruz kalmışçasına ısındığını ve dikenin şeytani sihiyle aşındıklarının hissedebiliyordu. Bir meteor yağmuruna tutulmuş gibiydi. Birlik r n  teninde cızdırdıyordu. Sammael'in gücüyle Razi l'in gücü Alec'in vücudunda amansız bir savaşa tutuşmuştu sanki. Birlik r n  bu s rt şmede arabulucu görevini üstlenerek farklı büyülere işbirliği yapmayı  ğrettiyordu.

Alec'in görüş alanı netleşmeye başlamıştı. Avici'nin ıssız karanlığını, Shinyun'u, Sammael'i ve Magnus'u görebiliyordu. Magnus'un yüzü bir dehşet maskesini andırıyordu.

Yaşıyorum, diye düşündü Alec. Biraz şaşırmıştı doğrusu.

Shinyun dikene asıldı ve Svefnthorn'u Alec'in vücudundan çekip çıkarırken en az Magnus kadar şaşkın görünüyordu. Alec hiç acı hissetmedi. Dikende kan yoktu. Alec aşağı baktığında göğsünde bir yara izi bile olmadığını gördü.

Shinyun sendeleyerek geri çekildi. Hayretle dikene baktı. Kızgın bir demir gibi parlıyordu. Alec dikenin ışılıtısını Magnus'un ve Shinyun'un içinde de görebiliyordu. Hepsinin göğsünde minik bir yıldız vardı. Büyüyle oluşan bir ateş topu. Dikenin bıraktığı yara izlerinin ardında fırladak gibi dönüyordu. Shinyun'un ki Magnus'un kiinden daha büyüktü. Ama daha önemlisi, Shinyun'un yarasının uzantısı kalın büyü halatı halinde Sammael'in göğsüne bağlıydı. Magnus'ta böyle bir şey yoktu. Muhtemelen diken ona üçüncü kez batmadığı içindi.

Alec titremeye başlamıştı. Sihrin vücudunu terk ettiğini hissedebiliyordu. Birlik rünü soğuyordu. Tamamen yok olmaktan önce harekete geçmeliydi. Hâlâ dizlerinin üzerindeyken Magnus'a elini uzattı ve dikenin gücünü kendine çağırdı.

Vahşi bir atı dizginlemeye çalışmak gibiydi. Magnus'un içindeki ateş topu hoplayıp zıplıyor ve titriyordu. Alec bilincin ötesinde bir düşünceyle ona uzandı. Onu usulca okşadı ve yatıştırmaya çalıştı. Sonra yine usulca onu Magnus'un serin ve mavi sihrinin uzantılarından kurtardı. Ateş topu Magnus'un vücudunu terk etti.

Ateş topu serbest kalır kalmaz büyüdü ve Avici'nin gökyüzünü aydınlatan tek yıldızla dönüştü. Tepelerinde dönerken içindeki güçle çıtırdıyordu. Alec onun kararsızlığını hissedebiliyordu. Kendine yeni bir yer arıyordu. Alec bir daha Svefnthorn'la yaralanmadıkça ateş topunun ona işlemeyeceğini biliyordu. Dolayısıyla şimdilik serbestti.

İlk toparlanan tabii ki Sammael oldu. Elini Magnus'un omzundan çekip havadaki küreye baktı. Magnus dizlerinin üzerinde doğrulmadı. "Müthiş!" dedi Sammael gülerek. "Sürprizlere bayılırım! Ya sen?" Bu soruyu kafese kapandığından beri başını bile kaldırmayan Ragnor'a yöneltmişti. Sammael yeniden gözlerini kırıpıştırarak küreye baktı. "Shinyun, hayatım, şunu bana getirir misin? Planlarımıza devam etmek için sabırsızlanıyorum."

Shinyun küreyi izliyordu. Cevap vermedi.

"Hop, kime diyorum?" diye çıkıştı Sammael. "Shinyun Jung? Benim sadık yardımcım? Küreyi getirir misin?"

Shinyun onlara döndüğünde, Sammael'e bakmıyordu. Nefretle ışıldayan gözlerini Magnus'a dikmişti.

"Seni hiçbir zaman anlamayacağım," dedi. Sesinin titremesine bakılırsa, bir öfke nöbetinin eşiğindeydi. "Kimse doğumla kazandığı hakkı bir köşeye fırlatmaya bu kadar hevesli olamaz. Biz büyücüyüz, Magnus Bane. Lilith'in çocuklarıyız."

Alec vücudunun içinde köpüren sihre aldırmamaya çalıştı. Var gücüyle Magnus'a odaklandı. Tepelerinde dönen büyü küresini hissedebiliyordu. Magnus da ona bakıyordu. Ama Shinyun kanatlarını titreterek ona doğru yürüdüğünde nihayet başını indirdi.

"Dikenin gücü bir büyücünün hayatı boyunca alabileceği en büyük armağan," diye tısladı Shinyun. "Bu yalnızca bizi yaratan iblisin değil, aynı zamanda babamızın gücü. Onsuz türümüz asla var olamazdı. Ben o gücü buldum ve sana sundum. Bütün yaptıklarına ve Asmodeus'u reddetmene rağmen bana merhamet gösterdin. Ben de sana borcumu böyle ödedim."

Sesi kederle boğuklaştı. "Bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Shinyun," dedi Sammael. Neşeli sesi belli belirsiz değişmişti. "Magnus'la bazı kişisel sorunların olduğunu görebiliyorum. Ama onun büyük planımızda yeri yok."

Magnus, Sammael'e baktı. "Sahi mi? Bakın, şimdi bozuldum."

"Senin varlığından bile haberim yoktu," dedi Sammael. Ama Asmodeus'un en büyük laneti olduğunu ve halihazırda dikenle iki kere haşır neşir olduğunu duyunca kendimi hizmetinden mahrum etmek istemedim."

"Yani aslında ben planlarının bir parçası değildim," dedi Magnus hayretle. "Yine de en yakın dostumun ve üç yıl önce, beni Asmodeus'un etkisine girmeye zorlayan büyücünün peşinden gittin."

"Ragnor Fell'i senin dostun olduğu için değil de, boyutsal büyüler konusunda en tanınmış uzman olduğu için seçtiğimi söylersem bana darılmazsın umarım? Shinyun'a gelince... O beni buldu."

Magnus, Ragnor'a göz attı. Ragnor omzunu silkmekle yetindi.

"Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi Sammael başını iki yana sallayarak, "ama hayatta her şey seninle ilgili değil, Magnus. Shinyun, sen de beni büyük hayal kırıklığına..."

“Herkes çenesini kapasın!” diye bağırdı Shinyun birden. Sammael bile şaşırmış gibiydi. Bu arada küre Sammael’in ona uzattığı eline doğru süzülüyordu. Ama Shinyun yeni kanatlarını çırparak yükseldi ve onu yakaladı.

“Shinyun,” diye uyardı Sammael sertçe.

Shinyun ona ters bir bakış fırlattıktan sonra kürenin yüzeyini yumrukladı. Küreden tiz bir ses yükseldi ve bir balon gibi sönmeye başladı. Alec kulaklarını tıkarken kürenin sönmediğini fark etti. Shinyun’un kalbindeki altı uçlu yara büyüğü emiyordu. Küre küçülüp yassıldı ve tüm varlığı Shinyun’un içinde kayboldu.

“Şu işe bakın,” diye mırıldandı Sammael.

Shinyun büyüünün olduğu yerde hareketsiz duruyor ve kıpkırmızı bir ışıkla parlıyordu. Sonra tuhaf bir ses çıkarmaya başladı. Az sonra başını arkaya attı ve Alec onun güldüğünü fark etti. Gerçekten de tüyler ürpertici bir manzaraydı. Shinyun’un kahkahası öfke ve nefret doluydu.

Sonra yüzü çatlamaya başladı.

Derin çizgiler ağzının kenarlarından yanaklarına doğru ilerliyordu. Alnında, çenesinde ve her yerinde yarıklar vardı. Yüzü ayrılmaya başladığında Alec mide bulantısıyla sarsıldı. Shinyun’un suratı sanki biri bir maskeye arkasından yumruk atmış gibi parçalandı.

İlkel ve gaddar bir zafer narası eşliğinde bütün uzuvları gövdesinden ayrılırcasına patladı. Kanatları, yüzü, dişleri, gözleri ve bütün organları tuzla buz oldu.

Şimdi gözleri eskisinin iki katıydı ve Shinyun uzayan boyuyla bir deve dönüşmüştü. Uzuvları büyük bir susineğinkiler gibi açıldı. Kanatları şimdi koyu bir kan kırmızısıydı. Sırtında usulca dalgalanıyorlardı. Büyücü işaretiyle donuklaşan yüzü keyifle çarpılmıştı. Dişleri bir tarantulaninkiler gibi sivriydi ve iyice cıllanmış gibi parlıyorlardı. Shinyun’un artık bir de kamçı kuyruğu vardı. Ucundaki dikenli tel Svefnthorn’un ta kendisiydi.

Alec olan biteni dehşetle karışık bir huşuyla izliyordu. Shinyun bu hayatta en çok sevdiği şeye dönüşmüştü. Bir iblise. Büyük İblisler'den birine.

Shinyun korkunç bir çığlık attığında ayaklarının altındaki yer sarsılmaya başladı.

"Shinyun!" diye seslendi Sammael. "Yeni imajına bayıldım! Ama konu biraz dağıldı sanki. Aşağı in de ne yapacağımızı konuşa—"

Shinyun bir anda Sammael'le Magnus'un tepesinde bitti. Kuyruğunu tehditkârca sağa sola sallıyordu.

"Senin en büyük güç olduğunu sanıyordum," dedi Sammael'e. Kendi sesiyle konuşuyordu ama arada tiz cızırtılar çıkarıyordu. "Meğer değilmişsin."

Sammael ona sitemkâr bir bakış fırlattı. "Benden daha güçlü bir iblis tanıyorsan söyle de ona saygılarımı sunayım."

"En büyük Cehennem Prensi olabilirsin," dedi Shinyun sertçe. Ama sandığımdan çok daha güçsüzsün. Sen de tıpkı bu aptal insanlar gibi başkalarına bağımlısın." Pençesiyle diğerlerini gösterdi. "Diyu'ya bağımlısın. Sana güç vermeleri için işkence çeken ruhlara bağımlısın. *Bana* bağımlısın."

"Sammael'in bile senin için yeterince güçlü olmadığına inanıyorsan ne diyeyim bilmem." Magnus başını iki yana salladı. "Gerçekten de memnun edilmesi çok zor bir kadınsın."

"Anlaşıldı," diye hırladı Shinyun. "Burada gerçek gücün ne olduğunu bir tek ben anlıyorum. Gerçek güç hiçbir şeye ya da hiç kimseye bağımlı olmamaktır. Birine beni yönetmesine izin verecek kadar güvenemiyorsam, tek ve mutlak hükümdar ben olurum."

Havada bir daire çizerek yükseldi. Ağzını açtı ve karanlığa geniş, kırmızı bir ışık huzmesi yayıldı. Bu parlak ışık hafifçe dağıldığında bir kapı oluştu. Yüzeyi gümüş gibi parlıyordu ve Alec ardında ne olduğunu göremiyordu. Shinyun son bir çığlık atarak diğer tarafa geçti ve kapı ardından kapandı.

Yer şimdi daha da şiddetli sarsılıyordu. Alec bir ara çömeldiğini ve böylece kaldığını bile yeni fark ediyordu. Magnus sendeleyerek ona doğru yürüyordu.

Sammael hayal kırıklığıyla etrafına bakındı. “Diyu’nun sonu geldi. Burayı başımıza yıkacak.” İç çekti. “Bu arada suratını gördünüz mü? Kurabiye gibi kırıldı.”

Magnus nihayet Alec’in yanına ulaşmıştı. Onun ayağa kalkmasına yardım etti. Ama Alec etrafında olanların hayal meyal farkındaydı. Bütün dünya sarsılıyordu. Yoksa titreyip sarsılan o muydu?

Sammael’in de yanlarına geldiğini gördü. “Magnus, birlikte çalışamayacağımıza çok üzgünüm,” dedi Cehennem Prensi. “Ne yazık ki ikiniz de Diyu’nun en alt katmanında öleceksiniz. Kilometrelerce uzunluktaki yeraltı şehrinin bütün mahkemeleri ve tapınakları başınıza yıkılacak.” Kaşlarını çattı. “Düşünüyorum da, zaten ölümlere mahsus bir boyutta ölen insanlara ne oluyor acaba? Sizi her ne bekliyorsa, şimdiden iyi şanslar. Bence buna ihtiyacınız olacak.”

“Gidiyor musun?” diye sordu Alec.

Sammael şaşırdı. “Yeterince açık ifade edemedim sanırım. Benim başka bir ülke bulmam şart.” Omzunu silkip kendi kendine mırıldandı. “Şu birkaç gündür yaşadıklarım inanamıyorum.”

Sammael bununla birlikte, sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu.

Sammael kaybolur kaybolmaz, Magnus dizlerinin üzerine yığıldı. Hemen Alec’e uzandı. Tişörtünün yakasını açıp dikenin batığı yeri yokladı.

Alec’te hiçbir yara izi yoktu. Rünleri bile her zamanki gibi görünüyordu. Yalnızca Birlik rünü tamamen silinmişti.

Magnus, Alec’in göğsünü okşamaya devam etti. “Burada olmaz, aşkım,” diye mırıldandı Alec güçlkle. “Ragnor bizi izliyor.”

Magnus kıkırdamayla hıçkırma arası boğuk bir ses çıkardı. Bir eliyle Alec'in saçlarına yapışırken yüzünü öpücüklerle boğdu. Hem ağlıyor hem gülüyordu. Alec'in bu ışıktaki gece mavisi görünen gözlerinin içinde iki minik, altın pırıltı oynayıyordu. Magnus bunların kendi gözlerinin yansıması olduğunu fark etti.

"Çok cesur davrandın," dedi Magnus. "Ama büyük düşün-cesizlik ettin."

Alec hafifçe gülümsedi. "Daha cesur ve pervasız olmaya çalışıyorum. Kimi örnek aldığımı tahmin edersin herhalde?"

"İkimiz de cesur ve pervasız olamayız. Birimizin ikimize de göz kulak olması gerek."

"Max ileride o görevi üstlenir," dedi Alec sırtarak.

"Âşıkların muhabbetine limon sıkamak istemem," diye seslendi Ragnor, "ama biriniz beni şu kafesten çıkarabilir mi?"

Alec'in âşık bakışları birden endişeyle irileşti. "Magnus, bizimkileri unuttuk! Hâlâ Ateş Çukuru Cehennemi'ndeler!"

Magnus ayağa fırladı. "Bize rahat yok!" Parmaklıkların arasından onlara bakan dostuna doğru koştu. Ragnor yere bağdaş kurmuş, somurtuyordu.

Magnus büyüüne uzandığında, bir an kendini bir merdivenin son basamağını atlayıp tökezlemiş gibi hissetti. Göğsünde koca bir boşluk vardı. Dikenin gücü tüm insanlığın düşmanından kaynaklansa da, Shinyun'un ona neden bu kadar bağlandığını anlayabiliyordu. Bunun sevgiyle hiçbir alakası yoktu. Ama sevgiyi bilmeyen bir insan onu rahatlıkla bu duyguyla karıştırılabilirdi.

Magnus elinin birkaç hareketiyle Ragnor'un kafesinin parmaklıklarını kırdı. Onun ayağa kalkmasına yardım etti. Ragnor bir an Magnus'a baktı. Sonra gözleri Alec'e kaydı. "Yaptığın şey aptallığın dik âlâsıydı."

Alec yavaşça onlara doğru yürüdü. Yaklaştığında, Magnus beline sarıldı. "Sizi tanıştırayım," dedi. "Ragnor, bu, erkek arkadaşım ve çocuğumun babası, Alec Lightwood. Biraz önce haya-

tımı kurtardı. Dolaylı yoldan seninkini de. Alec, bu da, Ragnor Fell. Bir Cehennem Prensi'nin etkisi altında değilken bile uyuzun tekidir.”

“Hakkında çok şey duydum,” dedi Alec.

“Ben yıllardır dünyayı ele geçirme planları dışında hiçbir şey duymadım,” diye homurdandı Ragnor. “Şimdi geri döndüğüm göre, Magnus bana yokluğumda neler yaptığını anlatabilir. Hikâyelerinin beni gözyaşlarına boğacağından eminim.” Tekrar Alec’e baktı. “Dikenden nasıl kurtuldun? İblis büyülerine bu denli maruz kalmak büyücü olmayan herkesi öldürürdü. Şimdiye kadar Gölge Avcısı olan bir büyücü de görmedim. Bir dakika...” Alec’i şüpheyle süzdü. “Yoksa sen Tessa Gray misin? Kılık mı değiştirdin? Bizim zavallı Magnus’u kandırmıyorsun umarım? Bana bak, Magnus. Bu adam Tessa çıkarsa külâhları değişiriz ona göre.”

“Tabii ki değilim!” dedi Alec.

Ragnor gözlerini kısıp onu uzun uzun süzdü. Magnus iç çekti. “Kaç kere ikisiyle birden aynı ortamda bulundum, Ragnor. Elbette Tessa değil.”

“Öyleyse nasıl...”

“Bunu sonra konuşalım,” dedi Magnus. Ragnor’un neler kaçırdığını daha yeni yeni fark ediyordu. Ne Birlik rününden haberi vardı ne Ölümcül Savaş’tan ne de Karanlık Savaş’tan. Malcolm Fade’in Los Angeles Baş Büyücüsü olduğunu bilmiyordu. Catarina’nın hâlâ New York’ta olduğunu da.

Ama her şeyin bir sırası vardı. “Ragnor,” dedi, “bizi diğer Gölge Avcılarının yanına götürebilir misin? Ateş Çukuru Cehennemi’ne?”

Ragnor başını iki yana salladı. “Bence geç kaldık. Yine de kapıyı açacağım. En azından onlardan arta kalanları dünyaya götürebiliriz.”

Alec’in yüzünün değiştiğini gören Magnus elini omzuna koydu. “Ragnor’a aldırma. Eskiden de bu kadar kötümserdi.”

Ragnor parmaklarını oynattı. Parmaklarındaki fazladan eklemlerin hareketi Magnus'a bile yabancı geldi. Az sonra Avici'nin hiçliğinde bir kapı açıldı. Ardında turuncu alevler siyah kayalıkları yalıyordu. Orası da tıpkı Avici gibi sarsılıyordu.

Magnus, Alec'e baktı. "Yeniden savaşmaya hazır mısınız?"

"Aslında değilim," dedi Alec melek bıçağını çekerken. "Ama mecburuz."

"Haklısın." Magnus kapıya doğru atıldığında Alec onu izledi.

Kendilerini lav havuzlarının üzerindeki kayalık bir platformda buldular. Taş basamaklarla bir labirenti andıran diğer platformlara iniliyordu. Magnus üzerinde durdukları zemini destekleyen hiçbir şey göremiyordu ve deprem burada daha da şiddetli hissediliyordu.

"Haydi, arkadaşlarımızı kurtaralım," dedi Alec.

"Ya da arkadaşlarınızın kalıntılarını," diye mırıldandı Ragnor. "Durun. Arkadaşlarınız nerede ki?"

Hepsi bir yere dağılmıştı. Altlarında, genişçe bir platformda Simon, Clary ve Tian, Diyu'nun iblisleriyle çarpışıyordu. Onların biraz üzerindeki bir başka platformda, Isabelle yalnızdı. Onun da üzerindeki bir başkasında Jace'i gördüler.

"Neler oluyor?" diye sordu Alec.

"Jace'in ayağı kırık ya, onu güvene almışlar," diye fikir yürüttü Magnus.

"Isabelle neden tek başına?" Alec daha fazla beklemedi. Silahını çekerek basamaklardan aşağı koştu.

Ragnor, Magnus'a baktı. "Sen de koşmayacaksın herhalde?"

Magnus tek kaşını kaldırdı. "Bu pabuçlarla mı?"

Bir Cehennem Prensi'ni alt eden büyücülere uygun bir edayla basamakları birer birer indiler. Ya da en azından bir Cehennem Prensi'ne bulundukları mekânı onlardan önce terk ettiren iki büyücü edasıyla.

Jace'in yanına vardıklarında Alec onunla çoktan konuşmuştu ve biraz rahatlamış görünüyordu.

“İblislere yem olmadığınız için şanslısınız,” dedi Ragnor.

“Onları kontrol altına almışlar,” dedi Alec heyecanla. Jace’e işaret etti. “Anlat onlara.”

Jace, Alec’e yan yan baktı. “Anlatacaktım zaten. Ayrıca burada oturduğuma bakmayın. Zaferimizde benim de payım büyük. Savaşmadığım için Clary beni buraya çıkardı. Savaş meydanını kuşbakışı görmek işe yaradı. Ortam iblisler için de fazlasıyla karışık. Dar geçitlerde mecburen ayrılmak zorunda kalıyorlar. Biz de yollarını kesiyoruz.”

Magnus kaşlarını kaldırdı.

“Simon, Tian ve Clary yolları tutuyor. Isabelle’i silahının menzili daha uzun olduğu için ortaya yerleştirdik. Uçan iblislerin icabına o bakıyor.”

Alec’in gözleri dolmuştu. “Seninle gurur duyuyorum, Jace. Süper bir plan yapmışsın.”

“Savaş taktikleri benden sorulur,” dedi Jace.

“Gerçekten de öyle,” diye onayladı Magnus. “Ama onları genellikle savaşın göbeğine dalmadan önce omzunun üzerinden haykırıyorsun.”

“Zekânı kullandın ve hepiniz güvendesiniz,” dedi Alec. Jace’in omzuna dostça bir şaplak attı. Sonra Ragnor’a baktı. “Gördün mü Bay Karamsar? Burada işler yolunda.”

Ragnor kaşlarını çattı. “Hâlâ hayatta olmanıza sevindim.”

“Sarsıntı biraz önce başladı,” dedi Jace. “Buraya geldiğimizde yoktu.”

“Shinyun’un işi,” dedi Magnus. “Uzun hikâye. Şanslıyız ki boyutsal sihirler konusunda uzman bir arkadaşımız yanımızda. Bizi buradan götürecekt.”

Ragnor suratını ekşitti. “Maalesef yardımın gerekecek.”

“Yaşasın!” Magnus platformdan atladı ve yavaşça aşağı doğru süzülürken Isabelle’e el salladı.

“Magnus!” dedi Clary ve üzerine atılan bir iskelet iblisin kafasını uçurdu. “Seni gördüğüme sevindim!”

“Ben de aynısını söyleyecektim,” dedi Simon, “ama seni kızdırmaktan korkuyorum.”

Clary derin bir iç çekti. “Keyfine bak. Bunu çoktan hak ettin.”

Simon belli belirsiz sırıttı. “Magnus, iyi ki geldin!”

Clary yine iç çekti.

“Size hem iyi hem de kötü haberlerim var,” dedi Magnus. “İyi haber, sizi dünyaya geri götüreceğim. Kötü haber, bunun için Ragnor’un yardımına ihtiyacım var ve kendisi şu basamakları birer birer inmek zorunda.”

Ragnor tam da ondan bekleneyeceği gibi salına salına aşağı iniyordu. Jace bile sakatlığına rağmen onu geçmişti.

İblis saldırısı hafiflemişti. Kapılardan içeri daha az iblis giriyordu. Jace’le Isabelle onların işini bitirmek için arkadaşlarına katıldı. İblisler belki de Diyu’nun yıkılmak üzere olduğunu anlayıp kaçmıştı. Ya da Sammael’le Shinyun’un gidişiyle artık emirlerine uymak için bir neden kalmamıştı.

Ragnor nihayet yanlarına gelebildi. O ve Magnus ortaklaşa bir çalışmayla bir kapı açtı. Bu arada, Magnus onunla işbirliği yapmayı ne kadar özlediğini fark etti.

Kapının ardına merakla baktılar ve mavi gökyüzünü görmek hepsine rahat bir nefes aldırdı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

KonseY RuhU

1910 YILINDA, CATARINA LOSS'UN OĞLU EPHRAIM öldü. Hayata gözlerini yumduğunda, torun torba sahibi yaşlı bir adamdı. Catarina onu yıllardır görmüyordu. Oğlu, Catarina'nın o otuzlu yaşlarını sürerken bir gemi kazasında öldüğünü sanıyordu.

Magnus o sırada New York'ta, 1967'de yıkılan eski Metropolitan Operası'nın sokağındaki şık bir apartman daire-sinde oturuyordu. Bir gün bir telgraf geldi. Catarina'nın el yazıy-la alelacele karalanmıştı. *No:2, Bund, Şangay*, yazıyordu. Magnus eldivenleriyle şapkasını yanma aldığı gibi evden fırladı.

Bund bölgesi, iki numara, Şangay Kulübü'nün adresiydi. Çin'in kalbindeki bu barok tarzı, alçak, mermer bina buram buram İngiliz elitizmi kokuyordu. Şangay'ın İngiliz elitleri burada içkilerini içip sosyalleşiyordu. Bina yeni olmasına kar-şın kulüp eskiydi. Catarina tuhaf bir seçim yapmıştı doğrusu. O da kulübün yalnızca beyaz erkeklerle açık olduğunu gayet iyi biliyordu. Aslında kendince ufak bir yaramazlık etmişti. Catarina bazen kendini sihirlerle gizleyerek zengin ölümlülerin özel mekânlarına sızmaya bayılırdı. Normalde içeri girmesine asla izin verilmeyecek bir yerde eski bir dostla iki tek atmayı son derece eğlenceli buluyordu.

Binanın bir sarayı andıran ihtişamlı dekorunun aynı zamanda grotesk bir yanı vardı. Magnus, Büyük Salon'un dev sütunları arasından geçerken etrafını ilgiyle süzdü. Yabancı şirketlerin müdürleri ve diplomatlar küçük dağları ben yarattım edasıyla ortalıkta dolaşıyordu. Haksız da sayılmazlardı. Dünyanın en eski krallıklarından birinin kalbinde krallar gibi yaşıyorlardı. Bu şatafatlı yaşamın bir gün son bulacağını düşünmek için bir nedenleri yoktu. Magnus bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu doğrusu. Sonradan büyük bir değişimin sandıklarından da daha yakın olduğu ortaya çıkmıştı.

Ama şimdilik, kaymak tabaka Şangay kent kütüphanesinden bile daha büyük olduğu söylenen bir kütüphanede pahalı purolarını tütürüp konyaklarını yudumlayarak siyaset konuşuyordu. Magnus, Catarina'yı tüm bu hareketin tam ortasında görünce hiç şaşırmadı.

Magnus dışında onu hiç kimsenin göremeyeceğini bilmesine rağmen şıklığından ödün vermemişti. Vücuduna oturan çan kollu, beyaz saten elbisesinin üzeri siyah dantelle kaplıydı. Belindeki siyah kadife kuşak bu zarif görüntüyü tamamlıyordu. Magnus böylesine kusursuz bir işçiliği yalnızca ünlü modacı Paul Poirer'nin tasarımlarında görmüştü.

Catarina büyük deri koltuklardan birinde oturuyordu. Gözlerini ilerideki kitaplık raflarına dikmişti. Magnus onun karşısındaki koltuğa geçti. "Plan ne?" diye sordu. "Özgürlük ve eşitlik adına burayı başlarına mı yıkıyorsunuz?"

Catarina ona baktı. Gözlerinin altında siyah gölgeler vardı. "Burada bir adamın ölümüne tanık oldum," dedi.

Magnus öne eğildi. "Efendim?"

"Birkaç yıl önce ben yine burada, kütüphaneydim. Bir adam acıyla kıvranarak yere düştü. Yardım çağrıldı. Kulüp üyeleri arkadaşlarının başına toplandı. Hiçbirinin tıp eğitimi yoktu. Bacaklarını mı kaldıralım, başını mı, sırtüstü mü yatıralım, yüzüstü mü derken adam ölüp gitti. Doktor yetişemedi."

Gözlerini uzaklara dikti. “Ben onu kurtarabilir miydim? Büyülerle ya da başka türlü? Ya da ölümlü doktor daha erken gelebilseydi yaşar mıydı bilmiyorum. Belki de her halükârda ölecekti. Birdenbire karşılarında beliremezdim. Birinin meyveli kokteyle zehir attığını zannedebilirlerdi.”

“Hâlâ meyveli kokteyl servisi yapıyorlar mı?”

Catarina tek kaşını kaldırdı. “Bu tür düşünceleri marazi buluyorsun değil mi?”

“Ölümler ölür ve biz onları kurtaramayız,” dedi Magnus. “Sen de bunu pekâlâ biliyorsun.”

Catarina iç çekti. “Sorun onları kurtaramamamız değil. Onları çok sevsek de bunu yapamamamız.” Gözleri dolmuştu. Magnus bir şey söylemek yerine ellerini avuçlarına aldı.

“Ölümlüler bir ebeveynin, çocuğundan daha uzun yaşamasını trajedilerin en büyüğü olarak nitelendirir. Ama büyücü bir ebeveyn için bu maalesef kaçınılmaz bir durum. Büyücülerin çoğunun yalnız hayatlar sürmesini ben hep tuhaf karşıladım. Kimseye bağlanmamalarını, hiçbir yere kök salmamalarını...”

“Geriye dönme şansın olsa, başka türlü mü düşünürdün?”

“Hayır,” dedi Catarina hiç tereddüt etmeden. “Bana kaç tane seçme hakkı tanınırsa tanınsın, hepsinde Ephraim’i evlat edinip büyütmeyi seçerdim. Onun olgun bir erkek, bir baba ve dede oluşunu izlemek isterdim. Bu benim için ne kadar zor olursa olsun.”

“Benim hiç çocuğum olmadı,” dedi Magnus. “Ama bütün ölümlüler ölmek zorunda olduğu için sevdiğin birini kaybetmenin nasıl olduğunu bilirim.”

“Ve?” diye sordu Catarina.

“Şimdiye dek, hayat bana hep sevmeyi seçmeyi öğretti. Hem de defalarca. Beni kırılğan birine dönüştürdüğünü ve er geç acı çekeceğimi bile bile. Başka şansım yok ki. Ya seveceğim ya da bomboş bir dünyada yapayalnız bir hayat süreceğim. Sonsuz bir hayatı böyle heba etmek çok yazık.”

Catarina'nın yüzü gülmese de gözleri parladı. "Sence vampirler de bunları yaşıyor mudur?"

Magnus gözlerini devirdi. "Elbette. Hatta bu konu her açıldığında çeneleri düşüyor."

"Geldiğin için teşekkürler, Magnus."

"Sen yeter ki çağır."

Catarina eliyle gözlerini sildi. "Bilmez miyim?" dedi burnunu çekerek. "Hele buraya! Aşağıda dünyanın en uzun barı var."

"En uzun barı mı?"

"Evet," dedi Catarina. "En az otuz metre vardır. Adı da Uzun Bar."

"İngilizler lüksü seviyor," dedi Magnus. "Ama yaratıcı isimler bulmakta her zaman başarılı değiller."

"Ne kadar uzun olduğunu görünce şaşıracaksın," dedi Catarina.

"Önden buyurun, hanımefendi."

Kapıdan diğer tarafa yuvarlandıklarında, Alec önce Boyut Kapıları'nın hâlâ doğru düzgün çalışmadığını düşündü. Etrafında Şangay'ın kalabalık sokaklarını bulmayı bekliyordu, ama sık yaprakları açık yeşilden sarı ve turuncuya dönmeye başlayan yüksek ağaçların arasındaydı. İleride ayın sudaki yansımasını görebiliyordu.

Havanın karanlık olmasına şaşırdı. Ama Diyu'da kaç saat geçirdiklerinden emin değildi tabii. Boyutlar arasında zaman farkları olabilirdi. Belki Ragnor bu gizemi aydınlayabilirdi.

"Neredeyiz?" diye seslendi. "Şangay'a yakın mıyız?"

Arkasını döndüğünde, Jace'in şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığını gördü. Başparmağıyla arkasındaki manzarayı gösterdi.

Alec birkaç adım yürüdü ve birden Şangay'ın rengârenk ışıklarını gördü. "Ah," diye inledi.

"Bu tarz yerlere *park* deniyor," diye alay etti Jace.

"Zor günler geçirdik," dedi Alec. "Aklımın karışması normal."

“Halk Parkı’ndayız,” dedi Tian. Alec’in daha önce fark ettiği suyu işaret etti. Kenarları özenle dizilen taş parçalarıyla çevrili küçük bir süs havuzuydu. Siyah, cam gibi yüzeyinde nilüferler yüzüyordu. “Yüz Çiçek Gölü,” diye ekledi Tian ve Ragnor’la Magnus’a baktı. “Mükemmel bir seçim.”

Ragnor başını salladı. “Gecenin bu saatinde sakın olacağını düşündüm.”

“Saat kaç?” diye sordu Clary.

Magnus gökyüzüne baktı. “On buçuk civarı.”

“Gökyüzüne bakarak saati tahmin edebiliyor musun?” diye sordu Alec gülererek.

Magnus hayretle kaşlarını kaldırdı. “Sen edemiyor musun?”

“Çocuklar,” dedi Simon. “Önce kısa bir kutlama yapsak? Görevi başarıyla tamamladık ve kimse ölmedi. Bunun için ne kadar mutlu olduğumu söylemeden geçmek istemedim.”

Isabelle yumruğunu havaya kaldırdı. “Yaşasın! Bir Cehennem Prensi’ni yendik!”

“Doğrusunu söylemek gerekirse,” dedi Ragnor, “o iş pek öyle olmadı. Evet, Magnus’la beni Svefnthorn’dan kurtardınız. Önce Alec’e, sonra hepinize teşekkür borçluyum. Shinyun bunun üzerine delirdi ve Diyu’yu yakıp yıkmaya başladı. Cehennem Prensi de kendine başka bir krallık bulmak için gitti. Ama yakında geri dönecek. Bu arada Shinyun da yusufçukla örümcek arası bir yaratığa dönüştü.”

Herkes suspus oldu. Sonunda Simon yine söz aldı. “Ama hepimiz hayattayız. Magnus seni kurtardı. Alec de Magnus’u kurtardı. Kız arkadaşım da dev bir kaplana binerek beni kurtarmaya geldi.”

“Haklısın,” dedi Ragnor. “Kesinlikle başarısız bir gün değildi.”

Alec gülümsedi ama evden uzakta olmak canına tak etmişti. Hatta hayatında belki de ilk kez eve dönmek için bu kadar sabırsızlanıyordu. *Max*, diye düşündü özlemlle.

Magnus'un bakışlarını yakalamaya çalıştı. Ama Magnus hepsi kadar yorgun görünen Tian'ın yanına gitmişti. "Jem'e sevgilerimizi ilet lütfen. Ona veda ettiğimizi söyle."

"Gidiyor musunuz?" diye sordu Tian şaşkınlıkla.

Magnus başını salladı. "Şangay'ı bu seferlik hakkını vererek keşfedemediğimizin farkındayım. Ama biz New York'lular doğruca eve dönsek alınmazsın umarım?" Alec'e baktı. "Çocuğumu özledim."

"Elbette," dedi Tian gülümseyerek. Yeniden gözleri parlamaya başlamıştı. "Ben de Jinfeng'i görmeye gideceğim. Artık Diyu'da vakit geçirmeyeceğimi öğrenince sevinecek. Ragnor..." Ragnor şaşkınlıkla ona döndü. "Yanılmıyorsam, Heibai Wuchang'la yaralanıp hayatta kalabilen tek insansın. Bunun bazı yan etkileri olabilir."

"Yaşadık," diye homurdandı Ragnor. "Vicdan azabıyla dolu yalnız yıllarım bunun beklentisiyle renklenecek."

Tian diğerlerine döndü. "Bütün yaptıklarınız için teşekkür ederim. Jinfeng'le sırtımızı koruduğunuz için de tabii."

Simon ona elini uzattı. "Isabelle'i kurtardığın ve bize yardım ettiğin için teşekkürler, Tian."

Diğerleri de onu koro halinde onayladı. "Soğuk Barış sonsuza dek sürmeyecek," dedi Alec. "Konsey'in doğru yolu bulması için çalışmaya devam edeceğiz."

"Umarım bir an önce akılları başlarına gelir," dedi Tian. "Bugünlerde Konsey'de yalnızca etkili bir güç değilsin." Elini Alec'in omzuna koydu. "Aynı zamanda önemli bir ilham kaynağısınız. Aileniz, siz ikiniz ve oğlunuz, sırf varlığınıza bile büyük işler başarıyorsunuz. Konsey var olmaya devam edecekse, geleceği sizlersiniz."

Alec gülümsedi. "Sen de bir ilham kaynağısın. Bunu sakın unutma."

Tian başını yana eğdi. "Konsey'in ruhunun korunması için yakında bir savaş çıkarsa hiç şaşırmayın. Lejyon'un bakış açısının idareyi ele geçirmesini istemiyorsak sesimizi çıkarmalıyız."

“Sen iyi bir adamsın, Tian,” dedi Alec. “Aynı tarafta olduğumuza seviniyorum.”

Alec ailenin sessiz çocuğuydu. Ama Tian’a hak veriyordu. Davası adına *sesini çıkarmak* için neler yapabileceğini düşünmekte.

Ragnor’la Magnus eve bir kapı açma çalışmalarına başlamıştı. Ama Ragnor bütün işi Magnus’a bırakmış gibiydi. Bahanesi de hazırды. O, dikenle üç kez yaralanmıştı. Magnus ise sadece iki kez.

“Bu kapıyı bence Clary açmalı,” diye homurdandı Magnus. “Bu yolculukta onun başına hiçbir şey gelmedi.”

“Bir kızın Boyut Kapısı açma yeteneğine pek güvenemiyorum,” dedi Ragnor. Clary’ye tedirgin bir bakış fırlatmayı da ihmal etmedi. Clary, Jace’e yaslanmış, Isabelle’le konuşuyordu. Magnus insanların bu kadar dayanıklı olmasına bir kez daha hayret etti. “Öncelikle teolojik açıdan yanlış,” diye ekledi Ragnor.

“Onun için hiçbir şeyin ardındaki derin anlamı düşünmeyi sevmem,” dedi Magnus. Ragnor’un ona *hadi oradan* der gibi baktığını görünce “Sen nereye?” diye sordu. “İdris’e mi döneceksin? Evin yıllardır bakımsız kaldı.”

Ragnor duraksayınca Magnus gözlerini devirdi. “Ölü numarasına devam edeceğini söyleme. Geçen sefer neler olduğunu gördün.”

“Tamamen ortadan kaybolmaya çalışmakla hata ettim,” dedi Ragnor. “Daha çok dikkat çektim.” İki omzunun üzerinden etrafa şüpheli bakışlar fırlattı. “Bir süreliğine üzerimde büyük baskı olacak. Shinyun’la Gün Işığı Pazarı’nda uluorta dolaştık. Aşağıdünyalıların dikkatini üzerimize çektik. Bazı Gölge Avcılarının da çoktan peşime takıldığından eminim. Shinyun’un da hâlâ serbest olduğunu hatırlatmama gerek yok herhalde? Yakında Sammael de gelir, ortalık tam şenlik yerine döner.”

Magnus iç çekti. “Ragnor, yıllardır kaç kere şerefimin lekelen-
diğini bilmez gibi konuşma. Bak, hâlâ çalışıyorum. Kimse beni
Sessiz Şehir’e sürgün etmedi. Ya da bir peri sarayına tıklımadım.”

“Bu başka,” dedi Ragnor. “Sen bir Cehennem Prensi için
çalışmıyordun.”

“Sen ölü numarasıyla ortadan kaybolduktan kısa süre sonra,
Asmodeus’a tapan bir tarikatın lideri olmakla suçlandım.”

Ragnor kaşlarını çatı. “O tarikatı *sen* kurdun. Hatırladığım
kadarıyla eşek şakalarından biriydi.”

“Böyle düşündüğüne göre, sonunda bin pişman olduğumu
duyunca sevinirsin.”

Ragnor duraksadı. “Yok canım.” İç çekti. “Sen benden daha
dayanıklısın, Magnus. Ben bu baskıyı kaldıramam. Dahası, ken-
dimi zorlamaya hiç niyetim yok. Sammael için çalışırken kötü
şeyler yaptım. Hiçbirini telafi edemem. Sammael’i Diyu’ya
götürmek bile büyük bir hataydı.”

“Ama onun etkisi altındaydın. Aklını o yönetiyordu.”

“Üçüncü dikenini kabul etmeyebilirdim. Bunu ben seçtim.
Zamana ihtiyacım var. Üç yıldır ölüydüm. Ragnor Fell’in yeni-
den hayata döndüğünde nasıl bir insan olacağına karar verme-
liyim.”

Magnus kapıyla işleri bitene kadar bir daha hiç konuşmadı.
“Senden haber alabilecek miyim?” diye sordu sonra. “Aksi halde
yine Shinyun’un eline düştüğünü varsayıp seni aramaya çıkarım.”

“İnanılmaz,” diye homurdandı eski dostu. “Bir kurtarma vaa-
dini bile tehdit gibi gösterebilecek tek kişi sensin. Sorunun yanı-
tına gelince, evet. Yeni benle sık sık karşılaşacaksın.”

“Bir şey daha var.” Magnus duraksadı. “Catarina’ya söyle-
medim.”

“Hiçbir şey mi?”

“Hiçbir şey. Ama ona haksızlık ettim. Bir dahaki görüşme-
mizde ona bütün hikâyeyi anlatacağım. Senin iyi olduğunu
duyunca sevinçten havalara uçacak.”

Ragnor şaşırdı. Ama bunun hoşuna gittiği belliydi. “Sahi mi?”

“Evet,” dedi Magnus. “Koca bir aptalsın, Ragnor. Catarina bizi sandığından daha fazla umursuyor. Zaten kaç kişiyiz...” Birden sustu. Aklına berbat bir fikir gelmişti. “Olamaz,” diye inledi. “Yine o korkunç takma adı kullanmayacaksın umarım?”

“Öncelikle,” dedi Ragnor. “Kendine takabileceği yüzlerce isim varken Magnus Bane olmayı seçen birinden tavsiye alacak değilim. İkincisi, evet, o adı kullanacağım.”

“Bir daha düşünsen?”

“Neden? Bence bana mükemmel uyuyor.” Ragnor ona göz kırptı. “Ne de olsa, artık önceki halimin bir Gölge’siyim.”

Magnus usulca inledi.

Alec ve diğerleri Ragnor’la Tian’a son kez veda ettikten sonra, kapıdan geçti. Diğer tarafta onları New York’un serin sonbahar sabahı karşıladı. Ne yazık ki Enstitü’nün yakınındaki çöp kokulu bir arka sokaktaydılar.

“Mis gibi ev kokusu,” dedi Simon.

Jace, Magnus’a baktı. “Neden kapıyı Enstitü’ye açmadın?”

Alec’e göre Magnus’la bir çocuk büyütmenin en hoş yanlarından biri, Magnus gibi kendinden emin ve kıvrak zekâlı bir adamın tamamen akli karışık ve kararsız görüldüğü şu anlardı. Magnus böyle zamanlarda o kadar sevimli oluyordu ki. Ve Magnus çocuğu olduktan sonra sık sık kararsızlığa kapılmaya başlamıştı.

Alec ona sarılmak istedi. Ama bunun uygun bir zaman olmadığına karar verdi. Magnus omzunu silkti. “Max’i uyandırmak istemedim.”

Enstitü’de Max’i Maryse’nin çalışma odasında emeklerken buldular. Maryse’yle Kadir onu izliyordu ve yanlarında sürpriz bir konukları vardı. Catarina. Alec bu kez kendini tutamadı. Max’i kucakladığı gibi göğsüne bastırdı. Bu ilgi Max’i hem şaşırtmış hem de sevindirmiş gibiydi. Az sonra rahatladı ve kıkır-

dayarak debelenmeye başladı. Magnus onun başını okşarken biraz dalgın görünüyordu.

Jace'le Isabelle, Maryse'yle kucaklaşırken, Simon'la Clary, Kadir ve Catarina'yla konuşuyordu. Alec kucağında Max'le Magnus'a sokuldu. Yeniden evde, aile ve arkadaşlar arasında olmak harika bir histi. Alec daha önce de defalarca hayatını riske atmıştı. Ama bunun bambaşka bir hazzı, adeta insana acı verecek kadar olağanüstü bir yanı vardı.

Çok geçmeden Jace, Clary, Simon ve Isabelle herkesten izin isteyip kalktı. Üstleri başları pislik içindeydi ve bir an önce kendilerini duşa atmak istiyorlardı. Alec de onlardan farklı görünmüyordu aslında. Ama Max'i kucağından indirmek istemiyordu. Bu arada Magnus'un Catarina'yı bir köşeye çektiğini gördü ve ona olan biteni anlatacağını tahmin etti. Magnus, Ragnor ve Catarina yüzyıllardır yakın arkadaştı. Ragnor'un ölmediğini bilmek Catarina'nın da hakkıydı.

Maryse'yle Kadir, Max'e layığıyla bakıp onu ebeveynlerine teslim etmenin haklı gururunu yaşıyordu. Max'in keyfi yerindeydi. Alec onu havaya atıp tuttukça sevinçle bağırıyordu.

"Çok zorlanmadınız ya?" diye sordu Alec.

"Hayır!" dedi Maryse. "Pek güzel anlaştık."

"Öyleyse kolun neden askıda?" diye sordu Alec. Kadir'e baktı. "Senin de gözlerin morarmış."

Kadir'le Maryse birbirlerine bakıp Alec'e gülümsedi. "Tablo asarken düştüm," dedi Maryse.

"Geçmiş olsun," dedi Alec. "Max'le bir ilgisi yok yani?"

"Asla," dedi Kadir bütün ciddiyetiyle.

"Max'le harika vakit geçirdik," dedi Maryse. "Ona yine bakmak için sabırsızlanıyoruz."

"Yine, yine!" diye cıvıldadı Max. Alec onun çenesini okşadı.

"Selam ufaklık," dedi Clary. O ve Jace duş alıp temiz kıyafetler giymişti. Clary'nin kızıl saçları ılık ılık parlıyordu. Alec, Jace'in Diyu'da kullandığı mızraktan hâlâ ayrılmadığını fark

etti. Clary, Max'ın mavi saçlarını karıştırdı. "Uslu durdun mu bakalım?"

"Bum!" diye bağırdı Max ve Jace'e bir beşlik çıktı.

"Mızrağın ne güzel, Jace," dedi Kadir. "Gerçi ben şahsen bir *naginata'yı* tercih ederim."

"Anne, Kadir," dedi Jace. "Clary'yle konuştuk. Enstitü'nün yönetimini devralmaya hazırım. Ama bu görevi Clary'yle birlik-te üstlenmek istiyoruz."

Maryse'nin gözleri parladı. "Bence harika olur!" Alec'e baktı. "Onu sen mi ikna ettin?"

Alec başını iki yana salladı. "Hayır, kendi karar verdi. Isabelle'le Simon'a haber verdiniz mi?" diye sordu Jace'e.

Jace'le Clary birbirlerine baktı. "Isabelle'in odasına gittik, ama meşgullerdi."

"Isabelle benim kardeşim. Bunu bilmesem de olurdu." Alec, annesine baktı. Maryse onları duymazdan gelip Kadir'le derin bir sohbete dalmış gibi yaptı.

"En azından seslerini duymak zorunda kalmadın," dedi Clary.

Jace'in dudağının kenarı hafifçe seğirdi. "Simon sevdiği insanlarla kaliteli vakit geçirmenin önemini kavramış gibi. Hayatın belirsizliklerini düşün taşın, nereye kadar?"

"Ben ve bebeğim bu sohbete daha fazla katılamayacağız," dedi Alec.

Odanın karşısında Catarina'yla konuşan Magnus'un yanına gitti. Catarina hafiften sersemlemiş gibiydi ama Alec'le Max'i görünce yüzü güldü.

Max mavi, tombul kollarını Magnus'a uzattı. "Ba!"

"Al bakalım," dedi Alec, Max'i Magnus'un kucağına verme-ye hazırlanarak.

Ama Magnus ellerini kaldırarak bir adım geriledi. "Be-ben... Şimdi değil..."

"Neden?" diye sordu Alec. "Neyin var?"

Magnus telaşla etrafına bakındı. “Bir canavara dönüşmeme ramak kaldığını hatırlatırım. Ya onu düşürürsem?”

“Magnus, sen canavar filan değilsin. Alsana oğlunu.”

“Alec, bize bir dakika izin verir misin?” dedi Catarina. Magnus’un elini tuttu. “Sevgilinle biraz konuşmak istiyorum.”

Catarina, Magnus’u koridordaki bir iskemleye oturttu. Magnus’un hâlâ başı dönüyordu. Catarina onu elinden tutup öyle bir çekiştirmişti ki neye uğradığını şaşırmıştı. Bazen onun ne kadar güçlü olduğunu unutuyordu.

“Yapma,” dedi Catarina.

“Ne?”

“Deminki olayı diyorum. Sonuçta bir canavara dönüşmedin. Max’i kucağına alabilirsin.”

Magnus duraksadı. “Shinyun’u görmedin. Az kalsın ben de onun gibi olacaktım. Şans eseri kurtuldum.”

Catarina onu şüpheyle süzdü. “Erkek arkadaşının akıllıca planını hafife alma.”

“Alec yalnızca bir tahmin yürüttü. Yaptığının işe yarayacağından emin değildi. Hatta belki de yaramadı.”

“Yüzlerce yıl sonra birdenbire sevdiklerin için tehlike oluşturduğuna mı karar verdin? Bir büyücü olduğun ve büyücülerin de iblis ebeveynleri olduğu için mi? Sen bunları daha önce de yaşadın, Magnus. Ve aştın. Ne olduğumuzla değil, neler yaptığımızla tanımlandığımızı çok iyi biliyorsun. Bunları bana sen söylemiştin.” Catarina’nın bakışları sevgi doluydu, ama Magnus onun ne kadar öfkeli olduğunu omuzlarını kulaklarına çekmesinden anlıyordu. Birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlardı.

“Şimdi işler değişti,” dedi Magnus. “Şangay Kulübü’nü hatırlıyor musun? Sene 1910?”

Catarina usulca başını salladı. “Ephraim’in ölümünden hemen sonraydı.”

“Sana onu büyütmenin bunca zahmete değip değmediğini sormuştum. Onun için büyük fedakârlıklar yaptın. Ona iyi bir hayat yaşattın. Ama sonunda çocuğun öldü.”

Catarina hafifçe gülümsedi. “Ah! Onun için, *işler değişti* dedin.” Magnus başını salladı.

“Magnus, etrafın seni seven insanlarla dolu. Ben Ephraim’in sevgiyle sarmalandığından emin olmadan elimi üzerinden çekmedim. Hayatının son demlerinde mutlu bir adam olarak öldü. Tabii ki kahroldum. Ama bu aynı zamanda benim için bir zaferdi. Ben o çocuğu kurtardım. Büyüdü, sevdi ve bu hayatı doya doya yaşadı. Onun için düşlediğim her şey gerçek oldu.”

“Ama Max,” diye başladı Magnus. Catarina elini kaldırarak onu susturdu.

“Ragnor gibi konuşmaktan nefret ediyorum ama bazen gerçekten koca bir aptal gibi davranıyorsun. Sana diyorum ki, gayet iyi gidiyorsun. Doğru şeyleri yapıyorsun. Gerektiğinde ailen ve sevdiklerin daima yanında olacak. Aynı şekilde Max’i de koruyup kollayacaklar. Bundan emin olmak zorundasın.” Magnus’a gülümsedi. “Bana bunu *sen* öğrettin.”

Magnus başını iki yana salladı. “Haklısın. İnsan bazen unutuyor. Şimdi Max’le kendimi bambaşka hissediyorum. Sorumluluklarım hayal bile edemeyeceğim kadar arttı.”

Catarina kollarını göğsünde kavuşturdu. “Biz buna ebeveyn olmak diyoruz.”

Magnus teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Pekâlâ, sen kazandın. Ve benim en eski arkadaşım ya da onlardan biri olduğun için...”

“Benden bir iyilik isteyeceksin,” diye tahmin yürüttü Catarina.

Magnus yırtılıp pislenen ceketinin cebinden Ak Kitap’ı çıkardı. “Bunu benim için Spiral Labirent’e götürür müsün? Benim himayemden çıkmasının vakti geldi.”

Enstitü'den ayrılmak Alec için daima tuhaf bir deneyimdi. Annesine, Isabelle'e ve Jace'e veda edip eve dönmek. Enstitü yıllarca onun yuvası olmuştu. Dolayısıyla artık Magnus'un dairelerinde yaşamasına rağmen eski evinden çıkarken hep bir an duraksıyordu.

Eve döndüklerinde Magnus, Şangay'daki Mansion Otel'i arayıp eşyalarının bir depoya kaldırılmasını istedi. Sonra kimseye fark ettirmeden onları eve ışınlamayı düşünüyordu. Alec salonunda neşeyle emekleyen Max'le oynuyordu. Magnus işini bitirdiğinde, yanlarına gelip Max'i kucakladı. Max önce mızımlanarak itiraz etti ama sonra Magnus'un düğmelerinden birini kemirmeye başladı.

"Ne güzeller, değil mi?" dedi Magnus.

"Dünyayı kurtarma görevi her zaman ağır bir sorumluluktur," dedi Alec. "Ama Max'ten sonra bambaşka bir anlam kazandı."

"Senin görevin dünyayı kurtarmak olabilir," dedi Magnus. "Benim görevimi tanımlamak bu kadar kolay değil, ama iyi görünmek de işimin önemli bir parçası."

"Anladım," dedi Alec. "Dünyanın kurtarılması gerektiğinde, kendini hemen ortaya atmayacağını söylüyorsun. İşte benim tanıdığım Magnus! Hey, Max," deyince Max düğmeyi kemirmekten vazgeçip ona baktı. "Kim bu? Senin *bapak*'ın mı? *Bapak* de bakayım."

"Daha o kelimeyi söyleyemiyor," diye fısıldadı Magnus. "Baskı yapma."

"Garip bir hayatımız var," dedi Alec. "Ama biz bunun için yaratılmışız. Bu bizim seçtiğimiz hayat."

"*Bapa!*" diye bağırdı Max. Kolunu savurduğunda perdelerden biri tutuştu. Alec iç çekip bir yastık kapığı gibi yangını söndürmeye gitti.

"Bir görevimiz daha var," dedi Magnus. "Max büyülerini kontrol etmeyi öğrenene kadar evi yakmasına engel olmak."

Alec gülümsedi. "Sammael'den sonra, halledebiliriz gibi geliyor."

“Bappppp,” dedi Max.

“Bapak?” diye yineledi Alec.

Max kaşlarını çatdı. Sonra düğmeyi kemirmeye devam etti.

Saatler sonra, Magnus karanlık odasında gözlerini açtı. Karmaşık ve sıkıntılı rüyalar görmüştü. Kendini sessizce Alec’in kollarından kurtardı. Kalkıp ipek pijamasının üzerine bir kazak giydi ve Max’in odasına gitti.

İki masmavi göz beşiğin kenarından ona bakıyordu. Magnus bir zamanlar bir hipopotam görmüştü. Yalnızca gözleri suyun dışındaydı. Max’in hali ona bunu anımsatmıştı.

Beşiğe yaklaştı. “Ne yapıyorsun, cingöz? Senin uykuda olman gerekmiyor muydu?”

Max’in gözlerinde mutfaktan kurabiye çalarken yakalanmış gibi muzip bir ifade vardı. Magnus’un onu kucağına alması için kollarını uzattı.

“Hanımış benim küçük, yaramaz büyücüm?” dedi Magnus sevgiyle.

Max neşeli bir çığlık attı.

Magnus oğlunu havaya kaldırdı. Max’i havaya atarak etrafına mavi kıvılcımlar saçtı. Max, babasının onu yakalayacağını bildiği için düşerken kahkahalar atıyordu.

Alec bir şarkıyla uykusundan uyandı. İpek nevresim takımlarında yuvarlanıp tatlı uykusuna devam edebilirdi. Bunun yerine, yataktan kalkmayı tercih etti. Hâlâ sersem gibiydi ama şarkının karşı konulmaz bir çekiciliği vardı.

Max’in odasının kapısını araladı. Magnus onun kazaklarından birini giymişti. Hor kullanılmaktan iyice bollaşan, eski kazak omuzlarından düşüyordu. Ama Magnus her giydiğini yakıştırmasını iyi biliyordu.

“Nina bobo, ni ni bobo,” diye mırıldanıyordu Magnus usulca. Bu, çok eski bir Endonezya ninnisiydi. Kucağındaki Max şarkı-

ya eşlik edercesine kollarını sallıyordu. Ya da belki odada dolaşan parlak, kobalt mavisi kıvılcımları yakalamaya çalışıyordu. Magnus ninni söylerken ona tatlı tatlı gülümsüyordu.

Alec onları yalnız bırakıp yatağa dönecekti ki, Magnus geldiğini fark etmiş gibi duraksadı.

Alec kolunu kapının çerçevesine dayayıp başını eline yasladı. “Hani *bapak*?” dedi Max’e.

Max bir an düşündü. “*Bapak*,” dedi sonra.

Magnus’un gözleri Alec’e kaydı. Bakışları altın bir para kadar parlak, Nefilimlerin düğün bağı kadar anlamlı ve evin pencere-lerinden sızan sabah ışığı kadar umut vericiydi.

SONSÖZ

ZAMAN VE MEKÂNIN ÖTESİNDE BİR YERDE,
Cehennem Prensleri toplandı.

Kardeşlerinin sesi dünyaların perdelerini titreterek onları buraya çağırmıştı. Ne tuhaftır ki, bir bu bir emir değil, bir davetti.

Bazıları sadakatlerinden gelmişti. Bazıları meraktan. Bazılarıysa diğerlerinden geri kalmamak için.

“Sık görüşmediğimizi biliyorum,” diye başladı Sammael söze.

Hepsi de yerlerine yerleşip gözlerini ona dikti. Sammael sıradışı bir topluluk olduklarını kabul etmek zorundaydı. Belial yine sarışın ve yakışıklı bir erkek görünümüne bürünmüştü. Leviathan dokunaçları dışında koyu yeşil bir yılan formundaydı.

“Çoğumuz kendi yolumuza gittik,” diye devam etti Sammael. “Birbirimizi yalnızca bölge ve güç savaşlarımız sırasında görüyoruz. En başından beri asla birlik olmadık.”

Söyledikleri kelimesi kelimesine doğrudu. Belphegor’la Belial geldiklerinden beri birbirlerinin yüzüne bakmıyordu. Leviathan’la Mammon aynı sandalyeye oturmaya karar vermişti. İkisi de bunun kozmik anlamda var olan en büyük iskemle olduğunu söyleyerek üzerinde hak iddia ediyordu.

Sammael onlara sandalyenin yalnızca metafiziksel bir cisim olduğunu ve kolayca iki sandalyeye bölünebileceğini açıklamayı

düşündü. Zira burası tüm mekânların ötesinde bir yerdi. Ama sonra kavgalarına karışmamaya karar verdi.

Hemen her bakımdan en güçlüleri Asmodeus hâlâ Sammael'e sadıktı. Bu, Sammael için büyük bir şanstı. Asmodeus'un onu başını eğerek saygıyla selamlaması diğerlerinin gözünden kaçmamıştı. Dolayısıyla Sammael hepsini kolayca idare edebileceğini düşünüyordu.

"Madem ezelden beri böyleydik," dedi Astaroth, "şimdi neden değişelim?"

"Bazılarınızın çok iyi bildiği gibi," diye karşılık verdi Sammael, "hayatımın aşkı ve bütün iblislerin annesi Lilith yakın bir zamanda, insanlar tarafından katledildi. Dünyam başıma yıkıldı," diye tısladı nefretle. "Öfkem o kadar büyük ki, bütün yıldızları gökyüzünden söküp yere çalabilirim."

Azazel gözlerini devirdi.

"Ne yaptığını gördüm, Azazel!" diye bağırdı Sammael. "Belki hiçbiriniz anlamıyorsunuz beni, çünkü aşkın iblis diyarlarının hedefleriyle bağdaşmadığını düşünüyorsunuz. Ama çok yanıltıyorsunuz. Lilith benim en büyük güç kaynağımdı." Sesi hafifçe boğuklaşmıştı. "Şimdi o yok ve bana bir parçam eksilmiş gibi geliyor."

Derin bir sessizlik oldu. Sonunda Belial söz aldı. "Sammael, sen bizi buraya *aşkın gerçek olduğunu* söylemek için mi çağırdın? Hepimiz işimizi gücümüzü bırakıp senin aşk hayatını dinlemeye mi geldik?"

"Hayır," dedi Sammael. "Ama evet, eğer bütün bunlardan bir ders çıkaracaksanız, aşkın gerçek olduğunu bilin. Öte yandan, sizi buraya toplamamın daha somut bir nedeni var. Son günlerde," diye devam etti, "insanlarla tuhaf şartlarda bir araya geldim. Büyücülerle ve Nefilimlerle. Diyu denen krallığın harap olan mahkemelerinde onlarla vakit geçirdim."

"Diyu mu?" diye gürledi Mammon. "Yanluo'nun eski mekânı mı? Orada birkaç partiye katılmıştım."

“Evet,” dedi Sammael. “Yeni halini görmelisiniz. Tam bir felaket.” Onlara dik dik baktı. “Ne yazık ki orada yaptığım bütün planlar suya düştü.”

“Bizi buraya aşkın gerçek olduğunu ve planlarında çuvalladığını söylemek için mi çağırdın?” diye sordu Belial. Diksiyonu her zamanki gibi kusursuzdu.

Sammael ona aldırmadı. “Güçsüz olduğum için değil, Diyu bana hizmet edemediği için başarısızlığa uğradım. Birlik olmanın gücünü hafife aldığım için. Birinin arkasını kollamasının önemini unuttuğum için.”

Cehennem Prensleri şaşkınlıkla birbirlerine baktı.

“Ama,” dedi Sammael, “bu başarısızlıktan mühim bir ders çıkardım. Size bir teklifim var, sevgili kardeşlerim. Gelin, yalnızlığımız son bulsun. Daha büyük hedeflere ulaşmak istiyorsak, farklılıklarımızdan çok benzerliklerimiz olduğunu anlamak zorundayız. Eski düşmanlıkları bir kenara bırakıp işbirliği yapmalıyız.”

Asmodeus ona hayretle baktı. “Yani...”

“Evet,” dedi Sammael. “Sizinle Lucifer hakkında konuşmak istiyorum.”

Teşekkür

Naomi Cui'ye metni dikkatle okuduğu için teşekkür ediyorum. Aksi takdirde bu teşekkür kısmı biraz farklı olacaktı. Genellikle burada dostlarıma, aileme, ortak yazarlarıma ve editörüme teşekkür ederim. Beni besleyen ve bana ilham veren bütün insanlara minnettar olsam da bu kez bu bölümü okuyucularıma edeceğim teşekkürü ayırmak istiyorum.

Sevgili okuyucularım, beni, Magnus'u, Alec'i ve dostlarını bir kez daha yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim. Onların hikâyelerini, maceralarını ve sihrini benimle paylaştığınız için çok mutluyum. Gölge Avcıları ve Aşağıdünyalılara gösterdiğiniz ilgi ve sevgi beni her seferinde bir kez daha şaşırtıp sevindiriyor. Sizin gibi düşünceli, neşeli ve tatlı okuyucularım olduğu için çok şanslıyım. Hikâyemin bir parçası olduğunuz için teşekkürler. Tüm bunları sızsiz hayal bile edemezdim.

-C.C.

En büyük lanetlerin beni büyülediğini iddia etmeyeceğim elbette. Ama bu seri üzerinde çalışmaya başlamadan önce çocuğum yoktu. *Kırmızı Büyü Yazmaları* üzerinde çalışırken Hunter dün-

yaya geldi. *Kayıp Ak Kitap* üzerinde çalışırken ise ikinci oğlum River'ı kucağıma aldım.

Tamamen tesadüf mü dersiniz inanın hiç bilmiyorum.

Aslında ben aralarındaki bağlantıyı şöyle kuruyorum. “En Büyük Lanetler” yıllarımda öylesine mutluydum ki, bu sevinç hayatımın diğer alanlarına da yansdı. Ailem büyüyordu ve ben Magnus’la Alec’in (ve Max’in!) serüvenlerini yazıyordum. Magnus’la Alec’in birlikte bir çocuk büyütürken bizlerle aynı mutlulukları ve zorlukları yaşaması inanılmazdı. Yoksa bebek bakarken sihirli savaşları yazmakla başa çıkamazdım belki de.

Dolayısıyla bu kitabı kendi aileme ve bütün ailelere ithaf ediyorum. *Çocuk* denen bu sihirli yaratıkları büyütürken hepimiz birbirinden daha olağanüstü maceralar yaşıyoruz zira. Canım karım Paula, hayat ortağım, iki oğlumuzu birlikte büyüttüğümüz için kendimi çok şanslı sayıyorum. Hunter, ilham kaynağım ve sabır hocam, sonsuza dek DJ’in ve dans eşin olacağım. River, insanlığa olan sevgi ve inancımın başlıca sebeplerinden biri, bir gün dünyayı fethedeceksin. Ve ailemin geri kalanı, sağ olun var olun. Scovil Galen Ghosh Literary’deki temsilci ailem daima en büyük desteğimsiniz. Simon & Schuster’daki ailem, bu muhteşem kitap sizin sayenizde okuyucularımıza ulaştı.

Ve Cassie, yazarlık ailem. Senin yaratıcı zekâna tanık olmama izin verdiğin için en özel teşekkürlerimden biri de sana.

Son olarak, Gölge Avcısı ailem, bu hikâyeleri anlatma sebebi-miz sizsiniz. Sevgi ve güveniniz için teşekkürler.

En son teşekkürümse Magnus, Alec ve Max’e. Siz harika bir ailesiniz. Çocuklara bir bakıcı ayarlayıp bir gece hep beraber yemeğe çıkmalıyız.

-W.C.

Rüya Gibi

TESSA VE JEM'İN
BAŞROLÜNDE OLDUĞU
SÜRPRİZ BİR HİKÂYE

MAGNUS BANE BİR DOLAP ÇEVİRİYORDU.

Onu yakından tanımayanlar, Brooklyn Baş Büyücüsü'nün kafasında dolaşan tilkileri mümkünü yok tahmin edemezdi. Bir kere, mor, ipek pijamalarını giymişti. İkincisi, yatakta sırtını yastıklara dayamış, kucagında açık duran büyü kitabına bakıyordu.

Yanında yatan Alec Lightwood derin bir uykundaydı. Alec o gün, oğulları Max'i Brooklyn Botanik Bahçesi'ne götürmüştü. Bunu Magnus istemişti. Max'in uyku vaktine kadar iyice yorulmasını istiyordu. Güzel bir gezi olmuştu. Max, Eliza adında bir kurt çocukla çabucak arkadaş olmuş ve ikisi sonraki üç saat boyunca bahçenin altını üstüne getirmişti. Eliza sağa sola koştururken Max de emekleyerek onu izlemişti. Eliza'nın annesi Max'in uçabildiğini görünce az kalsın şaşkınlıktan küçük dilini yutuyordu. Neyse ki Max görünmezlik sihriyle korunuyordu. Dolayısıyla başkalarını onu görmemişti.

Eliza'nın kelime dağarcığı henüz yeterince gelişmemişti, ama belli ki Max'in onu da uçurmasını istiyordu. Neyse ki Max'in henüz o tür bir yeteneği yoktu. Alec'le Max eve çamur içinde ama mutlu ve en önemlisi de yorgun dönmüştü. Magnus onların bütün gece deliksiz uyuyacaklarını umuyordu.

Magnus yatakta yan dönerek şifoniyerin üzerindeki saate baktı. Ragnor bu meleklerle kaplı çirkin saati ona yıllar önce vermişti. Odadaki tek ışık kaynağı başucundaki mumun mavi aleviydi. Magnus yine de saati görebildi. Sabaha karşı ikiye çeyrek vardı. Yeterince geç olmuştu. Batı Kıyısı'nın Gölge Avcılarıyla Aşağıdünyalıları bile uykuya dalmış olmalıydı. Catarina, Jem ve Tessa'yı önceden uyarmıştı. Blackthorn'larla Emma Carstairs'e gelince, onlar daha çocuktu. Üstelik bebekler gibi uykuyla değişken bir ilişkileri de yoktu. Bütün gün plajda koşturmaktan ya da Los Angeles Enstitüsü sakinleri her ne yapıyorsa onu yapmaktan yorgun düşmüşlerdi şüphesiz. Evet, şimdi tam zamanıydı.

Magnus, Alec'in fildişi rengi yastığa saçılan mükemmel siyahı saçlarına sevgiyle baktı. Kucağındaki kitabı kapatıp başucuna koydu. İçindeki büyüün çok derinlerde sakladığı belirli bir kısmına ulaştı. Svefnthorn'un etkisinden kurtulalı iki hafta olmuştu. Derisindeki izler solup dişleri normale dönmüş ve o tuhaf sihir, sistemini terk etmişti. Ama içindeki sihirli enerji hâlâ orada bir yerlerdeydi.

Magnus önce onu bir nevi sigorta polisi olarak saklamayı düşünmüştü. İlerleyen yıllarda Alec ve arkadaşlarıyla birlikte bir sürü tehlikeli maceraya atılacaklarından emindi. Bu tür bir güç işine yarayabilirdi. Ama hayali tehlikelerin korkusu yüzünden bu sihre tutunmak hiç de hoş bir duygu değildi. İblislerin ona karşı ufak da olsa bir zafer kazanmasına izin verdiğini hissediyordu. Magnus bunun yerine o gücü iblislerin asla onaylamayacağı şekilde, bir mutluluk yaratmak için kullanmaya karar vermişti.

Gözlerini yumdu. Rüya tabirleri ya da diğer bir deyişle rüyalar vasıtasıyla falcılık hiçbir zaman uzmanlık alanlarından biri olmamıştı. Ama Svefnthorn'un gücüyle hayalindeki şeyi gerçekleştirebileceğini umuyordu. İşin en zor kısmı, uykuyla uyanıklık arasındaki o sersemlikte büyü yapabilecek kadar ayık olabilmektir. Magnus başını yastığa koyup yalnızca bir anlığına gözlerinin kapanmasına izin verdi...

*

Magnus yeniden gözlerini açtığında, kendini Blackfriars Köprüsü'nün ortasında Londra manzarasına bakarken buldu.

Nehir kokulu havayı içine çekti. Gökyüzü koyu menekşe rengiydi. Güneş daha yeni doğuyordu. Trafiğin olmaması bir rüya köprüsünün üzerinde parti vermenin en önemli avantajlarından biriydi. Tatlı bir esinti vardı ve köprü'nün altından akan Thames'in yüzeyi hafifçe çırpıntılıydı. Magnus daha önce bir rüyada rüzgârı hissetmiş miydi? Doğrusu emin değildi. Köprü'nün manzarası olağanüstüydü. Buraya belki otuz yıldır gelmiyordu. Belki o zamandan beri etrafta çirkin yapılar türemişti.

Ama onun rüyasında bunlara yer yoktu.

"Magnus!"

Arkasını döndüğünde iki kişinin ona hızla yaklaştığını gördü. Tessa'yla Jem de onun gibi pijamalıydı. Tessa'nınki griydi ve üzerinde beyaz tavşanlar vardı. Jem'inki koyu yeşil ve lacivert ekoseliydi. Ayakları çıplaktı ama rüya bir köprüde bunun bir önemi yoktu. Magnus onlara gülümsedi. Dostları da bunun gerçek olduğuna inanamaz gibi kıkır kıkır gülüyordu.

Tessa ona sımsıkı sarıldı. Magnus arkadaşını bu kadar net bir şekilde hissedebilmesine şaşırdı.

"İşe yaradı!" dedi Tessa hayretle.

"Henüz keşfedilmemiş her büyülü deneyim keşfedilmeye değer," dedi Magnus bir adım geri çekilirken. "Rüya oyunlarını ihmal ettim. Ama bugün bunu telafi edeceğim. Düğününüzde bunları mı giyeceksiniz?"

"Geleneksel bir seçim olmadığını kabul ediyorum," dedi Tessa. "Ama belediyedeki nikâhımıza giydiğim sarı, keten, mini elbise de öyle değildi. Ayrıca tavşanlara bayılırım. Jem de kabul ederse ben böyle iyiyim."

"Fıçı giysen bile seninle evlenirim," dedi Jem.

"Neden fıçı giyeyim canım!"

Birbirlerine sırtttılar. Magnus duruma el koyması gerektiğine karar verdi. Ama büyüünün ne kadar dayanacağından emin değildi.

“Siz kıyafetlerinizden memnun olabilirsiniz ama ben değilim!” dedi. “Sizin için bir rüya düğünü düzenleyeceksem, doğru düzgün giyinmenizi istiyorum. Anlaşmamızın başlıca şartlarından biri buydu. Umarım okumuşsunuzdur.”

Parmaklarını şaklattı ve Jem’in pijaması, üzerine mükemmel bir şekilde oturan siyah bir takım elbiseye dönüştü. Magnus, Jem’in Tessa’yla tanıştığı yıllarda giydiği Gölge Avcısı üniformasından ilham almıştı. Yakalarına altın sarısı iplikle düğün rünleri işlenmişti. Jem kıyafetini hayranlıkla süzerken Magnus, Tessa’ya döndü.

“Gelinliğin tamamen kişisel bir tercih olduğunu biliyorum,” dedi. “Ama her an misafirlerimiz gelebilir ve vakit nakittir sözünden yola çıkarak duruma el koyuyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Tessa. “İzin veriyorum.”

Magnus tekrar parmaklarını şaklattı. Tessa şimdi gümüş rengi, kolsuz ve kabarık etekli bir elbise giyyordu. Magnus’la ikisi ilk kez bir vampir balosunda tanışmıştı ve Tessa’nın üzerinde buna benzer bir kıyafet vardı. Magnus parmaklarını birkaç kere daha şaklattı. Tessa’nın saçları gevşek bir topuz şeklinde toplandı. Birkaç bukile saç yüzünü çevreliyordu. Her zamanki yeşim taşı kolyesi bir anda boynunda belirdi. Onu Will’in otuzuncu yıldönümlerinde hediye ettiği inci bileziği izledi.

Tessa şaşkınlıkla saçlarını ve elbisesini yokladı. “Nasıl görünüyorum?”

Jem yine gencecik bir adam olup çıkmıştı. Tessa’yı hayranlıkla süzüyordu. “*Ni hen piao liang,*” diye fısıldadı. *Çok güzelsin.*

Magnus onları birkaç dakikalığa yalnız bırakmak için arkasını döndüğünde kendini tanıdık kolların arasında buldu.

Alec, Magnus’un alınına bir öpücük kondurdu. Magnus’tan biraz daha kısa boylu olduğu için onu hafifçe kendine çekmişti. “Sen uslanmaz bir romantiksin,” diye fısıldadı kulağına.

Alec sonra Tessa ve Jem'i gülerek tebrik etti. İkisi de onu gördüklerine sevinmişti.

"Doğru mu anlıyorum?" diye sordu Alec. "Sen, ben, Tessa ve Jem bunu en ince ayrıntısına dek hatırlayacağız? Ama diğer konuklar için bir rüyadan farksız olacak?"

"Aynen öyle," dedi Magnus. "Bizim kadar net hatırlamayacaklar ama ruhları burada olacak ve çoğu sizin mutluluğunuza tanık olabildiklerine sevinecek."

"Çoğu mu?" dedi Jem. "Neden hepsi değil?"

"Church'ün ne hissedeceğinden emin değilim."

"Church!" diye bağırdı Jem ve Tessa koro halinde. Aynı anda arkalarını döndüklerinde huysuz suratlı İran kedisinin onlara doğru yürüdüğünü gördüler.

Tessa güldü. "Günde yirmi saat uyuyor. Neden şaşırıyoruz ki?"

"İnisiyatifimi kullanarak onu da konuk listesine ekledim," dedi Magnus. "Church'e yaranmaya çalışıyorum."

"Neden?" diye sordu Alec. "O bir *kedi*."

"Bunu yaptığım için benden nefret etmesin diye." Magnus parmaklarını şaklattığında Church'ün boynunda Tessa'nın gelinliğiyle aynı kumaştan bir papyon belirdi. Church'ün gözleri bir anlığına irileşti. Sonra oturup patisini yalamaya başladı.

"Sıra süslemelerde," dedi Magnus.

"Bence her şey harika," dedi bir ses arkasından. Magnus döndüğünde Clary'yi gördü. Max de kucağındaydı. Arkasında Jace ve onun arkasındaysa Isabelle'le Simon vardı. Kafa kafaya vermiş, fısıldaşıyorlardı. Jocelyn'le Luke da oradaydı. Biraz dağınık görünüyorlardı. Magnus onların Luke'un çiftliğindeki ahırlardan birini Jocelyn'in resim atölyesi olarak düzenlediklerini hatırladı. Ragnor, Catarina'yla gelmişti. Bir de Blackthorn'lar vardı. Julian ve Helen, Tiberius ve Livia, Drusilla ve Octavian. Emma Carstairs de yanlarındaydı ama Clary'yle kucaklaşmak için gruptan ayrıldı. Magnus aynı boya geldiklerini fark etti. Max,

Clary'den kaçıp Alec'in omzuna çıkmıştı. Helen Blackthorn'la karısı Aline'e bebek dilinde bir hikâye anlatıyordu. Helen'la Aline, Max'in söylediklerinin yarısını anlamamalarına rağmen kahkahalarla gülüyordu.

Maryse ve Kadir, Jocelyn ve Luke'la koyu bir sohbete dalmıştı. Jem'le Tessa'nın Magnus'a verdiği konuk listesinde Kadir'in ismi yoktu çünkü onu iyi tanımıyorlardı. Ama Magnus onu Maryse'nin kavalyesi olarak davet etmişti. Erkek arkadaşının annesini memnun etmek daima işe yarardı. Özellikle de Max'e arada birkaç günlüğüne bakmaya bu kadar hevesliyken.

Sessiz Kardeşler'den ikisi çıkageldiğinde, Magnus onları tanıyamadı. Enoch'la Shadrach olabilirler miydi? Magnus hepsini birbirine benzettiğini itiraf etmekten biraz utanıyordu doğrusu. Jem artık Zachariah Kardeş olarak onlardan biri değildi. Magnus, Gregori'nin düğüne katılabileceğinden emin değildi, zira uyumuyorlardı. Kardeşler'den biri, galiba Enoch, Magnus'u kukuletalı başını hafifçe eğerek selamladı. Yaptığı bu çılgınlığı onaylar gibi bir hali vardı. En azından Magnus öyle umuyordu.

Octavian, Jace'in üzerine tırmanıyordu. Clary, Julian ve Emma'yla sohbet ederken, abisinin yanında duran Tiberius keskin bakışlı gri gözleriyle Londra'yı izliyordu. Livia ve Drusilla parmaklıklara tünemişti. Livia, Simon'la Isabelle'e heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatırken Drusilla etrafına çekingen bakışlar fırlatıyordu. Catarina yanına gidip ona bir soru sordu. Magnus konukların kıyafetlerini süzdü. Çoğu günlük giysileri içindeydi. Birkaçı da pijamalıydı. Magnus'un bir jestiyle bir anda şık giysilere büründüler. Daha da iyisi, hiçbiri bunun farkında değil gibiydi. Magnus rüyalarındaki başarısıyla bir kez daha gururlandı.

Bir el koluna yapıştı. Tessa'ydı. Gözleri dolmuştu. "Magnus. Bizim için böyle bir organizasyon düzenlediğine inanamıyorum. Ben..." Gerisini getiremedi.

Magnus ona sevgiyle baktı. "Tessa, çoğu insanın rüya gibi bir düğünden anladığının bu olduğunu sanmıyorum. Ama madem

senin hayalin bu, bana da onu gerçekleştirmek düşer. Gösteri başlasın mı?”

Jem’le Tessa, Magnus’un yanındaki yerlerini aldı. Konuklar etraflarında toplandı. Ufukta yükselen güneş onları sıcak ışııyla aydınlattı.

“Sevgili dostlarım,” dedi Magnus, Jem’le Tessa’ya. “Bu özel ânı sizinle paylaşacağımız için mutluyuz. Ve ben, bana bu şans tanıdığınız için şeref duydum. Birkaç yıl önce, bir gün çok sarhoş oldum ve ayıldığımda bir rahiptim. Bugün ne kadar akıllıca bir seçim yaptığımı görüyorum.”

Jocelyn dayanamayıp alayla homurdandı. Sonra utanıp başını eğince Luke ona sırttı.

“Şaka bir yana, bugün burada bu iki ruhun bir yüzyıldan fazla bir zaman sonra bir araya gelmesi bir mucize değil de nedir?”

Clary’nin gözleri doldu. Jace cebinden bir mendilden çok, silah parlatmak için kullanılan bir paçavrayı andıran bir bez parçası çıkarıp ona uzattı. Clary ona gülümseyip bezi aldı.

“Bu düğünü hangi geleneklere göre düzenleyeceğimi düşünüp durdum,” diye devam etti Magnus. “Bir Gölge Avcısı töreni mi daha uygun olur, yoksa bir büyücü ve hatta bir ölümlü töreni mi diye sordum kendime. Siz birçok dünyanın muhteşem bir karışımıdır zira. Sonunda sizin kadar özel bir düğün yapmaya karar verdim.”

Magnus, Jem’e bakıp başını salladı. Jem cebinden altın bir alyans çıkardı. Üzerine tek bir kelime kazınmıştı: *Mizpah*.

Magnus sözlerine devam etti. “İki insan kalplerinin derinliklerinde birlik olduğunda, demir gibi sağlam olurlar, denir. Theresa Gray, kalbinin derinliklerinde James Carstairs’le bir misin?”

Tessa’nın gözleri hafifçe irileşti ve ciddi bir yüzle Jem’e baktı. “Evet,” dedi elini uzatarak. Jem yüzüğü onun parmağına geçirdi.

Magnus bu kez Tessa’ya bakıp başını salladı. Tessa’nın elinde bir yüzük belirdi. Magnus az kalsın gülecekti ama ânın duygusal-

lığını bozmamak için kendini tuttu. Tessa'nın da rüyalarda bazı numaralar yapabildiğini görmek onu keyiflendirmişti. Jem de en az Magnus kadar keyifli görünüyordu. Alyans diğerinin aynısıydı ve üzerinde ne yazdığını iyi biliyordu: *Birbirimizin yanında olmadığımızda, Melek'e emanet olalım.*

"James Carstairs, Ke Jian Ming, kalbinin derinliklerinde Theresa Gray'le bir misin?"

"Birim," dedi Jem gözleri parlayarak. Tessa alyansı parmağına geçirdi ve bir an bütün bunların gerçek olduğuna inanamaz gibi, gülümseyerek birbirlerine baktılar.

"Zira ben ikna oldum," dedi Magnus. "Bu iki güzel ruhu ne ölüm ne de hayat, ne melekler ne de iblisler, ne olmuşlar ne de olabilecekler, gelmiş geçmiş hiçbir yaratık ya da kuvvet ayıramaz." Bu alıntıyı Gölge Avcılarının eski düğün seremonilerinden yapmıştı. Ellerini uzattı. "Dolayısıyla evliliğinizi ailenizin ve dostlarınızın huzurunda kutsuyorum. Tessa Gray ve Jem Carstairs, artık evlisiniz ve sırf bunun için bile, dünya daha iyi bir yere dönuştü. Şimdi öpüşebilirsiniz. Hoş, bunun için benim iznime ihtiyacınız yok ya neyse."

Jem'le Tessa öpüştüğünde konuklardan tezahüratlar yükseldi. Gelgelelim, yeni evliler birbirlerinden ayrılmak bilmeyince, Magnus onlardan hafifçe uzaklaştı. "Bırakalım yalnız kalsınlar," dedi diğerlerine.

Maryse'yle gülüşen Alec'in Armani takımıyla ne kadar çekici görüldüğü Magnus'un gözünden kaçmadı. Ragnor'la Catarina neşeli bir sohbete dalmıştı. Ragnor en azından arkadaş arasında ölü numarası yapmak zorunda kalmadığına memnundu. Clary kolunu Emma'nın omzuna atmıştı. Jace, Simon'la kravat nasıl bağlanır tartışması yapıyordu. Tiberius'la Drusilla bu ağız dalaşını tenis maçı izler gibi ilgiyle takip ediyordu. Julian, Octavian'ı nehri görebilmesi için kucağına almıştı. Isabelle, Max'i sırtına alan Livia'ya gülüyordu. Gerçekten de neşeli bir düğündü.

Bunlar Magnus'un dostlarıydı. Gözlerini bile kırpmadan onunla cehenneme gelmişlerdi. Hem de tam iki kez! Magnus hayatının başında koca dünyaya karşı yapayalnız olduğunu sanıyordu. Sonraki yıllarda Magnus, Catarina ve Ragnor olarak dünyaya kafa tutmuşlardı. Ama şimdi Magnus ve dostları, tüm dünyalarda fırtınalar estiriyordu. Başlı başlarına bir âlemdiler sanki.

Ve bu fevkalade bir histi.

“Bakın!” diye bağırdı bir kız sesi. Drusilla heyecanla gökyüzünü işaret ediyordu. Bütün konuklar hep bir ağızdan inledi.

Tepelerinden iki atlı geçiyordu. Hayaletleri andıran beyaz aygırların altın ve gümüş toynakları vardı. Süvarilerden biri, eski püskü giysiler giyen altın saçlı bir delikanlıydı. Blackthorn'lara bakıp el salladı. Diğer süvari bir periydi ve tıpkı atı gibi hayal meyal seçiliyordu. Sarışın çocuk, Mark Blackthorn olmalıydı. Magnus düğüne bütün aileyi davet ederken, Vahşi Av'la at sürenleri de rüyasına çağırdığını hiç düşünmemişti. Fakat Mark'a bir rüyada onunla boy gösterecek kadar yakın olan diğer binici kimdi acaba?

Atlılar tepelerinde tur atarken, Blackthorn'lar onlara bağırp el salladı. Mark da onları selamlarken suratında tuhaf bir gülümseme vardı. Sonra sabah havasına karışıp gözden kayboldular.

Magnus, Jace, Clary, Simon, Isabelle ve Alec'in Blackthorn çocuklarının etrafını sardığını gördü. Kayıp kardeşlerinin bu kısa ziyaretinin heyecanını onlarla paylaşıyorlardı.

Tessa'yla Jem hâlâ parmaklıkların yanında dikiliyordu. Magnus köprüünün ucundaki pırıltıyı görünce hafifçe ürperdi.

Will Herondale'in asla ölümlülerin dünyasında gezinmediğini biliyordu çünkü mutlu yaşamış ve mutlu ölmüştü. Yaşayanlarla bitmemiş bir meselesi kalmamıştı. Magnus'un reenkarnasyon ya da öbür dünyayla ilgili kalıplaşmış inançları olmamasına karşın, nedense Will'in hep onları karanlık bir nehrin karşı kıyısında beklediğini düşünürdü. Belki Lethe'nin ya da yaşayanlarla ölümler arasındaki başka bir sınırın. Orada gözleri kadar koyu bir mavi-

likteki gökyüzünün altında, yemyeşil kırlarda, Jem ve Tessa'yla kavuşacağı, onlara yol göstereceği ânı sabırla bekliyordu.

Eski Yunan filozofları uykuyla rüyaların ölümün ikizi olduğuna inanmıştı. Morpheus'la Hades daima el eleydi. Dolayısıyla burada, Will şu hayatta en sevdiklerine, Jem'le Tessa'ya elini uzatsa, Magnus hiç şaşırılmazdı.

Ne de olsa o bir Herondale'di ve çok inatçıydı.

Alec, Blackthorn'ları kardeşleriyle sevgililerinin becerikli ellerine bırakarak Magnus'un yanına geldi. Çocuklar Mark'ın gelişini onlara yapılan bir sürpriz olarak algılamıştı.

Alec kolunu Magnus'un beline dolayıp şakağına bir öpücük kondurdu. "Svefnthorn'dan kalan son sihrini buna kullanmakla çok iyi ettin."

Magnus ona yaslandı. "Bizi aya ya da bir Alexander McQueen defilesinin en ön sırasına ışınlayacak kadar sihrim yoktu. Onun için böyle bir hoşluk yapmak istedim."

Alec ona gülümsedi. "Neyse ki ben bunu olağanüstü bir insan olduğun için yaptığını biliyorum ve seni çok seviyorum."

"Bak sen," dedi Magnus yüzünü ona dönerek. "Bütün sırlarımı biliyorsun."

Sonra öpüşmeye başladılar ve büyü bir rüyadaki öpüşmeleri gerçek dünyadaki harika bir sabah öpücüğüne dönüştü.